

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

wattpad İstaplığı

*İliklerine kadar hissettiği
acılarla kavrulur insan,
boğazına kadar
battığı sırlarla...*

Güven Bana

Şüheda Aksu

FENOMEN

Güven Bana

ŞÜHEDA AKSU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*"Sen güçlüsün."
dedikten sonra
dudaklarıma
hafif bir öpücük bıraktı.
"Çünkü sen Eymen'in
kardeşi ve benim
sevdiğim kızsın."*

Güven Bana

ŞÜHEDA AKSU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Fenomen Kitaplar: 008

Türk Edebiyatı: 008

**GÜVEN BANA
ŞÜHEDA AKSU**

Yayına Hazırlayan: Yılmaz Dalgalan

Editör: Şafak Tahmaz

Son Okuma: Buse Güler

Sayfa Tasarımı: Emir Tali

Kapak Tasarım: Emir Tali

Basım: 2015

ISBN: 978-605-4688-47-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

© Türkçe Yayın Hakkı:

Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Fenomen Kitaplar, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Ma

Basım ve Cilt: Sonsuz Matbaacılık

Sertifika No: 28487

Topkapı Davutpaşa Cad.

Güven Sanayi Sitesi C Blok No:291

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla ço

FENOMEN KİTAPLAR

Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1

Maltepe / İSTANBUL

Tel: 0 216 442 16 42 Fax: 0 216 442 16 42

www.fenomenkitaplar.com / info@fenomenkitaplar.com

Her zaman yanımda olan aileme, arkadaşlarım İlayda Yılmaz, Eda Özçetin, Nursena Yeşile, desteklerini hiçbir zaman esirgemyen Wattpad okuyucularıma ve elbette bana bu şansı tanıdığı için Fenomen Kitaplara sonsuz teşekkürler.

1. Bölüm

Sadece Zavallı Biri

Serenler Koleji, kalan son bir yılını geçireceğim yeni okulumdu. Bense yeni bir ortaklığın simgesi olan kızdım. Bu okula gitmek isteyecek binlerce kişi olduğuna emindim. Herkesin rüyalarını süsleyecek güç ve gösterişte olan bir kolejdi burası ama nasıl bir şans ya da şanssızlıksa, isteyen onca kişiye rağmen o kapıdan içeri ben girecektim. Tıpkı onunla olmak isteyen yüzlerce kız olmasına rağmen, onu istemeyen beni seçmesi gibi... Diğer kolejler gibi yakışıklı ve bakımlı erkek öğrencileriyle ünlü bir okula gidiyordum ama bana her şey yasaktı. Sevmek de sevilmek de... Kaldı ki bunu zaten ben de istemiyordum. Arkadaş bile edinmek istemeyen ve elbette bundan aciz biri, sevmeyi neden isteyecekti ki? İstedğim şeyler basitti benim. Hep de böyleydim. Gözüm yükseklerde değildi hiçbir zaman ya da isteklerim kimseyi zorlamazdı. Altımızdaki arabalar, cebimdeki paranın çokluğu ya da oturduğumuz evin güzelliği hiç umurumda olmadı. Bir gecekondlu mahallesinde beni seven anne ve babamla hayatımı geçirebilirdim mesela. Tabii eğer seçme şansım olsaydı... Oysa şimdi gecekondunun varlığından bile bihaber olan bir semtte ve bu semtin gösterişine yakışan bir villada oturuyordum. Emrimde çalışan hizmetçiler ve bir tane de şoför vardı. Alışkındım böyle şeylere. Garipsemiyor ya da bu güç gösterisinde kaybolup gitmiyordum. Birilerine emir vermek, isteklerimin bir çırpıda gerçekleşiyor olması

beni olduğundan daha mutlu bir insan haline getirmiyordu ama her ne kadar gözü tok Armin Soner olarak yetiştirilip buna alışsam da şimdi istediğim her şeyi önüme serecek birinin yanında kalıyordum ve onun yüzünden Armin Atay olmama çok az kalmıştı.

Sonunda nefret ettiğim şoförle birlikte yeni okuluma vardık ve o yine en nefret ettiğim şeyi yapıp benden önce davranarak kapımı açtı. Bunu sevmiyor, dahası anlam veremiyordum. Bazen karşı çıkıp, sakinliğimi bir kenara bırakıp, bağırıp çağırmak istiyordum ama bu ailemin gözünde, neredeyse on sekiz yaşına yaklaşmış olan genç bir bayanın yapmaması gereken şeyler listesinin en başında geliyordu.

“Çantanızı içeri kadar taşıyayım isterseniz Armin Hanım. Size de eşlik etmiş olurum.” dedi şoför. Adını bile bilmiyordum. O adamın dâhil olduğu hiçbir şeyi merak da etmiyordum. Üstelik şoförün içeri neden girmek istediğini de biliyordum: Rapor verecekti.

“Hayır istemiyorum. Ver.” dediğimde huysuz kız imajı çiziyordum. Doğuştan zengin ve genç yaşında bu kadar para ile tanıştığı için şımarmış bir kız çocuğu... Ama aslında, zannedilenin aksine kötü biri değildim. Benden maddi olarak aşağıda olan insanları da küçümsemezdim fakat böyle davranmak zorundaydım. Şımarık ve daha çocuksu kaprisleri olan akli bir karış havada bir çocuk gibi... Olgun ve her şeye mantık çerçevesinde yaklaşan biri olursam ama cıma ulaşamazdım. Kötü kız olup saygısız rolü oynamak zorundaydım. En çok korktuğum şey ise, bu rolün karakterime yavaş yavaş yapışmasıydı.

“Peki efendim. Buyurun.” dedi şoför hemen emrimi yerine getirerek. Ona söylenen buydu, biliyordum. Daha fazla yanında kalıp sınırlanmak istemediğim için hemen çantamı alıp yeni okuluma doğru hızla yürümeye başladım. Şu an teneffüste olduklarını bahçedeki öğrencilerden anlayabiliyordum. İster istemez etrafı incelemeye başladım. Bu bana çocukluğumdan kalan bir alışkanlıktı. “Sus Armin,“, “Elleme Armin,“, “Terbiyesizlik yapma Armin...” Hep bu laflarla büyümüştüm. Kimi zaman katılaştan kimi zaman da çevremdeki ailelere göre beni daha özgür yetiştirmeye çalışan bir ailem vardı.

Arayı genelde bulamazlardı ve ben de bu yüzden susup incelemeyi seçerdim. Sadece arkadaşlarımın yanında konuşurdum hatta o kadar çok konuşurdum ki artık onlar da sus demeye başlardı ama ben buydum işte. Tıpkı ailem gibi arayı bulamayan biriydim. Gri yoktu benim için, tıpkı onlar gibi. Kimi zaman beyaz olurdum kimi zaman gecenin ta kendisi.

Bana dönen meraklı bakışları yok sayarak adımlarımı daha da hızlandırdım. Bahçenin bir kısmında üstü kapalı oturma yerleri, diğer kısmında ise banklar vardı ve binanın girişine geldiğimde de tüm ihtişamıyla Serenler Koleji yazıyordu.

“Merhaba.” diye mırıldandım kendi kendime okul binasına bakarken. Birçok kişinin nefret ettiği ama benim için bir sığınaktan farksız olan bir yerdi okul. Nefes almamı sağlayacak, koruyup kolaylayacak... Severdim ben okulu. Çoğu kişi gibi arkadaşlarımla geçen zamanı ya da teneffüsleri değil, her şeyiyle severdim. En çok da kütüphanesiyle. Sessiz ve genelde lise öğrencilerinin uğramadığı bir yerdi kütüphane. Orada tek başıma kitaplarımla istediğim kadar vakit geçirirdim. Zaten benim arkadaşım olmazdı. Birilerinin varlığını yanımda hissetmeyeli epey olmuştu. Ben de roman karakterleriyle arkadaş olurdum. Hatta onlara âşık olurdum çünkü on yedi yaşındaki bu yalnız kıza âşık olmak da diğer her şey gibi yasaktı. Ne kadar da acınasıydı hayatım. Soner Holding’in tek vârisi ve yakında koskoca Atay Holding’in de sahibi olacak Armin Soner yalnız ve mutsuzdu. Güçsüz ve korku dolu...

Adımlarımı mümkün olduğunca yavaşlattım. Binanın içine girdiğimden beri etrafıma tiksinti dolu bakışlar atıyor ve hissettiğim korkuyu saklamaya çalışıyordum. Bu bendim. Yani dışarıdan görünen bendim. Soğuk, kibirli ve sert... Müdürün odasını aramak için sağ tarafa doğru dönmüştüm ki adımın söylendiğini duydum. Hayır diye geçirdim içimden. Aptal şoför sonunda bir bahane bulup okulun içine girmişti işte! Ona verilen emri layıkıyla yerine getiriyordu.

“Armin Hanım?” diye sesleniyordu koşarak yanıma gelirken. Hızla arkamı dönerek kızgın bakışlarımı orta yaşlı şoföre çevirdim.

“Ne var?” dedim sert bir sesle.

“Telefonunuz arabada kalmış.”

Telefonumu elinden alıp hızla arkamı dönmüştüm ki tekrar bana seslendiğini duydum.

“Yine ne var?” diye bağırdım kendime engel olamadan. Gerçekten sinirliydim ve patlayacak yer arıyordum zaten ama sesim biraz fazla çıkmış olacak ki koridorda olan öğrencilerden bazıları bize doğru döndü.

“Yağız Bey okul çıkışı sizi kendisi alacakmış. Onu beklemenizi söyledi” dediğinde başımı salladım.

“Tamam. Kaybol!”

Sesim yine buz gibi çıkıyordu. Artık bu ses tonuna alışmıştım. Uzun süredir insanlara sıcak ve samimi davranmadığım için böyle konuşmak da beni rahatsız etmiyordu. Şoför gittikten sonra arkamı dönerken bir çocukla göz göze geldim. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Neden baktığı umurumda bile değildi. Bakışlarımı ondan çekip yürüyecektim ki kolumda bir baskı hissettim ve o şokla birlikte kolumu tutan kişiyi tüm gücümle ittim. Yaptığım şeye kendim bile şaşırılmışken, bana şaşkınlıkla bakan çocuğu garipse miyordum.

“Ne yapıyorsun ya, manyak mısın?” dedi karşımdaki çocuk şaşkınlıkla. Sadece belli belirsiz yüzüne bakıyordum. Bir şeyler söylemem gerektiğinin farkındaydım ama ne diyecektim ki? Tam ağzımı açmış özür mırıldanacakken orta yaşlı bir adam engel oldu.

“Hoş geldin. Armin’di değil mi?” Sadece kafa sallamakla yetindim. Kim olduğunu, benden ne isteyeceğini bilmiyordum.

“Ben okul müdürü Taner Koç. Demek Buğra ile çoktan tanıştınız. İşte buna gerçekten sevindim. Zaten aynı sınıfta olacaksınız. Armine yardımcı olursun değil mi Buğra? Okulumuza yeni geldi ne de olsa.” diye bir nefeste konuştuğunda bakışlarımı yanımdaki çocuğa çevirdim. Adının Buğra olduğunu öğrendiğim çocuk sırtarak başını sallıyordu.

“Elbette hocam. Büyük bir zevkle.” diyerek sözleriyle de onayladı.

“Eğer bir sorun olursa lütfen yanıma gel Armin. Yağız Bey’in özel ricası ve aklında bulunsun diye söylüyorum okulunda olay istemiyorum.”

Sesinde ikaz vardı ama sert çıkmamasına özen göstermesi tüm tehdidi yok ediyordu. Buğra da bir anlam verememiş olacak ki şaşkın gözlerle müdüre bakıyordu.

“Hadi bakalım sınıfınıza gidin artık.”

Şirin görünmekten çok uzak bir gülümsemeyle birlikte Taner hocayı onayladım ve o arkasını döner dönmez soğuk gülüşüm de soldu yüzümde.

“Vay canına! Kimin kızıydın sen? Yeni ve sert kız... Taner hoca bile sesini yumuşatarak konuştu. Etkilendim.” dedi karşımdaki çocuk. İtiraf etmem gerekirse muzip tavırları ve yakışıklı yüzü onu etkileyici yapıyordu.

Sırıtişını bozmadan kolunu omzuma attı. Rahatsız olsam da bir şey demedim ve gözlerimi kısarak onu incelemeye devam ettim. Uzun boylu ve sarışındı. Mavi gözleriyle de oldukça yakışıklı bir çocuktü ve evet, benimle yaşıt biriydi yalnızca.

“Konuşmayı pek sevmiyoruz sanırım. Neyse zaten bana emanet edildiğine göre seninle çok sık zaman geçirebiliriz, Armin.” dedi adımları öğrendiğini belli eden bir tonda vurgulayarak.

“Hangi sınıf?” dedim sadece. Sesimde hâlâ hiçbir duygu kırıntısı yoktu.

“Ve zor kız konuşur!” diyerek kulağa hoş gelen bir tonda kahkaha attı. Eğlenceli bir çocuğa benziyordu.

“Zor falan değilim tatlı çocuk. Zora ulaşılabilir ama bana ulaşman imkânsız.” dediğimde yüzündeki sırıtiş solmuştu.

“Biliyor musun?” dedi bir adım geri çekilip beni inceledikten sonra. “İmkânsızlara bayılırım, kötü kız.”

Tatlı çocuk ve kötü kız... Bu ikiliyi sevmemiştım. Daha fazla bu saçmalığın içinde yer almak da istemiyordum.

Hiç bilmediğim bir okulda etrafıma boş boş bakınırken Buğra benimle gevezelik etmeye devam ediyor ve bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu ki imdadıma zil sesi yetişti.

“Artık sınıfa gitmek zorundayız,” dedim kaşlarımı çatarak. Sesim benim bile beklemediğim kadar bıkkın çıkmıştı. Ben artık konuşmayı ve ilgi görmeyi sevmiyordum. Eskisi gibi açıklama yapmayı ya da yapılmasını da beklemiyordum. Bundan sonra böyleydim. Yalnız olmak, dışlanmak umurumda değildi çünkü kendimi bu hâle getiren bendim. Arada sırada karşıma böyle birileri çıkıyordu işte. Kapalı kutu hâlimi merak edip içinden çıkacakları görmek için çıldıran birkaç kişi oluyordu. Sanki kendimi bilerek böyle gizemli bir havaya sokuyormuşum gibi davranıyorlardı. Oysa ben gerçekten buydum.

“Pekâlâ, gidelim bakalım. 12-A sınıfındayız.” diyerek eliyle yürümemi işaret etti. Bunu söylerken bile sırtıp bana göz kırptıyordu. Başımla onaylamakla yetindim ve dilediğim tek şeyse benden uzak durmasıydı. Onu daha fazla çekecek enerjim yoktu çünkü.

Daha sonra hiç konuşmadan sınıfa geldik. İçeri girdiğimizde sekiz sıra olduğunu gördüm. Yani on altı kişilik bir sınıftı. Eski okulum göre daha ferah bir ortamı vardı. Sınıf biraz küçük olsa da duvar renkleri canlı olduğu için insanın içi açılıyordu. Çevreme bakınırken boş bir sıra bulmak için dua etmeye başlamıştım bile. Sorunlu ve sürekli konuşmaya çalışan bir sıra arkadaşı istemiyordum. Sınıfın içine göz gezdirirken Buğra yine konuşmaya başladı:

“Sınıfımız oldukça eğlencelidir. Sıkılmayacağına eminim.” Bir süre gülerek yüzüme baktı. “Ama sen bizimle birlikte eğlenecek gibi durmuyorsun pek.”

Hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam ettim. Hâlâ pes etmemişti ama yakında o da vazgeçerdi. Sadece şu an yeni kız olduğum için zoru oynadığımı düşünüyordu.

“Boş sıra neresi?” diye sorduğumda gözlerinde parlaklık gördüğüme emindim.

“Benim yanımda boş.” dediğinde ona kanmadığımı anlaması için dik dik yüzüne baktım. Bu kadar basit değildim. Hayatım da kar-

makarışıktı. Hep en kötüsü, en dramatiği gelirdi başıma ve belli bir zamandan sonra ben de ona ayak uydurmaya başlamıştım. Hiçbir şeyi bir seferde kabullenmeyen, her şeyi irdeleyen bedbin bir kız oluvermiştim.

“Pekâlâ, zeki kız. Şu sırada oturan kızın yanı boş. Adı Nehir.” diyerek bir kızı gösterdi. Kız önündeki kitabıyla ilgileniyordu. Uzun, kahverengi saçları vardı ve arada sırada da önünde oturan kıza bir şeyler söylüyordu. Fazla oyalandığımı anladıktan sonra Buğra'ya bakıp başımı salladım ve kızın yanına doğru yürüdüm. Sıranın önünde durduğumda beni hemen fark etmişti ve dikkatini kitabından bana yöneltti. Bir şeyler söylememi bekliyor gibiydi ama her zaman yaptığım gibi susmayı tercih ettim ve kısaca başımı eğerek onu selamladım. Sıraya oturduğumda bile kızın bana baktığını hissedebiliyordum ama umursamadım. Beklediği sıra arkadaşı ben değildim. *Hayal kırıklığın için üzgünümü sıra arkadaşım diye geçirdim içimden.* Alıştırdı elbet.

“Hoş geldin, ben Nehir.” diyerek bana seslendiğinde başımı ona doğru çevirdim. Onu tersleyecekken karşımda otuz iki dişini görebildiğim gülümsemesine karşılık bunu yapamayacağımı fark ettim.

“Armin.” dedim kısaca ve kullandığım sert ses tonu yüzünden bir daha konuşmak istemeyeceğini düşünüyordum.

“Bu sınıfa geldiğin için çok şanslısın. En iyi sınıfız diyebilirim.” dedi Nehir. İlgilenmediğimi belli edecek şekilde kafamı iki yana salladım.

“Sanırım konuşmayı pek sevmiyorsun Armin ama sorun değil.” diyerek gülümsedi. “Ben de pek dinlemeyi seven bir insan değilim.”

Yanımda oturan bu kıza şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamamıştım. Bu ısrarını anlayamıyordum. Şu an son birkaç yıldır karşılaşmadığım bir ilgi vardı üzerimde. Önce o Buğra denilen çocuk şimdi ise benimle zorla konuşmaya çalışan sıra arkadaşım.

“Ne?” dedim kaba olmayı umursamadan. “Bu ısrarının nedeni ne ya da senin amacın ne gerçekten bilmiyorum ama umurumda da değil. Mezun olabilmek için geldiğim aptal bir okul burası yalnızca

ve ben de arkadaş edinmeye hiç meraklı biri değilim. Anlatabiliyormuyum?”

Kırılmasını önemsemiyordum. En başından çizgimi belli etmem en iyisiydi. Beklentiyi sıfırda tutar ve daha sonra hayal kırıklığına uğramazdı. Okula yeni gelen, merak edilen yeni kız ve doğacak yeni bir arkadaşlık... Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Gözlerimi dikmiş öylece yüzüne bakmaya devam ediyordum. Pes edecekti ne de olsa, biliyordum. Pes etmeyen yalnızca bir kişi vardı: Yağız...

“Ah tamam. Bak önce kendimi tanıtip sevdirmeye uğraştım ama olmadı sanırım. Nehir Serenler ben. Geleceğini zaten biliyordum ve tabii ki bu sınıfa gelmen de şans eseri değildi.”

Yüzüme beklentiyle bakıyordu. Ne tepki vereceğimi merak ediyordu sanırım. Aptal bir Serenler kızıydı yani. Böyle mutlu olup etrafa gülücükler saçmasından belliydi. Tek sorunu giydiği kıyafetler olan ve sürekli anne babası tarafından gözetilen bir Barbie bebekti.

“Okulun sahibi olan birine göre fazla iyisin, kibar kız.” dedim sesimdeki saf alay tınısını gizlemeye gerek duymadan.

“Kibar kız ha? Mutlu kız denildiğini çok duymuştum ve sanırım daha iyiydi.” derken yüzünü buruşturdu. “Ve evet çoğu kişi böyle söyler. Güç gösterisini pek sevmem de.”

“Her neyse. Neyi sevip neyi sevmediğin pek umurumda değil açıkçası, tamam mı? O mükemmel ortaklığın basit bir temsilcisiyim bir nevi o kadar.” dedim sıkıntılı çıkan sesimle. Bunalmıştım ve gerçekten çıldırmak üzereydim. Beni en berbat sınıfa da atabilirlerdi, bunu ben sorun yapmazdım ama Yağız yapardı tabii. Mükemmel sınıflarda, mükemmel kişilerle eğitim almam onun için oldukça önemli olmalıydı. Sanki bir geleceğim olacakmış gibi...

“Biliyorum, biliyorum. Ailemden ve edinebildiğim kadar dışarıdan bilgi edindim ama açıkçası elime fazla bir şey geçmedi. Sosyal biri sayılmazsın.”

“Yeter!” diyerek devamı gelecek herhangi bir cümleyi önledim. “Biraz fazla konuşmadın mı sence de? Abartısız, son zamanlarda en çok konuştuğum kişi oldun.”

Biraz sesli konuşmuş olmalıyım ki eleştiren bakışlarla yanıma bir çocuk geldi. Fizikine bakıldığında sporcu olduğu anlaşılıyordu.

“Hayırdır bir sorun mu var Nehir?” dedi beni süzdükten sonra.

“Hayır, biz de yeni gelen arkadaşla tanışıyorduk işte. Sizi tanıştırayım. Bu Armin ve bu yakışıklının adı da Ege.” diyerek şirin bir şekilde gülümsedi. Nehir’in az önce söylediklerimi ciddiye almadan aynı neşesiyle konuşmasını önemsemeyen karşımdaki çocuğa bakmaya başladım. Kim olduğu, ne olduğu umurumda bile değildi. İlk geldiğimde Nehir’e yaptığım gibi sadece kafamla selam verdim ama şükür ki, Nehir gibi konuşkan biri değildi. O da başını eğerek bana selam verdi. Daha fazla onlarla ilgilenmeden dikkatimi çantamdan çıkardığım kitaba verdim.

“Yeni arkadaşımız oldukça sıcakkanlıymış.” diyen sesi duyduğumda kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzünde sinsi bir sırıtiş vardı. Kendince benimle dalga geçtiğini sanıyordu. Bir yandan da Nehir’e göz kırpıyordu. Büyük ihtimalle “Bak o kızı nasıl da yerin dibine soktum” havası atmaya çalışan basit biriydi ama onun beklediği gibi kalbim kırılmayacak ve suratım asılmayacaktı ya da benimle dalga geçtiği için gaza gelip onlarla sohbet etmeye başlamayacaktım. Hâlâ onlarla ilgilenmediğimi anlaması için alaycı bir şekilde gözlerimi devirip kitap okumaya başladım. Sınıfın ortasında okumak için fazla duygusal sayılabilecek ve gözyaşlarının akmaması için direnmeme neden olan bir kitaptı bu.

Üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum. Ben de daha fazla dayanamadım ve başımı kaldırdım. Gözlerini üzerime dikmişti ve buz mavisi gözleriyle, dikkatlice bana bakıyordu Ege. Ben de küçük oyununa eşlik ederek ona bakmaya başladım. İkimiz de gözümüzü kırpmadan bakmaya devam ediyorduk.

“Şey...” diyerek araya girdi Nehir. Aramızdaki anlaşmazlığı fark etmiş olacak ki bir şeyler yapma ihtiyacı hissetmişti. “Armin, bu ak-

şanı Ege'nin evinde parti gibi bir şey var ama öyle büyük bir şey değil. Sende gelsene."

Önce, sanki kabul edecekmiş gibi sahte bir şekilde gülümsedik. ten sonra yine eski halime bürünerek «Hayır» dediğimde Nehir'in yüzü asıldı. Ege ise sanki bu cevabı bekliyormuş gibi sırtıyordu. Yine.

"Ama neden ki? Çok eğleneceğimize emin olabilirsin. Hem oradan çıktığımızda da bize geçer ve güzel bir kızlar gecesi yaparız."

Şaşkınlıkla bakmaya başladım karşımda gülümseyerek cevabımı bekleyen kıza. Yeni tanıdığı insanı evine yatıya davet ediyordu! Üstelik geldiğimden beri ona karşı olan davranışlarım iyinin yakınından bile geçemezdi. Buna rağmen kızın bu kadar istekli olması nın bir nedeni olabilirdi: Yağız Atay... Yine de ben sırf birinin isteği üzerine benim gibi bir kıza tahammül edemezdim sanırım.

"Hayır." dedim tekrar. Nehir'in morali bozulsa da bir şey söylemeden önüne dönmüştü. Doğru olan buydu. Yanlarında ne yapacağımı bile bilemezdim. Sıkılır, bunalır ve kimseye bir şey söyleyemedi kendi kendimi yer bitirirdim. Ben iyilik istemiyordum zaten. Mutlu olmak, yaşitlarımla eğlenmek... Artık böyle isteklerim, hayallerim yoktu.

Aradan geçen sessiz birkaç dakikanın sonunda Ege'nin "Adam sonunda ölüyor." dediğini duydum. Önce ne demek istediğini anlamasam da sonra okuduğum kitap hakkında konuştuğunu fark ettim. Gözlerim kitabın üstünde takılı kalmış gibiydi ve hiçbir mimik oluşmadığına emin olduğum yüzümü Ege'ye çevirmeden kitabıma bakmaya devam ediyordum. Bu kitabı okumuş olmasına mı şaşırmalıyım yoksa her şeye rağmen karakterin ölümü seçtiğine mi? Karar veremiyordum. Neden söylüyordu ki? Kalbimde kalan azıcık umut parçasıyla, bu kitabın mutlu bitebileceğine tutunmuştum ben. Şimdi bir yabancı tarafından bir kez daha umudun bomboş bir hayal ve sonucunda da hayal kırıklığı olduğunu öğreniyordum.

Başımı kitaptan kaldırıp Ege'ye baktığımda beni incelediğini gördüm. Merakla bakıyordu yüzüme. Sanırım hâlâ bir tepki verme-

diğim için şaşkındı. Geç bile olsa bir tepki beklediğine emindim ama yine de ona istediğini vermeyecektim.

“Öyle mi?” dediğimde sinirlendiğini gördüm. Benim gibi değildi. Sinirlendiğini belli ediyordu. Derin bir nefes alarak sıradan kalktı ve ben zaferimin verdiği mutlulukla kitabıma geri döndüm. Ama devam edecek hevesim ya da umudum kalmamıştı. Ölümsüz aşkı istiyordum ben. Zorluklara rağmen pes etmeyen âşıkları görmek ve sonunda da mutluluğu onlarla birlikte tatmak istiyordum. Şimdi ise hiçbir şey kalmamıştı geriye. Sinirle, sıkı sıkı tuttuğum kitabı kapattıktan sonra bakışlarım yine Ege ile buluştu ama bu sefer onun gözlerinde zafer pırıltıları vardı. Yavaşça yürüyerek bana doğru geldiğini gördüm.

“Sonunda tepki verebildin. Gerçekten sevindim.” diye kulağıma fısıldadı. Sözleri baştan sona alaycı ve kışkırtıcıydı. Ben ağzımı açıp bir şey diyene kadar yanımdan uzaklaşmıştı bile. Ben ise arkasından öylece bakakaldım. Sınıfın içinde yürüyerek, diğer uçtaki erkek grubunun yanına gitti. O gitmeden önce gayet sessiz olan grup şimdi kahkahalar atıyordu.

“Sen takılma ona Armin. Ege çok iyidir aslında tanıdıkça sen de seversin.” dedi Nehir. O konuşana kadar hâlâ Ege’ye baktığımın farkında bile değildim.

“Bak Nehir. Adıyla hitap ettiğim nadir insan vardır ve bunların arasına girdiğin için şanslı say kendini ve daha fazlasını bekleme. Beni rahat bırak. Ortak olunması, ikimizin çok iyi anlaşacağı anlamına gelmez. Kendin de biliyorsun. Ben duygusuz olan kızım. Bana bulaşma!” dedim sinirle. Sonunda konuşkan kız susmuşken çantamdan yeni bir kitap çıkardım. Yeni kitabı gören Ege’nin yüzünde yine geniş bir gülümseme oluştu ve o öyle gülerken yeni bir şey çekti dikkatimi. Gamzeleri... Sinirle kafamı çevirdiğimde bile gamzeleri gözümün önündeydi.

Ben hiç kimseyle konuşmadan kitabımı okumaya devam ederken diğerleri de kendi hallerinde vakit geçiriyordu ve sonunda zil

çaldıktan birkaç dakika sonra içeriye şık giyinmiş, zayıf ve güzel sayılabilecek, muhtemelen bu dersin öğretmeni olan bir bayan girdi.

“Kusura bakmayın çocuklar, birkaç işim vardı onları tamamladım. Yoklamayı alayım hemen derse başlayalım.” dedi. Listenin sonuna eklenen adımı okuduğunda kaşlarının çatıldığı gördüm.

“Armin Soner.” dedi sesinde saklayamadığı tuhaf bir tınıyla. Elimi kaldırmakla yetindim. Hiçbir şey demeden elimi kaldırdığımı gören Nehir kafasını iki yana sallayarak sessizce gülümsedi. Mümkün olduğunca konuşmadan, kendi hâlinde takılmak isteyen beni, çok yanlış anlıyorlardı. İnsanlar, hayır sözcüğünü “Biraz daha ısrar et aslında onun cevabı evet, ” olarak anlamaktan bir an önce vazgeçmeliydiler.

“Nermin Soner’in kızısın değil mi?” dedi daha ne öğretmeni olduğunu bile bilmediğim bayan öğretmen. Annemi nereden tanıdığına şaşırsam da belli etmeden kafamı evet anlamında salladım. Şimdi herkes bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Garip davrandığımın farkındaydım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Konuşmamaya alışkındım ben. Bütün gün bir evin içinde hiç konuşmayan herkes benim gibi olabilirdi ve bu yüzden, bazen duyduğum siniri bir anda karşımdakinden çıkarabiliyordum ya da farkında olmadan dedikleri bir şey sesimin titremesine neden oluyordu. Bana hiçbir şey yapmayan insanlar hem bunu hak etmiyordu hem de uzaylı görmüş gibi davranıyorlardı. Ben de artık kimseye gerçekleri göstermemeye karar vermiştim. Ayrıca insanlar kendi kafalarında tasarladıkları şeylere inanmayı tercih etmezler miydi zaten? Ben kendimi anlatmak için uğraşsam ne olacaktı? Bir doğru vardı tüm insanlık için o da, herkesin kendi at gözlükleri içerisinde düşündükleriydi.

“Ben annenin eski bir arkadaşıyım. Çok yakındık bir zamanlar. Seni son gördüğümde yedi yaşlarındaydın ama Ankara’ya taşındığını duymuştum. Ne zaman döndünüz?” dedi meraklı gözlerle.

“Hayır, ben buradayım sadece.” dedim sessizce. Ses tonum bu konunun daha fazla konuşulmasını istemediğimi belli ediyordu ve o da anlamış olacak ki hemen derse başladı.

Ders fizikti. Girdiğim ilk ders bu muydu yani? Derin bir nefes aldıktan sonra başımı masaya koydum. Dinlememi gerektiren bir şey yoktu. Şu an ki bilgilerim sınavda barajı geçmeme yeterdi ve daha fazlası hiçbir anlam ifade etmiyordu hayatımda. Hatta bana kalırsa, önüme koydukları o sözde seçenekler arasındaki baraj puanı bile önemli değildi. Kendi seçmediğim, mutlu olamayacağım bir hayatı yaşayacaksam bunun anlamı neydi?

Kafamı sıraya koymuş yarı uyanık yarı uykulu bir biçimde yatar-ken sonunda zil çaldı. Acaba bu kaçınıcı dersti? Sabah okul saatinde gelemediğim için şimdi kaçınıcı ders olduğunu da bilmiyordum.

“Armin bu öğle arasıydı. Hadi yemekhaneye inelim.” dedi Nehir kırıncı sesiyle. Ona karşı gösterdiğim kaba tavırların sonunda bir etki yaptığını görmek garip bir şekilde güzeldi. Yine de kırıcılığına rağmen, hâlâ yanımda olmaya çalışıyordu. Ne içindi? Kim içindi daha doğrusu? Sadece o adam rica etti diye bu kadar uğraşmasına gerek var mıydı?

“İstemiyorum.” diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. Kırılmasını istemezdim ama şu an için bu durum umurumda da değildi. Nehir, sıkıntıyla ofladıkdan sonra tamam anlamında başını sallayarak geçmesi için açtığım boşluktan çıkıp yürümeye başladı. Arkasından bakıyordum ben de. Her zaman olduğu gibi tek başımaydım. İstedığım de buydu tam olarak. Yalnızlığı tercih edip sonra da ona lanet eden insanlardan biri değildim ben. Kabul. İlk başta beni onlar itmişti ama sonra da sevmiştim düştüğüm bu çukuru. Zamanla, bu yeni okulumdaki sözde yeni arkadaşlarım da anarlardı. İlgi çekmeye çalışan kötü kızlardan biri değildim ben. Sadece acısı içinde katılaştım, zavallı biriydim. Hepsi buydu.

2. Bölüm

Biraz Huzur, Biraz Da Güven

Bütün okul dağılmıştı neredeyse. Kalanlarda yavaş yavaş evlerine gitmek için ya taksi çağırıyorlardı ya da onları bekleyen servislerine doğru yürüyorlardı. Ben ise okulun merdivenlerine oturup kafamı iki bacağım arasına aldım. Dışarıdan bakan birisi benim bir şeyler düşündüğümü sanabilirdi ama ben sadece boş boş yeri izliyordum. Ne ileride ne olacağını düşünüyordum ne de ne olmasını istediğimi. Tamam, pes. Düşünmemeye çalışıyordum en azından. Belki birkaç ay önce olsaydı şimdi hayallere dalmış olurdum. Mutlu hayaller olmazdı belki ama yine de şu anki halimden daha farklı şeyler düşünürdüm fakat artık eski Armin değildim. Birkaç ay içinde, birkaç yaş büyümüşüm ben. Yağız büyütmüşü beni. Normal şartlarda yanınızda olmasını isteyeceğiniz bir erkekti. Uzun, aşırı olmasa da kaslı, kumral ve esmer arasında bir tene sahip olan, delici bakışlarıyla her kızı etkileyebilecek karizmada olgun bir erkekti. Hayallerimdeki erkekti belki de. Şimdi ise kâbusum olmuştu ve o bunun adına aşk diyordu. Başım sürekli o şekilde durmaktan ağrımaya başladığında kafamı kaldırdım ve sessizde olan telefonumun titrediğini fark ettim. Yağız arıyordu.

“Efendim?” diyerek telefonu açtığımda sesim yine soğuk çıktı ama zaten ona sıcak bir şeyler söyleyemezdim ki. Elimde değildi. Kaldı ki o da bunu beklemiyordu zaten. Her şeyi kabullenen ama hiçbir zaman da pes etmeyen biriydi.

“Neden açmıyorsun telefonunu? Merak ettim seni. Bak çok geç kaldığının farkındayım ama şu an yoldayım, hemen geleceğim. Beni bekle tamam mı?” dedi. Sesi endişeli çıkıyordu ama tabii ki bu benim umurumda değildi.

“Tamam.” dedikten sonra onun bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Onunla fazla bile konuşmuş sayılırdım. Yine eski pozisyonuma dönerken telefonun tekrar çaldığını gördüm ama tanımadığım bir numaraydı.

“Efendim?” Sesim bu sefer daha sakindi.

“Armin ben Nehir. Ne yapıyorsun?”

Sesi biraz titriyordu. Sanırım onu terslememden korkuyordu.

“Numaramı nereden buldun Nehir?” dedim direkt. Konuyu uzatmaya gerek yoktu ki.

“Aman Armin sen de yani, buldum işte bir yerden ne fark eder?” diyerek kendini savunduğunda bir şey söylemedim.

“Söyle neden aradın?» Birkaç saniye karşıdan ses gelmedi. Telefonu kapattığını düşünüp ekrana baktım ama hayır hâlâ hattaydı.

“Partiyi hatırlatmak istedim aslında.” dedi sıkıntıyla. Hâlâ parti-den bahsediyordu. Artık kafasında birkaç tahtanın eksik olduğunu düşünmeye başlıyordum.

“Nehir sanırım anlatamıyorum ben...” derken sözümü kesen korna sesi yüzünden cümlemi yarım bıraktım. Yağız gelmişti. Daha fazla dışarda durup üşümek için arabaya doğru ilerledim. Okulun önünde durmuş beni beyaz bir BMW ile bekliyordu ve evet araba bilgim bu kadardı işte. Arabaya bindiğimde yüzüme bakıp belli belirsiz tebessüm etti Yağız. Yüzüne bakıp kafamı diğer tarafa çevirdim. O kadar kolay değildi. Kendimi eskisi kadar düşünmüyor olmam, başkalarına kendimi kullandırtacağım anlamına gelmiyordu. Benim kararlarım ve isteklerim dışındaki her şeye karşı çıkıp, yeri geldiğinde savaşılabildim.

“Tekrar söylüyorum Nehir. İstemiyorum.” dedim sıkıldığımı belli ederek.

Hattın diğer ucundan Nehir bir şeyler söylüyordu ama benim dikkatimi çeken ses Yağız'ın sesi oldu. Tok ve kabul etmeliyim ki etkileyici olan sesiyle "Kemerini bağla Armin," diyerek uyardı beni. Sadece benim duyduğumu düşünüp bir yandan da kemerle uğraşırken Nehir'in "O kim Armin?" diye sormasıyla yanıldığımı fark ettim. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdikten sonra "Hiç kimse" diyerek kestirip attım. "Neyse beni anladın mı?"

Artık çok sıkılmışımdı bu konudan. Bir yandan da çaktırmamaya çalışarak Yağız'a bakıyordum ama ne zaman ona dönsem o da bana bakıyor oluyordu. Galiba kiminle ve ne hakkında konuştuğumu merak ediyordu.

"Neyse canım hadi ben kapatıyorum o zaman" dedi Nehir ve suratıma kapattı. Dengesizdi. Kesinlikle dengesizdi ama önemsemeden ve tepki vermeden telefonu kapatıp çantama koydum. Aramızdaki sessizliğin ne zaman bozulacağını merak ediyordum doğrusu. Yağız da ikinci Nehir gibi bir şeydi. O da sürekli beni konuşturmaya çalışırdı.

"Telefondaki kimdi Armin?" dedi sesindeki merak tınısını saklamaya gerek duymadan.

"Nehir Serenler." dedim sadece. Meraklı bakışları yerini şaşkınlığa bırakmıştı şimdi.

"Ne istiyormuş ki?" diye sorduğunda tam cevap verecekken şimdi de onun telefonu çalıyordu.

"Affedersin şuna bir bakayım." diye açıklama yaptı sanki çok umurundaymış gibi.

Sessizce telefonda konuşan kişiyi dinliyor ve arada da "Evet" diyordu. En sonunda "Size emanet ediyorum o zaman." dedi sıkıntılı bir sesle. Sessizce telefonunu ceketinin iç cebine yerleştirirken kafasını bana çevirdi.

"Sanırım Nehir'in derdini şimdi öğrendim."

Anlamayan gözlerle ona bakıyordum. Bu araba yolculuğu belki de aylardan beri en çok muhabbet ettiğimiz ortamdı. Sanırım bunun nedeni de yine bendim. Şu sıralar fazla normal davranıyordum.

“Parti varmış onların sitede. Seni oraya davet ediyorlar. Nehir seni ikna edememiş.” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Evet, gitmek istemiyorum” dedim kesin bir dille. Saçma sapan bir partinin bile bu kadar olay olmasına anlam veremiyordum.

“Babası aradı ve beni ikna etti. Üzgünüm gitmek zorundasın artık.”

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, arada da yolu kontrol ediyordu. Yüz ifadesinden itiraz kabul etmediği belliydi ama yine de ne tepki vereceğimi merak ediyordu.

“Aptal bir partiye gidip gitmeyeceğime ben karar veririm. Serenler ya da sen değil!” diye bağırdım kendime daha fazla engel olamadan. Boğuluyordum. Emrivaki tavırları beni boğuyordu.

“Üzgünüm Armin ama artık çok geç. Bugünlük böyle yap, sonra tekrarlamayız. Tamam mı?” dedi sakince. Benim aksime o genelde kontrollü davranırdı ama sinirlendiği anda orada olmak istemezdim. Dahı on yedi yaşında bir genç kızdım ve ondan korkmam çok normaldi.

“Hayır. Hâlâ kararımı...”

“Lütfen Armin, bir kez olsun dışarı çık ve eğlen.” dedi yalvarır gibi. Normalde hiçbir şey umurunda olmayan ve “Önünde sonunda eski haline döneceksin zaten” nutukları atan Yağız Bey'e ne olmuştu da eğlenmem için bana yalvarıyordu? Ben şaşırılmış hâlde ona bakarken bir şeyler açıklaması gerektiğini anladı.

“Benim yanımda rahat olmadığını biliyorum. Çık ve eğlen işte. Seni bırakırım ve aradığın an da gelir alırım. Sıkılırsan durmazsın ama sadece dene. Buraya gelirken ardında arkadaşlarını bıraktığını biliyorum. Orada hep yaşıtların olacak işte. Dene.”

Gerçek bir kötü kız olsaydım bu cümlelerden sonra bile hayır derdim ama şanslıydım ki ben gerçek kötülerden değildim. Yağız da bunu biliyordu. Kimse bilmesede o bilirdi zaten. Beni tanıyordu, bunu biliyor ve hissediyordum.

Sessizce başımı sallamakla yetindim ve o da rahatladığını belli edecek şekilde tuttuğu nefesini dışarı verdi. Kafamı camdan tarafa

çevirdiğimde, keşke dedim içimden. Keşke ilk önce benim düşüncelerimi merak etseydin ve bana sorsaydın. Kararı ailemle birlikte vermeseydin...

Sessiz bir araba yolculuğundan sonra yeşillikler arasındaki görkemli villamıza vardık. Villamız... Bana o kadar çok "Benim olan her şey senin de" diyordu ki belli bir zamandan sonra düşünceleri bey nime işlemeye başlıyordu. Hiçbir şey söylemeden arabadan çıkıp kapıya doğru yürüdüm. Varlığını önemsemeden, sanki o yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum. Onun evinde değilmiş gibi, beni zorla yanında tutmuyormuş gibi...

"Alışverişe çıkmak ister misin?" diye seslendi arkamdan.

"Hayır " diye cevap verdim hemen yine buz gibi sesimle. Onu beklemeden zile bastığımda çok geçmeden kapı açıldı.

"Hoş geldiniz Armin Hanım" dedi karşımdaki hizmetçi. Onu evde ilk defa görüyordum. Sadece başımı sallayarak selam verdim ve hiç duraksamadan ikinci kattaki odama hızla ilerledim. Kapıyı açan hizmetçi ile konuştuğunu duyabiliyordum. Çantamı her zamanki yerine fırlatıp üstüme rahat bir kot ve kazak giydim. Evimde olsaydım, yani ailemle yaşadığım gerçek evimde, hemen pijamalarımı giyerdim ama bu Yağız'ın evinde tabii ki mümkün olmuyordu. Kendimi buraya ait bile hissedemiyordum ki! Sesli sesli söylenirken gevşek topuzumu açarak saçlarımın omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Saçlarımı seviyordum. İri mavi gözlerim, buğday tenimle çirkin bir kız değildim. Hatta güzel bile sayılabilirdim. Zayıf ve uzun boyluydum. Kendimde sevmediğim tek şey, ağladığımda kızaran burnumdu. Benim gibi sürekli ağlayan, ağlatılan bir insanda gerçekten kötü ve zor oluyordu.

Aynanın karşısına geçmiş kendimi incelerken kapı tıklatıldı. Yağız olduğunu biliyordum. Kapıyı araladığımda "Yemek hazırlamışlar, acıkmışsındır. Hadi birlikte bir şeyler yiyelim." dedi. Sesinde hem biraz merak hem de rica vardı. Normalde tersleyip yollardım ama gerçekten ben de acıkmıştım, saatlerdir hiçbir şey yemiyordum.

“Tamam, geliyorum.” diye cevap verdiğimde yüz ifadesi rahatladı. Bu eve ilk geldiğimde odamdan bile çıkmıyordum. Daha yeni yeni alışmaya başlıyordum ama bu da sırf okula başlayacağım içindi. Yemek yerken de ya hep o yokken yiyordum ya da o yedikten sonra acıktığımı söylüyordum.

Merdivenlerden inip salona girdiğimde onu televizyon karşısında buldum. Tüm dikkatini televizyona vermiş, spor kanalı izliyordu. Yardımcılar da masayı hazırlıyorlardı. Bana kapıyı açan kızı gördüğümde kaşlarımı çatmama engel olamadım. Göz ucuyla Yağız’ı inceliyordu. Her ne kadar kabullenmek istemesem de hangi sıfatla burada olduğum belliydi. Bunu, onun da bilmesi gerekiyordu ama buna rağmen ben evdeyken böyle bir şeye cesaret edebiliyordu. Kendime yakıştıramadığım bir şekilde sinirlendim ve sinirimi bir şekilde çıkarmalıydım. Üstelik bu da huzursuzluk çıkarmak için güzel bir bahane oluşturunuyordu bana.

“Onu daha önce görmedim. O kim?” diye Yağız’a seslendim. Sesim sinirli ya da meraklı değildi. Düzdü. Her zaman olduğu gibi.

Sanki kendisi orada yokmuş gibi Yağız ile konuşmam ona tuhaf gelmiş olacak ki şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu kız ve Yağız’dan önce davranıp konuşmaya başladı.

“Adım Rana, Armin Hanım. Bugün başladım işe.” dedi.

“Sana sorduğumu hatırlamıyorum.” dedim sinirle. Yağız sinirlendiğimi anlamış olacak ki, televizyonu kapatıp yanıma geldi.

“Rana yeni yardımcımız. Bugün sen okuldayken işe başladı. Emine Hanımın tavsiyesi üzerine geldi.” diye açıklama yaptı.

“İyi. Bir daha ben sormadan cevap vermemesi gerektiğini öğretsin biri.” diye huysuzca mırıldandım. Rana gözlerini dikmiş bana bakıyordu. 20’li yaşlarında genç ve bakımlı bir kızdı ve büyük ihtimalle bir lise öğrencisinden bunları duymak onu rahatsız ediyordu ama umurumda değildi. Yağız’ın yanındayken uğraşacağım kişiyi bulmuştum, gerisi gerçekten önemli değildi.

Başka hiçbir şey söylemeden masaya oturdum. Yağız da benim masaya geçtiğimi görünce daha fazla konuyu uzatmayıp masaya geçti. Yüzüne baktığımda deminki olaydan hiç rahatsız olmuşa benzermiyordu. Yaptığım şey çok iticiydi aslında. Neden umursamıyordu ki?

“Parti akşam dokuz gibi başlayacakmış, hâlâ vaktimiz var. Alışverişe çıkmak istemediğine emin misin?” diye sordu rahat bir şekilde.

“Hayır Yağız, istemiyorum.” dedim bıkkınlıkla. Cümlem biter bitmez Yağız’ın yüzünde aptal bir gülümseme oluştu. Nedenini merak etsem de sormadım. Düşünceli bir şekilde önüme dönerken fark etmiştim bile. Kahretsin dedim içimden. Ona ilk defa Yağız demiştim. Onun varlığını görmezden gelen ve hayatımda bir anlam ifade etmediği için adıyla seslenmekten bile kaçındığım adama ilk defa bugün adıyla hitap etmiştim. Değişiyordum gittikçe. Herkes yavaş yavaş duvarlarımı yıkıyordu ama ben onları daha sağlam bir şekilde tekrar kurmasını da bilirdim. Hayat bana bunu çoktan öğretmişti.

Yemeği yedikten sonra her zamanki gibi hiçbir şey demeden masadan kalkıp odama çıktım. Kafamı dağıtmak için müzik eşliğinde biraz test çözdüm. Tekrar saate baktığımda partinin başlamasına az bir zaman kaldığını görüp dolabımın önüne geçtim. Kıyafetlerimin çoğunu Yağız’ın sevmediği şekilde seçmiştim zaten ve tabii ki olabildiğince mini elbiselerden. Onlardan nefret ediyordu. Şimdi ise onun olmadığı bir yerde siyah mini elbisemi giyerek gitmem onu çıldırtacaktı.

“Bunu sen istediğin Yağız Atay.” diye mırıldandım kendi kendime. Gülümsememe engel olamıyordum. “Şimdi sen düşün.”

Arabaya bindiğimizden beri ağzını bıçak açmıyordu. Evde beni o elbiseyle ilk gördüğünde ağzına gelen tüm küfürleri etti ve bağırıp çağırırdı ama ona “Ya bu elbise ile ya da hiç” dediğimde istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldı. Şimdi ise direksiyonu daha fazla sıkıyor ve sinirlendiğinde çenesinde beliren damarı sürekli atıyordu.

Ben ise oldukça eğleniyordum. Bana baktığında yüzümden anlamasa da şu an oldukça mutluydum. Bazen onun istediği şeyler de olmayabilirdi hayatta. Alışmalıydı.

“Çok geç olmadan alırım seni.” dedi kısık sesle.

Ben yine cevap vermedim. Bazen biri bana böyle yapsa ondan hemen vazgeçerdim diye düşünüyordum. Yağız benden neden vazgeçmiyordu?

“Lanet olsun Armin! Bir kere de cevap ver.” diye arabanın içinde bağırdı. Sonunda o da patlamaya başlıyordu işte.

“Bana bağırma! Böyle olacağını biliyordun. Bunu bilerek getirdin beni bu aptal şehire.”

Sesim cümlelerin sonuna doğru kısıldı. Bu aptal şehrin bana yaptıklarını nasıl unutabilirdim ki? Görmek için hevesle yanına gittiğim ağabeyimin ölüsüyle karşılaşmamı nasıl unutabilirdim? Yağız bunları biliyordu. O her şeyi biliyordu. Hayatımı, yaşadıklarımı... Ailemin beni sevdiğini ama buna rağmen yaptıklarını, ağabeyimin öldüğünü, hayallerimi, hayattan beklentilerimi... Ama her şeye rağmen beni yanında tutuyordu. Çok bencildi. Âşık olduğunu söylüyordu ama ben birine âşık olsam böyle yapmazdım ki! Mutlu olsun isterdim sadece. Ben mi sevmeyi bilmiyordum yoksa Yağız mı çok fazla seviyordu?

Derin bir nefes alıp “ On bir gibi gelir alırım seni. Sadece iki saat dayanacaksın orada. Gitmeyi istemediğini biliyorum ve... İnan bu elbiseyle ben de senin gitmeni istemiyorum!” dedi sinirle.

Beni kıskandığını biliyordum. Beni her şeyden, herkesten korumak istediğini... Sadece yirmi dört yaşındaydı ama konu ben olduğumda babamdan daha yaşlı düşündüğüne tanık olmuştum çünkü beni ondan bile daha fazla kıskanıyordu. Bazen gözlerimi kapatıp onu düşünüyordum. Beni seven, koruyan, kıskanan sahiplenen, yakışıklı, zengin Yağız'ı. Her kızın hayaliydi böyle biri. Benim hayallerim de hep böyleydi ama şimdi hepsine rağmen eksik bir şeyler vardı. Güven mi? Saygı mı? Yoksa daha yoğun bir şeyler mi? Bilemiyordum.

Pencereye dönmüş geçtiğimiz yerleri incelerken geldiğimizi fark ettim. En az Yağız'ın evi kadar güzel bir evdi. Kocaman bir bahçesi vardı. Gördüğüm kadarıyla sitenin içinde üç villa vardı. Arabayı bahçe kapısının önünde durdurduğunda inmek için hareketlendim ama Yağız kolumdan tutarak engel oldu. Bunu sevmediğimi biliyordu. Hızla kolumu çektim.

"Armin! Yapma böyle. Lütfen. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Bir kez olsun güven bana." dedi Yağız yalvararak.

Başkası baktığında yıkılmaz olarak görünen bu genç adam benim karşımda tuzla buz oluyordu. Gözlerindeki bıkkınlığı, bitmişliği hiç beklemediğim bir anda gözler önüne seriyordu. Ağzımdan çıkacak her kelimeye nasıl ihtiyacı olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum kimi zaman da. Onun tüm zaafalarını bilirdim ben. Onu yıkabilecek tek kişi bendim çünkü tüm zaafaları benimle ilgiliydi. Kulağa fazla egoist biriymişim gibi gelse de öyle değildi. Tüm bunlar, gerçeğin kendisiydi. Yakışıklı ve genç iş adamı Yağız Atay, on sekiz yaşına bile basmamış olan bir lise öğrencisine âşık olup yapmadığı şeyleri yapmaya başladı. Daha az işe gider oldu mesela. Hayatında daha az söz sahibi olmaya başladı. Eski otoritesini kaybetti. Tüm bunlar bana olan aşkı yüzünden oldu ve her şeye karşılık beklediği tek şey de onu biraz olsun sevmemdi.

"On birde gelir alırsın. Geç kalma. Sıkılırım." dedim sadece. Sesim fazla uysal ve üzgün çıkmıştı ama buna takılmadım çünkü bazen kendimi ona karşı kötü ve sorumlu hissediyordum. Bu da o anlardan biriydi yalnızca.

Gözlerini kapatıp "Tamam" dedi. Daha fazla oyalanmadan arabadan çıktım. Benimle birlikte onun da indiğini görsem de bekleme-yip eve doğru yürüdüm.

"Armin!" diye bağırdı arkamdan. Ne kadar istemesem de dönüp yüzüne baktım.

"Bu akşam, biraz da olsun eğlenmeye çalışır mısın? Buna ihtiyacın var. Lütfen." dedi Yağız.

Senden nefret ediyorum Yağız Atay. Beni düşünmenden, kıskanmandan, koruyup sevmenden... Her şeyinden. En çok da her şeyi kabullenip, seni sevememekten...

Daha fazla oyalanmadan kapıdan içeri girdim. Hava fazla serindi ve bende kısacık bir elbise vardı. Giydiğim topuklu ayakkabı fazla yüksek değildi, bu yüzden hızlı hızlı ilerleyebiliyordum. Evin kapısından içeri girecekken bana seslenen birini duydum.

“Sen Armin olmalısın.” dedi karşımdaki adam. Kırklı yaşlarının sonlarında gösteriyordu.

“Evet.” dedim başımı sallayarak.

“Ben Hakan Serenler. Seni Yağız’ın arabasından inerken gördüm de. Tanışmak için yanına geldim.”

“Memnun oldum. Armin Soner bende.”

“Evet Armin, tanıyorum seni.” dedi memnuniyetle. “Yağız neden gitti? Gençlerin partisi bu. O da katılsaydı ya.”

“Yağız yaşlı ruhlar grubunda ve burada uyum sağlayabileceğini pek sanmıyorum. Fazla çocuksu kalırız.” dedim alayla. Lise son sınıf öğrencilerinin olduğu bir partide düşünemiyordum onu. Koyu renkli çalışma odalarına yakışıyordu o. Üzerinde takım elbise ya da belki en fazla gömlek ve spor bir ceketle, önüne yaydığı o sıkıcı kâğıtları incelemeliydi.

“Sana âşık olabildiğine göre o kadar da yaşlı sayılmaz sanki” dediğinde gülen yüzüm asıldı. Biliyordu. Hatta belki Nehir de biliyordu ve o yanındaki sinir bozucu çocuk da...

“Merak etme ama lütfen, eşim bile bilmiyor ve tabii ki Nehir de”

Konuşursam sesimin titreyeceğini bildiğim için susmayı tercih ettim ve teşekkür eder gibi başımı salladım. Konuşmamız bitip, birbirimize bakakaldığımızda içerden Nehir geldi.

“Hoş geldin Armin.” dedi sevinçle. Bu kız cidden mutluydu. Derdi tasası hiç yok muydu bilmiyordum ama yaydığı o Pollyanna enerjisi beni boğuyordu.

“Selam.”

Bugün eğlenmeye çalışacaktım ama Yağız dedi diye değildi. Gerçekten eğlenmek benim de hakkımdı ve en azından bunu deneyebilirdim.

“Gel hadi içeri geçelim. Ege geldiğine çok şaşıracak.” dedi gülümseyerek. Ege... Bir şekilde kitap olayının intikamını almalıyım. Hakan Serenlere tebessüm ederek Nehir’i takip ettim. Herkes grup grup bir köşeye çekilmiş sohbet ediyordu. Bazı çiftler de çalan romantik şarkıya kendilerini kaptırmış dans ediyorlardı.

“Bakın millet. Size Armin gelecek demiştim.” diye bağırdı Nehir.

Bize doğru dönen ilk kişi Ege oldu ve gözlerinde anlamlandıramadığım bir pırıltı vardı. Sadece yüzüme bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu.

“Kimleri görüyorum? Sert kızımız partilere de gelirmiş.” diye dalga geçiyordu Buğra. Onun bu sözlerinden sonra gruptaki birçok kişi güldü.

“Saçmalamayı bırak Buğra. Otursana şöyle Armin. Ben sana içecek bir şeyler getireyim.” dedi Nehir gitmeden önce. Zaten artık benim varlığım unutulmuştu ve herkes eski muhabbetine geri döndü. Nehir’in olduğu gruptaki dört erkek ve Nehir dışında bir kız daha vardı. Çocuklardan bir tanesi son tavladığı kızı anlatıyor, diğerleri de nasıl davranması gerektiği hakkında yorum yapıyordu. İçlerindeki kız daha fazla bu muhabbete dayanamadı ve benim yanıma geldi.

“Çok iğrençler ya. Tanışmadık bu arada Burcu ben.” dedi kız gülümseyerek. Esmer ve kahverengi gözlüydü. Boyu kısa sayılırdı ama yine de tekrar dönüp bakılacak cinsten bir fiziği vardı.

“Armin” dedim kısaca.

“Evet biliyorum. Konuşmayı sevmeyen kötü kız.” diyerek kıkırdadı.

“Ama oldukça duygusal” diyerek söze katıldı Ege. Duygularımı gizlediğime emindim, bu yüzden söylediği şeye bir anlam verememiştim.

“Bu da ne demek?” diye sordum dayanamayarak. Oturduğum yere doğru eğilerek, kulağıma doğru yaklaştırdı başını.

“Okuduğun kitaplar fazla duygusal ve adamın öldüğünü söylediğinde gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Hemen sakladın ama ben gördüm. Sanırım ölümü yenen bir aşk öyküsü okumak istiyordun? Tepkisiz kalmayı iyi öğrenmişsin doğrusu ama bu tür şeylere alışkın biri için işe yaramıyor” diye kulağıma fısıldadı. Kafasını biraz daha yukarı kaldırdığında göz göze gelmiştik. Bir yandan dediklerini düşünürken, bir yandan da gözlerini inceliyordum. Uzun kirpikleriyle gerçekten çekici duruyordu. Ağzımı açmış tam ona cevap verecekken duyduğum sesle irkildim.

“Armin?” Yağız bana sesleniyordu ve ses tonunda gizlemeye gerek duymadığı bir sinir ve kıskançlık vardı. Kafamı sola doğru çevirdiğimde Yağız’ın sinirli yüzüyle karşılaştım. Gözlerinin griliği koyulaşmış, sinirle harmanlanmıştı sanki ve çenesini sıkıldığını buradan görebiliyordum. Ege ile hâlâ çok yakın duruyorduk ve Yağız’ın bundan rahatsız olduğuna emindim. Neden geri döndüğünü merak ediyordum ve Ege’ye değmemeye özen göstererek geçip Yağız’ın yanına gittim.

“Neden geldin?” diye sordum fısıldayarak.

“Hakan Bey aradı ben yoldayken. Neden gittiğimi sordu ve en azından onunla zaman geçirmem için davet etti. Ben de gelmişken seni görmek istemiştım.” derken bir yandan da Ege’ye bakıyordu.

“Ben de sıkılmışım zaten. Geri dönelim mi?” diye sordum bir şey dememesini umarak.

“Önce Hakan Beyin yanına uğrayalım.” diyerek elini belime yerleştirdi. İstemsizce gerilmişim ama bunun çevredeki erkeklere, özellikle Ege’ye bir gösteriş olduğunu bildiğim için sadece “Tamam” diye mırıldandım. Şimdilik sessiz kalmaya katlanabilirdim.

Nehir ve Ege şaşkın bakışlarını gizlemeye gerek duymadan yanımıza geldiklerinde Yağız’ın belimdeki eline bakmaya başlamışlardı. Kafamı gruba doğru çevirdiğimde de Buğra hariç herkesin eski hâline geri döndüğünü gördüm. O da bizim yanımıza doğru geliyordu şimdi.

“Merhaba, Nehir ben. Hakan Serenler’in kızıyım.” diye neşeyle kendini tanıttı Nehir.

“Memnun oldum Nehir. Yağız Atay bende.” diyerek gözlerini Ege’ye dikti ama Ege’nin kendini tanıtmaya niyeti yok gibiydi.

“Ben de Buğra ve bu arkadaşımız da Ege.” diyerek durumu toparladı Buğra. Yağız sadece başıyla kısaca selam verdi ve bense sadece onları izliyordum. Fazla gerilmiştim ve bu hiç iyi değildi. Yavaş yavaş artan kalp atışlarımı neredeyse kulaklarımda hissediyordum.

“Nehir babanın yanına kadar bize eşlik eder misin?” diye kibarca sordu Yağız. Her ortama, her kişiye uyum sağlayabilirdi Yağız Atay. Her ne kadar beni çileden çıkartsa ve zorla bir şeyler yaptırtmaya çalışsa da bazı şeyleri itiraf edebiliyordum. Bana yaptığı kötülüğün dışında mükemmelliğin sınırlarını zorluyordu.

“Elbette. Böyle geçelim” diyerek yolu gösterdi Nehir. Arkamızdan Ege de geliyordu.

“Sen partide kalsaydın.”

“Seni hiç tanımadığımız bir adamla mı yollayacağım?” dedi Ege sinirle.

“Merak etme genç, katil değilim. Sevgilini yemem.” dedi Yağız alayla. Tuzak bir soruydu bu. Alacağı cevaba göre şekillendirecekti davranışlarını. Kendince tehdit oluşturup oluşturmadığını ölçüyordu.

“Sevgilim değil ama yine de onu sana emanet edecek değilim.” diye dişlerinin arasından tısladı Ege. Gerçekten onu fazla sahipleniyordu. Filizlenmek üzere olan bir aştı belki de. Çocukluktan beri arkadaş olan ve yediği içtiği ayrı gitmeyen iki kişi... Tam da Nehir’e yakışan bir mutlulukla devam ederdi her şey eminim ki.

“Her neyse geldik bile. Babam üst katta Yağız Bey. Siz gidin biz Armin ile burada bekleriz.” dedi Nehir tedirgin bir şekilde. Bir sorun çıkmasını istemediği belliydi. Yağız önce bana baktı sonra da Ege’ye döndü.

“Armin’i hiç tanımadığım birine mi emanet edeceğim yani?” diye alayla sordu Yağız. İnadını bu birkaç ay içerisinde öğrenmiştim

ve şimdi geri adım atmayacağı belliydi. Ona gösterilen bu şüpheci tavrın karşılığını fazlasıyla alırdı.

“Yağız burada beklerim, sorun yok.” dedim güven veren bir sesle. Dediklerimden sonra Yağız da daha fazla üstelemedi ve merdivenlere yöneldi. Nehir Yağız’ın gittiğine emin olduktan sonra bana doğru döndü hemen. Birazdan soru yağmuruna tutulacağımı biliyordum. Sanki onunla arkadaşmışız gibi bana sorular soracak hatta belki de kendince yorumlar yapacaktı. İyi biriydi, bunu görebiliyordum ama anlamak istemediği önemli bir şey vardı: İyi olup olmamasıyla ilgilenmiyordum ben. İstediğim tek şey, bir başıma kalıp huzurla birkaç ay daha sabretmekti.

“Vay canına Armin!” diye heyecanla konuşarak güldü Nehir. “O kimdi? Neyin oluyor?”

“Abartma Nehir.” diyerek yüzünü buruşturdu Ege, Nehir’in bu heyecanına karşı. “Sıradan ve kasıntı biriydi.”

“Ben...” diyerek birkaç saniye kendime düşünme payı verip, söyleyeceklerimi aklımda topladıktan sonra derin bir nefes aldım. “Ailem burada olmadığı için, beni ona emanet ettiler.”

Bu açıklamayı bir gün yapmak zorunda kalacağımı biliyordum ama ne diyeceğimi bu ana kadar hiç düşünmemiştim. Birkaç saniye içinde en azından en mantıklı ve beni çok zorda bırakmayacak bir açıklama bulduğum için kendimi tebrik ettim içten içe.

Nehir Ege’den gelen homurtulara aldırmadan “Kaç yaşında peki? Sevgilisi falan kesin vardır değil mi? Çok yakışıklı ya.” diye nefes almadan sorularını soruyor ve yorumlarını yapıyordu.

“Ben bilmiyorum. Yirmi dört yaşında ama şey... Yukarı çıkıp orada beklesem iyi olacak.” dedikten sonra merdivenlere yöneldim ama “Ben de intikam falan alacağını düşünmüştüm.” diyerek bana seslenen Ege’yi duyduğumda olduğum yerde kaldım.

“Ne intikamı be?” diye sordu Nehir şaşkınlıkla. Ege ile konuşurken gerçekten çok değişiyor ve çok daha doğal oluyordu.

“Kitap” diye içimden geçirirken Ege de «Kitap” diye yanıtladı Nehir’i alayla. Benim de planım buydu aslında ama hiçbir zaman,

hiçbir şey benim istediğim gibi olmuyordu zaten. Planlarım doğru. tusunda yaşayamıyordum hayatımı.

Yüzümü ona döndüğümde Ege sırtıyordu. Sonra eski ciddiyeti. ne geri döndü ve yine okuldaki gibi birbirimize bakmaya başladık.

“Armin ya. Biraz daha kalsana. Hatta Yağız da kalsın. Yağız de. meme bir şey demez değil mi? Yaşı genç çünkü.” dedi Nehir Ege ile aramızdaki gerginliği önemsemeden. Belki fark etmemiştii ya da bel. ki de ben uyduruyordum aradaki bu elektriği.

Ege ile gözlerimizi ayırmadan dikiliyorduk sadece. O baktığı sü. rece ben de bakmaya devam ederdim. Bu alışkanlık belki de sadece bir inattı.

“Elbette olmaz Nehir. Hatta mutlu olurum.” diyerek merdiven. lerden indi Yağız. Ne ara gelmiş ve ne duymuştu hiçbir fikrim yoktu.

Sanki neşeliymiş gibi davranıyordu ama sesindeki tehdit tınısını anlayabiliyordum. Büyük ihtimalle Ege’yi dövmek istiyordu.

“Eee Armin... Bizimle biraz daha kalıyor musun?” diye sordu Ege. Sesindeki beklenti dolu tını anlayamadığım bir şekilde gerilme. me neden oluyordu ve sonunun kötü biteceğini şimdiden hissedebi. liyordum. Bakışları bir karar vermem gerektiğini söylüyor gibiydi. Gözlerimi Ege’den zorlukla çektikten sonra Yağız’a baktığımda onda da benzer bakışları gördüm. Sadece biraz daha tedirgin bakıyordu bana o kadar. Onun da istediği şey, ağızından çıkacak birkaç keli. meyi duymaktı. Kafamın içinde kurmaya devam ederken, nefesimin hızlandığını hissediyordum. Böyle durumlarda hep aynı şey olurdu: Tüm vücudum önce hafifçe titriyor, sonra da uyuşmaya başlıyordu. Hızlanan nefes alışverişim ise bir anda büyük bir ihtiyaca dönüşüp, ağızımın açılmasına neden oluyordu. Bu farklılıkları biliyordum. Tüm bu belirtilerden sonra başıma gelecekleri ezberlemiştim nere. deyse. Tek sorun engel olamamaktı. Nasıl engel olacağımı bilmiyor. dum. Bu basit soru ile birlikte bile aklım bir ana kayıyor ve sanki hâlâ oradaymışım gibi düşündürüyordu. Sıkışıp kalıyordum kelimenin tam anlamıyla. Her insanın korktuğu şeyler, kaçmak istediği anlar ve unutmak istediği anılar olabilirdi ama benimki hepsinden, çoğu ki-

şiden daha farklıydı. Bir kapandan daha azı değildi benim anılarım. Beni yutmaya çalışan bir kara delik bile olabilirdi belki. Ondan nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Daha doğrusu kurtulma ihtimalimin olup olmadığını dahi bilmiyordum.

Üzerimdeki baskının gitgide arttığını hissedebiliyordum. Daha fazla kendime engel olamadan gözlerimi kapattım. Hayatımın tepetaklak olduğu o ana gitmek kaçınılmazdı ve ben de daha fazla karşı koymak istemiyordum. Üstelik ağabeyimi bu sefer kurtarabilirdim belki. Ölümünü izlemek ya da orada bırakmak istemiyordum. Bu fikir canımı yakıyordu. Her seferinde onun tekrar tekrar ölmesi... Berbattı. Hiç değilse kanlar içindeki bedenine sarılmak, ölümüne engel olamasam da cansız bedenini almak istiyordum. Kimsesiz değildi o. Yine de yapamıyordum. Birileri, bir şeyler engel oluyordu ona ulaşmama. Bir ses belki... Tanıdığım ama tam anlamıyla idrak edemediğim... Sanırım Ege'nin sesiydi bu. Biraz buğulu ve oldukça erkeksi... Ama kendime gelmem için o yeterli değildi. Bambaşka bir şeye ihtiyacım vardı benim. Bir insanın uyuşturucuya ihtiyaç duyması gibi zararlı ama aynı zamanda bir bebeğin annesine ihtiyaç duyması kadar masum... İyi mi kötü mü, ayırt edemediğim bir şeydi.

Sonra bir ses duydum. Bu sefer kelimeleri birbirinden ayırıp, ne söylediğini anlayabiliyordum.

“Onu rahat bırak!” diye bağıırıyordu. Sonra o ses, bana seslendi. Yağız'dı.

“Armin! Beni dinle. Kendine gel ve ağlama, buradayım.”

Ağladığımı hissedemiyordum.

“Armin, buradayım” diye tekrarladığında gözlerimi yavaşça aralayabildim. Ağabeyimi yine kurtaramamıştım ve o yine kanlar içinde orada kalmıştı.

“Armin?” diyerek telaşla yanıma gelen Nehir'e baktım. “İyi misin? Çok korkuttun bizi.”

Boş gözlerle, hiçbir şey söylemeden Nehir'e bakıyordum. Sonra Yağız'a dönüp “ Gidelim” diye mırıldandım. Elini belime koyarak yönlendirdi beni. Kapıdan çıkarken Ege ile göz göze geldik. Donuk

mavi gözlerinde, telaş ve korku hâkimdi. Merak ettiğini biliyordum. İçimi saran anlamsız kırgınlık ve utanmışlıkla birlikte karar vermiştim: Tekrar sekteye uğrayan planlarıma geri dönecektim. Bugün sondu. Bugün kendimi açıp, duygusuz yüzüme biraz renk vermek istemiştım sadece ama görüldüğü gibi bana acıdan başka bir şey vermiyordu. Bu... Bu vampirlerin acıya dayanamayıp insanlık düğmelerini kapatmaları gibi bir şeydi. Filmlerde böyle olduğu zaman herkes o vampirden kaçır ve korkardı değil mi? İşte ben de bu yüzden bunu yapıyordum. Maskelerim, kendimi olmadığım biriymiş gibi gösterme çabalarım bu yüzden. Beni sevmesini istemediğim insanları soğutmak istiyordum kendimden. Ne kadar başarılı olduğum ise... Tartışılırdı elbette.

Yağır ile birlikte hiç konuşmadan geçen yolculuğumuzdan sonra eve varmıştık. Yorgun hissediyordum. Yavaşça kemerimi açmaya çalışıyordum.

Yağır “Yardımcı olmama izin verir misin?” diye sorduğunda “Hayır” diye bağırarak istemiştım. Kötü olan bendim ama yine de o soruyor, rica ediyordu yardım etmek için.

“Hayır.” diye mırıldandım. “İyiim ben.”

Derken arabadan indik ve ben başka bir şey söylememesi için elimden geldiğince hızlı yürümeye başladım. Yağır’ı beklemeden ilerliyordum. Kapıya gelip, zili çaldığımda açan olmadı.

“Rana, yani yeni gelen yardımcı kız, yarın akşam yatılı kalmaya başlayacak.” diye açıklama yaptığımda bir şey söylemedim. Anahtarı cebinden çıkarıp kapıyı açtığımda geçmem için kenara çekildi.

Bir an önce odama çıkıp dinlenmek ya da itiraf etmek gerekirse *hissizleşmek* istiyordum.

Merdivenlere doğru yöneldiğimde “Yalnız kalmak istemezsin belki...” diye seslendi Yağır. Büyük ihtimalle ona babam söylemişti bunu. Eymen’in öldüğü ana takılıp kaldığım gecelerde hep babama sarılıp uyurdum. Yalnız kalma düşüncesi beni öldürürdü. Zaman zaman o adamın bir gün benim için de geleceğini düşünürdüm çün-

kü. Gelip, yarım bırakmak zorunda kaldığı işi tamamlayacaktı. Belki bu, çok saçma ve çocuksuydu ama böyle hissetmekten alamıyordum kendimi. Hatta bazen korkularıyla yüzleşip, hayal bile ediyordum. Ağabeyimi öldüren o katilin beni de onun yanına yolladığını düşünüyordum. Bu o kadar da kötü bir şey değildi belki de.

Bu olayı yaşadığımda daha on beş yaşındaydım ve nedense yaklaşık üç yıllık zaman diliminde hiçbir şey düzelmemiş, hatta daha da kötüleşmişti. Eymen Soner, geride ölümden korkan küçük bir kız bırakmıştı bilmeden.

“Gerek yok.” dedim Yağıza cevap vermediğimi hatırlayarak. Merdivenlerin başında dikiliyordum öylece.

“Bak böyle zamanlardan sonra yalnız kalamadığını ve uyuyamadığını biliyorum.” dedi Yağız şefkatle.

“Hiçbir şey bildiğin yok senin. Defol git başımdan, yalnız kalabilirim ben.” diye bağırdım ve odama çıktım. Daha doğrusu onun odasına... Teknik olarak onun odasıydı. Sinirlendiğimde bile gittiğim yer onun odasıydı ve bu kısıtlama beni daha da boğuyordu.

Odaya girdiğimde beni rahatsız edeceğini bildiğim için kapıyı kilitledim ve yatağımın ucuna, yere çömeldim. Birkaç gündür ağlamamıştım. Şimdiyse kendime hâkim olamadım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Tahmin ettiğim gibi Yağız hemen arkamdan gelmiş ve içeriye girmek istemişti ama ona kapıyı açmadım.

O halde kaç saat kaldığımı bilmiyordum ama gözlerimin acısından, fazla zaman geçtiğini anlayabiliyordum.

Saate baktığımda yaklaşık üç saattir odamda o hâlde kaldığımı fark ettim ama yine de hâlâ kendimi rahatlamış hissedemiyordum. Zaten hiçbir zaman ağlayınca rahatlayan insanlardan olamamıştım. Ağladıkça daha çok üzülür ve mahvolurdum.

Susadığımı hissettiğimde mutfığa gitmek için kapıyı açtım ve karşımdaki duvara yaslanıp uyuyakalmış Yağız'ı gördüm. Başı biraz sağa doğru düşmüştü ve rahatsız bir uykudaydı. Kaşları çatık uyuyordu. Normalde bile bu kadar çatmıyordu kaşlarını. Aslında hiç çatmıyordu. Yaptığım her şeye rağmen mutlu görünmeye çalışıyordu o.

Kendime hiç düşünme fırsatı vermeden yere çömelip onu izlemeye başladım. Ben de sırtımı duvara vermiş, ayaklarımı karnıma doğru çekmiştim. Onu ilk defa uyurken görüyordum ama yine de rahatsız bir uykuda olduğunu anlayabiliyordum.

Bir yanım onu uyandırmam gerektiğini söylüyordu diğer yanım da umursamamam gerektiğini. Uyanmasını isteyen tarafım daha ağır basmış olsa bile ona seslenmeyi gururuma yedirememiştim. Aklıma gelen fikirle birlikte ayağa kalkıp tekrar odamın içine girdim ve kapıyı sertçe kapattım. Bu sesle uyanacağına emindim ve beklediğim gibi de olmuştu.

“Armin? Uyandın mı? İçeri gelebilir miyim?” diye seslendi hemen kapının arkasından.

Cevap vermedim. Pijamalarımı arıyordum. Dağınık bıraktığım odamı yeni gelen yardımcı toplamış olmalıydı ve şimdi de nereye koyduğunu bulamıyordum. Pijamalarımı aramaktan sıkıldığımda durup derin bir nefes aldım ve o sırada su içmediğimi fark ettim. Hızlı adımlarla kapıya ulaştığımda Yağız'ın hâlâ orada dikildiğini gördüm.

“Ben sana bakmak istemiştım. Hiç uyumadın değil mi?” diye sordu direkt. Yüzlerimiz birbirine yakın, karşı karşıya dikiliyorduk öylece.

Akşam Ege'ye yaptığım gibi onun yanından da ona değmeden geçtim. Arkamdan geldiğini duyuyordum ama yine de önemsemedim. Şu an aklımdaki tek kişi Eymen'di, her zaman olduğu gibi. Neredeyse uyumadan gördüğüm o kâbuslardan sonra hep onu düşünürdüm ve elbette nasıl biri olduğunu. Hep aynı şey oluyordu. Hiç sahip olmadığım ağabeyimi unutmış gibi yapıyor ve hayatıma devam ediyordum ama bir anda beynimin gösterdiği anılarla bütün gece aklımdaki tek şey o oluyordu.

Gözümün önünde öldürülmüştü. Yanındaki adam onun boğazını kesmeden önce bile kararlıydı. Bana gülümsemiş ve kime dediğini anlamasam da “Ona iyi bak” demişti. Son sözleri... Ağabeyimin son

sözleri benim içindi. Acaba şimdi burada olsa ne yapardı diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

Yağız'ın beni ailemden koparmasına ve onların hiç düşünmeden beni ona vermelerine ne derdi? O burada olsa beni korurdu. Hep bunu hayal ediyordum. Sadece ikimizin olduğu yeni bir hayatı...

Su içip sonunda arkamı döndüğümde, Yağız tezgâha yaslanmış bana baktığını gördüm. Gözlerinde benim için duyduğu üzüntü ve acıma vardı. Beni seviyordu. Korumak istiyordu ama bu kadar zahmet de niye? Bir insan bu kadar sevebilir miydi yani? Bu çok saçmaydı.

Boğazımı temizleyip, kendimde konuşacak gücü bulduğumda "Uyuyamam," dedim sessizce.

"Uyuyamayacağımı biliyorum, çünkü babam yok." dedikten sonra gözlerinin tamamını hüznün kapladı ama hemen kendisini toparlamasını bildi.

"Ben... Ben buradayım. Ne istersen yapabilirim." dedi yavaşça. İkna etmek istiyor gibiydi hâli, sözleri. Nazıkçe yaklaşıyordu bana genellikle. Bir şeyi zoraki yaptıramayacağını anlaması için oldukça zaman geçirmiş sayılırdık.

"Aynı şey değil. Babama sarılıp uyurdum." dedim küçük bir çocuk gibi itiraz ederek. Korunmaya muhtaç bir çocuk gibi hatta. Şu an kendimi güçlü göstermekle ilgilenemezdim. Hissettiğim tek şey korkuydu ve istediğim tek şey de güven hissiydi. Daha azı ya da daha farklı rahatlatamaz, huzurlu hissettiremezdi bana.

"Bana..." dediğinde hemen sözünü keserek "Hayır." diye bağırdım.

"Pekâlâ." dediğinde gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. "Ailenin yanına gitmemizi ister misin peki?"

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. Uyuyamadığım için Bursa'ya gitmeyi mi teklif ediyordu gerçekten?

"Evet, evet bence gidelim. Yol boştur zaten üç saate orada oluruz" dediğinde bile üzerimdeki şaşkınlığı atamamıştım.

Cevabımı bekliyordu. Bense şu an sadece üzülüyordum. Beni bu kadar çok sevdiği için ona üzülüyordum. Ve onu sevmeyi deneyemeyecek kadar gururlu olduğum için kendime de üzülüyordum.

“Gerek yok.” dedim sadece.

“Ama Armin...”

“Gerek yok. Aynı odada kalsak ve seni görsem yeter.” dedim başımı yere eğerek. Aslında böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim ve istemiyordum. En azından birkaç saat öncesine kadar düşüncem bu yöndeydi ama benim için her türlü fedakârlığı yapmaya hazır birini de reddetmek istememiştim. Üstelik bu bana iyi gelebilecek, basit bir şeydi. En azından bunu diğer şeylere kıyasla kabul edebilirdim. Yağız'ın bir şey söylemeyeceğini anladığımda önce kendi odama çıkıp dolaptan yeni pijamalarımı alıp giydim. Yağız'ın odasına geldiğimde çoktan eşofmanlarını giydiğini gördüm. Çarşafı değiştiriyordu. İş bitip geldiğimi fark ettiğinde yatmamı işaret etti. Yatağın sağ tarafına geçtiğimde o da yavaş hareketlerle sol tarafına geçti. Mümkün olduğunca uzak duruyorduk birbirimizden. Yine de gerilmiştim. Bunu o da anlayabiliyordu. Daha fazla rahatsız olmamı istememiş olacak ki bir şey söylemeden arkasını döndü ama böyle uyuyamazdım.

“Yağız?” diye seslendim hemen.

“Efendim?”

“Bana doğru dönerek uyusan olur mu?” diye sordum titreyen sesimle. Ondan bir şeyler rica etmek, üstelik aynı yataktayken, zordu benim için. Buna rağmen tanışmamızdan beri kullandığım en uysal ses tonumdu ve belki de en masumu. Aklımda hiçbir hinlik ya da soğutma planı olmadan sadece korku ve ihtiyaçtan kurduğum basit bir cümleydi.

Yağız dediğim şeyi duyduğunda hemen bana doğru döndü ve gözlerini bana dikti.

“Merak etme ben buradayım.” dedi. Gülümsememe engel olamamıştı ve gözlerim de sanki bunu bekliyormuşçasına hemen kapandılar.

Köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Çıkamaz sokaktaymış gibiydim. Hani bazen hayatınızda bir şeyleri düzeltmek, değiştirmek istersiniz ama o ruhunuza işlediği için bir şey yapamazsınız ya, işte ben de o durumdaydım. Koşuyordum, kaçıyordum ama yolun sonu hep o güne çıkıyordu. Hep Eymen'in gülümseyen gözlerine... Ve yüzü maskeli olan o adamın nefret saçan gözlerine... Gözlerimi kapattığımda hep aynı sahne beliriyordu: Etrafa sıçrayan kanlar eşliğinde bir çığlık. Şimdi düşünüyorum da kimin çığlığıydı o? Benim miydi? Bilemiyordum. O anda, kalbimin sızından başka hiçbir şey hissetmediğimi hatırlıyordum sadece. Her şeyin daha farklı olduğunu hayal ediyordum bazen. Mesela beni koruyacak başka bir ağabeyim daha olsaydı ya da ağladığım gecelerde ona sarılıp uyusaydım belki de her şey daha kolay olurdu. O beni çok severdi. Annemle babamın aksine ağlıyorum diye kızmazdı. Belki de o Eymen' i hatırlardı ve bana anlatırdı. Küçükken nasıl oyunlar oynadıklarını, Eymen' in en çok neleri sevdiğini, nelere kızdığını, bizi nasıl koruduğunu... Ya da bir ablam olsaydı saçlarımı tararken Eymen' in onu nasıl kışkırttığını anlatırdı belki. Kıyafetlerine nasıl karıştığını, makyaj yaptığında nasıl kızdığını... Bence Eymen olsaydı beni çok severdi. Hep korurdu. Gitmişti ama. Geride hiçbir şey bırakmadan üstelik.

Arada sırada uykuya daldığımı hissediyordum ama bir türlü gerginliği üzerimden atamıyordum. En ufak bir seste gözümü açıyor, hemen sonra karşımda uyuyan Yağız' ı görüyor ve rahatlıyordum. Buradaydı. Yatağın ucunda yatmış beni rahatsız etmemeye çalışarak uyuyordu. Demin duvara yaslanıp uyuyakalmış Yağız'dan çok farklıydı. Kaşları şimdi çatık değildi ama yine de yüzünde huzursuz bir şeyler vardı. Belki de benimle yatmaktan rahatsız olmuştu. Bilmiyordum. Şu an bunu düşünemeyecek kadar ihtiyacım vardı ona. Yorgana sarılmış, akmasına engel olamadığım gözyaşlarımı silerken Yağız' ın üzerinin açıldığını gördüm. Hava soğuktu, bu yüzden ona hissettirmeden üzerini örttüm. Tam elimi üzerinden çekerken, gözlerini açmasıyla nefesimi tuttum.

“Armin? İyi misin? Neden uyandın?” diye sordu merakla.

“Uyuyamıyorum” dedim kısık sesle. Ne yapacağını şaşırmişti.

“Ben... Bak ne yapmam gerekiyor bilmiyorum. Bana yardımcı ol. Böyle durumlarda... yani anneler ne yapıyordu? Ben de yapabiliyim.” dedi sıkıntıyla.

“Kendi odama gitsen daha iyi.” dedim sadece. İtiraf etmek gerekirse daha iyi değildi aslında. Hatta daha da kötüydü. Bu durumda yalnız kalamazdım. Büyük ihtimalle bu korkuyla sinir krizi falan geçirirdim ama böyle olmak zorundaydı. Artık yanımda annem ya da babam olmayacaktı ve Eymen de hiçbir zaman geri gelmeyecekti. Alışmam gerekiyordu. Yanımda yatan adam bir yabancıydı ve hayatıma dâhil etmek gibi bir düşüncem yoktu. Zorunluluktan doğan bir şeydi ve sadece bu seferlikti.

“Saçmalama. Benden rahatsız oluyorsan koltukta oturabilirim. Sen biraz uyu.”

“Sorun bu değil.” dedim yükselen sesimle. Sıkılmış ve daralmıştım.

“Sorunun ne olduğu umurumda değil Armin. Sadece uyumanı istiyorum tamam mı?” dedi yataktan kalkarken. Kapıya doğru yürüdüğünde “Nereye?” diye seslendim korkuyla. Beni bir başıma bırakması bile içimdeki korkunun artmasına neden olurken bir de başka bir odada kalmaktan söz ediyordum.

“Sana süt getireceğim, tamam mı? Sen dinlen hemen geleceğim.”

Bir şey söylememe fırsat vermeden odadan çıktığında yorganı boynuma kadar çekip onu beklemeye başladım. Beni esir alan korku ve tedirginliği üzerimden atamıyordum bir türlü. Aynı evin içindeyken gelmediği dakikalar bile beni öldürüyordu. Sonunda merdivenlerden duyduğumda ayak sesleriyle tuttuğum nefesimi verdim. Yağız odadan içeri girdiğinde gözlerimle onu takip etmeye başladım. Yatağın ucuna oturarak elindeki sütü bana uzattı.

“Al bakalım iç. İyi gelecek.”

“Bu süt sıcak. Ben sıcak süt içemem.” dedim yüzümü buruşturarak.

“İçmek zorundasın. Hadi Armin, çocuk musun sen?” dedi kaşlarını çatarak.

“Bunun çocuklukla ne alakası var ki? Senin sevmediğin bir şey yok mu?” dedim bardağı ona geri uzatırken ama almıyordu ısrarla.

“Evet, var ama sevmediğim şeyleri yarın konuşabiliriz. Şimdi sütü iç. İkimizin de uykusu var.”

Haklıydı. Bu yüzden daha fazla zorluk çıkartmadan sütü içmeye başladım. Bittiğinde gerçekten dediği gibi iyi gelmişti. Kendimi biraz olsun rahatlamış hissediyordum ve aniden bastıran uykuyla birlikte biraz daha sarıldım yorgana.

Sabah gözlerimi açtığımda zihnimin bulandığını hissediyordum. Deliksiz bir uyku çekmiştim ama mantıklı gelmiyordu. Sütü içer içmez bastıran uyku ve Yağız’ın muzip bakışları her şeyi açıklıyordu aslında.

“Sen!” diye bağırdım sinirle yatağın içinde. “Bunu nasıl yaparsın? Aptal adam!”

“Armin, biraz fazla abartmıyor musun? Uyumana yardımcı oldu işte. Ne var bunda büyütecek?” diye sordu sakın bir şekilde ve bu benim sinirimi daha çok bozuyordu.

“Sen bana sormadan, ilaç verip uyuttun beni! Elbette büyüteceğim.”

Sanki normal bir şeyden bahsediyormuşuz gibi aynanın karşısına geçmiş kravatını bağlıyordu.

“Karnım çok acıktı Armin. Hadi giyin de kahvaltı yapalım.”

“Giyinmiyorum işte duydun mu? Giyinmeyeceğim. İstedığımı yapacağım. Sana ne!” diye bağırdım daha çok. Evin içinde sesimin yankılandığından emindim.

“Pekâlâ, fark etmez. Pijamalarınla da oturabilirsin masaya.” dedi umursamaz bir şekilde.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun be?”

Aynanın karşısından ayrıldıktan sonra yavaş adımlarla yanıma kadar geldi ve tam karşımda durdu. Şimdi o da biraz olsun sinirli

duruyordu. En azından bir tepki veriyor oluşu beni biraz olsun rahatlatmıştı.

“Aşağıya iniyorum. İstersen böyle istersen giyinmiş bir şekilde aşağıya gel. Kahvaltıya seni bekleyeceğim ve karnım acıktı anlatabiliyor muyum?” dedi düz bir sesle. Fazla korkutucu duruyordu şimdi gözleri. Ben diyecek bir şey bulamadan arkasını dönüp kapıdan çıktı. Kendimi yatağa geri atıp yastığı yüzüme bastırmıştım. Ona duyurmadan çığlık atıp kendimi rahatlatıyordum. Buna fazlasıyla ihtiyacım vardı.

Biraz daha oyalandıktan sonra odama geçip üzerimi değiştirdim ve yavaş adımlarla merdivenlerden inip direkt masaya geçtim. Yağız zaten yerini çoktan almıştı ve yeni gelen yardımcı çayları dolduruyordu.

“Armin çay içmiyor Rana. Ona koyma.” dedi Yağız tatlı bir sesle. O kızı sevmediğimi anlamış olmasına rağmen şimdi benim yanımda neredeyse kur yapıyordu ona.

“Tabii Yağız Bey.” dedikten sonra bana döndü. “Ne içersiniz Armin Hanım?”

“Su.” dedim sadece. Su varken başka bir içecek tercih etmezdim ben, anlamsız gelirdi. Afiyet olsun dedikten sonra mutfağa doğru yürüdü Rana. Şimdi salonda sadece ikimiz vardık.

“Hâlâ bana sinirli misin Armin?” diye sordu Yağız.

“Sana karşı hiçbir duygu beslemiyorum Yağız. Rahat ol.” dedim sinir bozucu bir sesle. Eski Armin gibi yani en azından rol yapan eski Armin gibi olduğumu tekrar hissetmiştim.

“Soğuk Armin’e geri döndün ha?” dedi Yağız alaycı bir sesle.

“Her zaman.” diyerek kestirip attım. Kahvaltıya döndüğümde çok fazla yiyemeyeceğimi anladım ve başım da çok ağrıyordu. Ağrı kesiciler hep mutfakta olurdu. Bu yüzden mutfağa gitmek için ayağa kalktım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Yağız.

“Eğer izin verirsen mutfağa gideceğim.”

“Kusura bakma ben...”

“Her neyse,” diyerek boş ver anlamında elimi salladım.

Mutfığa gittiğimde Rana ve Emine teyzeyi sohbet ederken buldum. Aslında geldiğimi belli etmek için öksürecektim ama adımın geçtiğini duyduğumda vazgeçip dikkat kesildim.

“Ay ne soğuk kız değil mi Emine abla? O ne öyle Allah aşkına? Yağız Bey bula bula onu mu bulmuş?” dedi Rana.

“Sus kızım, biri duyar. Hem öyle deme. Armin Hanım iyidir aslında.” dedi Emine teyze sessizce.

“Aman abla... Gül gibi adam gözünün içine bakıyor ama kız buzdolabı gibi.” dedi Rana gördüğüm kadarıyla yüzünü buruşturarak.

İnsanlardan nefret ediyordum. Yağız’ın insanların gözünde beyaz atlı prens gibi görünmesi sinirimi bozuyordu.

Daha fazla konuşmalarını dinlememek için “Beni çekiştirmen bittiyse, dolaptan ağı kesici ver.” diye bağırdım.

Rana da Emine teyze de şaşkınlıktan ne yapacaklarını şaşırmuşlardı.

“Şey... Emine abla hangi dolap?” diye sordu Rana.

“Benim özel hayatımla uğraşmak yerine evin düzenini öğren.” diye daha çok bağırdım. Çok sinirliydim ve kendimi bir türlü susturamıyordum. Sesimi Yağız da duymuş olmalı ki “Ne oluyor Armin? Neden bağıırıyorsun?” diye sordu Yağız merakla.

“Birileri, haddini bilmeden beni eleştiriyor da.” dedim alaylı bir ses tonuyla.

“Yok Armin Hanım ben...” diye açıklama yapmak istedi Rana ama elimle onu susturdum ve Yağız’a döndüm.

“Okula gideceğim ve geldiğimde bu kız burada olursa bu evi başına yıkarım.”

Yağız şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Ne diyeceğini şaşırmıştı. Tamam diyemiyordu, hayır ise hiç diyemiyordu.

“Armin yukarı çıkalım ve ne olduğunu konuşalım tamam mı?” diye sordu sakın bir şekilde.

“Hayır! Neden bir kez olsun dediğim şeye hemen tamam demiyorsun? Bu kızı burada istemiyorum. Bu mutfakta, bu evde onu

görmek istemiyorum. Hatta ne var biliyor musun? Bu evi istemiyorum. Burada yaşamak istemiyorum. Gösteriş akıyor her yerinden. Burası çok büyük. İçinde kayboluyorum. Yalnızım anlıyor musun? Yalnızım ve bu evde daha da kayboluyorum.” diye bağırdım acıyla. Yağız yardımcılara çıkmaları için başıyla işaret etti ama beni hiçbir şey durdurmuyor ve bağırıma devam ediyordum. Bağırmaktan boğazım acıyordu. Bir anda beni neyin böylesine tetiklediğini bilmiyordum ama susmak istememe rağmen engel olamıyordum kendime. Bağırarak, içimdeki tüm kını karşımdaki adama akıtmak istiyordum. Beni öylesine zorluyordu ki canım yanıyordu kimi zaman. Ailemden uzakta olmayı hazmedemiyordum mesela. Bana zoraki bir şeyler yaptırmasını ya da istemediğim seçenekleri önüme koymasını tahammül edilemez buluyordum. Hiçbir şeyini istemiyordum ve elbette onu da.

“Hastayım ben. Hatta belki de deli. Bir insan her gece rüyasında aynı şeyi görebilir mi? Hiçbir şey değişmeden tıpa tıp aynı şeyi görüyorum her gece. Aıştım artık. On beş yaşındayken fazla korkutucuydu ama artık değil. Artık korkmuyorum ama boğuluyorum. Öldürüyor beni. O sesleri duyabiliyorum hâlâ. O görüntü hep gözümün önünde.” diye bağırırken yere çömeldim ve ellerimle kulaklarımı kapatıyordum. O adamın iğrenç sesi kulaklarımdaydı ve Eymen’in o kusursuz sesi... “Ona iyi bak” diyordu o ses. *Bana iyi bakmıyorlar ağabey* diye geçirdim içimden. *Sana ihtiyacım var. Lütfen...*

“Çok acıyor.” diyerek ağlamaya başladım. Ne kadar süre öyle kaldım hatırlamıyordum. Ne Yağız’ın bana dokunmasına izin veriyordum ne de yerden kalkıyordum. Sadece ağlıyordum ve “Çok acıyor” diye mırıldanmaya devam ediyordum. Muhtemelen Yağız ne dediğini anlamıyordu. Sadece ben bilebilirdim. O acıyı sadece ben hissedebilirdim. Yağız’ın bana sarılmaya çalışmasını engelleyerek çığlıklar atmaya devam ediyordum. “Sus” diyordum. “Yapma”. Ama dinlemiyordu. “Ağabeyinin canı yanacak küçük kız” diyordu sadece. Ve sonra ağabeyimin canı çok yanıyordu. Hissediyordum.

"Çok acıyor!" diye son kez çığlık attığımda Yağız artık beni dinlemeden yanıma gelip kollarımdan sarsmaya başladı.

"Armin kendine gel. Acın yok. Hiçbir yerin acımıyor. Yaran yok!"

"Boğazım acıyor." diyebildim sadece. Nefes alamıyordum. Ellerimi boğazıma götürerek nefes almaya çalıştım. Kan... Her yerde kan vardı. Ölüyordum.

"Kanıyor. Boğazım..."

"Hayır. Armin bana bak! Boğazında hiçbir şey yok." diye bağııyordu Yağız da tıpkı benim gibi. "Nefes alabilirsin. Gözlerime bak Armin. Buradayım ve sen iyisin. Boğazın iyi. Kan yok." dedi sakince. İşe yaradığını anlayabiliyordum. Acı yavaş yavaş terk ediyordu bedenimi ve kanlar... Yok oluyorlardı sanki. Yağız rahatlatıcı sözlerini kulağıma fısıldamaya devam ediyordu ve en sonunda tamamen kendime geldiğimde bile ağlamaya devam ettim korkuyla.

"Deliriyorum."

"Hayır hayır. İyisin tamam mı? Sorun yok." dedi Yağız güven veren bir sesle. Ses tonu garip bir şekilde iyi hissettiriyordu ve ne yaptığımı bile fark etmeden sıkıca sarıldım. Ona ilk sarılışımdı ve bir anlamda teşekkürdü.

Çok sıkı sarıldığımı fark ediyordum ama geri çekilemiyordum bir türlü. İyi geliyordu. Yüzümü boynuna yaslamış öylece duruyordum. O da geri çekilmiyordu zaten. Yardıma ihtiyacım vardı ve o sonuna kadar yanımdaydı ama bir gün o da sıkılırdı. Anne ve babam gibi... Belki de delirdiğimi anlamışlardı ve bu yüzden beni Yağız ile yollamışlardı ama şu anda bu bile umurumda değildi. Düşündüğüm tek şey nefes alabildiğimdi...

Yine kaç dakika o hâlde kaldığımızı bilmiyordum ama Yağız artık dayanamamış ve beni kucağına alarak yukarı çıkarmıştı. Zaten kendimi bitkin hissettiğim ve onun kollarından çıkmak istemediğim için ses çıkarmadım.

Ne kadar zavallıcaydı. Kurtulmak istediğim adama muhtaçtım şu anda. Onun kollarında gözlerim kapalı, başımı omzuna yaslamış öylece duruyordum. Birine "Yatağı aç." dediğini duydum ama kime

söylediğine bakacak hâlim bile yoktu. Beni yatağa yatırdığını hissettim ve ellerini üzerimden çekişini...

“Gitme.” diyebildim sadece. Ona ihtiyacım vardı.

“Gitmiyorum, buradayım. Üzerimi değiştirip yanına geleceğim tamam mı?” diye sordu. Tamam değildi. Yalnız kalmak istemiyordum ama buna rağmen dudaklarımdan “Tamam.” döküldü.

Bir iki dakika sonra tekrar yanıma geldiğini hissettim. Şu an daha sakin ve daha mantıklıydım. Gözlerimi açtığımda onun gözleriyle karşılaştım. Onun odasında, onun yatağındaydım. Gece onun yattığı tarafta şimdi ben yatıyordum. Her yer o kokuyordu. Her yer oksijendi bir bakıma. Ona neden böyle söylediğimi bile bilmiyordum aslında. Az önce, mutfakta ona sarılırken, kokusunu içime çektiğimde aklımda direkt bu gelmişti. Zihnimi açan, beni sakinleştiren bir şeyler vardı onda. Yangının ortasında kalan bir insanın temiz havaya ihtiyaç duyması gibiydi bir bakıma. Kanlar içinde, boğulduğumu sanırken bana nefesi sağlayan da o olmuştu.

“Biraz uyu. Bu sefer soracağım. İlaç ister misin? Yardımcı olur belki.”

“Hayır. Kendim uyurum ben.” dedim itiraz ederek. İlaç almak istemiyordum. Bu fikir rahatsız ediyordu beni.

“Pekâlâ. Hadi kapat gözlerini.”

“Bugün okul vardı.” dedim sıkıntıyla. Okula daha yeni başlamıştım ve hemen ertesi gün devamsızlıklarım da başlamıştı.

“Bu kadar inek olduğunu bilmiyordum” dedi gülerek. Beni rahatlatmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

“Değilim. Zaten haklısın, dün olanlardan sonra gitmesem daha iyi. Başka bir okula gidemez miyim?” diye sordum çekinerek. Reddedilmek istemiyordum ama içten içe de biliyordum vereceği cevabı. Devam ettirecekti o okula.

“Saçmalama Armin. Rezil falan olmadın. Hem boş ver şimdi bunu, sonra konuşuruz. Hadi uyu sen.” diyerek üzerimdeki yorganı düzeltti.

“Gidecek misin?” dedim utanarak. Ona ihtiyacımın olması beni deli ediyordu ama şu an ihtiyacım vardı ve bazen insan kabullenmeyi bilmeliydi değil mi? Kendimi böyle teselli ediyordum.

“Şu üstüme baksana. Eşofmanlarlayım. Beni şirkete bile almazlar” dedi gülerek. Verdiği enerjiyi en azından birkaç saattir sevmeye başlamıştım. Kötü bir hâldeyken bile rahatlatıcı ses tonu ve insana huzur veren gözleriyle iyi geliyordu.

“Sen patron değil misin?” dedim rahatlamış bir sesle. Gitmeyecekti. Yanımdaydı. Herkesin aksine buradaydı.

“Unutma amcam da orada. Kovalar beni ve insanlara rezil olmaya hiç gerek yok” dedi sırtarak. “ Ve artık sen uyuyorsun. Uyanana kadar buradayım”

“Teşekkür ederim Yağız” dedim gözlerimi kapatırken ve bu sefer uyumakta hiç zorluk çekmeyeceğimi biliyordum. Çünkü o yanımdaydı ve gitmeyecekti. İlk defa bu fikri iliklerime kadar hissediyor ve benimsiyordum.

~

Sanki yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissettikten sonra korkuyla açtım gözlerimi. Hızlanan kalp atışlarım ve sıklaşan nefesimle birkaç saniye nerede olduğumu, neler olduğunu düşündüm. Sonra yaşadıklarım birer birer zihnimde tekrar belirdiğinde derin bir nefes aldım. Yorucu geçen birkaç saate rağmen kendimi dinlenmiş hissediyordum. Başımı hafifçe yana doğru çevirdiğimde yanımda olan Yağız’ı gördüm. Söz verdiği gibi uyandığımda buradaydı. Sırtüstü yatmış, kulaklıklarıyla müzik dinliyordu. Uyuduğum saatler boyunca hiç kalkmamıştı galiba. Uyandığımı fark etmemişti ve telefonunun ekranına gözlerini bile kırpmadan bakıyordu.

“Yağız?” diye seslendim uyandığımı anlaması için ama beni duymadı. Ne kadar seslensem de beni duymayacağını bildiğim için ben de yatakta doğrulup fark etmesini sağladım. Benim kalktığımı görünce hemen kulaklıklarını çıkardı.

“Uyandın mı? Nasılsın?” diye sordu.

“Evet, iyiyim sağ ol.” dedim kısık sesle. Sabah olanlar yüzünden utanıyordum. Kendime engel olamadan nasıl da bağıırıp çağırılmışım öyle?

“Şey... Saat kaç?” diye sordum yüzüne bakmadan. Yorganın köşesiyle oynuyordum.

“Dokuza geliyor neredeyse. Acıktın mı? Bir şeyler hazırlatayım.”

“Evet, iyi olur aslında.” diye onayladım. Bir yandan da başımı sallıyordum.

O da başıyla onayladıktan sonra hemen yataktan çıktı. Beraber yattığımız yataktı. Bu çok garipti. İki yabancı olarak yaşıyorduk bu evde ama şimdi iki yabancı olarak aynı yatakta yatmıştık. Benim isteğim üzerineydi hatta.

Yağız yataktan çıktıktan sonra ne yapmam gerektiğini bulamamıştım. Yataktan çıkıp kendi odama gitmeli miydim? Yoksa burada onu mu beklemeliydim? Kararsızlığımı belli etmiş olmalıydım ki Yağız kapıdan çıkmadan önce bana döndü.

“Sen burada kal tamam mı? Pratik bir şey hazırlatırım, yatakta beraber yeriz olur mu?” diye sordu.

İçimden her şey için teşekkürler diye geçirsem de «Olur.» diyebilirdim sadece. Zaten yalnız kalabileceğime emin değildim ve yine delirmek istemiyordum.

Yeniden yatağın içine doğru girdim. Doğal olarak hiç uyku yoktu. Neredeyse on saate yakın uyumuştum. Gece ne yapacaktım ben?

On, on beş dakika tek başıma odada bekledikten sonra Yağız geldi.

“Birazdan getirirler yiyecek bir şeyler. İstedğin başka bir şey var mı?” diye sordu çekinerek. Sanırım o da ne yapacağını bilmiyordu. Odanın içinde dolanıp duruyordu. Hayır anlamında başımı sallamakla yetindim.

“Şey... Tekrar yatağa geçsem sorun olur mu?” dedi yüzüme inceleyerek.

“Hayır, hayır gel tabii. Senin yatağın zaten.”

“Saçmalama Armin...” diye savunmaya geçti.

“Her neyse. Gel işte sorun değil.” dedim güven veren bir sesle. İki gündür benimle uğraşıyordu ve en azından onun için bu rahatlığı sağlayabilirdim. Rahatlayarak yorganın içine girdi. Yine de benden uzak duruyordu. Bu yüzden ona bir kez daha minnettar oldum. Ne vardı daha farklı bir şekilde tanışsaydık ya da o beni daha farklı bir şekilde dâhil etmek isteseydi hayatına...

İkimiz de sessizce yatakta yatarken odanın kapısı çaldı. Yağız gel diye seslendiğinde içeri elinde tepsiyle Rana girdi. İkimizi de yatağın içinde görünce şaşırmıştı hâliyle ama hemen kendini toparladı.

“Nereye koyayım Yağız Bey?” diye sordu çekingen bir ses tonuyla. Yağız ayağa kalkıp elindeki tepsiyi aldı.

“Ben hallederim, ver” dedi Yağız.

Rana “Afiyet olsun.” diye mırıldandıktan sonra sessizce odadan çıktı. Yağız elindeki tepsiyle yatağa tekrar oturdu.

“Hadi bakalım uykucu, şimdi bunların hepsi bitecek.” dedi gülererek.

“Yok artık Yağız. Şunlara bak. Ölssem yiyemem bunları”

Yağız sadece gülümsemekle yetindi. İkimiz de birbirimizin yüzüne bakakaldık. Gözlerimi çekmek istiyordum ama bir şey mani oluyordu. Sonunda o kendine gelip “Hadi bakalım başlayalım.” dedi.

Sessizce yemeğimizi yedikten sonra Yağız tepsiyi mutfığa götürdü. Ben de o çıktıktan sonra lavaboya gittim. Aynada yüzümü incelediğimde şişmiş gözlerimi ve kızarmış burnumu gördüm. İğrenç görünüyordum.

Aynada daha fazla kendimi görmemek için hemen dışarı çıktım. Şimdi ne yapacaktım peki? İçimde oluşmaya başlayan kararsızlığı hissettiğimde kendime sinirlenmeme engel olamadım ve kaşlarımı çattım. Neden düşünüyordum ki? Elbette kendi odama gidecektim. Hem şu an iyiydim. Kendime gelmişim. Yağız ile karşılaşmamak için hızlı hızlı yürüyerek odama geçtim. Boş boş odama bakındıktan sonra masanın üstünde duran dizüstü bilgisayarımı kucağıma aldım.

Günlerdir girmediğim Facebook'a bakacaktım. Açtığımda dört arkadaşlık isteğiyle karşılaştım.

Buğra Çeviker, Burcu Kaya, Ege Özsoy, Nehir Serenler. Hepsinin arkadaşlık isteğini kabul ettim. Başım çok ağrıdığı için çok oyalanmadan bilgisayarı kapattım. Biraz daha dinlenmek için yatağıma doğru ilerlerken Yağız'ın sesini duydum.

"Armin? Gelebilir miyim?" diye sesleniyordu kapının arkasından.

"Gel." diye seslendim hemen. İçimi saçma bir heyecan kapladığında kendime gelebilmek için boğazımı temizledim ve içimden tekrar etmeye başladım. Sadece eskisi gibi olacaktım. Soğuk, sert ve duygusuz...

İçeri girdiğinde bozduğum yatağa bakarak "Burada mı uyuyacaksın?" diye sordu.

"Nerede uyumalıyım? Burası benim odam." dedim sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek.

"Elbette. Haklısın. Sadece belki..."

"İyiyim. Kendi başıma yatabilirim."

Başıyla onaylayarak kapıya doğru yöneldiğinde içimi suçluluk duygusu kapladı. Son kez dedim içimden.

"Yağız! Teşekkür ederim." dedim minnet dolu bir sesle.

"Önemli değil." diyerek kapıyı çarpıp çıktı. Haklıydı sinirlenmekte ama ne önemi vardı ki? Ben de haklıydım birçok şeyde ama bu zamana kadar bana acıyan ya da üzülen olmuş muydu? Yine de tarif edemediğim bir şekilde içim sızlıyordu. Dün ve bu sabah benim için yaptıklarını düşününce gidip ona sarılıp teşekkür etmek istiyordum. Sonra beni buraya bir malmışım gibi ailemle anlaşılarak getirdiğini hatırlayıp, tokat atmak istiyordum. Beni, duygularımı, düşüncelerimi, benliğimi ikiye bölüyordu Yağız. Aşk bu muydu yani? O âşık ve beni seviyor diye benim bunları yaşamam mı gerekiyordu? Bir köşeye çekilip aşkını içinde yaşayabilirdi ama onun yaptığı bu şey... Seçenekler arasında bile yoktu benim için. Aileme benim için teklifte

bulunmuştu ve bunu hayatım boyunca unutmayacaktım ben. Ona asla evet demeyecek ve hiçbir zaman kabullenmeyecektim.

"Armin'i seviyorum. Onu İstanbul'a götürmeme izin verin ve Soner holding daha da kuvvetlensin."

Böyle mi söylemişti acaba? Ben burada aşk göremiyordum ve elbette beni rızam dışında onunla birlikte yollayan ailemin de bana olan sevgilerini sorgulamadan edemiyordum.

Yatağın içinde sürekli bir sağa bir sola dönüp duruyordum. O kadar saat uykudan sonra elbette uyumayı beklemiyordum ama yapacak hiçbir şey de yoktu ki. Sonunda dayanamayıp televizyon izlemek için ayağa kalktım. Sessizce salona doğru ilerlerken Yağız'ın odasının da kapısı açıldı.

"Armin? Ne oldu?" diye sordu. Şaşkınlıkla ona bakarken sonunda kendimi toparladım. Her dakika beni dinleyip, takip mi ediyordu?

"Hiç. Televizyon izleyeceğim." diyerek salona ilerledim. Merdivenlerden aşağı inerken olanları düşünüyordum. Eski buz Armin geri dönmüştü işte. Böyle olmak zorundaydı. Beni istemeseler de sevmeseler de ailemin yanına gitmek istiyordum. Hem üniversiteyi de kazanırsam istediğim yere gider onlardan da kurtulurdum. Sonuçta beni bu hayata mahkûm edenler onlardı değil mi? Ama Yağız... Ondan kurtulmam çok zordu.

Salona geçip televizyonu açtığımda Yağız'ın da yanıma geldiğini gördüm.

"Ben de uyuyamadım. Burada kalsam sorun olur mu?" diye sordu tek kaşını havaya kaldırarak. Küçüklüğümden beri bu harekete bayılıyordum ve ister istemez dikkatim kaşına kaymıştı.

"Sen bilirsin." dedim kendime geldiğimde. Bağdaş kurarak koltuğa daha rahat bir şekilde oturduğumda o da oflayarak yanıma geldi. Ayaklarını önümüzde duran sehpaye uzatarak benden daha rahat bir şekilde televizyon izliyordu. Daha doğrusu ben o kadar hızlı kanal değiştiriyordum ki, neye uğradığını şaşırmıştı.

"Armin başım döndü." diyerek söylendi Yağız.

"Yani?" dedim sinir olmasını umarak.

“Armin ne oldu yine?” diye sordu sinirle. Kızmaya başlamıştı, biliyordum.

“Ne gibi?” dedim gözlerimi televizyondan ayırmadan. Çok net anlamıştım aslında ne dediğini ama anlamazdan geliyordum.

“Armin! Ne istiyorsun? Bana de ki böyle yap, böyle davran ben öyle davranayım sana çünkü ben artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Dün, bu sabah öyle uysal davranıyordun ki bana, tamam dedim kendi kendime. İşte gerçek Armin bu ve o artık maskelerin ardına saklanmıyor ama şimdi bakıyorum o maske tekrar yüzünde, sözlerinde. Ne yapacağım ben? Sen söyle.” diye sesini yükseltti.

“Bana bağırma! Maske falan da değil tamam mı? Ben buyum. Beğenmiyorsan geri yolla beni aileme. Gerçi onlar beni satacak başka birini bulur nasıl olsa.”

“Armin saçmalama! Ben seni satın almadım.” diye bağırıp, sehpanın üstüne oturarak karşıma geçti.

“Öyle mi? Ne yaptın peki?” diye sordum histerik kahkahamın arasında. Kendime engel olamıyordum.

“Sevdim.” dedi gözlerimin içine bakarak. “Hem de çok.”

Ne diyeceğimi beklemeden yerinden kalkıp, merdivenleri tırmanmaya başladı. Zaten diyecek bir şeyim de yoktu. Arkasından bakakalmıştım sadece. Ben de daha fazla salonda durmadan odama çıktım. Yatağıma yattığımda ise aklımda sadece Yağız’ın sözleri vardı. “Sevdim. Hem de çok” demişti ama insan sevdiğine böyle mi yapardı? Mesela ben onu sevsem ailesinden koparamazdım. İstemediği şeyleri yapması için zorlamazdım ya da o ağlasa benim de içim yanardı ama Yağız böyle davranmıyordu ki. Ya da acaba aradaki yaş farkı yüzünden mi böyle diye düşünüyordum. Ne de olsa o bir yetişkindi benim aksime. Evet belki gençti ama bir şirketi yöneten yetişkin bir erkekti aynı zamanda. Bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

“Armin Hanım?” diye sesleniyordu biri. Gözlerimi açtığımda karşımda Rana’yı gördüm.

“Ne var?” dedim huysuzca.

“Yağız Bey çıktı. Sizi uyandırmamı söyledi. Okulunuz varmış.”

“Tamam. Çık.”

Ne zaman uyumuştum ben? Gözlerim şişmişti kesin uyumaktan. Hızla yatağımdan kalkarak saate baktım. Sekiz buçuğa geliyordu. Fazla bir zamanım kalmamıştı. Hemen duşa girerek kendime geldim. Saçlarımı fazla özenmeden önce kurutup sonra da gevşek bir topuz yaptım. Giyindikten sonra da çantamı hazırlayarak aşağı indim. Kahvaltı masası hazır. Rana Yağız’dan kalan tabak ve bardağı kaldırıyordu.

“Buyurun Armin Hanım. Her şey hazır” diyerek masayı işaret etti.

“Yemeyeceğim.” dedim kısaca.

“Şey...” diyerek ağzında bir şeyler geveledi.

“Ne oldu?”

“Yağız Bey talimat verdi efendim, kahvaltı yapsın kesinlikle dedi” diyerek açıklama yaptı. Dediklerinden sonra sinsice gülümse dim sonra da kapıya doğru ilerledim.

“Söyle Yağız Bey’e eğer çok istiyorsa kendi gelsin yedirsın,” diyerek dalga geçtim. Kapıyı açtığımda şoförü beni beklerken buldum.

“Günaydın Armin Hanım.” diyerek selam verdi.

“Günaydın.” dedim hemen. Çantamı alarak arabaya doğru ilerledi. Arka kapıyı benim için açtığında binip binmemek konusunda kararsız kaldım.

Şimdi okula gidecektim ve Ege ile Nehir’in sorularıyla karşı karşıya kalacaktım. Hatta belki de herkese anlatmışlardı ve tüm sınıf bir şeyler soracaktı.

“Bir sorun mu var Armin Hanım?” diye sordu şoför.

“Hayır.” diyerek arabaya bindim. Yol boyunca neler olabileceğini düşünüp durdum. Aptal ergenler gibi dalga bile geçebilirlerdi. Bilmiyordum. Yapabileceğim tek şey dua etmektir.

Sonunda okula vardığımızda şoför kapımı açarken “Akşam Yağız Bey geç gelecekmiş Armin Hanım. Sizi ben alacağım.” dedi.

Başımla onayladıktan sonra okula doğru yürüdüm. Bahçe birkaç kişi haricinde boştu. Okulun içine girdiğimde tüm kalabalığın burada toplandığını gördüm. Neredeyse bütün okul daire şeklini almış bir şey izliyordu. Ne olduğunu merak etsem de bu kadar kalabalık bir yerde bulunmak istemediğim için yanlarından geçerek sınıfa doğru ilerledim.

Sınıfa girdiğimde hiç kimse yoktu. Muhtemelen bütün sınıf deminki kalabalığın arasına karışmıştı. Dersin başlamasına daha yirmi dakika olduğu için kantine inip bir şeyler almak için ayağa kalktım. O sırada bizim sınıf birden içeriye girmeye başladı. Ege, okulun ilk günü gördüğüm bir çocuğa yaslanmış yürüyordu. Yüzünde ufak tefek yaralar vardı. Ben ona merakla bakarken bir anda gözlerimiz buluştu.

“Kötü kızımız da buradaymış.” diye dalga geçen Buğra’yı duyduğumda ona doğru dönsem de bir şey söylemedim ve onlardan kaçtığımı düşünmemeleri için geri dönüp sırama oturdum. Nehir de hemen yanıma geldi zaten.

“Günaydın Armin. Dün gelmedin çok merak ettik seni.” dedi neşeli görünmeye çalışarak ama moralinin bozulduğu her halinden belliydi.

“Evet, öyle oldu.” diyebilirdim sadece.

“Ege’ye ne olduğunu merak etmişsindir herhâlde.” diye sordu merakla.

“Hayır etmedim. Bana ne ki?”

“Tamam canım yanlış anlama. O manada demedim zaten. Yani kim olsa merak eder. Sabah, alt sınıflardan iki çocuk saldırmış.” diyerek açıklama yaptı. Üzüldüğü her hâlinden belliydi. “Gerçi Ege nedenini bana bile söylemedi.”

Omuz silkmekle yetindim. Ne diyebilirdim ki?

“Eee neyse. Her zamanki Ege zaten. Sen dün neden gelmedin ve bana lütfen Yağız hakkında bir şeyler anlat. Çok tatlıydı.” dedi sırtarak.

“İşim vardı gelemedim ve anlatacak bir şey de yok zaten.” diyerek kestirip attım.

“Pekâlâ susuyorum.”

Geçen gece olanlar hakkında hiçbir şey sormamıştı ama önünde sonunda soracağını biliyordum.

“Geçen gece...”

“Ah, beni ilgilendirmez. Anlatmak istemediğin bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum.” diyerek gülümsedi. İşte buna şaşırmıştım ama yine de büyük bir yük kalkmıştı üzerimden.

“Sağ ol” dedim ben de.

“E peki Yağız hakkında bir şeyler...” diye gülümseyerek mırıldandığında gülümsemeden duramamıştım.

Öğle arasından önceki tüm dersler sözeldi ve benim gibi hedefi olmayan, geleceği zaten çizilmiş biri için çoğunlukla uyku saatleri oluyordu. Sonunda zilin çalmasıyla saatlerdir oturduğum yerden kalktım. Bacaklarım uyuşmuştu ve karnım oldukça açtı.

“Hadi Armin, yemek yemeye inelim, çok acıktım ben.” dediğinde Nehir’e itiraz etmedim. Birlikte sessizce merdivenlerden inip yemekhaneye indiğimizde çok az öğrenci olduğunu gördüm.

“Neden bu kadar az kişi var?” diye sordum çekinerek. Çünkü birkaç yıldır buna alışık değildim. Arkadaşlarımla vakit geçirip, sohbet etmeyi uzun zaman olmuştu.

“Bugün basketbol maçı var. Takımdakiler spor salonundalar. Isınma olayları falan işte, bilirsin. Diğerleri de onları izlemek için erkenden gidiyorlar.” diyerek gözlerini devirdi. Beraber sıraya girdik. Zaten çok az kişi olduğu için hemen yemeklerimizi alarak boş bir masaya geçebilmiştik.

“Maç normalde öğle aralarında olur ama bir sorun olmuş sanırım. Bugün dördüncü ders olacak. Yani dersi kırıyoruz,” diyerek göz kırptı.

“Ben... Aslında pek anlamam basketboldan falan.” dedim yemeğe dönerken.

“Anlamayacak bir şey yok ki. Kurallarını falan ben de bilmem zaten. Maksat dersten kaytarmak ve sınıfınızı desteklemek. Çünkü neredeyse bizim sınıftaki bütün erkekler takımda.” dedi gülerek.

“Ben hariç” diyerek masaya oturan Ege’ye döndüm.

“Evet Ege hariç» diye homurdandı Nehir.

“Homurdanma prenses.” dedi Ege. Sanırım aralarında ismini koymadıkları bir şeyler vardı ama aklım daha çok neden basketbol oynamadığına takılmıştı. Uzun boyluydu ve kaslı sayılabilecek bir fiziği vardı. Basketbol için ideal değil miydi? Derin bir nefes alarak cesaretimi topladım. Şimdi sıra Ege’ye teşekkür etmekteydi ve bunu en iyi, onlarla iletişime geçerek yapabilirdim sanırım. Sanki bu yakınlaşma çabaları işe yaramış gibi...

“Neden oynamıyorsun?” diye sordum sessizce. Ege kafasını bana doğru çevirmiş gülüyordu. Gerçekten gülüyordu bu sefer. Gülüşünün, gözlerinin içine bile yansıdığını görüyordum ilk defa.

“Bazı sorunlar oldu diyelim, gizemli kız.” dedi gözlerini kısarak. Sanırım ona hatırlamak istemediği şeyleri hatırlatmıştım ve bu yapmak istediğim son şey olurdu herhalde.

Daha fazla uzatmayacağımı anlaması için kafamı salladım. O da rahatlamış duruyordu.

Nehir yine masadaki sessiz ortamı dağıtmak için kollarını sıvadı. Bu kız iyilik meleği gibi bir şeydi. Ege çok şanslı biri olmalıydı ya da büyük bir sevap işlemişti ki, ona her zaman destek olup, zor durumunda yanında olacak birine sahipti.

“Sen yemek yemeyecek misin?” diye sordu Nehir.

“Hayır o kadar aç değilim.” derken başını sallıyordu. Birden gözlerini arkamda bir noktaya dikti. “Ah! Kahretsin. Ben öldüm kızlar.”

Yemekhanenin girişine, bize doğru sinirle gelen bir kıza bakıyordu. Sarı saçlı güzel bir kızdı.

“Sinem mi yine?” diyerek güldü Nehir. Alışmış gibiydi bu duruma ama ben şaşırmaktan kendimi alamıyordum.

“Evet yine o. Neden ona aramızda bir şey olmadığını anlatamıyorum ki?” diye yakındı Ege.

Sanırım Nehir ile Ege hakkında yanlışmışım. Yani sevgili gibi bir şey olsalardı neden kız muhabbeti yapacaklardı ki? Ben Ege'yi, Nehir'i ve daha az önce gördüğüm sarışın kızı düşünürken, kız çoktan yanıma gelip Ege'ye saydırmaya başlamıştı bile.

"Beni bu çirkin şey için mi bıraktın?" diye bağırarak beni gösterdi. Şimdi Ege de ben de şaşırmış, birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Ege ve beni sevgili sanmıştı.

"Sensin çirkin, kızım. Ağzını topla yoksa ben toplamasını bilirim." diyerek ayağa kalktı Ege. Yalanlamamış, sadece beni korumuştur.

"Daha yeni geldin kızım bu okula. Hemen nasıl kafaladın çocuğu?" diye bana bağırmaya devam ediyordu. Ege'nin benim tarafımda olmasını umursamamış hatta daha çok sinirlenmişti. Ege kızı kolundan tutmuş uzaklaştırmak istiyordu ama kız tabii ki onu dinlemiyordu. Tam ayağa kalkıp ona cevap verecektim ki aklıma müdürün ve Yağız'ın dedikleri geldi.

"Okulumda olay istemiyorum." demişti müdür. "Ne yaparsan yap ama olaydan uzak dur lütfen Armin. Sonra dayanamayıp ben karışıyorum" diye beni uyarmıştı Yağız. Evet, dayanamayıp karışıyordu. Biliyordum.

Eski okulumda yani eski yaşantımda olsam büyük ihtimalle bu kızın ağzının payını verirdim. Hatta belki de saçlarına yapıştırdım bile. Sakin, alttan alan bir yapım yoktu. Kavgadan korkmaz hatta ben haklıysam hiçbir şeyden ve hiç kimseden çekinmezdim bile ama şimdi olmazdı. Çünkü eğer kavga çıkarsa olay Yağız'ın kulağına giderdi ve ne okula gelmesini istiyordum ne de bana zarar verirse bu kızın başına bir bela gelmesini. Çünkü biliyordum ki büyük ya da değil, başına bir şeyler gelirdi.

"Bak ya! Cevap bile vermiyor kız." diyerek üzerime doğru yürüdü.

"Sinem yeter! Git buradan. Laftan anlamıyor musun sen?" diye bağırdı kıza Ege ama kız ısrarla bana saldırmaya uğraşıyordu. Sorun değildi, boynuma doğru bir baskıda bulunmadığı sürece. O olaydan

sonra boyun en hassas noktam olmuştu. Ne komikti değil mi? Beni etkileyen en önemli şey, aslında bu kadar basitti ama o olaydan sonra şaşırtıcı derecede ilk defa birinin kokusu bana iyi gelmiş ve kendime getirmişti beni ve ben de beladan uzak durarak Yağız'a teşekkür edecektim.

Sonunda Ege kızı çekiştire çekiştire de olsa yemekhaneden çıkarabilmişti. Ben de derin nefesler alarak kendimi kontrol ediyordum.

“Şey... Spor salonuna mı gitsek?” diye sordu Nehir.

“Olur.” diyerek yerimden kalktım hemen. Doğru düzgün yemeklerimizi bile yiyemedik ama zaten yiyebileceğimizi de sanmıyordum.

“Vay canına! Bunu söylemezsem çatlarım. Hani sen kötü kızdın ya?” diye sordu gülerek. “Kıza cevap bile vermedin.”

“İyi olmaya çalışıyorum sanırım.” diye mırıldandım. Nehir bunu duydu mu duymadı mı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Tek istediğim beni kimsenin tanımadığı bir yerde, beni kötü sanmayan insanların yanında hayatıma yeniden başlamak. Bu mümkün müydü? Belki de istediğim yer burasıydı. Bana ulaşmak isteyen insanların yanı... Bilemiyordum ama zaten yeni bir hayat kurmaya çalışmam da çok saçma olurdu. Bu öleceğini bilerek yaşamak gibiydi. Hatta daha kötüsü. Çünkü ölmek için doğmuştuk. Bir zorunluluktuk. Gerekliklik ve kimine göre de inançtı ama bu daha farklıydı. Belki bir kabulleniş ve teslimiyetti. Daha fazlası ya da daha iyisi olamıyordu bir türlü.

Kafamı yere eğmiş spor salonuna doğru ilerlerken biri ile çarpıştım. Neredeyse dengemi kaybedip yere düşecektim ki, çarptığım kişi kollarımdan tutarak düşmemi engelledi.

“Aman dikkat güzel kız. Sen bana emanetsin.” diyerek göz kırptı Buğra. Elleri iki kolumun üzerindeydi. Gözlerim ellerine kaydığında hemen ellerini çekti.

“Maç öncesi kolumun kırılmasını istemem.” diye dalga geçti. Şaşkınlık ve az miktarda hissettiğim utançla başımı yere doğru eğdim. Bugün teşekkür ve bir nevi özür günüydü. *Hadi Armin* diyerek içimden kendimi cesaretlendirmeye çalıştım.

“O gün için kusura bakma.” dedim sessizce.

“Bu kızın yemeğine ne kattın neşe kaynağım?” diye Nehir’in koluna vurdu. Bu iyilik meleği kızın arası herkesle iyiydi sanırım.

“Zevzeklik etme Buğra. Hadi biz içeri geçiyoruz.” diye söylendi Nehir.

“Tamam tamam ama hani benim iyi şanslar öpücüğüm?” diyerek yanağını Nehir’e uzattı. Nehir, Buğra’nın yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra Buğra bana doğru döndü.

“Tamam, şimdi oldu. Emanet kız, sen de öpücük vermek ister misin?”

Tam ağzımı açmış cevap verecekken arkamdan “İstemez.” diye bir ses geldi. Sesin geldiği yere doğru dönünce Ege’yi gördüm. Kızla işi erken bitti galiba diye düşündükten sonra kaşlarımı çattım. Beni ilgilendirmezdi.

“Beyaz atlı prensimiz de gelmiş.” diye mırıldandı Buğra. “Ben kaçıyorum.”

Deminki eğlenceli çocuğun yüzü düşmüştü bir anda. Aslında Ege gelince öyle olmuştu. Sanırım anlaşıyorlardı.

Ben kapının önünde öylece durmuş Ege ile bakışırken Nehir kolumdan tutup beni içeri doğru sürükledi. Önce biraz irkilmiştim ama en azından Buğra’ya verdiğim gibi de bir tepki vermedim.

“Bak şurası boş. Ben hep oradan izlerim.” diye beni çekiştirdi ama aklım kapının önünde dikilmeye devam eden Ege’de kaldı. Erkekler severdi değil mi basketbolu? O neden gelmiyordu?

“Ege gelmiyor mu?” diye sordum merakla.

“Yok. Ege... Nasıl desem?” Nehir düşünürken Ege’nin sesini duydum.

“Ne diyeceksin prenses?” diyerek benim sağ tarafıma oturdu Ege.

“Ege? Neden geldin sen?” diyerek hayretle bağırdı Nehir.

“Gideyim mi?”

“Saçmalama! İnanamıyorum ya resmen geldin. Buz gibi bir suya ihtiyacım var!” diyerek yanımızdan kalktı. Ege ile yalnız kalmıştık.

“Fikrimî ne değiştirdi biliyor musun? Aslında kim desek daha doğru olur sanırım.” dedi Ege.

“Kim?” dedim çekinerek.

“Sen.”

Niye demeye korkuyordum aslında ama çok bariz belliydi ki, bugün farklı bir gündü.

“Neden?”

“Çünkü korktuğun hâlde bugün bizimle konuşmaya çalıştığını gördüm ve ben de dedim ki bunu o yapıyorsa ben de yapabilirim.”

“Korkuyor musun?” diye sordum şaşkınlıkla. Nedense korktuğunu öğrenmek garip hissettirmişti. Soğuk ve güçlü duruşuna tezattı bu duygu.

“Çok.” dedi sadece. Gözlerini karşıya dikmiş öylece oturuyordu. Herkes gibi ona neden korkuyorsun diye sormayacaktım çünkü ben de korkuyordum ve bazen bazı korkuların anlatılamadığını biliyordum. Neden korktuğu önemli değildi.

Nehir’in olmadığı ve sessiz geçen birkaç dakikanın sonunda Nehir suyunu alıp gelmişti ve yine hiç susmadan konuşuyordu ama ne dediğini dinlemek istemiyordum. Aynı şekilde Ege’nin de dinlemediği bakışlarından belliydi.

Sonunda maç başladı ve gerçekten Nehir’in dediği gibi neredeyse sınıfın tüm erkekleri takımdaydı. Buğra sahaya çıktığında ilk önce çevresine bakındı, hemen bizi fark etti. En önde oturduğumuz için zaten bizi rahatlıkla görebiliyordu ve bize dönerek el salladı. Bakışlarını Ege’ye çevirdiğinde ise yüzü dondu. Sanırım gerçekten kimse onu burada beklemiyordu.

Basketbol izlemek güzeldi. Yani kuralları bilmeseniz bile güzeldi ve bence futbol kadar karışık değildi. Daha heyecanlı ve daha havalı bir spordu.

Diğerlerinin aksine sakın bir şekilde maçı izlerken zamanın nasıl geçtiğini bile anlayamamıştım ve heyecanlı rekabetten sonra bizim okul yendi. Maçın sonunda Buğra gözde oyuncu olarak herkes tarafından tebrik edilmişti elbette. Tabii ki kızlar bunun için fırsat kolluyordu. Rakip okulun kızları bile sahaya inip hayran hayran Buğra’ya bakıyorlardı ama hakkını vermek gerek ki gerçekten yakışıklı bir ço-

cuktu. Aslında Ege de onun kadar yakışıklıydı. Sadece Ege'nin daha soğuk bir güzelliği vardı. Buğra kadar neşeyle ve canlılıkla bakmıyordu gözleri. Buğra'nın mavi gözleri ne kadar canlıysa, Ege'ninkiler bir o kadar soğuktu.

"Of şimdi kim fizik dersine girecek?" diye söylendi Nehir kapıdan çıkarken.

"Sen, ben ve Armin" diye dalga geçti Ege.

"Aman ne komik şeysin sen öyle."

Çok tatlı görünüyorlardı. Ağabey kardeş gibilerdi ama sandığım gibi aralarında bir şey olmadığı çok belliydi. Fark edebiliyordum. Beni tanımalarını istemezken ben de insanları tanıyamamaya başlamıştım neredeyse.

"İstersen kaçalım güzellik." derken kolunu Nehir'in omzuna doğru attı Ege.

"Bilmem ki ya. Sen ne dersin Armin?"

"Ben... Sanmıyorum. Siz gidin." dedim başımı iki yana sallayarak.

"Hadi kızlar ya. Çok eğleniriz. Canım sıkıldı şimdi benim de, hiç fizik çekemem ben."

"Hadi Armin kırma beni." derken dudaklarını büzerek önüne dikildi Nehir. Bir yandan Ege'ye bakıyor bir yandan da ne diyerek reddedeceğimi düşünüyordum.

"Ne oluyor gençler burada?" diye seslendi Buğra. Sonra da Ege'nin Nehir'e yaptığı gibi kolunu omzuma doğru attı. Ege'nin gözleri Buğra'nın kolunda takılı kaldı bir süre ama zaten ben de daha fazla öyle durmadan biraz sola doğru kayarak kolunun altından çıktım.

"Yok gelmeyeceğim. Siz gidin." diyerek yanlarından uzaklaştım. Uzatmanın bir anlamı yoktu. Ama Ege'nin sesini duyacak kadar yakındaydım hâlâ.

"Ve taştan prenses geri döndü millet!" diye bağırdı arkamdan. Herkes Ege'nin sesiyle bana doğru dönmüştü bile ama onları umursamayarak sınıfa doğru ilerledim. Umursamamayı, insanları boş

vermeyi öğrenmiştim. Yine de, sırama geçtiğimde ise aklımda yalnız o iki kelime vardı. Taştan prenses...

Kendi korkularına, tuhaflıklarına bakmadan benim hakkımda atıp tutuyor ve yargılıyordu. En az benim kadar sorunluydu o da, herkes gibi ben de farkındaydım ama ben hiçbir zaman karşısına geçip yargılamazdım onu. Uzak duracaktım ondan. Sorunlarıma sorun eklemek gibi bir derdim yoktu kesinlikle. Zaten bunu yapmak benim için çok kolay olurdu. Son üç yıldır yaptığım tek şeydi insanlardan uzak durmak. Sadece iki günlüğüne duvarlarımı yıkmıştım ama hemen geri örebilirdim. Hatta daha sağlam ve daha can yakıcı olurdu.

3.Bölüm

Sen Kötü Birisin!

Geçen gün Yağız'ın gelmesini beklediğim merdivenlere yine oturmuş bu sefer şoförü bekliyordum. Aslında onu beklemeden bir taksiye atlayıp eve gidebilirdim ama soğukta oturmak hoşuma gidiyordu. Beni daha dinç tutuyordu ve daha sağlıklı kararlar almama yardımcı oluyordu. Çoğu kişi soğuğu sevmezdi değil mi? Herkes bir an önce yazın gelmesini, okulların kapanmasını isterdi. Sanki herkesin karakteri, görüşleri aynıymış gibi basmakalıp şeyler dolaşır durur hayatta. Birileri bir şeyler severdi ve onu taklit eden birkaç insan da peşinden giderdi. Bunlara en büyük örnek denizdi belki de. Uğruna nice kelimeler dökülen ve nice şiirler yazılan deniz... Uçsuz bucaksız örtü... Ama benim için o kadar da önemli değildi. Ben denizin çağrıştırdığı özgürlüğün yerine, gökyüzünün baş döndüren yanını seviyordum. Kafamı kaldırıp baktığımda dönen dünyayı hissedebilmekten haz alıyordum. Maviye bürünmüş denizi değil de bulutların beyazlığı ile harmanlanmış gökyüzünü tercih ederdim. Belki de şu sıralar kimseyle iyi anlaşılamamanın, kendimi bir yabancıymış gibi hissetmemin nedeni de buydu. Herkes denizin mavisiydi ben ise gökyüzünün mavisiydim. Onlar başkalarından aldıkları rengi yansıtıyordu. Bense asli renktim. Belki de tüm sorularımın cevabı, tüm sorunlarımın devası hem yakın hem de ulaşılmaz olmakta saklıydı. Yani kimsenin beni anlamayacak olmasıydı bir nevi. Adil miydi peki bu? Gökyüzünün denize hiç kavuşamaması ya da denizin gökyüzüne

hiç sarılamaması... Bu onlara ne hissettiriyor acaba? Onlar da kendilerini benim gibi bir paradoksun içinde mi hissediyorlar yoksa?

Gerçekten, ben ne hissediyordum? Sevdığım birine hiç sarılamayacak olmak bana ne hissettiriyordu? Ya da insanların beni yargılaması? Hani hep derler ya; insanları tanıdıkça hayvanları daha çok seviyorum diye. Hayatım boyunca bu sözü saçma bulmuştum. Bunu söyleyen insanların her şeyi abarttığını ve kendi dertlerinde boğulduklarını düşünmüştüm ama şimdi hak veriyordum onlara. Ne demek istediklerini anlayabiliyordum artık. Yaşamadan bilemiyordu insan ve şimdi ben de yaşayan biri olarak onlara katılıyordum. Hiçbir hayvan beni yargılamıyordu. Yargılayamazdı da zaten ama insanlar... Yüzünüze gülseler bile arkanızdan atıp tutan ikiyüzlü varlıklar... Herkes öyleydi. Hatta belki, ben de öyleydim. Kimse kimseyi anlamaya çalışmıyordu, görünen ne ise ona inanıyorlardı. Aslında görmek istediklerine demek daha doğrudu çünkü gerçekten görse-ler böyle davranmazlardı. Gerçekten görseler kötü kız ben, yakışıklı prens de Yağız olmazdı. Ya da gerçekten bana baksalar aslında yaptığım şeylerden midemin bulandığını ve yalnızlığında hapsoldüğümü anarlardı. Sıkıldığını ve kurtulmak istediğini görürlerdi belki. Konuştuğumda beni gerçekten dinleseler sessiz çılgınlıklarını duyarlardı ama insanlar gerçeklere karşı hep üç maymunu oynuyorlar ve ben buna alıştım artık.

Ben bunu, daha on sekiz yaşına bile girmeden anlamak zorunda kalanlardandım. Ve bir şeyi daha biliyordum: Hayal kırıklığını... Birine ne kadar çok güvenirseniz ya da bir şeyler beklerseniz sonunda o kadar üzüldüğünüzü biliyordum artık. Ben kime güvensen gitti mesela. Kime güvensen bıraktı. Ailem... Beni bırakmaz dediğim babam, benden ayrılamaz dediğim annem bile bir kalemde silip attı beni. Arkadaşlarım... Bu hayatta edindiğim, edinebileceğim en iyi dostlarım dediğim kişiler araya mesafe girince beni bıraktı. Sonra bir de hiç tanıyamadığım ağabeyim. Her şeyin güzel olduğu bir anda geldi ve ben bir de ona güvenmeyi seçtim. En az anne ve babam kadar çok seveceğimi düşünürken hiç şüphe etmedim. Hatta

belki daha da fazlaydı içimde oluşmaya başlayan o sevgi ama işte ilk bırakan da o olmamış mıydı? Gerisi de çorap söküşü gibi geldi zaten. Arkadaşlarımla aram açıldı ve ailem için sorunlu bir çocuktan öteye gidemedim belki de.

Ve bugün, aklımdan bir an da olsa onlara güvenmeyi geçirdim. Ege ve Nehir'e. Hatta belki yüzünden düşmeyen gülümsemesiyle Buğra'ya. Ama onlar da diğerleri gibi bana kesin yargılarla bakıyorlardı. Gerçi onları suçlayamazdım. Yine de sanırım onlara alışabildim. Dersten çıktıklarında kendimi yalnız hissetmişim mesela. Konuşmasam da hatta onları soğukluğumla çıldırıtsam da benimle arkadaş olmak istemeleri güzeldi. Zaten onlar gittikten sonra derste sıkılınca ben de sınıfta duramayıp bahçeye attım kendimi.

Okul boşalmaya başladığında koşar adım yanıma gelen şoföre döndü bakışlarım. Yüzünde endişe ve üzüntü hâkimdi.

“Armin Hanım? Geç mi kaldım efendim? Kusura bakmayın lütfen.”

“Hayır. Ben erken çıktım.” diye açıklama yaptım. Böylesine suçluluk duyması rahatsız etmişti beni.

“Peki, buyurun gidelim. Üşümüştünüzdür.” diyerek elimden çantamı aldı. Arabaya bindiğimizde kafamı cama dayayarak gözlerimi kapattım.

“Armin Hanım? Bu gece Yağız Bey gelemeyecekmiş eve. Şehir dışına çıkması gerekiyormuş. Size söylememi istedi.” dediğinde gözlerimi açıp şoföre baktım. Adını bile bilmiyordum ve ben daha bunu yeni fark etmişim. Belki de oyun oynamama bile gerek yoktu. Ben gerçekten kötü bir insandım.

“Pardon? Ben adınızı hiç sormadım.”

Yağız'ın gelmeyeceğini haber verdikten sonra benden böyle bir şey duyması adamı şaşırtmıştı tabii ama hemen üzerinden şaşkınlığını attı.

“Selçuk, efendim.” dedi dikiz aynasından bana bakarak.

“Anladım.” diye mırıldandım kendi kendime ve gözlerimi tekrar kapattım.

~
“Armin Hanım? Eve geldik efendim. Uyanın.” diyerek omzuma dokunuyordu adını yeni öğrendiğim şoför.

“Ah! Tamam uyandım.” dedim çantamı elinden alırken. Bir yandan ayılmaya çalışıyordum bir yandan da yürüyordum. Kapıya geldiğimde daha ben zile basmadan kapı açıldı. Rana tedirgin gözlerle bana bakıyordu.

“Hoş geldiniz Armin Hanım. Buyurun.” diyerek geçmem için kenara çekildi. Onu yollayıp yollamayacağımı merak ediyordu sanırım. O gün sinirle öyle bağırıp çağırmıştım ki hâliyle tedirgindi o da. Ama o günü sorun etmeyecektim. Hakkımda atıp tutan tek kişi o muydu sanki?

“Masayı hazırlamamızı ister misiniz Armin Hanım?” diye sordu.

“Hayır, çok aç değilim.” dedim merdivenleri çıkarken. Odama gidecek ve sıcacık bir duş alacaktım. Yazdan nefret eden ama sıcak suya âşık, tezatlıklarla dolu bir insandım.

Çok oyalanmadan eşyalarımı yatağın üstüne bırakıp banyoma geçtim. Sıcak suyun altına girdiğimde tüm dertlerimden arındığımı hissediyordum neredeyse.

Kaç dakika suyun altında kaldığımı bilmiyordum ama birinin bana seslenmesiyle duştan çıktım. Bornozumu giyip kapıyı hafifçe araladığımda Rana'nın odamda olduğunu gördüm.

“Bir şey mi oldu?” diye seslendim.

“Misafirleriniz geldi Armin Hanım. Aşağıdalar.” dedi Rana.

“Kim?” diye sordum şaşkınlıkla

“Tanımıyorum ben Armin Hanım. Onlar da isimlerini söylemediler. Sürpriz yapacaklarmış size. İki erkek ve bir bayan.” diye açıklama yaptıktan sonra odadan çıktı. İki erkek ve bir bayan... Acaba Nehirler mi gelmişti? Düşündüğüm şeyin saçmalığıyla yüzümü buruşturdum.

Daha fazla meraklanmamak için hemen hazırlanıp aşağıya indim. Salona geldiğimde koltuklara yayılmış şekilde misafirlerimi buldum. Nehir, Ege ve Buğra. Gerçekten de onlar gelmişti.

“Ne işiniz var burada?” diyerek geldiğimi anlamalarını sağladım.

“Ah sonunda gelebildin, buz kız.” diyerek dalga geçti Buğra. Bana lakap takmasına alışmıştım artık.

“Armin, şu yardımcılara getirdiğimiz yiyecekleri hazırlamalarını söyler misin? Sana sormadan yapamayacaklarını söylediler.” diyerek gözlerini devirdi Nehir.” Evin hanımı sensin ha? Gerçekten çok havalı ama lütfen artık hazırlasınlar.”

Nehir’in sözlerinden sonra hepsi gülümsedi.

“Ben hâlâ buraya neden geldiğinizi anlamadım.” diyerek söze karıştım.

“Şimdi şöyle oluyor ki, Yağız babamı aramış ve babam bana söyledi. Aslında seni davet etmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de istemediğimi direkt sizde kalmak istediğimi söyledim ve Ege ile Buğra’yı da yanımda getirdim.” diyerek el çırttı çocuk gibi.

“Keşke bana da sorulsaydı Nehir.” diye sitem ettim. Kaba olup olmadığını umursamıyordum.

“Sanki tamam diyecektin Armin. Hadi söyle de hazırlasınlar artık. Ölüyorum açlıktan.” dedi ve kendini geri koltuğa bıraktı.

“Pekâlâ.” dedim sessizce. Birkaç adım geride dikilen Rana’ya dönerek “Ne istiyorlarsa yap gitsin.” dedim. Bu Rana’ya karşı verdiğim en uysal tepkiydi sanırım. Rana da bunu hissetmiş olacak ki yanımdan gülümseyerek ayrıldı.

Hâlâ ayakta duran Ege ve Buğra’ya oturmalarını işaret ederek ben de diğer koltuğa geçtim.

“Armin. Yağız’a emanet edildiğini biliyordum ama aynı evde kaldığınızı da hiç düşünmemiştim doğrusu.” diye dalga geçti Nehir.

“Ya öyle.” diye mırıldandım yalnızca.

Buğra yerinden kalkarak yanıma geldi. Kaymamı işaret ederek yanıma oturdu.

“Ee suratsız, bu gece eğlenenin dibine vurmaya hazır mısınız?” diyerek yanağımı sıktı.

“Eğlenmeyi düşünmüyorum tipsiz.” diyerek dil çıkardım. Yaptığım şeyin samimiyetiyle birlikte kalp atışlarımın hızlandığını

hissediyordum. Evet, belki normal insanlara göre çok normal bir diyalog ve tepkiydi ama ben kesinlikle normal değildim. Duvarlarımın yıkıldığını hissediyordum yavaş yavaş. Onların ardında saklanmaktan çok yorulmuş ve sıkılmışım zaten.

“Hadi bakalım, göreceğiz. Hem sen bana tipsiz mi diyorsun? Şu yüz için kızlar neler yapıyor bir fikrin var mı?” diyerek ıslak saçlarıma dokundu Buğra. Omuz silkmekle yetindim çünkü haklı olduğumu görebiliyordum. “Hasta olacaksın. Hadi beraber saçlarını kurutmaya gidelim. Seni odaya atmak istiyorum.” diyerek beni yerimden kaldırdı.

“Ne?” diye sordum hayretle.

“Klasik Buğra, takılma.” dedi Ege. Geldiğinden beri ilk defa konuşuyordu.

“Öyle mi? Klasik Buğra nasıl oluyor Ege? Anlatsana bize.” diyerek Ege’yi kıskırttı Buğra. Ege ağzını açmış cevap verecekken Nehir onu susturdu.

“Hadi ama! Burada da kavga etmeyeceksiniz değil mi?” diye söylendi Nehir. Ben ne yapacağımı şaşırılmış dikilirken Buğra yeniden beni çekiştirmeye başladı. Israrlarına daha fazla dayanamadım. Beraber merdivenleri çıkmaya başladık.

“Hey baksana, yoksa Yağız ile aynı odada mı kalıyorsunuz?” diye sordu Buğra alayla.

“Ne alakası var be?” diyerek tersledim.

“Bilmem. Yani eğer öyle bir şey varsa söyle de seni tavlamaya çalışmayayım.” dedi ciddi görünmeye çalışarak ama ciddi olmadığı, muzip bakışlarından anlaşılıyordu.

“Hayır, öyle bir şey yok.” diyerek gülümsedim. Gülümsemek uzun zamandır ilk defa bu kadar kolay olmuştu benim için.

“Yani tavlamaya çalış diyorsun.”

“Ya kendin bir şeyler uydurmasana.” diyerek kendimi savunmaya geçtim hemen. İçim daha da huzurluydu şimdi. Bu çocuğun neşesi kesinlikle bulaşıcıydı. Yapmacık ya da gereksiz bir neşe değildi.

Odamın içine girdiğimizde etrafı incelemeye başladı hemen.

“Çamaşır çekmecen hangisi?”

“Ne yapacaksın?” dedim gözlerimi kısarak. Gelecek cevabı biliyordum aslında ama yine de sormadan edememiştim.

“Özellikle onu açacağım da.” dedi gülümseyerek.

“Uzak dur eşyalarımın, tipsiz.” dedim bende gülümsemesine karşılık verirken.

“Tipsiz ha? Sen ciddi körsün, huysuz.”

“Suratsız ne oldu?” diye sordum. Bir yandan da kurutma makinesini fişe takmaya çalışıyordum.

“Şu an nasıl güldüğünün farkında değilsin galiba?” dedi tek kaşını kaldırarak. Aklımda direk Yağız gelmişti. Sanırım bunu yapamayan tek insan bendim.

“Bu çok sinir bozucu.” diye mırıldandım.

Yatağıma uzanan Buğra, “Neymiş sinir bozucu olan?” diye sordu hemen. Hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

“Öncelikle, o ayakkabılarınla yatağıma mahvetme ve sinir bozucu olan şeyse çevremdeki herkesin tek kaşını kaldırabiliyor olması.”

Cümlem daha bitmeden Buğra kahkaha atmaya başlamıştı bile ve ona bakarken ben de gülümsemeden edemedim. Gerçekten ona kahkaha atmak çok yakışıyordu.

“Hey sonunda sen de benden etkilendin güzelim değil mi? Hadi utanma söyle.” dedikten sonra ayağa kalktı.

“Hayır, hâlâ tipsizsin.”

Dizlerinin üzerine oturarak ayaklarıma sarıldı birden.

“Lütfen Armin. Bu şansı ver bana.” diyerek yalvarmaya başladı. Bir yandan onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyor bir yandan da gülüyordum.

“Hayır tipsiz çocuk. Uzak dur benden!” diyerek ben de oyununa ortak oldum. Gerçekten birileriyle arkadaş olmayı özlemiştim. Eğlenmek, gülümsemek iyi gelmişti.

“Sen kötü birisin.” dedi ciddiyetle ayağa kalkarken. Bir anda yüzümdeki gülümseme soldu. Neden böyle bir şey söylediğini anlama-

mıştım ama çok ciddi görünüyordu. “Bu kadar güzel ve içten gülümseyebiliyorken insanları bundan mahrum etmen çok kötü bir şey.”

Benimle dalga geçtiğini anladığımda bedenimi bir rahatlama hissi sardı. Bu sefer batıran taraf ben olmak istememiştim ve yine tarihin tekerrür ettiğini sandığım birkaç saniyede ise içimi büyük bir pişmanlık kaplamıştı.

“Asıl sen kötüsün.” derken prize taktım fişi. “Yüreğime iniyordu.”

“Ben yapabilir miyim?” diye sordu beni duymazlıktan gelerek.

“Neyi?”

“Saçını ben kurutayım.” dedi ve elimden kurutma makinesini aldı hemen.

“Hayır Buğra, ben hallederim.” diye itiraz etsem de beni dinlemedi.

“Adımı bildiğini görmek çok güzel, huysuz ama ben kurutacağım saçlarını.” diyerek beni yatağa oturttu. Sanırım canımı acıtmaktan korktuğu için oldukça nazik davranıyordu.

“Küçükken Nehir’in saçlarını da hep ben kuruturdum.” dedi sesinin duyulması için yüksek sesle.

“Kaç yıldır arkadaşsınız ki?” diye sordum merakla.

“Kendimi bildiğimden beri” dediğinde göremesem de gülümsemediğini tahmin edebiliyordum.

“Ne güzel.” diye mırıldandım. Hissettiğim kıskançlığın sesime yansımalarını engelleyememiştim.

“Senin hiç arkadaşın yok mu, huysuz?”

“Hayır.” dedim dürüstçe. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

“Yanlış cevap.” diyerek yavaşça kafama vurdu. “Ben varım ve elbette Nehir. Ama Ege adına bir şey diyemem.”

“Neden?”

“Çünkü Ege adına konuşmam.” derken kurutma makinesini kapattı. “Saçların fena kabardı.”

“Sorun değil,” diyerek aynanın karşısına geçtim. Göz ucuyla Buğra’yı takip etmeye devam ediyordum. Bana ait olmayan ama bel-

ki de bu evde en çok sahiplendiğim kütüphanemin önüne geçtiğini gördüm.

“Okumayı çok seviyorsun galiba?”

“Evet.” derken gülümsememe engel olamadım.

“Benim odamda da bunun iki katı kadar bir kütüphane var.” derken başını iki yana salladı.

“Sen de mi seviyorsun kitap okumayı?” diye sordum heyecanla. Pek o tarz biri gibi durmuyordu Buğra ve benim gibi kitapları seviyor olması beni heyecanlandırmıştı.

“Hayır. Annem dekorasyon amaçlı yaptı.” dedi somurtarak. “Beni boğuyor resmen ama istersen bir gün odamı gösterebilirim sana.”

“Ah, hayır. Sağ ol.” dedim gülerek.

“Peki, tek kaşımı kaldırarak sorsam?” derken üzerime doğru yürüdü.

“Düşünmem lazım. Düşündüm. Yine de olmaz”

“Tanrım! Şu gülüşe bakın. Neden somurtuyordun ki?” derken ellerimi tutarak yine dizlerini üzerine yere oturdu. “Sen gülünce karanlıklarım aydınlandı prenses. Karanlık yollarda ışığım ol lütfen. Seni bir eve hapsedip gülüşünden yararlanmama izin ver ama başka kimseye gösterme bu sihrini. Benim ol lütfen!”

Ellerimi kurtarmaya çalışırken bir yandan da kahkaha atıyordum.

“Hadi ayağa kalk Buğra. Çocuk gibisin.” dedim yalandan kızarak. Hoşuma gitmediğini söylersem büyük bir yalan söylemiş olurum.

“Seninim de kalkayım.”

Ben ne söyleyip sinirini bozsam diye düşünürken bir anda odanın aralık kapısı sonuna kadar açıldı. Ege gelmişti. İçeri girdiğinde önce gözleri gözlerimde takılı kalmıştı sonra da Buğra’nın ellerini tutan ellerimde. Aslında Buğra benim elimi tutuyordu ama dışarıdan anlaşılmadığına emindim.

“İlan-ı aşkınız bitince gelirsiniz aşağı herhâlde. Açlıktan öleceğiz.” diyerek dışarı çıktı Ege. Çok soğuk konuşmuştu ve nedenini anlamasam da kalbimin üşüdüğünü hissettim.

Ege bizi çağırdıktan sonra Buğra ile daha fazla oyalanmadan merdivenlere doğru yürüdük. Ben Ege’nin sözlerine şaşırsam da Buğra pek takılmışa benzemiyordu. Hatta bundan zevk bile almış olabilirdi.

“Hadi bakalım, huysuz. Bizi öldürmeden inelim.” dedi Buğra sırıtarak. Ben henüz olana bitene bir anlam veremediğim için kafamı sallayarak merdivenlere yöneldim.

Aşağıya indiğimde de Rana yemekleri servis ediyordu ve Nehir ile Ege de masaya geçmiş bizi bekliyorlardı.

“Hadi gençler hızlı hızlı yiyelim yemeğimizi.” dedi Nehir gülümseyerek.

“O neden neşe kaynağım?” diye sordu Buğra masaya geçerken. Nehir’in yanına oturdu. Ben de Ege’nin yanına geçmek zorunda kaldım.

“Bütün gecemizi burada geçirecek değiliz ya. Eğlenceli bir şeyler yaparız.” diye açıklama yaptı Nehir. Ondan sonra da daha kimse bir şey demedi ve sessizce yemeğimize devam ettik. Benim için zor bir durumdu. Onlara alışmak istemiyordum. Alıştıgımda ya da onlara güvendiğimde beni bırakırlarsa çok üzülürdüm.

“Armin Hanım? Anneniz telefonda.” diyerek yanıma geldi Rana. Telefonu uzattığında yerimden kalkarak odama doğru ilerledim. Onların yanında konuşmak istemiyordum. Odama geldiğimde derin bir nefes alarak telefona cevap verdim.

“Efendim?”

Güçlü olmaya çalışsam da sesimin titremesine engel olamamıştım yine.

“Kızım. Nasılsın? Çok özledim seni.” dedi annem duygu yüklü bir ses tonuyla.

“İyiyim anne. Sen nasılsın?”

Sesim istemesem de mesafeli çıkıyordu ama buna engel olmak için de bir şeyler yapmıyordum.

“Ben de iyiyim. Babanla seni çok özledik. Sesini duymak istedim. Son konuşmamızda ben aramadan arama demiştin ama dayanamadım.”

“Anladım.” dedim sadece. Diyecek başka bir şeyim yoktu. Birkaç ay öncesinde söylemiştim her şeyi. Beni buraya, o adamla birlikte yollarlarken yalvarmıştım neredeyse ve ikisinden de hep aynı cevabı duymuştum: “Senin için Armin. İnan bize, böylesi daha iyi.”

“Armin. Bebeğim, yapma böyle lütfen. Hâlâ sinirli misin bize?”

“Ne bekliyorsun anne? Daha buraya geleli ne kadar oldu sanki? İnan günleri saymadığım için bilmiyorum yoksa bana yıllar gibi geldi. Buna rağmen, hemen alışıp Yağız’ı kabulleneneceğimi mi düşünüyordunuz?” diye bağırdım. Aşağıdakilerin sesimi duyup duymaması umurumda bile değildi şu an. İçimde biriktirdiğim kini akıtmak istiyordum birilerine. Bu kişi, annem bile olsa fark etmezdi. Beni bırakmıştı ya zaten eskisi gibi göremezdim onu.

“Armin, bu kabullenmek değil ki güzel kızım. Ona alışmayı dene. Hatta sevmeyi...”

“Yeter! Gerçekten yeter. Bunları söylemek için aradıysan kapatıyorum ben.” dedim tiksintiyle. Annemden tiksiniyordum. Beni doğuran ve büyüten kadından tiksiniyordum. Beni bir mal gibi sattığı için ve bu da yetmezmiş gibi “Sevmeyi dene” dediği için ondan nefret ediyordum.

“Hayır hayır. Sadece seni çok özledim bir tanem” dedi annem ağlamaklı bir ses tonuyla.

“Ben de özledim.” dedim kabullenişle. Gözümden akan yaşa engel olamamıştım.

Tiksinmiyordum ondan. Nefret de etmiyordum hatta. Sadece öyle hissetmek istiyordum. İçimde bir yerlerde, bunu yapma diyen bir şeyler vardı ve ben hep onları dinliyordum.

“Bak baban da seninle konuşmak istiyor.” diyerek telefonu babama verdi. Babam... Güven duyduğum, ağladığımda sarıldığımı insan...

“Bir tanem, nasılsın güzel kızım?” diye sordu babam. Onun sesi de titriyordu.

“İyiym baba. Sen nasılsın?”

Annemle olan konuşmaları aynen tekrar ediyorduk. Uzun zamandır aramızda başka konular geçmiyordu zaten. Hâl hatır soruyor belki önemli birkaç şeyden bahsediyorduk ama o kadar. Daha iyisi olmuyordu bir türlü. Hatta belki de bu rutin ilişkiye Eymen'i öğrendiğim gün geçmiştik ve onu kaybettiğim de katmerlenmişti her şey. Geç bulup, erken kaybettiğim ağabeyim her şey için dönüm noktası olmuştu hayatımda. Ailemle, arkadaşlarımla aramızdaki ilişki için, huzurlu uykularım ve hayata bakış açım için... Bir dönüm noktasıydı ağabeyim. İyi anlamda olmadığı kesindi ama.

“Ben de iyiym prensesim. Ne yapıyorsunuz? Yağız iyi mi?”

Sanki beni görecekmış gibi gözlerimi devirerek “Bilmiyorum baba. Evde değil” dedim.

“Nasıl değil? Seni yalnız mı bıraktı?” diye bağırdı telefonda.

“İşi varmış şehir dışında.” dedim sessizce. Neden bu kadar tepki gösterdiğini anlayamamıştım.

“Sen... Sen yalnız mısın?”

“Hayır. Okuldan arkadaşlarım var. Yemek yiyorduk beraber. Sanırım gece de kalacaklar.”

“Arkadaşların mı? Gerçekten mi? Armin, başaracağını ve oraya alışacağını biliyordum. İşte böyle buzlarını kırmalısın prensesim.” diyerek sevinçle kahkaha attı babam. Bir zamanlar arkadaş edinme Armin diyen babam şimdi arkadaşlarım olduğunu sandığı için kahkahalar atıyordu.

“Baba, buzlarım ve ben mutluyuz. Ayrıca onları ben davet etmedim. Serenler... Her neyse. Kapatıyorum baba.”

“Pekâlâ, kendine iyi bak tamam mı?” dedi eski endişesi yerini alırken.

“Tamam.” dedikten sonra kendime engel olamayarak “Baba?” diye seslendim o telefonu kapatmadan.

“Efendim kızım?”

“Sizi çok özledim.”

“Biliyorum güzel kızım. Biz de seni çok özledik ama annenin dediği gibi Yağız’a bir şans ver ve...”

“Öyle mi? Gerçekten mi? Beni çok özlediniz ha? Ve buna rağmen bir malmışım gibi beni Yağız’a sattınız ve şimdi de ona şans vermem gerektiğini mi söylüyorsunuz? Sizden nefret ediyorum!”

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi sıkıca yumarak sakinleşmeye çalıştım ama bir türlü başaramıyordum. Sinirle arkamı döndüğümde kapının aralık olduğunu gördüm ve hemen arkasından da kapının ardındaki kişiyi: Buğra... Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Şaşkınlıktan ağzı açık bir şey mırıldanıyordu. Tüm konuşmalarımı duyduğunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Ne kadar acınası bir hayatımın olduğunu artık biliyordu.

“Buğra?” dedim sessizce. “Ne arıyorsun orda?”

“Ben... Sadece sana bakmak istemiştım. Ama...”

“Duydun mu?” diye sordum.

“Neyi?”

“Her şeyi?” dedim gözlerimi yumarak.

“Sanırım... Her şeyi.” dedi o da.

“Pekâlâ. Diyecek fazla bir şeyim yok ve...”

“Evet benim de yok, o yüzden yarım kalan yemeğimize devam edelim bence.” dedi gülümsemeye çalışarak. Sanki önemsememiş gibi davranmaya çalışıyordu ama yüz ifadesinden şaşkınlığı anlaşıyordu.

“Kimseye...”

“İkimizin artık bir sırrı var, huysuz.” dedi güven veren bir ses tonuyla.

“Teşekkür ederim.” diyerek sarıldım. Çoğu insana yapmadığım bir şeydi bu ama şu an o kadar rahatlamıştım ki herkese sarılabildim.

“Vay canına!” diyerek kakhaha attı. “Böyle bir şey olacağını bilsem daha önce dinlerdim kapını.”

“Saçmalama be.” dedim ben de omzuna vurarak. Buğra başka bir şey söylemedi ve beni merdivenlere doğru çekti. Merdivenlerden indiğimizde Ege ve Nehir’in meraklı bakışları üzerimizdeydi.

“Ne var, ne bakıyorsunuz?” diye sordu Buğra.

“Sadece... Neyse hadi oturun da şu yemek bitsin.” dedi Nehir.

Geri kalan dakikalarda sessizce yemeğimizi bitirdik. Salondaki koltuklara geçtiğimizde de Rana masayı topluyordu.

“Eee? Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Ege. Sesi hâlâ sıkıntılı çıkıyordu. Neye bu kadar takıldığını anlayamıyordum.

“Bilmem ki. Film izleyelim bence.” dedi Nehir.

“Git evinde izle Nehir.” dedi Buğra dalga geçerek. “Bence bir şeyler oynayalım.”

“Doğruluk ve cesaret...”

“Hayır!” diyerek Ege ve Buğra aynı anda konuştuğunda şaşkınlıkla kaşlarını çattım. Nehir’in de yüzü asılmıştı.

“Cesaret dedikten sonra verdiğimiz hiçbir görevi yapmıyosun neşe kaynağım. Sonra da sana kıyamayıp kabul ediyoruz.” dedi Buğra gülererek. “Bu sefer cesaret yok.”

“Kendimiz hakkında bir şeyler itiraf edelim.” dedi Nehir. Buğra ve Ege’ye bozulmadığı belliydi. “Ben hiç... Oyunu gibi olsun.”

“Bana uyar.” dedi Buğra hemen ve bana baktı. Kabul etmek istemesem de, ortamı bozan kişi ben olmak istememiştim ve sessizce başımı salladım.

“İtiraf eden kişi içkisinden bir yudum alsın o zaman ve tabii onun yaptığını yapan kişiler de. Böylelikle herkes, bir sürü şey itiraf etmiş olur,” dediğinde Nehir’in suratı asıldı.

“Sadece itiraf oyunu oynuyoruz Buğra. İçkiye gerek yok. Hem siz hep önce bitiriyorsunuz.”

“Mızıkçılık yok prenses. Çakma bir oyun oynuyoruz bari eğlencesi çıksın.” dedikten sonra bana döndü. “İçecek bir şeyler lazım Armin.”

“Şey... Evde var ama...”

“Eee huysuz aması ne?” dedi Buğra.

“Yani Yağız’ın bundan memnun olacağını pek sanmıyorum.”

“Sadece oyun Armin. Körkütük sarhoş olacak değiliz ya.” dedi Nehir de.

“Pekâlâ” dedim sessizce. “Rana!”

“Buyurun Armin Hanım?” dedi yanımıza gelerek.

“Şey...”

“Bize dört tane bira getirebilir misiniz?” diye atıldı hemen Buğra.

“Aaa... Üzgünüm. Yağız Bey’in böyle bir şeye izin vereceğini sanmıyorum.” dedi Rana. Ben de ben size demiştim bakışlarımı atarak Buğra’ya döndüm.

“Hadi ama! Sen vermesen bile gider bir yerden alır gelirim. Her türlü içeceğiz. Hem Yağız Bey kadar Armin’in de sözü geçer değil mi Armin?” diye sinsice sırtıttı Buğra. Bakışlarını gördüğümde güvenmekte hata yapıp yapmadığımı sorgulamaya başladım.

“Rana, dört bira.” dedim sertçe. Gerginliğim ses tonuma yansımıştı.

Birkaç dakika onun gelmesini bekledik. Salona geri döndüğünde elinde dört bira şişesi ve yanında da yiyecek bir şeyler vardı.

“Afiyet olsun.” diyerek yanımızdan ayrıldı.

“Evet gençler, kim başlıyor.” dedi Nehir neşeyle.

“Fikri atan başlasın.” diye homurdandı Ege.

“Başlarım tabi.” diyerek içkisini açtı Buğra. “Çok sıkıcı bir oyun olacak ama. Daha hareketli ve heyecanlı bir şeyleri tercih ederdim. Neyse... Çok merak etsem de, hiç kolumu kırmadım.»

Ben kolunu kırması ne alaka diye düşünürken içkimden de bir yudum almıştım. Şişeyi dudaklarımdan çektikten sonra Ege’nin içmediğini gördüm. Ege’ye karşı söylenmiş bir cümle olduğunu o an da anlayabilmişim.

“Oyunları karıştırdın. İtirafar yapıyoruz yalnızca.” dediğinde Buğra omuzlarını silkti. Umursamışa benzemiyordu.

“Pekâlâ.” dedi Ege. “Ben yastığa başımı koyar koymaz uyuyamam hiç. İtiraf sayılır sanırım değil mi?”

Biradan bir yudum aldım hemen. İçtiğimi gören Ege gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sanırım nedenini merak ediyordu. Benim de onun nedenini merak ettiğim gibi.

“Hadi, huysuz.” diye söylendi Buğra. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Bir şeyler itiraf edecektim ama ne? Kendim hakkında bir şeyler anlatmak istemiyordum ki onlara.

“Sadece bir defa körkütük sarhoş oldum ben.” dedim de üçü birden içkilerinden içtiler. Şaşkınlıkla Nehir’e bakarken omuzlarını silkti.

“Bu ikisiyle büyüdüm ben, yapmadıkları pislik yok ki.” diyerek kendini savundu. “Her neyse. Çok merak ediyorum ama hiç âşık olmadım.”

Ege ve ben de, Nehir ile birlikte içerken Buğra yalnızca bize bakmıştı. Bu oyunla birlikte onlar hakkında bir şeyler öğreniyor ve şaşırmama engel olamıyordum.

“Ben de insanım huysuz, âşık olabilirim.” diyerek güldü. Sıra Buğra’da olmasına rağmen Ege konuşmaya başladı bir anda.

“İtiraf ediyorum, hiçbir kız için gözyaşı dökmedim şimdiye kadar.” dediğinde Buğra’nın gerildiğini gördüm. Nehir de ben de içkilerimizi unutmuştuk bile.

“Ben de ilkokulda bir kız arkadaşım ağlıyor diye ağlamıştım ve...”

“Sen iç neşe kaynağım, bu taş banaydı. Aynı ağlamadan bahsetmiyoruz.” dediğinde sesindeki saf acıyı hissettim. Sonra bir anda yüzündeki tüm duygu kırıntılarını saklayarak sırttı.

“Uyuşturucu krizi geçiren var mı aramızda?” diyerek oynadığımız oyuna tezat bir soru sormasına rağmen Ege tüm şişeyi kafasına dikti. Buğra gülümseyerek izliyordu onu.

“Oyun oynamayı beceremiyoruz.” dedi Ege, şişesini bitirdiğinde. “Bitirelim artık.”

Bir şey demeden başımızı sallamıştık yalnızca Nehir ile. Buğra ise tepkisiz bir şekilde yere bakıyordu.

“O zaman en klasik oyunu oynayalım bence.” dedikten sonra Ege ve Buğra’ya baktı izin ister gibi. İkisi de oflayarak kabul ettiğinde güldü.

“Klasik oyun derken...”

“Doğruluk ve cesaret...” dedi yüzündeki gülümsemeye. “Ama söz veriyorum cesaret demeyeceğim hem bence siz de demeyin. Birbirimizi tanıyalım sadece.”

“Sanki çok ihtiyacımız varmış gibi...” diye söylendiğinde Buğra’nın kafasına vurdu.

“Armin’den bahsediyoruz herhâlde, sarı kafa. Sen sus.” diyerek Ege’nin elindeki boş şişeyi alıp çevirdi. Nehir ve benim aramda kalmıştı şişe.

“Hadi bakalım sor Armin.”

Ne sormam gerektiğini bilmiyordum. Bu oyunu da sevmiyordum zaten. Yine de saçma olmasını umursamadan aklıma gelen ilk soruyu sordum.

“En son ne zaman ağladın?”

“Sanırım... Birkaç ay oldu.” dedikten sonra şişeyi çevirdi. Bu sefer de Nehir ve Buğra arasında durmuştu.

“Ben cesaret demek istiyorum.” dedi Buğra. Nehir’in merak edeceği gizli bir şeyi olmadığı kesindi zaten.

“Çok cesursun.” diyerek güldü Nehir. “O zaman git ve Yağız’ın odasını karıştır.”

“Ne?” diyerek araya girdim hemen. “Bu çok saçma.”

“Üzgünüm Armin ama basit bir şey yüzünden ceza alamam.” dedikten sonra ayağa kalktı. O merdivenleri tırmanırken biz de onu takip ediyorduk.

“Odası nerede?” diye sordu. Elimle işaret ettiğim odanın önüne geldiğimizde Yağız’ın bir şeyler fark etmemesi için dua ediyordum. Buğra daha fazla beklemeden odaya girdi ve önce etrafına şöyle bir göz gezdirdi.

“Baya düzenli.” diye dalga geçti. Daha fazla zaman kaybetmeden Yağızın giysi dolabına yöneldi. Orayı biraz kurcaladıktan sonra

yatağının yanındaki çekmecelere göz atmak için yatağa oturdu. İlk çekmeceyi açtığında birkaç iş belgesi ve önemsiz bir iki eşya buldu. İkinci çekmeceyi de açmayı denedi ama kilitliydi. Diğerleri kilitli olmasına takılmazken, ben merak etmiştim. Kilitli olmasının nedeni neydi ki? Bu kadar önemli ne olabilirdi?

“Şansına küs Buğra. Bu adam fazla temkinli. Sana dalga geçecek malzeme çıkmadı.” dedi Nehir, alayla.

“Daha üçüncü çekmece var güzelim, belli olmaz.” dedikten sonra ona uzandı. Çekmece açıldığında dördümüz de şaşırmiştık. İçinden oyuncak bir bebek çıkmıştı.

“Bu bebeğin Yağız da ne işi var?” dedi Buğra gülerek.

“Ben... Bilmiyorum.” diye mırıldandım. Bebek çok tanıdık geliyordu bana. Kapkara saçları ve zeytin gibi olan gözleriyle anılarıma sürüklüyordu beni. On beş yaşındayken Eymen’in bana gönderdiği bebektir bu. Varlığını öğrendiğim gündü hatta. O güzel el yazısıyla yazıp kutunun içine sıkıştırdığı notu bile hatırlıyordum ezbere. “Sanırım gecikmiş bir on yılımız var. Daha doğrusu ara verilmiş... Sen bebeklerinle oynarken yanında olamadığım için üzgünüm küçük kardeş, ama artık bu arayı kapatma zamanı. Buna da ilk olarak bu çirkin bebekle başlayabiliriz. Her adımında yanımdayım ve bu bebeğe de beğenerek baktığını gördüm. Beni hatırlamadığını ya da kim olduğumu bilmediğini biliyorum ama hatırlayacaksın ve benim gibi bir ağabeyin olduğu için üzüleceksin bile. Seni her şeyden ve herkesten koruyacağım minik kardeşim. Canım pahasına söz veriyorum.”

Tam olarak yazanlar zihnimdeydi hâlâ. Defalarca okuduğum ve aylar boyunca her dakika içimden tekrar ettiğim için unutmam imkânsızdı. Anne ve babam kutuyu elimden alsa da ben bebeği bırakmamıştım. Eymen ile İstanbul’da buluşana kadar onunla hasret gidermişim ve sonra da o gün, bebekle birlikte gitmişim yanına. Öldüğü gün, bebeği de onunla birlikte kaybettim sanıyordum ama şimdi bebek, Yağız’ın odasından çıkıyordu.

“Hadi çıkalım, çirkin bir bebeğe bakakaldık.” diyen Ege’yi duyduğumda sinirlendiğimi hissettim.

“Hadî” dedim sertçe, ayağa kalkarken ve Nehir’in elinden bebeği alarak çekmeceye geri koydum. Bunu Yağız’a daha sonra soracaktım. Hiç konuşmadan merdivenleri indik ve eski hâlimize döndük. Buğra tekrar şişeyi çevirdiğinde bu sefer Ege ile benim aramda durdu.

“D/C?” dedim oyuna başlamadan önce dediği şeyi hatırlayıp, onu taklit ederken. Ege de anlamış olacak ki gülümsedi.

“Doğruluk.”

“Peki, yatağına yattığında düşündüğün şey ne?” diye sordum merakla.

“Berbat hayatım.” dedi düz bir sesle ve hemen şişeyi çevirdi. Konuşmak istemediği açıktı. Şişe yine ikimiz arasında durduğunda gözlerimi devirdim.

“Bu sefer ben soruyorum.” dedi Ege gülümseyerek. Ege’nin cevaplamak istemediğim bir soru soracağını tahmin ettiğim için “Cesaret.” dedim o sormadan. Buğra tepkime gülse de, Ege’nin yüzü asıldı.

“Pekâlâ... Telefonu eline al ve en güvendiğin insanı ara. Sonra da ona hakaret edip suratına kapat.”

“Bu çok saçma.” dedim hemen.

“Ne yapabilirim? Ben doğruluğa göre ayarlamıştım sorumu.” diyerek kendini savundu. Ege’ye başka bir şey söylemeden ne yapacağımı düşündüm. Şu an için arayabileceğim birkaç kişi vardı zaten hayatımda ve en güvendiğim insan kimdi sahi? Beni satan anne ve babam mı yoksa satın alan Yağız mıydı?

O güne sıkışıp kaldığımda sarılıp uyuduğum babam mı yoksa yanımda olduğunu hissetmek istediğim Yağız mı? Aptal bir bebek için mi ağlıyorsun diye bağırان annem mi yoksa bebeğimi saklayan Yağız mı? Bu kıyaslamalara bakınca Yağız’dı hiç şüphesiz ama aramazdım.

“Tamam.” dedim derin bir nefes alarak. “Cezam ne?”

~

Evden çıktığımızdan beri, Buğra gülerek bana bakıyordu.

“Of! Gülüp durmasana be,” dedim sinirle.

“Gülerim kızım. Hangi insan aptal bir telefon görüşmesi yapmamak için verilen cezaya boyun eğer ki?” dedi alayla.

“Sana ne. Herkes gibi olduğumu kim söyledi ki zaten?” dedim. “Hem bana cezanın kıyafet çıkarmak olduğunu söylememiştiniz”

Buğra bir şey söylemeden kahkaha attığında gözlerimi devirip biraz daha sarıldım üzerimdeki hırkaya. Hava gerçekten soğuktu ve ben sadece ince bir hırka giyerek çıkmıştım. Yürürken aklıma yarın saat öncesi geldi. Telefonla konuşmamak için cezayı kabul etmiştim ama Ege hemen vazgeçtiğini söylemişti ve oyuna da orada son vermiştik.

“Üşüdün mü?” dedi Ege yanıma gelerek. Bu gece benimle oldukça az konuşmuştu.

“Hayır. İnce giyinmişim sadece. Alışırım birazdan.”

“Al hadi hasta olacaksın.” diyerek montunu çıkardı. Önce istemedim ama itirazlarımı kabul etmeyip montunu omuzlarıma bıraktı.

“Ama şimdi sen üşüyeceksin.” dedim fısıltıyla. Önce bana bakıp gülümsedi, sonra da ellerini pantolonunun cebine soktu. Gerçekten çok karizmatik duruyordu böyle.

“Üşümem ben. Bir şey olmaz.” dedi güven veren bir sesle.

“Eee gençler şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Nehir. Buğra'nın koluna girerken.

“Bence bizim oraya gidelim.” dedi Buğra. Anlamayan gözlerle onlara bakarken beni düşünen tek kişi Ege oldu.

“Bizim sık sık gittiğimiz bir bar. Negro.” diye açıklama yaptı.

Birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı hatta birbirlerinden intikam almaya çalışıyorlardı ama hâlâ beraber mi takılıyorlardı? Bu çocuklar bazen benden bile gariptiler.

“Şey... Ben on sekiz olmadım daha. Bar için...”

“Ve aynı zamanda yakın bir arkadaşımızın barı.” diye devam etti Buğra. “Yani yaş sorun olmaz, güler yüzlü kız,” diyerek göz kırptı.

Yanaklarımı şişirip tuttuğum nefesimi dışarı verdiğimde gözlerim yine Ege ile kesişti. Yaptığım harekete kafasını iki yana sallayarak gülümsedi.

“Arabayla geldim ben. Hadi.” diyerek bizi arabaya doğru yönlendirdi Ege.

“Senin ehliyetin mi var?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ne, çok mu garip?” diyerek sıırttı.

“Değil.” diye mırıldandım sadece.

“Tamam tamam hemen asma suratını ya. Dalga geçiyorum. Ben reşit oldum zaten. Okula bir yıl kadar ara verdiğim için mezun olmadım.” diye açıklama yaptı.

Arabasının yanına geldiğimizde markasını bilmediğim ama çok güzel bir spor araba olduğunu fark ettim. Rengi siyahtı ve insanın gözünü alıyordu. Bu arabayı da gördükten sonra markaları öğrenmek istediğime karar verdim.

Babamın hiç böyle araba takıntısı olmamıştı. Eski arkadaşlarımla da daha küçük olduğumuz için böyle şeyleri önemsemezdik. En azından ben önemsemez ve hiç merak etmezdim.

Nehir ve ben arka tarafa oturmak için yöneldiğimizde Buğra bizi durdurdu.

“Öne oturmayacağım. Biriniz geçin.” dedi Buğra.

Ben de önde Ege ile oturmak istemediğim için hemen arkaya yöneldim.

“Sen geç Nehir” dediğimde Ege’nin bana baktığını fark ettim. Soğuk bakıyordu yine. Bu çocuğu anlayamıyorum. Bazen çok iyi oluyordu ve nadiren de olsa güldüğü zaman gözleri parlıyordu ama bazen de böyle soğuk bakıp beni korkutuyordu.

“Gel huysuzum gel. Oturalım biz.” diyerek geçmeme yardım etti. Arabaya binerken Ege’nin montunu çıkarıp ona uzattım.

Bir şey demeden Buğra’nın yanına oturduğumda ondan mümkün olduğunca uzakta duruyordum. Çünkü böyle kendimi oldukça tuhaf hissediyordum zaten. Yaklaşık üç yıldır bir hayaletken şimdi damarlarıma kan naklediyorlardı sanki. Yavaş yavaş. Bu biraz can yakıyordu. Zordu. Dayanabilir miydim peki daha fazla? Emin olamıyordum. Dayanmak isteyip istemediğimi de bilmiyordum açıkçası. Sadece onlar gibi olup aralarına girsem hayatımın nasıl değişeceğini

merak ediyordum o kadar. Ve sırf bu merak için bir şeylere katlamaya değer miydi? İşte bundan da emin değildim.

Kafamı sola doğru çevirmiş, dışarıyı izlerken Buğra'nın sesiyle kendime geldim.

"Bir sorun mu var dostum?" dedi Buğra alaylı bir sesle. "Aynaya çatlatacaksın bakmaktan"

Önce kime dediğini anlamamıştım ama Ege'nin de cevap verme siyle anladım.

"Ne gibi bir sorun kardeşim?" dedi Ege de Buğra gibi sahte bir şekilde.

"Bilmem arabaya bindiğimizden beri dik dik bakıyorsun da"

"Sana öyle gelmiş canım kar..."

"Yeter!" diye bağırdı Nehir. Üçümüz de böyle bir şey beklemediğimiz için irkildik. Arabayı kullanan Ege dâhil kafamızı çevirip Nehire baktık. Gerçekten bu kızdan bu atağı hiç beklemiyordum.

"Bıktım artık şu aptal atışmalarınızdan. Ya adam gibi kopun birbirinizden, sürekli yan yana gelip daha fazla kırmayın birbirinizi ya da affedin tamamen." dedi kısıp bir sesle ama bir yandan da yalvarıyor gibiydi. İkisini de çok sevdiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Sanırım onları böyle görmek onu çok üzüyordu. Acaba ne yaşamışlardı bu kadar, düşman gibi davranıyorlardı. Ama evet sadece görünüşte böyleydi. Çünkü böyle hissetmedikleri gözlerinden okunuyordu ikisinin de. Gözlerinde sadece birbirlerine duydukları kırgınlık ve üzüntü vardı. Onları gördükten sonra acaba dedim ben de kendi kendime. Birileri de benim gözlerimdeki gerçek beni görmüş müdür hiç? Hissetmiş midir aslında nasıl biri olduğumu? Ama birileri hissedip, görse bu kadar yalnız olmazdım değil mi? Ya da güçlü görünmek zorunda olmazdım. Omuzuna yaslanıp, ağlayabileceğim biri olurdu ve o elimi tutar buradayım diye fısıldardı kulağıma.

"Benim tadım kaçtı. Sağda dur. Ben gelmeyeceğim." dedi Buğra.

"Keyfin bilir." diyerek sağa yanaştı Ege de.

Buğra arabadan hızla inip, montunun şapkasını kapattı ve karanlık yolda yürümeye başladı. Ege arabayı çalıştırıp gidecekken “Dur!” dedim.

“Ben de ineceğim.” diye mırıldandım.

“Saçmalama Armin.” dedi Ege sadece. Arabayı çalıştırdığında gaza basıp hareket edecekken daha yüksek bir sesle konuşmaya başladım.

“Sana ineceğim dedim. Duymuyor musun?” diye bağırarak kapıyı açtım. Ege de aniden fren yaptı. Arabadan indiğimde Buğra’nın biraz arayı açtığını görüyordum.

Ben Buğra ya yetişmek için hızlanırken Ege ve Nehir de benimle birlikte arabadan indiler.

“Armin saçmalama. Bin arabaya!” diye bağırdı Ege.

Ege’nin bağırmasıyla Buğra da bize doğru döndü.

“Ne oluyor? Niye indiniz hepiniz?” diye sordu Buğra bize doğru yürürken.

“Seninle gelecekmiş.” diye alayla konuştu Ege. Buğra duyduklarına inanamayarak gözlerini yüzüme dikti.

“Ne oluyor huysuz?” diye sordu sessizce.

“Be... Ben...” diyerek kekeledim. Böyle olmaması gerekiyordu. Sadece Buğra ile gitmek istemiştım. Şimdi ise bana baskı yapıyorlardı ve her şey daha kötü olacaktı.

“Hey tamam sakın ol. Benimle mi gelmek istiyorsun? Tamam. Hadi gidelim” diyerek kolunu omzuma attı Buğra. Daha fazla uzatmayıp kabul ettiği için ben de rahatladım.

“Ya gece mahvoldu. Hem nereye gideceksiniz bu saatte?” diye söylendi Nehir.

İşin tuhaf yanı nereye gideceğimizi bilmeden Buğra’nın peşine takılmıştım. Ben, Armin Soner. O olaydan sonra en yakınlarına bile katılmış gözüyle bakan ben, şimdi tanımadığım birinin peşinden gecenin bir yarısı gidiyordum. Hem de isteyerek...

“Boş ver Nehir.” dedi Ege kırılgan bir sesle. Sanırım onu kırmıştım ama ben bunu istemiyordum ki. Sadece...

Buğra'yı durdurarak Ege'ye döndüm. "Bana kırgın mısın?" diye sordum.

"Neden kırgın olacaktım?"

"Bilmiyorum. Öyle hissettim." dedim gözlerine bakarak.

"Hayır, değilim ama bunu zaten önemsemezsin değil mi? Sen kötü kızsın." dedi alayla.

"Haklısın ama bu hayatta insanın bir dakikasının bir dakikasını tutmadığını öğrendim ve eğer ikimizden birine bir şey olursa böyle ayrılmak istemem." dedim soğukkanlılıkla. Dediklerim karşısında üçü de şaşırdılar. Büyük ihtimalle paranoyak bir deli olduğumu düşünüyorlardı ama ben buydum işte. Onlar nedenini anlamasa da böyle hissediyordum. Ölüm bir adım uzağımızdaydı bana göre. Hemen sinsice yaklaşıp içine alabilirdi bizi.

"Değilim, Taştan Prenses..." diyerek dalgasına devam etti ama şimdi gözlerinde kırgınlığın ve alayın yanı sıra hüznün de vardı.

"Pekâlâ." diyerek başımı salladıktan sonra Buğra ile yürümeye devam ettik.

Buğra ile yaklaşık yirmi dakikadır yürüyorduk. İkimiz de tek kelime etmemiştik. Sonunda bir taksi bulup bindiğimizde "Sahile." dedi Buğra.

Arabanın arka tarafında oturmuş ikimiz de dışarıyı izliyorduk. Buğra kendisinden beklenilmeyecek bir sessizlikte duruyordu. Kafasını cama dayayıp gözlerini kapattı. Ben de dayanamayıp onu izlemeye başladım. Yakışıklıydı ama yakışıklılığının arkasında bir yerlerde bir hüznün de vardı. Bugün oyun oynarken ve arabadan indiğimizde görmüştüm. Gülümsemesinin arkasında sakladığı dertleri vardı. Benim gibi kolay yolu seçip mutsuzluğa yürümüyordu. Savaşıyordu ve gülüyordu. İnsanın içi kan ağlarken bunları yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Birkaç kere denemiştim ben de ama çok zor olduğunu gördüğümde benden beklenecek bir performans göstererek pes etmişim. Güçlü değildim ben. Öyle görünmeye çalışıyordum ama değildim işte.

“Geldik.” diyerek arabayı durdurdu taksi şoförü. Şoförün sesiyle Buğra gözlerini açtı ve ben de bakışlarımı ondan çektim. Buğra yine hiç konuşmadan adamın parasını ödedi ve sessizce arabadan indik. Dışarıdan biri görse yas tuttuğumuzu düşünebilirdi çünkü gerçekten yastaymış gibi susuyor ve somurtuyorduk. Sanırım ikimiz de ölen benliklerimizin yasını tutuyorduk.

Biraz daha yürüyerek bir banka oturduk. Sessizdik. Zaten bence bu bank sessizliğe alışkındı. Her gün binlerce kişi gelip susuyordu belki de. Ya da çığlık atıyorlardı tam da şu an yapmak istediğim gibi.

“Neden geldin benimle?” diye sordu Buğra bir anda.

“Ben... Sadece gelmek istedim.” dedim dürüstçe. “Bir nedeni yok.”

“Merak etme, sırrın bende güvende. Emin olmak için geldiy-sen...”

“Saçmalama!” dedim hemen. “İnsanlar neden bir kere olsun bana güvenmiyor ki? Herkes bana güven diyor ama kimse bana güvenmeyi seçmiyor. Sadece istediğim için geldim çünkü gözlerinde gördüğüm bir şeyler tanıdık.” dedim. Sonlara doğru sesim kısılmıştı.

“Tanıdık olan ne?” diye sordu anlamayarak.

“Acı.”

Buğra bir şey söylemedi. Saniyeler, dakikalar geçiyordu ama ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Belki de acı çektiğini fark edip yüzüne karşı söylediğim için kızmıştı ama önemsemedim. Ortaktı işte bir duygumuz. Nedenleri farklıydı belki ama hissettiğimiz, bizi yakıp kavuran şey aynıydı.

“Armin... Aramıza girmek için çabaladığını fark edebiliyorum ve...”

“Aranıza girmek için uğraşmıyorum ben. Bunu da nereden çıkardın?” diye sinirle söylendim.

“Armin ben salak mıyım yoksa kör müyüm? Elbette çalışıyor-sun. Hem bunu kötü anlamda söylemiyorum. Çabalıyorsun ve bunu görmek çok güzel. Bu hâle gelmenin nedenlerini bilmesem de güçlü

olmak için uğraşmak seni daha da güçlendirir.” dedi Buğra. Sesinde, öğüt veren bir ağabey tonu vardı.

“Ben duvarlarımı yıkmak istiyorum.” dedim sıkıntıyla. «Beni çok yoruyorlar artık. Canımı acıtıyorlar ve sıkıyorlar ama sonra bir şey oluyor ve o duvarları tekrar dikmek zorunda kalıyorum. Ben istenmeyenim Buğra. Ya da çok istenen... İkisi arasında uçurumlar var ve ikisi de beni öldürüyor. Ortasını hiç yaşamadım.”

“Neler yaşadığın ya da yaşayamadığın hakkında bir fikrim yok Armin. Bilmiyorum. Seni tanımıyorum da ama anlatırsan dinlerim. Bazen işe yaradığını söylerler.” dedi acıyla gülümseyerek.

“Peki, sen denedin mi?” diye sordum merakla. Çünkü ben de onu dinlemeyi çok isterdim.

“Konuştukça rahatlayanlardan değil, hatırlayanlardanım.” dedi sıkıntıyla. “Sen hangisinden olduğunu biliyor musun?”

“Ben de ağladıkça kötü olanlardanım. O sayılır mı?” dedim dalga geçerek.

“Sanırım.” dedi nefesini dışarı verirken. “Fazla acınası durumdayız ha?”

“Alışkınım.”

“Ben de öyle. Hadi artık gidelim. Yoksa sabaha karşı eve gireceğiz ve Yağız'ın kulağına gittiğinde beni öldürecek.” dedi kolunu omuzuma atarken.

“Buğra? Bak onlar çocukluk arkadaşların biliyorum ama Yağız olayını onlara anlatmasan olur mu?” diye sordum korkarak. Sesimin titremesine engel olamadım çünkü on yedi yaşında böyle bir durumda kaldığım için insanların bana acımasını istemiyordum.

“Neden bilmelerini istemiyorsun?” diye sordu.

“Çünkü bana acıyacaklar.” dedim sesimi yükselterek.

“Saçmalama Armin. Ben biliyorum ama yine de sana acımıyorum ama tamam. Zaten söylemeyecektim.”

“Çünkü...”

“Çünkü ne?” dedi üzerime doğru gelerek.

“Çünkü sen de acınası şeyler yaşamışsın. Ve kendine acımdan kafanı kaldıramazsın.” dedim alayla. Sözlerimden sonra zaten fazla olmayan aramızı iki küçük adımla kapattı. Şimdi oldukça yakındık. Göz göze gelebilmek için kafamı biraz kaldırmam gerekti. Boy farkımız çok olmasa da benden uzundu. Sanırım topuklu bir ayakkabıyla aynı boyda olurduk.

“Kalbimin tekrar seninle atmaya başlamasını çok isterdim.” diye fısıldadı kulağıma doğru.

“Ne?” diye sordum istemsizce.

“Hani olur ya acı çeken bir çocuk ve onun yaralarını sarmaya gelmiş olan yeni bir kız ama sanırım bizim olayımız öyle değil. Kalbim... Atmıyor Armin. O gittiğinden beri. Sanki...” derken gözlerini kapattı ve nefes aldı. “Sanki onunla nefes alıyordum. Ve o gitti.”

“Bak,” dedim ve kollarından tuttum. Temas sevmeyen ben, şu sıralar bu kuralımı oldukça yıkıyordum.

“Hayır!” diye bağırdı ve beni kendinden uzaklaştırdı. “Lanet olsun...”

“Ne oldu Buğra?”

“Onun acısını hissedemiyorum artık” dedi korkuyla. “O gittiğinde öleceğimi sanmıştım ama şimdi onun acısını bile hissedemiyorum.” derken yere oturdu bir anda.

“Benim kafam karıştı şimdi.” dedim yanına doğru giderken.

“Evet. Benim de.” diyerek başını salladı.

“Şimdi sen onu seviyor musun, sevmiyor musun?” diye sordum tereddütle.

“Seviyorum. Sevmem gerekiyor.” dedi.

“Çok saçma. Neden sevmem gereksin ki? Zaten bırakıp gitmiş.” dediğimde kafasını kaldırıp yüzüme baktı hayretle. Sanırım bu biraz ağırdı. “Yani öyle demek istemedim ben.”

“Hayır hayır anladım. Ve haklısın. Bu çok saçma ama ben onun için her şeyi yaptım Armin. Sevdim, bekledim, acı çektim. O gitti. Yine bekledim. O sevmeyi yine sevdim. Sevmesini bekledim. Anlıyor musun?” diye acıyla yüzüme baktı. “Herkes bana onu kötü-

lerken ben ona sığındım yine de. Herkes o yanlış kişi derken yine de sevdim. Bir tek Nehir vardı yanımda. O bana buradayım, ne yaparsan arkandayım dedi sadece. Ve ben de ona güvendim ve...”

“Şimdi unutmaya mı başladın?” diye sordum. Aslında cevap beklemiyordum. Zaten yanıt oldukça açıktı.

“Bitmiş.” dedi acıyla. “Sanırım acısını seviyordum. Ona sahip olamayışımı. Çünkü sevgilimken bile bağımsızdı o. Özgürdü. Benlik biri bile değildi aslında ama işte... Her neyse. Kalk.” dedi ve ayağa kalkıp yürümeye başladı. Onun hassas olduğu konu da buydu işte. O kızdı. Birdenbire değişebiliyor, ani tepkiler verebiliyordu. Bazı insanların olma ihtimalini seviyorduk işte. Kafamızda oluşturduğumuz karakterini ve o kaçtıkça bir gün onu yakalayacağımızı düşünmeyi seviyorduk.

Yoldan geçen bir taksiyi durdurup bindik. Buğra evin adresini verdiğinde ben de Ege’yi düşünüyordum. Bırakıp gitmiştim onları. Sanırım kaba bir davranıştı ama kimin umurundaydı? Buğra’nın gidişine ses çıkarmamışlardı ve yanında birine ihtiyaç duyan kişi oydu bu gece.

“Armin?” diye seslenen Buğra’yı duyduğumda ona doğru döndüm.

“Efendim?”

“Şey... Neyse boş ver.”

“Söyle.” dedim ısrarla.

“Niye geldin benimle? Ege’yi Nehir’i bırakarak?”

“Çünkü sen gidiyordun ve Ege dur demedi” dedim sessizce.

“Ege’yi suçlama Armin. Biz çok şey yaşadık ve benim de suçum vardı.”

“Beni ilgilendirmez. Gelmemi istemiyor...”

“Hayır hayır. Öyle değil. Gelmene sevindim”

“Tamam sorun yok o zaman.” dedim ve kafamı cama çevirdim. Saatin geç olmasından dolayı yol boştu ve taksi şoförü de hızlı hızlı sürüyordu. Bulanık biçimde gördüğüm ve başımı döndüren evler, arabalar kendi hayatım gibiydi. Beni yansıtıyordu resmen. Ben de

kendi hayatımı yakalayamıyordum. En son hayatıma baktığımda eve gidip gelen yüzeysel arkadaşlarıyla mutlu olan dertsiz bir kızdım. Sonra Eymen ne ara hayatıma girdi, ailem beni ne ara Yağız'a verdi bilmiyordum.

Taksi evin önüne yaklaştığında sessizce arabadan indim. Arkamdan da Buğra indi.

"Ben eve dönüyorum, sırdaş. Hadi sana iyi uykular." dedi Buğra.

"Görüşürüz." diyerek eve doğru yürüdüm. Tam kapıdan içeri girecekken Buğra'nın sesini duydum.

"Rüyanda beni gör huysuz!" diye bağırdı her zamanki neşeli ses tonuyla. Ne olursa olsun eski hâline dönebiliyordu. Bir şey söylemeden, gülümseyerek içeri girdim. Pencereden dışarıya baktığımda da taksiye binip gittiğini gördüm.

"Onu izlemen bittiyse konuşalım." diyen Yağız'ı duyduğumda istemsizce irkildim.

"Yağız? Korkuttun." dedim hırkamı çıkarırken.

"Evet arkadaşını izlerken görmedin." dediğinde arkadaşını vur-gulaması beni sinirlendirmişti.

"Sadece bakıyordum işte." diye mırıldandım." Hani sen gelmeyecektin?"

"İşim bitmişti ben de evde yalnız kalma diye gece çıktım ama zaten yalnız değilmişsin. Misafirlerin varmış." dedi alayla.

"Sen telefon etmişsin Yağız. Geleceklerinden haberim bile yoktu." dedim sinirle.

"Ben Nehir gelir diye düşünmüştüm ama bakıyorum da diğer iki ergen de hemen peşine takılmış." diye bağırdı.

"Bana bağırma! Ne yapsaydım? Yağız kızar siz gidin diye kovsamıydım? Zaten yeterince rezil oldum sayende."

"Ben ne yaptım?"

"Aynı evde yaşadığımızı öğrenince şok oldu üçü de. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?" diye sorarken bana yaklaştı ve önümde durdu.

"Yok bir şey. Ben yorgunum." derken merdivenlere yöneldim.

“Armin o çocuğu mahvederim. Uzak dur!” diye bağırdı arkamdan.

“Ah biliyorum biliyorum. Öldürürsün hatta. Sen nasıl bir man-yaksın Yağız Atay? Bence böyle ailenden kalmış bir işin olmasaymış seri katil falan olurmuşsun ama Allah insanları senden korumuş işte. Ama beni unutmuş!” diye onun gibi bağıırıp odama çıktım. Odamın kapısını da sertçe kapattığımda sinirden titriyordum. Neden bendim Allah aşkına? Ona katlanması için seçilen kişi neden ben olmak zorundaydım? Ondan nefret ediyordum ve hatta onu öldürmek istiyordum.

Yatağıma doğru yönelip tam yatacakken aklıma bebek geldi. Yağız’ın sakladığı bebek. Benim kaybolmuş bebeğim...

Hızla odamdan çıkıp merdivenlerden aşağıya indim ama Yağız salonda yoktu. Galiba o da benden sonra odasına geçmişti. Yine aynı hızla odasının önüne geldim ve kapıyı tıklamadan içeri daldım.

“Ah! Ben özür dilerim.” dedim gözlerimi kaçırarak. Yağız yarı çıplak karşımda durmuş, şaşkınca bana bakıyordu.

“Bir şey mi oldu Armin?” diye sordu.

“Şey... Şu üzerine bir şey giysene sen.” dedim telaşla. Benim uyarımdan sonra hemen dolabını açıp bir tişört giydi.

“Evet, seni dinliyorum.” diye sordu yatağına otururken.

Yatağının yanında olan çekmeceye doğru ilerledim ve tam önünde durdum.

“Bu çekmecedeki ne var?” diye sordum bilmiyormuş gibi.

“Nereden çıktı şimdi Armin? Birkaç eşyam var işte.” dedi ses tonunu sabit tutmaya çalışarak ama endişesi belli oluyordu.

“Bakalım o zaman.” diyerek çekmeceye uzandım ama hemen elimi tuttu.

“Ne yapıyorsun Armin?” diye bağırdı.

“Sadece...”

“Sana iyi davranıp hayatımın merkezi haline getirmem her istediğin şeyi yapacağın anlamına gelmez. Ben izin verdiğim sürece

Armin Soner olarak kaldığını unutma,” diyerek beni geriye doğru itti.

Çok şaşkındım. Yağız ilk defa böyle bir şey yapıyordu ve gözleri sinirden çakmak çakmaktı. Bir de çekmece de ne olduğunu bildiğimi söylesem beni öldürürdü sanırım.

“Şimdi, çık odamdan git ve uyu” diye bağırdı tekrar.

Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Yağız’ın bana böyle davranacağı hiç aklıma gelmezdi. Asılan yüzümü görmemesi içinde hemen odadan çıkıp kendi odama geçtim. Odaya girer girmez kendimi yatağa attım. Şimdi kilitli olan çekmece ve oyuncak bebeğim aklımı daha çok kurcalıyordu. Benim on beş yaşında kaybolan bebeğim Yağız Atay’daydı ama bu baştan sona mantıksızdı.

4. Bölüm

Hayat Devam Ediyor

Sabah yine alarmın duymak istemediğim sesiyle uyandım. Eskiden ne güzel annemin sesiyle uyanırdım. Bir çocuk gibi davrandığımı biliyordum kimi zaman ama özlemiştim işte.

Uyuşuk adımlarla yatağımdan kalktım ve hemen banyoya yöneldim. Sıcak bir duş alıp kendime gelecektim. Banyonun kapısını kapatıp üzerimi çıkarmaya başladığımda odamdan gelen sesleri duydum. Hemen kıyafetlerimi geri giyerek odama girdim. Yağız karşımda durmuş bana bakıyordu.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum sinirle.

“Hiç. Sadece uyandın mı diye bakacaktım.” diye mırıldandı Yağız.

“Çocuk muyum ben? Oradan öyle mi duruyorum?” diye bağırdım. Az önce çocuk gibi hissediyorum demiştim ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

“Hayır Armin, saçmalama lütfen.” dedi gözlerini devirerek.

“Biliyor musun? Benimle evlenmek isteyen biri olarak beni fazla çocuk görüyorsun.” dedim kollarımı göğsümün altında bağlayarak.

“Ben... Haklısın. Bundan kurtulmaya çalışıyorum ama bu kolay bir şey değil benim için. Bana yardımcı ol.” dedi.

“Yardımcı olmak mı? Eğer çocuk gibi görüyorsan neden satın aldın ki beni?” derken elimde olmadan kahkaha attım. Beni çocuk görüyordu ama satın almaktan da vazgeçmiyordu.

“Armin son kez söylüyorum. Ben seni satın almadım! Bunu o, bir türlü anlamayan kafana sok artık.” diye bağırırken üzerime doğru yürüdü. İstemsiz bir şekilde geri adım attım.

“Öyle mi? Satın almadın demek. Peki, istemediğim hâlde neden buradayım ben? Ailemle anlaşılmadın mı?”

Sonlara doğru sesim kısıldı. Ailemle anlaştı. Bu ağır geliyordu her seferinde. Özellikle sesli söylemek... Onlar aile kavramına haksızlıktı. Hiçbir anne ve baba çocuklarından vazgeçmedi ki. Onlar nasıl vazgeçebildi?

“Üzerini giy ve aşağıya gel Armin. Seni okula ben bırakacağım” dedi gözlerimin içine dikkatli bir şekilde bakarken. Hiçbir şey söylememi beklemeden de odadan çıktı.

Arkasında kalbi kırık bir beni bıraktığının farkında bile değildi. Zaten farkında olmasını bekleyemezdim ondan. Ailem bile önemsememişken o neden önemseyecekti? Ama asıl merak ettiğim benimle neden evlenmek istediğiydi. Bunu da yakın bir zaman da öğrenecektim.

Üzerimi değiştirmiş bir şekilde merdivenlerden inerken Yağız'ın sesini duydum. Biriyle konuşuyordu ama ondan başka da ses yoktu. Telefonla konuşuyordu sanırım. Duvarın arkasına saklanıp sessizce konuşmasını dinlemeye başladım.

“Bak umurumda bile değil tamam mı? Gerekirse onunla birlikte başka bir şehre ya da ülkeye giderim. Sadece onu güvende tut.” diye bağırdı Yağız. Karşısındaki kişi ne söyledi bilmiyordum ama Yağız daha da sinirlendi.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Seninle anlaşırken bunun bir oyun olmadığını söylemiştim. Şimdi mi aklına geldi karının hayatını düşünmek? Sana şu kadarını söylüyorum Mert, bu oyunda kimsenin canı Armin'in canından değerli değil. Ne karının ne senin ne de benim. Duydun mu? Hiç kimsenin!” diye Yağız bağırdıktan sonra bir kırılma sesi duydum. Sanırım telefonunu fırlatmıştı.

Az önce telefondaki kişiye söylediklerini düşünüyordum. Tehlikede miydim yani?

“Günaydın Armin Hanım. Kahvaltıda bir şey içmek ister misiniz?” diye seslendi Rana. Mutfaktan eline tabak almış masaya doğru ilerliyordu. Ben de saklandığım yerden sanki yeni geliyormuş gibi çıktım. Yağız dikkatlice yüzüme bakıyordu. Sanırım konuşmasını duyup duymadığımı merak ediyordu ama ben üç yılımı bu maskeyle geçirmiştım. Anlayamazdı.

“Hayır, istemiyorum.” diyerek masadaki yerimi aldım. Göz ucuyla Yağız’a baktığımda yerden telefonunun parçalarını topluyordu. İş bittikten sonra o da sessizce yerine geçti.

“Armin, bugün okulunda etkinlik varmış sanırım. Bundan sonra her cuma olacakmış.” dedi Yağız çayını içerken.

“İyi.” dedim.

“Ne etkinliği diye sormayacak mısınız?” dedi tek kaşını kaldırarak. Gözüm istemsizce kaşına ve o garip renkteki gözlerine takılırken boğazımı temizliyor gibi yapıp kendime geldim.

“O okulda ben okuyorum değil mi? Öğrenebilirim gidince.” dedim bıkkın bir sesle. Yağız da bir daha konuşmadı kahvaltı boyunca.

Yağız’dan önce kahvaltımı bitirip masadan kalktığımda o da bir şey söylemeden yerinden kalktı. Sanırım artık o da yavaş yavaş değişiyordu.

Çantamı almak için çevreme bakındığımda odada kaldığını fark ettim. Tam merdivenlere doğru yönelmiş odama çıkacakken Yağız’ın sesiyle olduğum yerde kaldım.

“Rana, Armin’in çantasını getir, kapıdayız.” dedi ve başıyla dışarı çıkmamı işaret etti. Normal bir zaman olsa sözünü inat olsun diye dinlemezdim ama nedense gözlerinde gitmem gerektiğine dair bir şeyler görüyordum.

Ben önde Yağız arkada dışarı çıkarken bir anda kolumu sertçe tutmasıyla sendeledim.

“Bak küçük hanım. Bir daha izinsiz odama girmek, çekmecelerimi karıştırmak ya da telefon konuşmalarımı dinlemek yok anlaşıldı

mi?” diye sordu sessizce ama bu sessizliğin altındaki tehdidi çok net anlıyordum.

“Öyle mi? Peki uymazsam ne olur?” diye sordum inatla.

“Canın yanar.” diye fısıldadı kulağıma doğru. Gerçekten yakabilir miydi canımı? Buna inanamasam da denemek istemiyordum.

“Pekâlâ.” dedim saçlarımı geriye atarken. Aynı zamanda kolumu tutan ellerinden de kurtuldum. “Sen bazı sorularımı yanıtla ben de senin sözünü dinleyeyim.”

“Nasil sorularmış bunlar?” diye sordu alayla.

“Mesela...”

“Buyurun Armin Hanım.” diyerek araya girdi Rana. Kapıda dikilmiş bize bakıyordu. Tam cesaret edip, bebeği soracakken yine so-ramamıştım.

“Ver.” deyip elinden çektim. Yağız’ı beklemeden hızla arabaya ilerledim. Yağız’ı beklemeden arabaya bindiğimde telefonum çaldı. Çantamdan telefonumu bulduğumda arayan kişiyi görüp şaşkınlıkla bakakaldım. Bursa’dan Yeşim Cansel. Rehberimde ekli olduğunu bile hatırlamayacak kadar uzun zaman geçmişti üzerinden.

Telefonu açıp kulağıma götürdüğümde Yağız da arabaya binmiş kemerini bağlıyordu.

“Efendim?” diye açtım telefonu.

“Alo? Armin sensin değil mi?” derken bir yandan da kahkaha atıyordu Yeşim.

“Evet” dedim sadece.

“Tatlım, İstanbul’a gelmişsin. Benim neden haberim yok? Buluşalım mutlaka.” dedi yılışık bir ses tonuyla. Nereden haber aldığını bilmiyordum ama yüzümü buruşturdum tiksintiyle. Zoraki bir arkadaşlığımız vardı. Babamın tüm baskılarına rağmen bir arkadaş grubu edinmiştim ve Yeşim de onların içindeydi. Üstelik evleri bizim evimize çok yakındı ve babam istemese bile ailesiyle görüşmek zorunda kaldığı için Yeşim ile takılmama çok fazla laf etmiyordu.

“Sanmıyorum” diye mırıldandım kaba olmayı umursamayarak.

“Aaa öyle söyleme canım benim. Küçükken de çok iyi anlaşırdık biz. Ben çok özledim seni.”

Küçükken iyi mi anlaşırdık? Bu kız kendi üstüne çay döküp sen nasıl üstüme çay dökersin diye saçlarıma yapışırdı. Ya o hatırlamıyordu bazı şeyleri ya da ben yanlış hatırlıyordum.

“Neyse ben kapatıyorum.” dedim ona cevap vermeden. Yağız da sessizce arabayı kullanıyordu. “Okula gideceğim”

“Tamam canım çok öpüyorum. Bu arada Yağız’a da selam söyle” deyip kapattı. Şimdi anlamıştım işte derdini.

“Sürtük ya...” diye mırıldandım telefonumu çantama koyarken.

“Anlamadım?” diye sordu Yağız.

“Yok bir şey.”

“Arayan kimdi?”

“Sana ne.” dedim yüzüne bile bakmadan.

“Benimle düzgün konuş Armin.” diye sesini yükselttiğinde ben de “Bana bağırma!” diye cevap verdim.

“Bağırılmasını hak ediyorsun sen. Yeter artık! Bundan sonra sana karşı anlayışlı olmayacağım duydun mu? Ya gerçek Armin olursun ve benimle iyi anlaşmaya çalışırsın ya da...” diye bağırırdıktan sonra sustu ve derin bir nefes aldı. Sanırım kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Gerçekten de sakinleşmeliydi. Kızdığı zamanlarda çenesi geriliyor ve gri, yeşil karışımı gözleri tamamen yerini koyu bir griye bırakıyordu.

“Ya da ne olur Yağız Bey? Ne yaparsın? Ah dur bir dakika, yoksa benimle zorla evlenir misin?” diye bağırıp, kahkaha atmaya başladım. Yağız hâlâ bana cevap vermiyordu ve son sürat arabayı sürüyordu.

“Cevap versene yoksa daha farklı planların mı var?” diye dalga geçerken Yağız arabayı durdurdu. Frene aniden basmasıyla öne doğru yapıştım.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen? Manyak! Şiddete eğilimli psikopat. Her yer araba kaynıyor. Ne istiyorsun? Ölmek falan mı? Defol git, tek başına geber bir yerde ama benden uzak dur.” diye boğazımın

acısını düşünmeden bağırdım. Hızla dışarı çıktığımda her yer vızır vızır araba kaynıyordu. İşlek bir caddede olduğumuzu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Arabaları yok sayarak kaldırıma doğru koşmaya başladım. Yağız da arabadan inmiş bana bağıırıyordu.

“Armin hemen buraya gel. Lanet olsun! Elime geçtiğinde seni öldüreceğim duydun mu beni? Seni...” diye bağıırıp duruyordu yolun ortasında. Ondan uzaklaştığım için ne söylediğini artık anlayamıyordum ama yüz ifadesinden küfür ettiği anlaşılıyordu. Tipik Yağız’dı işte. Tipik Yağız... Ne zamandan beri onu anlar, tanır oldum?

Düşüncelerime dalmış, nereye gittiğimi bile bilmeden yürürken duyduğum korna sesiyle kendime geldim. Yağız arabayı yavaşça sürüyor ve pencereden bana sesleniyordu.

“Armin bin şu arabaya. Delirtme beni!”

“Delir be çok da umurumdaydı sanki.” diye bağırdım ben de ona. Dışarıdan kavga eden çiftlere benzediğimizi biliyordum. Bu düşünce az da olsa gülümsememe neden oldu. Bu tepkim beni rahatsız ederken, bir yandan da her kızın hoşuna gider böyle bir şey diyerek kendimi rahatlatıyordum.

“Armin bak konuşalım tamam mı? Bin arabaya hadi güzelim.” dedi sakince. En azından deniyordu işte.

“Ne güzelimi be? Bir daha bana öyle derssen seni uykunda boğarım, duydun mu?”

“Lanet olsun sana pis cadı! Hemen arabaya bin!” diye bağırdı Yağız. Sinirden kıpkırmızı olan yüzünü gördüğümde onu daha fazla çıldırtmamak için arabaya bindim.

“Kemerini bağla.” dedi sakın bir ses tonuyla ama duymazlıktan geldim.

“Kemerini bağla dedim Armin. Bir daha söylemeyeceğim.” dedi sert bir sesle ve ben yine bağlamadım. Arabayı deminkinin aksine daha yavaş bir biçimde durdurarak üzerime doğru eğildi. Yüzümüz birbirine çok yakındı ve ben onun nefesini hissedebiliyordum.

Hareket etmeden ne yapacağını beklerken kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve gözlerim hemen karşımdaki dudaklarına kaydı.

Yağız arkadan gelen korna sesiyle ne yaptığımızı farkına varmış olacak ki gözlerini kırptı ve dikkatini tekrar topladı. Sol eliyle kemerin olduğu yere uzanıp kemerimi bağladı ve hemen arabayı tekrar çalıştırdı. Benim ise kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bu çok saçmaydı ve anlamsızca hızlanan kalbime bir kez daha lanet ettim.

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık ve okulun önüne geldiğimizde sessizce arabadan çıkmaya hazırlandım. Mümkün olduğunca yavaş hareket edip onun bir şeyler söylemesine zaman tanıyordum ama hiçbir şey söylemiyordu. Odundu. Arabanın kapısını sertçe kapattım ve okulun kapısına doğru yürüdüm. Güvenlik görevlisinin yanından geçerken duyduğum kız sesiyle olduğum yerde kaldım.

“Şuraya da bakın! Yağız Atay’ın küçük metresi gelmiş. Nasılsın Armin Soner?” diye seslendi tanımadığım bir kız sesi.

Karşımda duran kızın söyledikleriyle donakaldım. Yağız’ı nereden biliyordu bu kız? Ve en önemlisi az önce benim metres olduğumu mu söylemişti?

“Ne dedin sen?” diye tısladım kızın yanına yaklaşırken. O da karşıma geçip gözlerini gözlerime dikti.

“Yağız’ın metresi olduğunu söyledim.” dedi alaycı bir tavırla. “Yani gerçekleri...”

“Sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun?” diyerek kızı ittim. Çevreme bakındığımda, bahçede olan kişilerin bizi izlediğini fark ettim.

“Ne önemi var ki canım? Bence benimle tanıştığına memnun olmayacaksın zaten.” diyerek göz kırptı. Tam elimi kaldırmış ona vuracakken biri elimi tuttu ve beni kendisine çekti. Arkama döndüğümde Ege ile karşılaştım.

“Gidelim.” dedi Ege sadece.

“Hayır! Bırak beni de...”

“Yürü Armin.” diyerek sözümü kesti ve beni okula doğru çekti. Tüm okulun gözü önünde bir şey yapmak istemediğim için ben

de daha fazla onu uğraştırmadım. Bahçeye girerken, arkamı dönüp o kıza bir kez daha baktım. Kısa saçlı, esmer ve zayıf bir kızdı. Boyu benden biraz daha uzundu. Okuldaki kimseye dikkat etmiyordum zaten ama bu kıızı da ilk defa görmüştüm.

Ege'nin beni yönlendirmesine izin verdim ve birlikte yemekhaneye indik. Boş yemekhanede sesimin yankılanmasına önem vermeden bağırmaya başladım.

"O kıızı tanıyor musun Ege?"

"Okula senden bir iki gün sonra geldiğini biliyorum. Yan sınıfta. Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey." diyerek kapıya doğru döndüm. Ege arkamdan "Armin!" diye bağırıyordu ama durmadım. En son istediğim şey dertlerimi Ege'ye anlatmaktı. Daha fazla burada zaman kaybetmeyip o kızdan hesap soracaktım.

Merdivenleri sinirle çıktıktan sonra sınıfa doğru yürüdüm. Saat daha erken olduğu için çoğu kişi gelmemişti. Benim tanıdığım kişiler arasında sadece Burcu vardı. Onunla da yakın arkadaş olmadığımız için selam vermeden sırama geçtim. Çantamı sertçe sırama koyduğumda beni gördü ve uzun kahverengi saçlarını savurarak yanıma geldi.

"Armin nasılsın? Demin neler oldu öyle ya? Çok şaşırdım." dedi merakla gözlerini büyüterek.

"Yok bir şey." dedim sessizce. Okul dedikodularından nefret ediyordum.

"Ama kız sana..."

"Sana bir şey yok dedim." diyerek kolunu tutup sıktım. O acıyla bağırırken duyduğum sesle kendime geldim.

"Armin?" diye seslendi Buğra. Kapıda Nehir ile durmuş bana bakıyorlardı.

"Bir günde iki olay fazla olur bence." dedi. Sesi alaydan çok uzaktı. Hatta uyarıcı bir tonlama vardı. Burcu'nun kolunu bırakarak sıramdan çantamı aldım ve kapıya yöneldim.

“Birazdan ders başlar. Nereye?” diye sordu Nehir. Buğra ve Ege’nin aksine bana daha temkinli yaklaşıyordu artık. İlk günkü gösterdiği sıcaklık yok olmuştu.

“Girmeyeceğim.” diyerek kapıdan çıktım. Koridorda ilerlerken beni gören herkes dönüp bir daha bakıyordu. “Acaba kavga neden çıkmış?” diye fısıldadıklarını duyabiliyordum. Bu iyiydi. En azından nedenini bilmiyorlardı. Binanın kapısına geldiğimde birkaç arkadaşıyla konuşan Ege’yi gördüm. Oda beni gördüğünde arkadaşlarının yanından ayrılarak önümde durdu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu hemen.

“Evet gidiyorum. Neden herkes buna taktı ki?”

“Seni düşünüyoruz.” dedi sadece.

“Beni kimse düşünmez ve önemsemez tamam mı? Ben de kimseyi düşünmem. Ben bencilim. Herkes gibi. Şimdi beni rahat bırak.” diye sinirle söylendikten sonra yanından geçmeye çalıştım ama kolumu sertçe tutarak kulağıma doğru fısıldadı.

“İnsanların sana yardım etmesine izin ver. Bir kez olsun güvenemez misin?”

“Ben güvenmemeyi öğrendim.” dedim onun gibi fısıldayarak. Herkes vazgeçer ve giderdi çünkü. Bu dünyada kural böyleydi sanırım. Oğlunuz bile olsa kötü bir durumda arkanızı dönüp gitmeniz gerekirdi. Ben ailemden bunu görmüştüm ve ben de bunu yapacaktım. Ama onların aksine ben tektim ve tek ölecektim. Çünkü eğer bir gün çocuğum olursa onların yaptığı gibi onu yalnız bırakamazdım. Ve bu, dünyada yapılan saçmalıklar arasındaysa babamın düşündüğü gibi, bencil olmamak kötü bir şeyse eğer, ben o duyguyu tatmayacaktım.

Güvenlik görevlisinin uyarılarını duymazdan gelerek okuldan çıktım. Kolejde okumayı işte bu yüzden seviyordum.

Şimdi nereye gidecektim? Ne yapacaktım? Bilmiyordum. Düşündüğüm tek şey o kıza haddini bildirmektir. Okulun sokağında bir süre daha yürüdükten sonra bir binanın merdivenlerine oturdum. Her zaman yaptığım gibi başımı bacaklarımın arasına alarak

merdivenleri incelemeye başladım. Bir çocuğun anne ve babasından azar işitirken halının desenlerini incelemesi gibiydi. Yavaş yavaş sert mermerin soğuğu içime işliyordu. Beni kendime getirmeye başlamıştı bile. Şimdi zihnim daha berraktı, daha bilinçli düşünebiliyordum.

O kızıdan intikamımı almalıydım bir şekilde. Hatta kurduğu bir cümleyle birlikte unutamayacağı bir ders vermeliydim. Benim kâbusum olan bir konu hakkında öyle pervasızca atıp tutması canımı yakmıştı. Nasıl bana küçüklüğümde beri bencil olmam öğretiliyse, aynı şekilde bana yapılan bir hatanın intikamını almak da öğretilmişti. Acımadan ve pişmanlık duymadan...

Aklıma gelen fikirle Yağız'ın telefonuma zorla kaydettiği numaray aradım. Eğer lazım olursa arayabileceğim bir numara olduğunu söylemişti bana. Yağız, güvenilir bir korumasının telefonu olduğunu söylemişti. Bu olayı Yağız olmadan kendim çözmek istiyordum. Sadece ufak bir yardıma ihtiyacım vardı o kadar.

Telefon üçüncü çalıştan sonra açıldı. Telefonun karşısındaki adamın sert sesinden görüntüsünü kafamda canlandırabiliyordum.

"Alo?" diye telefonu açtı sert bir ses tonuyla.

"Şey... Ben Armin. Yağız'ın..."

Yağız'ın neyi oluyorum sahi ben?

"Buyurun Armin Hanım?" dedi daha kibar bir sesle. Kim olduğumu bildiği için rahatladım.

"Ben bir şey isteyeceğim ama Yağız'a haber vermeden gelerseniz iyi olur."

"Neredesiniz?" diye sordu hemen. İtiraz etmemişti ya da neden diye sormamıştı.

"Okulumun olduğu sokaktayım. Serenler Koleji ama biraz daha ilerisinde. Bulamazsanız..."

"Bulurum. Yirmi dakikaya gelirim." dedi ciddi bir şekilde. Yağız'ın bu adama neden güvendiğini telefonda bile anlayabiliyordum. Ses tonu buram buram güven kokuyordu.

"Yağız'a söylemezsiniz değil mi?" diye sordum çekinerek.

“Geldiğimde konuşuruz Armin Hanım.” diyerek suratıma kapattı.

Eski pozisyonuma dönüp sert korumayı beklemeye başladım. Tahminimce on, on iki dakika bekledikten sonra telefonum çalmaya başladı. Korumanın aradığını düşündüğüm için ekrana bile bakmadan açtım hemen.

“Bekliyorum. Aynı yerdeyim.” dedim mırıldanarak.

“Neden beni bekliyorsun Armin? Neredesin sen?” dedi Yağız.

“Yağız?” diye bağırdım telaşlanarak.

“Evet. Neredesin sen?”

“Ben... Nehir’i bekliyorum. Kantinde bekle demişti de.” dedim saçmalayarak. Eğer yüz yüze olsak yalan söylediğimi anlayacağını biliyordum ama şanslıydım ki sadece telefonla konuşuyorduk. Bunu kendime tekrar ederek yeniden konuşmaya başladım. “Sen neden aradın?”

“Akşam... Bir yemeğe katılmam lazım ve senin de gelmeni istiyorum.” dedi derin derin nefes alarak. Ses tonu eski Yağız gibi rica eder şekilde değildi. Sanırım yeni Yağız’a alışmam gerekiyordu. Sonuçta benim eserimdi.

“Saçmalama lütfen.” dedim dalga geçerek. “Tabii ki de gelmeyeceğim. Sabah sabah içtin galiba.”

“Dalga geçmiyorum Armin. Beraber gideceğiz yemeğe. Toplantım başlayacak şimdi kapatıyorum.” diyerek suratıma kapattı. Yüzüme kapatılan ikinci telefonla birlikte dişlerimi sıktım.

O aptal yemeğe gitmeyecektim. Elbet bir yolunu bulurdum ben.

“Armin Hanım?” diye biri seslendiğinde kafamı sola doğru çevirdim.

Siyah pantolon ve gri bir gömlek içinde esmer sayılabilecek genç bir adam bana doğru geliyordu. Oldukça yakışıklıydı. Yaklaştıkça gözlerinin siyah olduğunu gördüm. Yüz hatları sertti. Ve Yağız’ın yaşlarında ya da ondan bir iki yaş büyük olduğu anlaşılıyordu.

“Evet. Siz de...?”

“Baran ben. Yağız Beyin koruması diyelim. Bir sorun mu var Armin Hanım?”

“Öncelikle Yağız öğrenmeyecek, bunda anlaşalım.” dedim sertçe.

“Olayı öğrenmem lazım. Hayatınızı tehlikeye atacak bir şeyi ondan saklayamam.” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Hayatım tehlikede değil. Ayrıca tek olmayacağım. Sen bana yardım edeceksin. Anlaştık mı şimdi?”

“Konu ne?” dedi sorumu duymazdan gelerek ama ben salak degildim ve Yağız’ın öğrenmeyeceğine en başından emin olmalıyım.

“Öğrenmeyecek Baran.” dedim sert bir şekilde. Baran gözlerini dikip bana bakmaya başladı. Sanırım karar vermeye çalışıyordu.

“Okuldan bir kızla ilgili. Tehlike yok.” dedim güven veren bir sesle.

“Pekâlâ, öyle olsun. Tehlikeyi hissettiğim anda haber Yağız’a uçar haberin olsun.” dedi tehdit ederek ama kabul etmekten başka çarem de yoktu. Zaten o kız nasıl bir tehdit oluşturabilirdi ki?

“Okuldan bir kız canımı fazlasıyla sıktı ve cezasını çekmesini istiyorum. Bana sadece yardım edeceksin o kadar.” diye açıkladım.

“Ne yapacaksınız?”

“Siz deme. Kendimi tuhaf hissediyorum.”

“Öyle olsun.” dedi derin derin nefes alarak “Şimdi ne yapmamı istiyorsun peki?”

“Müdürün yanına gidip benden birkaç gün sonra kayıt olmuş kızın adını ve sınıfını öğrenmen gerekiyor. Yağız’ın adını kullanarak kolayca öğrenirsin.” dedim. Yavaş yavaş planlıyordum her şeyi. “Sonra da ben o kızı dışarıya çıkaracağım. Devamını konuşuruz.”

“Lisedeki savunmasız bir kıza zarar vermemi mi istiyorsun?” dedi kaşlarını çatarak.

“Ne alakası var? Zararı ben vereceğim.” dedim gülümseyerek. Ama gülümsemem onu rahatlatmaktan daha çok gerdi. Çünkü gülümsemem yapacağım kötülüklerin habercisi gibiydi. “Şimdi, müdürün yanına gidebilirsin.”

Baran son söylediklerimden sonra daha fazla itiraz etmeden okula doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim ve okulun yakınlarını da onu beklemeye başladım. Çevreme göz atarken bahçedeki banka tek başına oturan Egede takılı kaldı gözlerim. Bakışlarını karşısında ki bir noktaya dikmiş boş boş bakıyordu. Daha iyi görmek için okulun kapısına biraz daha yaklaştım ve elleriyle kolunu sıkıca tuttuğunu gördüm. Sürekli kollarını sıkıyor ya da kaşıyordu. Gözlerindeki boşluğu gördüğümde yanına gidip “Sorun ne?” diye sormak istedim ama ilk adımımı attığımda okul binasından çıkmış bana doğru gelen Baran’ı gördüm. Yüzümdeki aptal ifadeyi silip duvara yaslandım ve Baran’ın gelmesini bekledim. Duvarın arkasında olduğum için de Ege’nin bizi görmesi imkânsızdı.

“Gizem Altun. 12-C sınıfında.” dedi Baran önüme geçerken.

“Tamam. Birazdan gidip onu dışarıya çıkaracağım. Arabayı şuraya çekerek bizi bekle.” dedim elimle okulun ilerisini işaret ederken.

“Adam kaçıracağız yani.” dedi sırtarak. Rahatsız olmuşa benzer miyordu.

“Aslına bakarsan, teknik olarak kız kaçırıyoruz” dedim ben de gülümseyerek. Bu sefer gerçekten gülmüştüm ve Baran da bunu anlamış olacak ki hafifçe tebessüm etti.

Telefonumu çıkarıp saate baktığımda zilin çalmasına az kaldığını fark ettim ve seri adımlarla okula doğru ilerledim. Şu an tek isteğim Ege’nin beni görmemesiydi.

Şanslı bir gündeydim. Ege az önce oturduğu yerde değildi. Bir yerlerden çıkma ihtimaline karşı hızlı hızlı okulun içine girdim. Müdüre rastlamamak için çevreme bakındığımda Burcu’yu ve yanında adını bilmediğim ama aynı sınıfta olduğumuz birkaç çocuğu gördüm. Burcu da beni görmüştü ama sanırım sabah fazla korkuttuğum için hemen bakışlarını üzerimden çekti. Bende önemsemeyerek 12-C’ye doğru yürüdüm. Henüz dersteydiler. Sanırım sadece bizim sınıfın dersi boştu.

Kapıyı iki kez çalarak içeri girdim. İçerideki öğretmen, annemi tanıdığını söyleyen fizikçiydi.

"Kusura bakmayın hocam. Gizem Altun'un bir görevi var da. Gelmesi gerekiyor." dedim fizikçinin bir şey dememesini umarak.

Gizem adını duyduğu anda ayağa kalktı ama gelmek için fizikçinin bir şeyler söylemesini bekliyordu. Fizikçi kararsız bakışlarını ikimiz arasında gezdiriyordu.

"Tamam sana güveniyorum Armin." dedi gülümseyerek. "Zaten zil çalacak birazdan. Sorun değil."

Gizem fizikçinin onay vermesiyle yanıma doğru geldi. Bakışları tedirgindi. Sonuçta onu neden çağırdığımı anlıyordu. Salak değilse tabii...

İkimiz de sınıftan çıktığımızda yavaşça kapıyı kapatıp ona doğru döndüm.

"Yürü." dedim sertçe.

"Nereye gidiyoruz? Burada söyle ne söylüyorsan."

"Korktun mu yoksa?" dedim dalga geçerek ve kolunu sertçe tuttum. Korkusu onu daha da güçsüzleştiriyordu. Bu iş sandığımdan daha da kolay olacaktı. Belki bu zamana kadar bana yapılan her şeyin hıncını bu kızıdan çıkarmış olacaktım ama hak ediyordu. İçim zerre acımayacaktı çünkü o cümlesiyle zaten acıtmıştı. "Yürü" diye tekrarladım.

Bu kez bana itiraz etmedi ve benimle birlikte yürüdü. Hâlâ zil çalmamıştı ve az bir zamanım vardı. Okul kapısından çıktığımızda Baran'ın benim söylediğim yerde arabayla bizi beklediğini gördüm. Gizem'i oraya doğru yönlendirdim. Arabanın yanına geldiğimizde Baran da arabadan indi ve Gizem'i arabaya bindirmeye çalıştık. Gizem tam çığlık atacakken Baran eliyle ağzını kapattı ve arabaya soktu. Zaten Gizem'in Baran karşısında hiç şansı yoktu.

Gizem arabaya bindikten sonra ben de bindim ve Baran'da sürücü koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdı.

"Ne istiyorsun Armin? Ne bu böyle? Beni kaçırıyor musunuz?" diye bağırdı.

"Kapa çeneni." dedim sadece. Baran'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Kafamı çevirip ona baktığımda dikiz aynasından bana

baktığını gördüm. Şimdi ne yapacağımızı merak ediyordu büyük ihtimalle.

“Şimdi...” dedim ve sustum. Şimdi ne olacaktı? İçimdeki tüm nefret ve kin uçup gitmişti bir anda ama yine de vazgeçmeyecektim. En azından bir kişi bile olsa canımı yakmanın cezasını ödeyecekti. Abartı olup olmaması da umurumda değildi. “Boş bir yere gidelim. Depo tarzı bir yer olabilir.”

Baran anladığını belli edecek şekilde kafasını salladı.

“Depoda ne yapacağız Armin? Bırakın beni.” diye ağlamaya başladı Gizem. Sabahki kızın böyle ağlamasını beklemiyordum doğrusu. En azından bu kadar erken...

Yine hiçbir şey söylemedim ve kafamı cama doğru çevirdim. Kimse konuşmuyordu. Sadece arada Gizem’in hıçkırıklarını duyuyorduk. Eski Armin olsa kötülüğü unuttur ve onu serbest bırakırdı ama şimdi bambaşka biriydim. İçime atmaktan, insanlara acıyı yapılanı unutmaktan bıkmıştım. Şimdi intikam zamanıydı. Bu kız sabah kendimi berbat hissetmeme neden olmuştu şimdi de cezasını çekecekti.

Araba yavaşlayıp durduğunda Baran hemen dışarı çıktı ve Gizem’in kapısını açtı. Gizem çıkmakta direnince onu sürükleyerek çıkardı. Arabadan inip çevreme baktığımda boş bir alanda olduğumuzu fark ettim. Sadece küçük bir baraka vardı. Baran barakaya doğru Gizem’i götürüyordu. Ben de arkadan onları takip ettim. Olaya dışarıdan bakma fırsatını şu anda elde ettim. 1.85-1.90 boylarında bir korumanın en fazla 1.70 boyunda genç bir kızı sürükleyerek götürmesine neden oluyordum.

Ben Armin Soner... Şimdi, oynadığım bu kötülük oyununun içinde gerçekten boğuluyordum.

Gizem karşımda bir sandalyeye bağlanmış bana bakıyordu. Sanırım ona ne yapacağımı merak ediyordu. Gerçekten, ona ne yapacaktım? Buraya gelirken aklımda, çektiğim duygusal acıları ona fi-

ziksel olarak yaşatmak vardı ama şimdi beni durduran neydi? Sadist düşüncelerimi ne engelliyordu?

Baran Gizem'i bağladıktan sonra yanıma geldi ve dikkatimi çekmek için konuşmaya başladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Sen olsan ne yapardın?" dedim gözlerimin önüne gelen kanlı görüntüleri silmeye çalışırken.

"Kızın ne yaptığını bile bilmiyorum. Pek yardımım dokunmaz."

Baran'ın ne söyleyeceğini beklerken bu boş ve rutubet kokan yerde aklıma tek bir şey geliyordu. Eymen...

Ağabeyin azıcık acı çekecek, küçük kız. Böyle söylemişti o adam.

"Acı çekecek." dedim ne söylediğimin bile farkına varmadan.

"Anlamadım?" diye sordu Baran. Ona daha fazla bir şeyler açıklamadan Gizem'in yanına gittim. Tam önünde durarak bana bakmasını sağladım. Korkudan titreyen kahverengi gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Sanırım sabah benimle uğraşırken karşılığının bu kadar sert olacağını düşünmüyordu. Gerçi ben de düşünmemiştim o zaman. Şimdi resmen gerçek anlamda psikolojisi bozuk biri gibi davranıyorum ama zaten öyleydi, değil mi? Normal kalmam beklenemezdi onca şeyden sonra.

"Armin yapma lütfen." dedi Gizem titrek bir sesle. Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden saçlarını tuttum ve yüzüne sert bir tokat attım. Küçük barakanın altında kalan gizli bodrumdaydık ve şimdi o bodrumda Gizem'in çığlıkları yankılanıyordu. İçimin titrediğini hissettim. Rahatlatmamıştı beni attığım tokat. O acı çektiği için mutlu olamamıştım ben.

"Biliyor musun, hep herhangi bir dövüş sporundan ders almak istemişim ama babam hiçbir zaman izin vermedi. Kendimi daha iyi ve daha güvende hissedeceğimi söylesem de dinlemedi. Yine de gitmemiş olsam da şu an sen böyle bağlı iken senden daha güçlü olduğuma eminim." dedim günlük bir konuşma içindeymişiz gibi.

"Armin ne istiyorsun benden?" diye ağlamaya başladı Gizem.

"Kardeşin var mı?" diye sordum onu duymazdan gelerek.

“Armin bak...”

“Sadece cevap ver!” diye bağırırken saçlarını tüm kuvvetimle çektim. Acı çekerek attığı çığlıklar beni üzmüyordu. Aksine o gün attığım çığlıkları bastırıldığı için hoşuma bile gidiyordu artık.

“Yok. Yok. Yok. Lütfen Armin bırak beni. Ne istiyorsun?” diye sordu bağırarak.

“Benim vardı.” dedim sessizce. Bir yandan söylemek istiyordum, bir yandan beni duymasın istiyordum. Gözlerimi bodrumun eskimiş beton zeminine dikmiş öylece bakıyordum. Bir şeyler düşünebiliyordum ama yine hissedemiyordum. Şu an gözlerimin Ege’ninki kadar boş baktığına emindim.

“Armin...” dedi sessizce Gizem. Artık yalvarıyordu resmen. Neden bu kadar korkuyordu ki? Onu öldüreceğimi falan mı sanıyordu? Ya da ölmek bu kadar korkutucu bir şey miydi ki? Korkunç şeyler mi vardı bizi bekleyen o sonda? Peki Eymen ne yapıyordu? O da mı korkmuştu yoksa? Kafamda durduramadığım düşünceler dolaşırken Baran’ın sesiyle kendime geldim.

“Armin? İyi misin?” diyerek kolumdan tuttu. Farkında olmadan yere bağdaş kurup oturmuştum. Bunu bile hissedemedim. Ne oluyordu bana?

“Evet.” dedim kısaca. Bakışlarımı yine Gizem’e çevirdim. “Hani sabah bana öyle söyledin ya...” diye söze başladım. Sesimin küçük bir çocuk gibi masum çıkmasına engel olamıyordum.

“Yemin ederim Yağız kim tanımıyorum bile. Bana sadece öyle davranmamı söylediler ve ben de öyle yaptım.” diye bağırdı ağlayarak. “Beni bu okula yazdırdı ve yapacaklarımı söyledi. Bu kadar işte. Benim başka bilgim yok. Bırak beni Armin.”

“Kim?” diye sordum şaşırarak.

“Bilmiyorum. Bir adam işte. Tanımıyorum ve doğru söylüyorum Armin. İnan bana.” dedi acıyla. “Ben senin gibi şanslı değilim Armin. Beni rahat yaşatacak o okullara yollayacak ailem yok. Kimsem yok. O adam bana çöplükten çıkma şansı verdi ve ben de bunu kullandım.”

“Ben...” diyerek sustum kaldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Kafamın içinde dönüp duran anlamsız kelimeleri sıralayıp cümle oluşturmuyordum. Demin bana şanslı mı demişti? Gözünün önünde ağabeyinin boğazının kesilişini görmüş on beş yaşındaki Armin'e. Ailesinin ağabeyini korkup bıraktığını öğrenen Armin'e ve daha reşit bile olmadan ailesi tarafından başka adama verilen Armin'e şanslı mı demişti? Şanslı sayılacak son insandım ben. Param olduğu için, özel bir okulda okuyup, yeni kıyafetler alabildiğim için mi şanslıydım? Parayla mutluluk olmaz sözü fakirleri teselli etmek için uydurulmuş yalan bir söz değildi ki. Ben mutsuzdum işte.

Düşüncelerimi toplamaya çalışırken Baran kolumdan tutup beni kendine çekti. Sarılıp sarılmamak arasında kalmış gibi duruyordu dışarıdan. Bana sarılma diye geçirdim içimden. Yağız onu mahvederdi. Düşündüğüm şeyin komikliğiyle birden gülmeye başladım. Baran ve hatta elleri bağlı Gizem bile şok olmuş şekilde bana bakıyordu. Bakışlarından rahatsız olduğum için kendimi susturmaya çalışıyordum ama başaramıyordum bir türlü.

“Birine telefon edeceğim tamam mı? O buraya gelecek ve biz de geri dönüyoruz birazdan.” dedi Baran.

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye bağırdım kolumu ondan kurtarıırken. “Hem neden biri buraya geliyor? Onunla birlikte döneceğiz. Burada kalmayacak.” dedim başımla Gizem'i göstererek. Demin ona zarar vermiştim hatta daha fazlasını yapmayı aklımdan geçirmiştim ama bu hiç tanımadığım adamlarla onu burada yalnız bırakacağım anlamına gelmiyordu. Üstelik şimdi pişman bile olmuşum. Bir tokat atmıştım ve fazlasıyla da korkmuştu, yeterdi benim için. Daha fazlasını istemiyordum ben.

“Sadece beni dinle tamam mı?” dedi Baran bir ağabey gibi.

“Hayır! Bildiğin ya da düşündüğün bir şey varsa bana da anlat.”

“Bak kızın anlattığı adamı bulmam lazım tamam mı, oldu mu şimdi? Hadi gidiyoruz.” dedi elindeki telefonu ceketinin iç cebine koyarken. Sanırım aramaktan vazgeçip sadece mesaj çekmişti.

“Neden bu kadar abarttın ki? Ayrıca bir şey öğreneceksek burada kalacağım.” dedim inatla. Yanında küçük bir kız çocuğu gibi davrandığımı biliyordum ama bana başka şans bırakmıyordu.

“Armin Hanım! Beni sinirlendirmeyin.” diye bağırdı sahte bir resmiyetle. “Yağız Beyi aramamı istemiyorsan dediklerime uy!”

“Ara be ara! Umurumdaydı sanki.” diyerek kollarımı bağladım. Bakışlarım Gizeme döndüğünde hayretle bizi izlediğini fark ettim.

“Peki tamam. Sen kaşındın. Yağız buraya geldiğinde ona ne söyleyeceğini şimdiden düşün bence.” diye tehdit etti beni.

“Bana nasıl bağırdığının hesabını da sen verirsin”

“Öyle mi? Hiç sanmıyorum.” diyerek alayla güldü.

“Görürüz bakalım.”

“Rahat ol sen bana bir şey olmaz” diyerek sırtıttı.

“Seni şikâyet ettiğimde bakalım sen rahat olacak mısın?” dedim ben de sahte bir gülümseme yüzüme yerleştirirken.

“Yağız’a çok güveniyorsun sanırım.” dediğinde kendime geldim. Ne yapıyordum ben böyle? Kurtulmak istediğim adamın beni nasıl koruyup kolladığını onun korumasına anlatıp hava mı atıyordum?

“Her neyse. Saçmalamayı bırakalım. Ben gidersem o da benimle gelecek ya da burada beraber kalır öğreniriz.” dedim.

“Pekâlâ. Ne yapacağımıza, gelince Yağız karar versin o zaman. Madem beni dinlemiyorsun.”

“Bu yaptığın çok saçma Baran. Hani anlaşıştık?” diye sordum dediklerine itiraz ederken.

“Tehlike anında söylerim demiştim Armin.” dedi kafasını iki yana sallayarak.

“Ne tehlikesi ya? Benimle yaşıt kimsesiz bir kızdan bahsediyoruz burada.” dedim ayağımı yere vurarak.

“Demin senin gözlerini ve yaptıklarını görünce bu yaştaki kızlara bile dikkat etmem gerektiğini öğrendim.” dedi dalga geçerek. Bir yandan da telefonunu cebinden çıkarmış mesaj yazıyordu. Yine kollarımı birleştirerek duvar dibine doğru ilerledim. Bir yandan da Gizeme bakıyordum. Korkmuş ve yorgun görünüyordu. Uzun kah-

verengi saçları dağılmıştı. Arada gözlerinden bir iki damla yaş akıyor, derin derin nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Burası soğuk Armin. Arabaya geç.” dedi Baran düz bir sesle. Hiçbir duygu kırıntısı yoktu. Kolay saklayabiliyordu kendini. Aynı benim gibiydi. Hatta benden daha profesyoneldi belki de.

“Neden koruma oldun?” diye sordum birden dayanamayarak. “Ne yaşadın ki?”

“Koruma olmak için bir şeyler mi yaşamak lazım yani?” diye alayla güldü. Ama benim görebildiğim bir şey vardı o gülüşte. Buğra’da gördüğüm ve bende olan: Acı... “Bir şey yaşamadım. Sadece korumalar iyi para kazanıyor. Müstakbel kocan iyi maaş veriyor bana.”

Son söylediklerini duyduğumda kulaklarımdan bir uğultu yükseldi. Geri kalan her şey anlamını yitirdi. Bildiğini tahmin ediyordum ama bazı şeyleri sesli duymak çok daha kötü ve acı oluyordu. Yağız’ın çevresindeki herkes biliyordu sanırım. Ben de saf gibi çevremden saklamaya çalışıyordum. Yalanlar söyleyerek, insanları kırarak...

“Sen... Herkes biliyor mu?” diye sordum.

“Bilmem. Çok kişi değil ama bazıları biliyor. Bu akşam davet var zaten. Orada tanıtacak seni herkese.” dedi tepkimi ölçmek için yüzümü incelerken.

Hiçbir şey diyemedim. Ne diyecektim ki? Yağız’ın emrinde çalışan korumaya ağlayarak beni kurtar mı diyecektim?

“Birazdan burada olur.” dedi sessizce Baran. Yağız’dan bahsettiğini anlayabiliyordum. Biraz sonra gelecek ve bana bağırıp duracaktı, biliyordum. O yüzden kendimi toparlayıp karşısında dimdik durmalıydım. Ben Armin Soner idim. Ve bir yemin etmiştim. Onu kendimden soğutacaktım ve her şeyi bozacaktım. Saf olan, kötü kızdım ben. Masum ve bir o kadar şeytan görünümlüydüm. Üzgün bakışlarını acımasız düşüncelerle saklayan bir genç kızdım. Âşık olmak isteyen ve güvenmekten kaçan kararsız bir korkaktım. Ben çelişkili duygular içinde hapsolmuş bir kişiliğim. Ve kendimi Yağız’a teslim etmeye hiç niyetim yoktu.

Kaç dakikadır beklediğimizi bilmiyordum ama barakanın açılan kapısının sesiyle Yağız'ın geldiğini anladım. Ellerimi kendime sarmış duvar dibinde oturuyordum. Burası gerçekten çok soğuktu. O yüzden Gizem'i de bağladığımız iplerden kurtarmış, rahatça oturmasına izin vermiştim.

"Baran? Armin?" diye bodruma doğru seslendi Yağız. İçimdeki çocuk "Yokuz!" diye bağırmak istese de ona engel olabildim. Sonuçta birazdan azar işitecek yine oydu.

"Buradayız!" diye bağırdı Baran. Yağız hiç zorlanmadan merdiveni gizli yere koyarak aşağıya indi. Sanırım burayı o da biliyordu. Böyle bir depo da ne yapıyor olabilirlerdi ki?

"Bence siz aklınızı kaçırdınız!" diye bağırdı Yağız önümüzde durarak. "Bu deliyi hiç saymıyorum bile ama sen hangi akla hizmetle bunu yaptın Baran? Gerçekten anlayamıyorum"

Bana deli demişti. Çok sinirli duruyordu. Hatta yumruğunu Baran'ın suratına geçirir diye bekledim ama öyle bir şey yapacağı da benzemiyordu. Belki kovardı daha sonra.

"En başından beri yanındaydım. Bir şey olmadı Yağız... Bey." diye açıklama yapmaya başladı Baran.

"Peki sen Armin. Ne yapıyorsun? Yalnızca okula gidip gelememişin? Bu yaptığın saçmalık ne böyle? Okuldan arkadaşını kaçırıp dövmek falan. Normal bir lise öğrencisi ol lütfen!" diye bağırdı tekrar. Lütfen demesi kesinlikle kibarlık içermiyordu ve bu sefer gözlerini yüzüme dikmiş tüm sinirini bakışlarıyla kusuyordu.

"Ah kusura bakma gerçekten. Çok normal bir hayatım var. Ben de tek sorun çıkaran kişiyim zaten. Herkes hayatıma sıcıyor ama ben bir şeyler yapmaya kalkınca da sorun oluyor öyle mi?" diye bağırdım diklenerek.

"Bana bak..." diyerek üzerime doğru yürürken aramıza Baran girdi.

"Şu kızı dinle sadece. Sorunlarınızı sonra halledersiniz." dedi. Sesi emir verir gibi çıktı ama Yağız buna takılmadı bile.

“Ne diyor?” diyerek Gizeme doğru yöneldi.

“Bir adam, Armin okula kayıt olduktan sonra onu da okula kayıt ettirmiş ve sabah Armin’e bir şeyler söylettirmiş.” dedi Baran.

“Ne söylemiş?”

“Bunu bilmiyorum. Şimdi öğreneceğiz” dedi Baran da. Sanki ben orada yokmuşum gibi davranıyordu ikisi de.

“Ne söyledin Armin’e?” diye sordu Yağız Gizeme sakın bir sesle. Şimdi sabah bana söylediği iğrenç şeyi Yağız’a da söyleyecekti. Onu engellemek için aklıma gelen ilk şeyi yaparak bağırdım.

“Hiçbir şey söylemedi. Sadece hoşlandığım çocuğa baktı ben de sinirlendim.” dediğimde ne saçmaladığımı fark ettim. Yağız’a uydurduğum yalan bu muydu yani?

“Anlamadım?” dedi Yağız’da gözlerini kısarak. Çenesi kasılmış öylece bana bakıyordu.

“Yani hoşlandığım derken...”

“Evet. Hoşlandığın derken?” diye bana yaklaşırken Gizem konuşmaya başladı.

“Ona Yağız’ın metresi olduğunu söyledim. O sen oluyorsun sanırım.” dediğinde Yağız olduğu yerde kaldı. Ne yürüyordu ne de bir şey söylüyordu. Sadece yüzüme bakıyordu. Sinirle kısılmış gözleri şimdi normaldi. Hiçbir duygu belirtisi yoktu. Bu canımı acıttı. En azından benim adıma üzülop, sinirlenmesini beklediğimi fark ettim. Ama o hiçbir şey söylemiyordu ve sanki normal bir şeymiş gibi davranıyordu. Hatta hoşlandığım çocuk yalan çıktığı için rahatlamış bile görünüyordu.

“Seni kim tuttu?” diye sordu Gizeme doğru yönelirken.

Gizem “Bilmiyorum” dediğinde yüzünde patlayan tokatla çığlık atmama engel olamadım.

“Yağız ne yapıyorsun?” diyerek ona doğru ilerledim ama Baran önüme çıkarak bana engel oldu.

“Tekrar sormayacağım.” dedi Yağız. Sakin duruyordu ama bunun bir kamufraj olduğunu şimdi anlıyordum. Sinirden kendini kaybetmemek için sakın görüntüsü çiziyordu. Öyle hissetmeye çalışıyordu.

“Gerçekten bilmiyorum.” diyerek ağlamaya başladı Gizem. Yağız elini tekrar kaldırdığında “Yağız!” diye çığlık attım. Sesim çok güçlü ve korku dolu çıktı. Bunu yaptığına inanamıyordum. Beni koruyup kollayan bu adam şimdi benim yaşımda hiçbir şeyden haberi olmayan bir kıza tokat atıyordu. Hem de hiç acımadan.

“Armin’i dışarı çıkar.” dedi Yağız düz bir sesle.

Baran kolumdan tutup beni merdivene doğru sürüklediğinde tüm gücümle ona engel olmaya çalıştım.

“Hayır bırak beni. Yağız! Ona bırakmasını söyle. Eğer buradan beni çıkarırsan seni hiç affetmem duydun mu?” diye bağırdım. “Ona daha fazla dokunma. Bunu nasıl yaparsın?”

“Bırak.” dedi yalnızca. “İzlemek mi istiyorsun? Öyle olsun. İzle. Yapacaklarımı izle.”

“Yağız ne yapıyorsun?” dedim inanamayarak.

“Buraya getirip ona farklı şeyler mi yaptın yani? Ya da farklı şeyler mi düşündün?”

“Ben...”

“Eğer kötü olacaksan, böyle olacaksın duydun mu? Ben kötüyüm diyorsan savunmasız bir kıza tokat atacaksın. On yaşındaki çocuklara uyuşturucu satacaksın. Gencecik kızları tecavüzle korkutacaksın. Eğer duygusuz olacaksan canın hiç acımayacak. Acı nedir hissetmeyeceksin.” dedi gözlerimin içine bakarak. Aylardır tanıdığım Yağız’dan o kadar farklı duruyordu ki. Olduğum yere çivilenmiş gibi hareketsiz kaldım karşısında. Yavaş adımlarla karşıma geçerek önümde durdu. “Ben daha...”

“Yağız!” diye bağırdı Baran. Sesi titredi. Duygusuz diye adlandırdığım adamın şimdi sesi titriyordu ve Yağız’ın daha fazla bir şeyler söylememesi için bunu yapmıştı. “Sırası değil. Kız da bir şey bilmiyor zaten. Ben hallederim. Armin’i al ve git.”

“Sahip çıkamıyorum Baran.” dedi sessizce gözlerimin içine bakarken. Canım acıyordu. Gözlerime içine bakarak her fısıldadığında içimde bir yerlere dokunuyordu ve bu duygudan nefret ediyordum.

“Olmuyor.” diye devam etti. Hipnoz olmuş gibi bana bakıyordu sadece. Baran Yağız’ın yanına gelerek elini omuzuna vurdu.

“Sahip çıkacağız Yağız. Söz verdik. Şimdi al ve git kardeşim. Hadi.” dedi Baran Yağız’a.

Yağız uykudan yeni uyanmış biri gibi çevresine bakınarak kendine geldi. Kolumu sıkıca tutup beni merdivene doğru yönlendirdiğinde sesimi çıkarmadım ama barakanın demir kapısının çıkardığı sesle olduğu yerde donup kaldı.

“Yağız? Neredesin?” diye alayla seslenen erkek sesi boş duvarlara çarpıp yankılanıyordu. Kolumu tutan Yağız’ın elleri sesi duyduğundan beri daha sıkıydı. “Küçüğü almaya geldim Yağız.”

Adam konuşmaya devam ettikçe Yağız beni kendine daha çok çekiyordu. Normalde rahatsız olacağım bu yakınlık anlamadığım bir şekilde güvende hissettiriyordu. Aslında neden güvende hissetmek istediğimi bile bilmiyordum. Duyduğum alaycı erkek sesi yüzünden mi? Feki küçük diye bahsedilen kimdi? Gizem mi? Ne Yağız konuşuyordu ne de Baran. Hatta hareket bile etmiyorlardı. Sanki aldığımız nefes sesini bile duymazlarsa gideceklermiş gibi bir düşünce içerisindeydiler.

“İşte buradasınız,” derken bodruma inmek için kullandığımız dar yerden bize bakıyordu. Arkasında yüzlerini göremediğim ama var olduklarını bildiğim birkaç kişi daha vardı.

Adam sanki misafirlğe gelmiş gibi rahat hareketlerle merdivenleri inerken Yağız beni arkasına aldı ve Baran da hemen yanıma geldi. Şimdi ikisi de olası bir tehlike anında üzerime kapanacaklarmış izlenimi veriyordu.

“Nasılsınız gençler? Uzun süredir görüşemiyoruz.” diyerek konuşmaya devam etti karşımdaki adam. Otuzlu yaşlarının sonunda görünüyordu. Yaşının vermiş olduğu bir ağırlık vardı ve bu onu daha sağlam gösteriyordu. Saçlarında ufak tefek beyazlıklar vardı ama ona yaşlılıktan çok ayrı bir karizma katmış gibiydi. Yolda görsem oldukça karizmatik bulacağım bu adam gözlerini, sanki beni yiyecekmiş gibi

üzerime dikince bir katilden farksız görmeye başladım. Katil fikri durduk yere beynimi istila ederken, titredim.

“Dilinizi mi yuttunuz çocuklar? Konuşsanıza.” diyerek kışkırttı onları karşımdaki adam. Kim olduğunu gerçekten merak etmeye başlamıştım. “Ah bakın kim varmış burada? Nasılsın güzel kızım?” derken öylesine Gizem’e baktı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Yağız. Adamın bu kadar alaycı davranması sinirlerini bozmuş gibiydi.

“Hiç. Öyle bir bakmaya geldim. Ah ne kadar kabayım. Seninle tanışmadık değil mi küçük kız? Ben Murat.” diyerek bana doğru yürümeye başladı adam. Bana yaklaşmasıyla hem Baran hem de Yağız tamamen önüme geçti. Kendimi polisiye bir filmde gibi hissetmeye başladım.

“Gençler tanışmamıza müsaade etmiyorsunuz ama.” diyerek sahte bir üzüntüyle eski yerine geçti. Ağabeyi beni çok severdi oysaki.”

“Ağabeyim mi? Onu tanıyor musun?” diye sordum kendime engel olamadan.

“Elbette hatta Yağız da...”

“Yeter!” diye bağırdı Yağız adamın daha fazla konuşmasına izin vermeden. “Buraya neden geldin?”

“Küçüğü almaya geldim. Ne yani her şey unutuldu mu sandınız?” diye sordu Murat. Şimdi konuşmasında hiçbir alay yoktu ve oldukça ciddi görünüyordu. Küçük dediği kimdi Allah aşkına?

“Ve ben de sana öylece vereceğim demek?” dedi Yağız. Göz ucuyla Baran’a baktığımda bir elini ceketinin içinde beline koyduğunu gördüm.

“Senden izin istemiyorum. Alıp gideceğim.” dedi Murat. “Ve onun yanında şu kızı da alacağım. Gizem’di değil mi tatlım?” diye sordu bakışlarını Gizem’e çevirirken. Bu cevap beklenilmeyen bir soru olsa da Gizem cevap verdi.

“Evet. Ben gitmek istiyorum artık.” diye konuştu yavaşça. Sanki yüksek sesle söylese saygısızlık yapacakmış gibi bir hava içerisindeydi.

“Tabii ki tatlım. Zaten gideceksin.” diyerek alayla gülümsedi Murat. Bu adamda bana itici gelen bir şeyler vardı. Daha kim olduğunu bile bilmiyordum ama bende Yağız’a sarılma isteği uyandırıyor. “Hatta bence seni şimdiden gönderelim biz” derken kafasıyla arkasında bulunan adamlarına işaret verdi. Adamlardan bir tanesi belinden çıkardığı silahı Gizem’e doğru yönelterek yürümeye başladı. Ne yapacaklarını anladığımda vücudumu kaplayan uyuşukluğu yok sayarak çılgılık atmaya başladım. Bir yandan Yağız’ın ellerinden kurtulup Gizem’in yanına gitmeye çalışıyordum bir yandan da yapmamaları için onlara yalvarıyordum. Baran ve Yağız her gün böyle şeyler yaşıyorlarmış gibi oldukça rahat görünüyorlardı. Hatta ne olduğuna bakmak için bile kafalarını o tarafa çevirmedi ama ben olacakları anladığımdan beri yerimde duramıyor hatta hiç tanımadığım ve birkaç saat öncesinde zarar vermek istediğim kızın önüne atlamak istiyordum. Bir ölüm daha görmek istemiyordum.

Elinde silah olan adam Gizem’in yanına iyice yaklaştığında silahını kafasına dayadı ve patronu olduğunu düşündüğüm Murat’tan işaret beklemeye başladı. Vereceği işaretten korkarak yüzümü ona çevirdim.

“Lütfen.” dedim kısık sesle. “Yapma.”

Gözlerimin içine bakarak alayla gülümsedi. “Yapacağım küçük.” dedi.

“Yağız engel ol!” diye bağırdım. “Yapmasın. Lütfen!”

Yağız’a böyle yalvarırken aklıma bir anda ağabeyim gelmişti. Onu öldüren o adama nasıl yalvardığım...

Yapma. Ölmesin.

O gün Eymen’i öldüren adama dediklerim aklıma geldikçe daha çok bağırıyordum. “Ölmesin Yağız. Baran, bari sen bir şey yap!” diyerek Baran’a döndüm. Şu anda herkesten yardım isteyecek hatta yalvaracak durumdaydım.

“Karşılığında ne alacağım peki?” diye sordu Murat.

“Ne istiyorsun?” dedim hiç düşünmeden. Şu anda benden ne isteyeceğini düşünemiyordum bile. İstedğim tek şey benim yüzüm. den buraya getirilmiş kimsesiz kızın ölmemesiydi.

“Hayır!” dedi Yağız sert sesiyle. Kolumu uyarma amaçlı daha çok sıkmaya başladı. Onunla anlaşma yapmama izin vermeyeceği çok açıktı. “Devam...” dedi ve sustu. Baran ile aralarında kısa bir bakışma geçti ve Baran da diğer kolumu tuttu.

“Devam et!” dedi Baran duygusuz sesiyle. Ne demek istediğini anlamadan Yağız'a doğru döndüğümde patlayan silah sesiyle tüm bedenim tutuldu. “Hayır!” diye bağırdım. Yağız ve Baran'ın elinden kurtulmak için uğraşıyordum. Sandalyeye bağlı bedeniyle yere düşmüş Gizem, kanlı başıyla gözleri açık öylece bana bakıyordu. Dilim tutulmuş gibi hiçbir şey söyleyemeden derin derin nefesler almaya çalıştım. Kollarımı Baran ve Yağız tuttuğu için ellerimi boynuma götürüp akan kanları silemiyordum. Bedenimden sürekli kan akıyordu ve ben de ölecektim. Boğazımdaki kesik yüzünden nefes alamıyordum.

“Armin bana bak.” diye bir ses duydum. Kimin olduğunu dahi anlamıyordum.

“Küçüğü almaktan vazgeçtim. Bence oyun böyle daha eğlenceli” diye bir ses duyduktan sonra başka bir sesin küfrettiğini duydum. Çevremdeki sesleri duyuyor ancak algılayamıyordum.

“Armin. Bak ben buradayım. Sana bir şey olmadı. Boğazın kanamıyor Armin!” diye devam etti duyduğum ses. Boğazım kanamıyor muydu yani? Peki ben neden nefes alamıyordum. Oksijen yetersizliğinden birazdan ölecektim. Çok az kalmıştı, Eymen gibi yok olup gidecektim. Sadece biraz daha sabretmem gerekiyordu.

“Yağız ne oluyor? Niye böyle davranıyor?” dedi bir ses. Sanırım bu sesi de tanıyordum ama bir türlü kim olduğunu çıkaramıyordum. Ve deminki ses... Onu şimdi tanıdım. Yağız'ın sesiydi o. Oksijenimin sesiydi. Ona böyle demiştim değil mi? Oksijen... Neden şimdi nefes almama yardım etmiyordu peki?

“Yardım...” dedim güçlükle. Yardım et demek istiyordum ama beni anlamıyordu. Ölmek istemiyordum. Eymen’i çok özlemiştim ama gitmek istemiyordum. Korkuyordum.

“Armin!” diye bağırarak beni kollarımdan tutmuş sallıyordu. “Çık o andan. Anlıyor musun? Geçti. Yanındayım ve sana bir şey olmadı.” diyerek bana sarıldı. Kafamı Yağız’ın boynuna gömdüğümde biraz olsun rahatladım. En azından şimdi gerçekten iyi olduğumu anlayabiliyordum. Bilincimin yavaş yavaş yerine gelmesiyle olanları hatırladım. Az önce Gizem...

“Gizem!” diye boğazımı yırtarcasına bağırırken Yağız’ın kollarından çıktım. Yerde yatmış bana bakıyordu. “Öldü mü?” dedim sessizce. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

“Hadi çıkalım buradan.” dedi Baran. Deminki ses de ona aitti. O adamlara “Devam et.” demişti değil mi?

“Senin yüzünden!” diye bağırırken Baran’a tokat attım. “Katilsin sen. Onları durdurmayı denemedin bile.”

Bana engel olmalarına fırsat vermeden dar kapıya dayanmış merdivende tırmanmaya başladım. Şu anda hiçbirini görmek istemiyordum. Yanında rahat olabileceğim ama bana soru sormayacak birinin yanına gitmek istiyordum.

Ege... Onun yanına gidebilirdim. Bana gereksiz sorulardan sormaz ama korurdu, değil mi? Hem göz göre göre genç bir kızı da ölüme sürüklemezdi o. Yağız ya da Baran gibi değildi. Hatta benim gibi bile değildi. Masumdu bence o. Onunla kendimi temizlemeliyim ben de. Tekrar masum Armin olmalıydım. Böyle devam ettikçe daha da bataklığa gömülüyordum ve çamur her yerimi kirletiyordu. Hatta belki de Buğra’nın yanına da gidebilirim. Bana destek olurdu tıpkı Ege gibi.

“Armin beni bekle.” diye bağırarak Yağız’ı dinlemeden hızlı baranın kapısını açtım. Dışarı çıktığımda aldığım oksijen boğazımı yaktı. Saatlerdir havasız kaldığım bodrumun beni mahvettiğini anlamamıştım bile. Yağız ve Baran’ın bana hemen yetişebileceğini bildiğim için vakit kaybetmeden koşmaya başladım. Nereye gittiğimi

bilmeden boş yolda öylece koşuyordum. Bir tarafı ormanlık diğer tarafı uçurum olan yol...

Ne yapmalıydım? Uçurumdan atlayarak her şeye son vermek mi? Ormanın içine dalarak Yağız'ın beni bulmasını imkânsızlaştırmak mı? Yoksa düz yolda koşmaya devam ederek beni yakalama ihtimalini arttırmak mı? Hangisini seçmeliydim?

Henüz karar verememiş, koşmaya devam ederken bizden gözlerimi acıtan ışıkla olduğum yerde kaldım ve kollarımı gözlerime siper ettim. Ani frenle önümde duran arabanın sahibini ise görmeyi hiç beklemiyordum.

Arabanın içinde düşüncelerime dalmış giderken, sürücü koltuğuna doğru dönüp duruyordum. Her baktığımda hayal olmadığımı anlıyordum ama sadece raporu eksik bir deli olduğum için bunun da beynimin oynadığı bir oyun olmasından çok korkuyordum. Dakikalardır sessizde kalmış olan telefonum cebimde titriyordu. Büyük ihtimalle Yağız arıyordu ama yine de emin olmak için telefona bakacak enerjim bile yoktu. Telefon her sustuğunda "Tamam bitti" diyordum ama o hiç usanmadan tekrar arıyordu. Kim bilir kaç cevapsız çağrı vardı. Tekrar aramaya başladığında dayanamadım ve cebimden telefonu çıkardım. Otuz sekiz cevapsız çağrı vardı ve hepsi Yağız'dandı.

"Yağız mı arıyor?" diye sordu babam.

"Evet." dedim sessizce. Ona kırgındım aslında ama o depodan kaçarken onu gördüğümde kendimi güvende hissetmiştim. Batan bir geminin içinden kurtulup karaya çıkan bir insan gibiydim. O benim karamdı. Denize çekip batırmak isteyen ise Yağız'dı. Depo aklıma geldiğinde Gizem'in başına gelenleri hatırladım ve istemsizce gözümünden birkaç damla yaş düştü.

"Ağlama bir tanem. Konuşmak istemiyorsan açma telefonu, tamam mı? Daha sonra halledebiliriz bunu." dedi anlayışlı bir sesle. Ona ihtiyacım olduğunu bir kez daha anladım. Daha ben çocuktum.

Babamın güvenli kollarına ve annemin cennet kokusuna ihtiyacım vardı.

“Ben...” diye mırıldandım. Ne söylemem gerektiğini bile bilmiyordum. “Beni neden verdiniz ona?” diye sordum daha şiddetli ağlamaya başlarken. Biraz önce onu karşımda gördüğümde her şey anlamını yitirmişti ve hemen boynuna atlamıştım ama gerçek o kadar basit değildi işte.

“Prensesim... Lütfen. Şimdi düşünme bunları.” dedi bir eliyle saçlarımı okşarken.

“Orada bir kız öldü baba. Hem de benim yüzümden biliyor musun?” dedim hıçkırırken. “Hem sen nasıl geldin? Orayı nasıl buldun?”

“Sana sürpriz yapmak için İstanbul’a gelmiştim zaten. Yağız ile de görüşünce burada olduğunu öğrendim.” dedi ama yalan söylediği sıralarda yaptığı gibi kaşının biraz üstünü kaşıyordu. Ayrıca bana hangi kız ve neden diye sormamıştı bile. Biliyordu bir şeyleri. Gizem’den haberi vardı belki de. Nasıl kötü bir insana dönüştüğümü yüzüme çarpmamıştı belki daha ama içten içe biliyordu o da tıpkı benim gibi.

“Anladım.” dedim inanmış gibi yaparak. Yağız’ı, babam İstanbul’a gelse de buraya çağırmayacağını bilecek kadar tanıyordum artık. Babam da benden bir şey gizliyordu herkes gibi. Hem o adam da Eymen hakkında bir şeyler söylemişti Yağız ona engel olmadan önce. Nereden tanıyordu benim ağabeyimi?

“Prensesim, şimdi bir otele gider, biraz dinleniriz tamam mı? Lütfen üzme kendini daha fazla.” dedi babam. Yüzünü incelerken kafamı sallamakla yetindim. Çok yıpranmış duruyordu. Sanki aylar öncesinde Bursa’da bıraktığım adam değildi.

“Annem gelmedi mi?” diye sordum. Sesimin titremesini engellemek istiyordum ama bu pek mümkün olmuyordu.

“Hayır meleğim ama en yakın zamanda onunla da görüşeceksin, tamam mı? Belki beraber döneriz Bursa’ya.” dedi gülümsemeye çalışırken.

“Gerçekten mi? Geri mi döneceğim?” dedim kalbimin sevinçten deli gibi atmasına engel olamadan. Babamın dudaklarından dökülen bir cümleyle daha yarım saat öncesinde yaşadığım o berbat olayları bile geri plana atmıştım. Onlara ihtiyacım vardı.

“Yani... En azından birkaç günlüğüne döneriz.” diye mırıldandı.

“Birkaç günlüğüne mi?” dedim inanamayarak. Hâlâ beni kabul etmiyorlardı yanlarına. Ne yaptığımı, neden beni istemediklerini bilmiyordum. Daha muhtaç sayılırdım ben onlara, bunu görmek istemeleri kalbimi paramparça ediyordu.

“Yani daha uzun süre kalmana Yağız memnun olmaz sanırım. Neyse güzel kızım ayarlarınız daha sonra. Şimdi bunları düşünmeye ne gerek var?” dedi gülümsemeye çalışarak. Eskisi gibi değildi o da. Baygın bakan gözlerinden, yorgunluktan düşmüş omuzlarından anlayabiliyordum. Benim güçlü ve her baktığımda güven duygusunu iliklerime kadar hissettiğim babam değildi şu an, anlayabiliyordum. Hem nasıl anlamazdım ki? Sahip olduğum ve sevdiğim ilk erkekti o ama şimdi yanında istemiyordu beni. Her gece yatağıma yattığımda beni nasıl kırdığının, üzdüğünün farkında olmasını diliyordum.

Telefonum yeniden ısrarla çalmaya başladığında artık açmam gerektiğini anladım.

“Efendim?” dedim sessizce cevap verirken.

“Armin? Neredesin sen? O telefonu neden açmıyorsun?” diye bağırdı Yağız. Sesi çok sinirli geliyordu.

“Ben artık seninle olmak istemiyorum.” dedim ağlamaya başlar-ken.

Ardımda, o depoda Yağız ile birlikte cansız bir beden bırakıp kaçmıştım. Sesini duyduğumda Gizem’in yalvarışları geliyordu kulağıma.

“Armin lütfen.” diye uyardı babam. Her zaman Yağız’a karşı bu kadar anlayışlı olması beni delirtiyordu.

“Yanında kim var Armin? Nerede olduğunu söyle.” dedi Yağız. Sesini mümkün olduğunca alçaltmaya çalışıyordu ama sinirli olduğu belliydi.

“Babamla birlikteyim.” dedim bir yandan da gözyaşlarımı silerken. Yok ettiğim her bir gözyaşımın yerini hemen bir diğeri dolduruyordu.

“Baban mı? Onun ne işi varmış burada? Hem sen nasıl kayboldun oradan bir anda?” diye sesini yükseltti yine.

“Babam gelip aldı. Sana ne! Rahat bırak artık beni. İsteme yanında. Gelmeyeceğim ben istemiyorum seni.” diye ağlamaya başladım tekrar. Durduramıyordum kendimi. Ne kadar çok ağlarsam içim o kadar çabuk soğuyacak ve temizlenecekti sanki. Yaptığım şeyi hazmedemiyordum. Eğer bir anlık sinirime yenilmeseydim ya da diğer insanların bana yaptıklarının bedelini Gizem'e ödetmeye çalışmasaydım şimdi bunların hiçbiri olamayacaktı. Gizem yaşayacaktı belki de. Önünde yaşayacağı, mutlu olacağı yılları vardı belki, kim bilir? Bunları elinden alan kişi ben olmuştum. O tetiği ben çekmemiş ve ben öldürmemiştim ama suçluydum işte. Bunu hazmedemiyordum.

“Armin delirtme beni! Nerede olduğunu söyle çabuk. Gelip alacağım seni.” diye bağırdı telefonda. Yanımda olsa kızarmış yüzünü ve sinirden atan damarlarını göreceğime emindim.

“Gelmeyeceğim. Lütfen.” dedim sessizce. Hâlâ ağlıyordum ve bir yandan da yalvarıyordum Yağız'a. Artık gururum ya da ona karşı güçlü durma çabam kalmamıştı. Beni bırakıp vazgeçmesi yeterdi benim için. Buna rağmen hiç pes etmiyordu. Sevdiğini söyleyip yanında tutuyordu beni. Oysa gerçekten sevseydi beni, acır ve bu yarıkarışlarımı duyardı.

Babam elimden telefonu aldı ve konuşmaya başladı.

“Biraz zaman ver Yağız. Daha sonra kendim getireceğim tamam mı?” dedi babam. “Yağız bak şimdi otele gideceğiz ve... Alo Yağız?”

Babam sessizce telefonu kucağıma koyduğunda kızardığından ve şiştiğinden emin olduğum gözlerimi ona çevirdim. Yüzümü görmesini ve bana ne yaptığını fark etmesini istiyordum.

“Çok sinirli ha?” dedim alayla.

“Öyle.” dedi sessizce. İkimizin de diyecek başka bir şeyi yoktu galiba. Zaten ne diyecektik ki? Ben ona, beni bırakma diyordum. O

da bana beni geri götüreceğini söylüyordu. Birbirimizi anlamıyor ve gerçekten dinlemiyorduk.

“Birkaç hafta en fazla.” dedim sessizce. “Sonra özgürüm baba.”

“Bu da ne demek Armin?”

“Reşit oluyorum demek. Kapıyı çarpıp çıktığımda beni zorla geri alamayacaksınız demek.” dedim acı bir şekilde gülümserken. Kalbimde oluşan acının onda biri bile değildi. yüzüme yansıyan, emindim.

“Armin saçmalama! Böyle bir şey yapmayacaksın tamam mı? Hem nereye gideceksin?”

“Bulurum ben bir yolunu.”

“Armin! Anneni beni düşünmüyor musun hiç?” dedi şaşkınlıkla.

“Neden düşüneyim ben sizi ya? Sen beni Yağız'a satarken iyiydi. Şimdi mi aklına geldim?” dedim bağırarak. Artık ağlayamıyordum bile.

“Armin...” dedi babam. Gözlerinde biriken yaşlara engel olmaya çalıştığını görebiliyordum. “Olmaz.” dedi yalnızca. Söylediği tek şey buydu. Neden diye sormadım ben de. Zaten sorduğum her soru yanıtsız kalıyordu ya da kandırılıyordum. Her gözyaşım boşuna akıyordu ve aslında kaçmayı hiç düşünmemiştim ama sinirle bir anda aklıma gelen bu fikir şu anda oldukça mantıklı duruyordu.

Arabayı tekrar çalıştırdığından beri ikimizden de bir daha ses çıkmadı. Diyecek her şey şimdi tam anlamıyla bitmişti sanırım. Yaklaşık bir saate yakın bir süredir arabadaydık. Lüks bir otelin önünde durduğumuzda hemen yanımıza bir vale geldi. Babam anahtarları ona teslim ettiğinde içeri geçmem için bana işaret ediyordu. Yorgunluktan bayılacak gibi olduğum için itiraz etmeden otelin içine girdim. Her yeri ısıtılı taşlarla kaplı lüks otele, okul formamla hiç de yakışıyor gibi durmuyordum ama şu anda düşündüğüm tek şey rahat bir yatakta uyumaktı. Yanımda olan, beni koruyacağını bildiğim babama sarılarak derin bir uyku çekmekti hatta. Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, şimdi ona sığınmak istiyordum.

Ben etrafı incelerken babam elinde bir anahtarlıkla yanıma geldi.

“Hadi canım, odaya çıkarım da dinlen biraz.” dedi elini omzuma koyarken. Babama biraz daha yanaşırken onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Hemen ardından da annem düştü aklıma. Şimdi yanımda olsaydı hemen sarılırdım boynuna. Beni bırakması, Yağız’a vermesi önemli olmazdı. Özür dileyip geri çağırsalar beni, affederdim. Unuturdum her şeyi.

Babamla beraber asansöre binip odamızın olduğu kata geldiğimizde her yer bulanıklaşmaya başladı. Babam beni tutuyor olmasa çoktan yere düşerdim sanırım.

“Armin? İyi misin kızım?” diye sordu telaşla.

“Evet. Sadece başım döndü biraz.”

“Tamam prensesim. Hadi gel.” diyerek beni bir odaya soktu. Beyaz çarşafların kapladığı çift kişilik yatağı görünce tüm duygularımdan arındım. Şu anda ne üzüntü vardı içimde ne de keder. Sadece uyuyup dinlenmek istiyordum. Daha fazla oyalanmadan ayakkabılarımı çıkarıp kendimi yatağa attım. En son hatırladığım şey saçlarımı okşayan ve babama ait olduğunu bildiğim bir çift eldi.

Gözlerimi açtığımda yattığım yatağın karşısında oturan babamı gördüm. Beni fark ettiğinde yavaşça gülümsedim. Bana karşılık verirken mutlu görünmüyordu.

“Armin, Yağız aşağıda bekliyor.” dedi babam sessizce. Duyduklarımdan sonra dinlenmiş vücudum tekrar kasıldı ve uyuymadan önce olduğu gibi tekrar başım dönmeye başladı. Gözlerim kararıyor ve odadaki eşyalar yavaş yavaş anlamını kaybediyordu. Babam kötü olduğumu anladığında hemen yanıma geldi.

“Armin? İyi misin? Hastaneye gidelim.”

“Yine ona mı vereceksin beni?” diye sordum onu duymazlıktan gelerek.

“Armin yapma böyle lütfen.” diyerek ağlamaya başladı. On yediyıldır babamı ilk defa ağlarken görüyordum. Bir yanım onu ağlattığım için kendime lanet ediyordu diğer yanım da bana yaptıkları için ağlamasını istiyordu. Hangi tarafın haklı ya da iyi olduğuna karar

veremiyordum. Sonuçta artık masum Armin yoktu değil mi? Kötü kız rolünü oynarken kendimi kaybedip birinin ölümüne neden olmuştum. Artık gerçekten kötü ve kirliydim ben.

Babam yanı başımda ağlarken odanın kapısı açıldı ve içeri Yağız girdi.

“Hazırlan. Çıkalım.” dedi sadece. Sesi itiraz kabul etmeyecek kadar sert ve beni kışkırtmak istemeyecek kadar temkinliydi ama zaten şu an bağıırıp çağırırsa da ona itiraz edemeyecek kadar yorgun hissediyordum kendimi. Sonuçta benden vazgeçen ve vazgeçmesine rağmen sanki mecburmuş gibi yanımda gözyaşı döken bir babam vardı. Timsah gözyaşları gibiydi, gözyaşları. Timsahlar yavrularını yedikten sonra ağlarlarmış ya hani. Sanki pişmanlarmış ya da onlar yapmamış gibi. Benim ailem de bunu yapıyordu işte. Beni öldürüyorlardı ve sonra da ağlıyorlardı. Benden vazgeçip sonra da kendilerini haklı göstermeye çalışıyorlardı.

“Kenan Bey, Armin hazırlanırken dışarıda biraz görüşebilir miyiz?” diye sordu Yağız babama. Sesi oldukça öfkeli çıkmıştı. Beni alıp buraya getirdiği için babama mı kızgındı yani? Babam tamam anlamında başını sallayarak dışarı çıktı. Bana biraz baktıktan sonra Yağız da onu takip etti. Boş boş, kapalı kapıya bakıyordum. Bir yanım kapıyı aç ve dinle diyordu, diğer yanım da Yağız temkinlidir kapının önünde zaten konuşmaz diyordu. Yine de bir kez olsun şansımın güvenmeyi seçerek sessizce kapıya doğru ilerledim. Kapıyı biraz araladığımda az da olsa konuşmalarını duyabiliyordum. Gerçekten kapının biraz önünde konuşuyorlardı.

“Sizinle böyle anlaşmamıştık. Bugün Armin’in hayatını tehlikeye attığınızın farkındasınız değil mi? Onu nasıl kaçırsınız benden? Hem o depoda olduğumuzu nereden öğrendiniz?” diye sertçe sordu Yağız. Yine de saygısız cümleler hiç kullanmıyordu. Belki babam ondan büyük olduğu içindi belki de resmiyet sevdiği içindi.

“Beni aradılar. Armin’in o depoda olduğunu söylediler. Zaten bir iş için İstanbul’a oldukça yakındım. Duyar duymaz da geldim he-

men. Peki, sen farkında mısın Armin' i tehlikeye attığını? Ben kızımı koru diye teslim ettim sana.”

“Söz verdiğim gibi elimden geleni yapıyorum. Ayrıca sizin düşünceniz pek de önemli değil benim için. Ben asıl sözümü başkasına verdim ve tüm bu olaylar bitene kadar da Armin'i ben koruyacağım.” dedi Yağız sesini yükselterek.

“Her şey senin yüzünden Yağız Atay. Hayatımı ve çocuklarımın hayatını mahvettin.” dedi babam acıdan kısılmış tonla.

Onları daha fazla dinlemeyerek yavaşça kapıyı kapattım ve odanın banyosuna yöneldim. Yağız ve babamın konuşmalarından hiçbir şey çıkaramıyordum. Hayatımızı mahvettiğini söylüyordu babam. Yağız ne yapmış olabilirdi ki? Üstelik Eymen'i de dâhil etmişti babam konuşmasına. Hem beni neden koruyacaklardı?

Kafamın içinde kalmış cevapsız sorularımı düşünürken bir yandan da boş boş akan suya bakıyordum. Kapının tıklatıldığını duyduğumda suyu kapattım.

“Armin, Yağız bekliyor bir tanem. İyi misin?” diye seslendi babam.

“Evet. Geliyorum.”

Suyu tekrar açıp kızarmış gözlerime biraz su çarptıktan sonra yüzümü kurulayarak dışarı çıktım. Yağız duvara yaslanmış elleri cebinde beni bekliyordu.

“Armin Yağız ile konuştum. Birkaç günlüğüne Bursa'ya gelmeye ne dersin? Annen de seni çok özledi.” dedi babam.

“Olur.” diyebilirdim yalnızca. Annemi ben de çok özlemiştim. Kafamı çevirip Yağız'a baktığımda onu da bana bakarken yakaladım. Ama benim aksime gözlerini kaçırmıyor, hatta beni incelediğini belli ediyordu. Sessizce dışarı çıktığında onu takip ettim. Babam da arkamızdan geliyordu. Katın sonuna geldiğimizde ikisi de asansöre doğru yürüdüler.

“Merdivenlerden ineceğim.” dedim cevap vermelerini beklemeden merdivenlere yönelirken.

“Hayır. Bin.” dedi Yağız.

Ben de onun sesini taklit ederek “Hayır!” dedim ve merdivenlerin başına doğru yürüdüm. Birkaç büyük adımda yanıma gelerek “Sana asansöre bin dedim!” diye bağırdı.

Babam kafasını çevirmiş duvara bakıyordu. Neden ona “O benim kızım, ona böyle davranamazsın” diye kızmıyordu ki? Neden korumuyordu beni?

Yenilgiyi kabul ederek asansöre geçtim. Üçümüzden de hiç ses çıkmıyordu. Ölüm sessizliği vardı âdeta. Sonunda birlikte dışarı çıktık. Yağız’ın ve babamın arabaları çoktan kapının önüne gelmişti bile. Benim dikkatimi çeken ise Yağız’ın arabasına yaslanmış bir şekilde bize bakan Baran’dı.

Babamın “Baran?” diye şaşkınlıkla seslenmesine kaşlarımı çatarak baktım. Yorgunluk ve açlıkla savaşırken bir yandan da şaşkınlığıma karşı koymaya çalışarak ayakta dikiliyordum. Gözlerim Baran’la belli ki onu görmeyi hiç beklemeyen babam arasında gidip geliyordu. Onlara “Nereden tanışıyorsunuz?” diye sormak geçse de içimden, kendimde o gücü bulamıyordum. Çevremden birkaç ses duyuyordum ama onları da ayırt edemiyordum. Zorlukla hissettiğim, belimde olan el bana geri dönmek için bir dal gibiydi ama gözlerim onu dinlemiyor ve yavaş yavaş kapanıyordu. En son hissettiğim şey ise yere doğru düşüşe geçmiş vücudumun güçlü eller tarafından tutulmasıydı.

Burnuma dolan ilaç kokusundan rahatsız olarak güçlükle gözlerimi açmaya çalıştım. Göz kapaklarımı biraz araladığımda beyaz bir oda ile karşılaştım. Aklıma gelen son şeylerle bir hastane odasında olduğumu tahmin edebiliyordum. Ayrıca elimin üstündeki acı da bunu destekliyordu. Sanırım bana serum takmışlardı ama beyaz bantlar hâlâ elimde duruyordu. Bedenimi oynatmadan çevreme bakınmaya başladığımda yatağımın yanındaki koltukta başını geriye doğru yaslamış ve gözlerini kapatmış Yağız ile karşılaştım. Belki de uyuyordu. Öyle olsa bile yüzünde çok yorgun bir ifade vardı. Görmeye alışkın olmadığım bir şeyler... Sanırım o da çok yorgundu.

Sabahtan beri oldukça ağır şeyler yaşamıştık. Ya da belki de onlara normaldi, bilemiyordum. Sonuçta "Devam et" diyerek Gizem'in ölümüne göz yuman ve hiçbir şey olmuyormuş gibi davranan onlardı. Yine de her şeye rağmen beni hep üstün tuttuğu ve önemseddiği için içten içe ona minnettardım. Bunu kendime itiraf etmem çok zordu ama öyleydi işte. Belki çok bencilce bir düşünceydi. Bilemiyordum ama ne kadar kavga etsek de, onu istemesem de günün sonunda uyandığımda yanımda onu görmeye alışıyordum. Herkes bir şekilde gidiyordu ama yanımda bir tek o kalıyordu.

Sahi, babam neredeydi? Ya da Baran? En son ~~ben~~ ~~onlardan~~ çıkmıştık ve onlar da oradaydı ama şimdi yoklardı. Baran sorun değildi elbette ama babamın burada olmasını isterdim. Gözlerimi açtığımda onu görmek ve bana destek olduğunu bilmek... Üstelik istemem önemli bile değildi. Ben onun kıızıydım ve o burada olmalıydı. Yağız'ın bile bana daha çok değer verdiğini düşünüyordum artık. Buğra'ya dediğim şeylerde bir kez daha haklı olduğumu anladım. Ya çok istenendim ben ya da hiç istenmeyen. Oysa, arasında bir şeylere ihtiyacım vardı benim.

Gözlerimin dolmasına engel olamadım ve yanağımdan aşağı yavaş yavaş dökülen gözyaşlarını silmek için elimi yüzüme götürdüm. Elimi aniden kaldırmamla canım yanmıştı ve istemsizce acı dolu bir inleme döküldü dudaklarımdan. Ağlamaya devam ediyordum. Şu an ağladığım şey, aslında elimin acısı bile değildi. Sadece, beynim bir neden bulmuşken bunu kullanıyordu o kadar.

"Armin? İyi misin?" diyerek ayağa kalktı Yağız.

"Elim..." diyebildim sadece gözyaşlarımı arasından.

"Ne oldu eline?"

"Acıyor." diyerek hıçkırmaya başladım.

"Damar yolu açamadılar bir türlü serum için. O yüzden elinin acıyabileceğini söylemişti doktor. Çok acıyorsa birilerini çağırmamı ister misin?" diye sordu telaşlanarak.

"Hayır." dedim burnumu çekerken.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Söyle yapayım hemen,” dedi yatağın ucuna oturarak. Ne yaptığını bile düşünmeden yataktan doğrularak ona sarıldım. İlk başta böyle bir şey beklemediği için tepki vermedi ama daha sonra o da kollarını belime sardı ve bana sıkıca sarıldı.

“Niye istemiyorlar beni?” diye sordum ağlarken. Gözlerimden akan gözyaşlarımı beyaz gömleğini ıslatıyordu ama bunu ikimiz de dert etmiyorduk.

“İstiyorlar Armin. Hem de çok istiyorlar seni. Seviyorlar da. Nasıl sevmezler hem? Onlar senin annen ve baban.” diye konuşmaya başladı. Çocuğuna açıklama yapan bir baba gibi sakince konuşuyordu. Sesinin rahatlattığına yemin edebilirdim neredeyse. “Ama ben daha çok istiyorum seni yanımda. O yüzden buradasın. Ailene kızma.”

“Onlara ihtiyacım var.” dedim yüzümü boynuna doğru saklar-ken.

“Benim de sana var ama.” dedi gülerek. İstemsizce ben de gülümsedim.

“Bana birkaç saat ver. Eve gidelim duş falan alırsın ben de o sırada işlerimi hallederim ve birkaç günlüğüne Bursa’ya gideriz. Olur mu?” diye sordu. Başımı omzundan çekerek yüzüne baktım.

“Gerçekten mi?” diye sordum.

“Evet. Hem anneni de özlemişsindir değil mi?”

“Evet. Teşekkür ederim Yağız.” diyerek tekrar sarıldım. Bu sefer sarılma nedenim daha mutlu şeylerdi. Üzüntüden ve heyecandan ne yaptığını bilmez bir biçimde öylece dururken odanın kapısı açıldı. Yağız’dan uzaklaşarak kapıya baktığımda içeri giren Baran’ı ve babamı gördüm. Baran aptalca sırıtıyordu ve babamın da suratı asılmıştı. Sanırım Yağız’a sarıldığım için sinirliydi. Bu adamı asla anlayamayacaktım.

“İşlemleri hallettik. Armin hazır olduğunda çıkabiliriz.” dedi Baran bana bakarak. Yağız çoktan ayağa kalkmış, lacivert ceketini giymeye başlamıştı.

"İyiyim ben. Çıkabiliriz." dedim başımı sallarken. Kendimi suçlu gibi hissediyordum ve hiçbirinin yüzüne bakamıyordum. Sanki Gizem'in ölümünden daha kötü bir şeymiş gibi utandığım şey Yağız'a sarılmam olmuştu. Aklıma gelen şeylerle bakışlarımı Yağız'ın üzerinde sabitledim.

"Gizem... Ona ne oldu?" diye sordum yataktan çıkarken.

"Biz hallettik Armin, sorun yok." dedi Yağız. Evet sorun yoktu gerçekten de değil mi? Gizem ölmüştü ama önemli değildi.

"Tabi ki, sorun yok. Zaten Gizem ölmedi benim yüzümden değil mi?" diye sordum sahte bir gülüşle.

"Saçmalama Armin, senin yüzünden falan değildi."

"Benim yüzümdendi Yağız. Onu oraya ben götürdüm. Aptalca davrandım. En az onlar kadar suçluydum ben de." diye söylenirken ayağa kalktım. Hızlı kalktığım için bir anda başım döndü ve denge mi kaybettim. Tam yere düşecekken Baran kollarımdan tutup beni yatağa geri oturttu.

"Kendine bu kadar yüklenme Armin. Orada yapabileceğin hiçbir şey yoktu ve Yağız haklı, senin suçun değildi. Doktor, bayılmanın stresten olduğunu söyledi. Rahatlamaya çalış biraz." dedi Baran başımda dikilirken. Basit bir şeyden bahsediyor gibi konuşmaları beni sinirlendiriyordu.

"Beni rahat bırak sevgili koruma. Ah! Yoksa kardeş mi demeliydim?" dedim alayla.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Yağız'a kardeşim dediğini hatırlıyorum. Aranızdaki ilişkiyi bana anlatmak ister misiniz?" dedim Yağız'a doğru dönerek.

"Kızım boş ver şimdi bunları. Hadi çıkalım." diyerek yanıma geldi babam. Kolumdan tutarak yavaşça ayağa kaldırdı. Hâlâ başım dönüyordu ama yavaş kalktığım için şu an daha katlanılabilirdi. Ağırılığımı babama vererek yürümeye başladım. Odadan çıkıp hastane koridorlarına geçtiğimizde etrafı incelemeye başladım.

Etrafta koşuşturan hemşireler, önemli dertleri olduğu yüz ifadelerinden belli olan hastalar ve sürekli bir şeyler anlatan doktorlar...

Böyle bir ortamda çalışmak isterdim aslında. Masa başı bir iş bana göre değildi. Önüme konulan bir sürü dosyayı inceleyip sadece imza atmak hiç bana göre değildi ama bana çizilen kader böyleydi işte. Sonerler'in vârisi olarak doğmuştum ve Ataylar'ın gelini olarak ölecektim belki de.

"Siz gidin. Ben bir doktorun yanına gideceğim, ilaç yazacaktı," dedi babam. Yavaşça, sarıldığı bedenimi Yağız'a teslim etti. Normalde rahatsızlık duyup söylenmem gerekiyordu ama şu anda huysuzluk yapacak hâlim bile yoktu. Kafamı omzuna doğru yaslayarak yürümeye devam ettim. Zaten benden oldukça uzundu ve kafam omzuna ancak geliyordu.

"Ben hızlı yürüyeyim. Arabayı ısıtırım." diyerek yanımdan ayrıldı Baran. Şimdi yavaşça neredeyse boş sayılacak koridorda Yağız ile beraber yürüyorduk.

"Dinlenmen için elimden geleni yapacağım. Sabah olanlar için çok özür dilerim. Öyle bir şey yaşamamı istemezdim." dedi buruk bir sesle.

"Ama yaşadık ve suçlu olan sen değildin Yağız" dedim titreyen sesimle. Ağlamak istemiyordum ama bu konuyu konuşmaya devam edersek kaçınılmaz olacaktı. "Aptal gibi o kızı oraya götüren bendim."

"Onun söyledikleri için üzgünüm ama öyle olmadığını biliyorsun zaten değil mi?" diye sordu beni kendinden biraz uzaklaştırarak. Şimdi, hâlâ ne renk olduğunu anlayamadığım açık renk gözlerini yüzüme dikmiş bana bakıyordu. Bana böyle baktığında kendimi çok savunmasız hissediyordum. Sanki tüm benliğimi ezberlemiş ve beni yıllardır tanıyormuş gibiydi. Herkesten sakladığım şeyleri ondan da saklamaya çalışırken elime yüzüme bulaştırmayı seviyordum aslında. Onun yüzünden oluşturduğum kötü kız imajımı ve kalelerimi yine o yıkıyordu.

"Armin? Biliyorsun değil mi?" diye tekrar sordu.

"Ben... Ölmüş birinin söylediği sözlere takılmıyorum." diye yalan söyledim. Yine de az da olsa gerçeklik payı vardı.

“Armin, öyle olmadığını anla lütfen. Yemin ederim...”

“Gidebilir miyiz? Kendimi iyi hissetmiyorum.” dedim yanağımdan süzülen yaşları umursamadan. Ağladığımı görmemesi için ona biraz daha sokuldum. Belki de bana sağladığı oksijeni seviyordum, bilmiyordum.

Eve vardığımızda, kapıyı açan Rana'nın ya da ne olduğunu merak eden Emine teyzenin bakışlarını önemsemeden koltuğa doğru yavaşça yürüdüm. Her hızlı adımda zemin ayaklarımın altından kayıyordu sanki ve Yağız beni odama çıkarmak için ikna etmeye çalışıyordu.

“Armin normalde odandan çıkmazsın. Şimdi kıymetli mi geldi salon?” diye sesini yükseltti. Yağız oldukça ciddi duruyordu ama Baran'ın sırıtması ve kahkahasını bastırmak için şekilden şekle girmesi beni de gülümsetmişti.

“Ne gülüyorsunuz?” diye bağırdı ikimize birden. Babam kendini koltuğa atmış buruk bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

“Müstakbel eşinin küçük bir kız çocuğu olması çok kötü olmalı.” diye alayla göz kırptı Baran.

“Hah! Asıl çocuk sensin be, en azından benim yaşıma küçük.” dedikten sonra dil çıkardım.

Baran kahkaha atarak “Dil çıkarıyor ve çocuk değilim diyor.” dedi. Şimdi babam da Yağız da gülüyordu.

“Sinirimi bozuyorsunuz!” dedim sinirle. “Dil çıkarmakla çocuk olmanın ne alakası var ki?”

“Elbette yok prensesim, hadi ayakta kalma gel yanıma.” diyerek koltuğu gösterdi babam. Yavaş adımlarla yanına giderken Yağız ve Baran'a da gözlerimi kısarak bakıyordum. Babam saçlarımı okşarken gözlerimin kapanmasına engel olamadım.

“Yapma, beni uyutmak için yapıyorsun.” diye söylendim. Zaten kendimi çok yorgun hissediyordum ve babamın da saçlarımı okşaması demek, uyumam demekti.

“İnatçı prenses...” diyerek güldü Baran.

“Şuna bir tane vurur musun? Oraya kadar gelmeye hâlim yok” diyerek Yağız’a baktım ama yine de Baran ile atışmayı sevmiştim Yaşına ve görüntüsüne rağmen çocuk ruhlu biriydi. Yani en azından öyle olabiliyordu.

“Kendi işini kendin hallet prenses.” dedi Baran, alayla ve prensese vurgu yaparak.

“Uğraşma Baran.” dedi Yağız gülerek. “Armin, seni odana çıkarayım hadi”

“Ya...”

“Hadi bir tanem lütfen.” dedi babam da. Üçü de beni odama postalamaya çalışıyordu biliyordum.

“Tamam.” diyerek suratımı astım ve ayağa kalktım. Daha bir adım bile atmadan ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim.

“Ne yapıyorsun Yağız?” diye söylendim.

“Sen o merdivenleri çıkıp odana gidene kadar gece olur.” diye dalga geçti.

“Saatlerdir dalga geçiyorsunuz benimle. Elbet bunun intikamını alırım.” diye yalandan kızsam da bunu sevmiştim. Onlarla atışmak, normal hissetmeye bir adım daha yaklaşmak güzeldi.

“Ödeşiriz bir ara şımarık prenses.” diye bağırdı arkamdan Baran. Yağız’ın kucığında, Baran ile daha rahat konuşmak için kollarımı Yağız’ın boynuna doğru attım. İşaret parmağımı ona doğru sallarken zil çaldı ve hemen Rana tarafından açıldı kapı. İçeri girenler ise, bir kez daha şaşırtmıştı beni.

Kollarımı Yağız’ın boynuna dolamış, onun kucığında öylece dururken bana şaşkınlıkla bakan üç çift göze ne diyeceğimi düşünüyordum. Ortam o kadar sessizdi ki sanki nefes alışverişimi duyacaklarmış gibi nefesimi tuttum. Birinin bu ölüm sessizliğini bozması için her şeyi yapabilirdim. Herkes böyle sustukça ben daha çok geriliyordum ve bu sessizliği bozacak tek bir kişi vardı elbette: Buğra...

Bakışlarımı ona çevirip ne demek istediğimi anlamasını umdum ama o da ısrarla anlamayarak yüzüme bakıyordu. Sanırım o da çok şaşırmıştı. Başıma gelenleri bilmiyorlardı ve salonun ortasında

Yağız'ın kucağındaydım. Özellikle Yağız ile durumumu bilen Buğra için daha da karmaşık olmalıydı.

Sonunda ne demek istediğimi Baran anladı ve bana belli belirsiz gülümseyerek harekete geçti.

“Bu güzel bayan da kim?” diyerek elini Nehir’e uzattı. Şimdi Buğra da ne demek istediğimi anlamış olacak ki Baran ile Nehir’e bakıp sırtıyordu.

Nehir de Baran’ın ilgisine hem şaşırmış hem de sevinmiş bir şekilde elini ona uzattı.

“Nehir ben.”

“Ben de Baran, güzel kız” dedi flört eden bir ses tonuyla. Hâlâ Nehir’in elini tutuyordu ve bende hâlâ Yağız’ın kucağındaydım.

“Çek şu elini.” diye söylenerek Baran’ın elini itti Ege. Baran da en az benim kadar şaşırmış olmalıydı ki ne yapacağına karar veremedi. Sakince elini indirdi ama yüzünde sinirden çok alaylı bir ifade vardı.

“Ege...” derken gözlerini devirdi Nehir. Sanırım onun bu davranışlarına alışkındı.

“Beni indirir misin?” dedim Yağız’a sessizce.

“Hayır Armin. Yukarı çıkıyoruz dinlenmen lazım.” diyerek karşı çıktı. Benim aksime daha sesli konuşuyordu.

“Yağız...” diye mırıldandım.

“Yağız haklı Armin. Dinlen biraz. Hem arkadaşlarınla odanda da görüşebilirsiniz.” dedi babam. Yağız’ı her zaman onaylaması artık sinirimi bozuyordu.

“Peki, hadi.” dedim sıkıldığımı belli ederek. Yağız merdivenleri çıkarken aşağıdan Nehir ve Buğra’nın sesini duyabiliyordum. Sanırım babam ile tanışıyorlardı. Odamın önüne geldiğimizde sesleri daha az duyar oldum ve ne konuştuklarını artık anlamıyordum.

“Kapıyı açar mısın? Ellerim dolu da.” dedi alayla.

“Aman çok komik.” diye söylenerek açtım kapıyı. Yine de beni yumuşatmaya yetmişti sözleri. Odamın içine girip beni yatağa bıraktığında ayakkabılarıma yöneldi.

“Ben halledebilirim.” dedim elimi sallayarak.

“Bırak yardım edeyim işte.” dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. “Ayrıca bence bu odaya misafirlerini çağırma. Pasaklı olduğunu düşünenecekler.”

“Neyi varmış odamın? Azıcık kitaplar dağınık o kadar.” dedim suratımı asarak.

“Tabii.” dedi Yağız gülerek. Gülmek ona gerçekten yakışıyordu. Hep gamzesi olan erkekleri önde tutardım ama Yağız’a gamze yakışır mıydı? Bilemiyorum. Sanki şu an olduğu hâlden biraz farklı olsa her şey bozulacakmış gibi geliyordu bana. Sanki gamzesi olursa sıradanlaşmış gibiydi. Böyle daha farklı geliyor bana.

“Of!” dedim kendime gelmeye çalışarak. O fark etmemişti ama ona takılı kalmıştı gözlerim.

“Bence haklı. O olmasa evde kalırdın kesin.” diyen sesi duyduğumuzda ikimiz birden kapıya doğru döndük. Buğra kapıya yaslanmış bize bakıyordu. Yüzündeki aptal ifadeyi dağıtmak istiyordum şu anda. Sanki çok doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi kendini bozmadan Yağız’ın yanına gelerek elini uzattı. “Resmi olarak tanışmadık. Buğra ben.”

Yağız ayakkabımı yatağın kenarına koyarak yerden kalktı ve o da elini uzattı. Buğra’dan daha uzun ve daha yapılı duruyordu.

“Yağız Atay.” dedi sertçe. Buğra’nın ses tonundaki alaycılık ya da çocuksuluk yoktu. Baran’ın neden bana çocuk dediğini şimdi anlıyordum. Yağız bana doğru döndü ve çatmış olduğu kaşlarını biraz yumuşatmaya çalışarak yorganımı açtı.

“Sanırım arkadaşın...”

“Armin? Geçmiş olsun canım ya. Nasılsın şimdi?” diye bağırان Nehir’in sesini duyduktan sonra sustu Yağız. Sadece yatağımı açıyordu. Düzelttikten sonra yavaşça kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Aslında birkaç saat öncesine göre daha iyiydim ama hem hâlâ başım döndüğü için hem de açıkçası bu ilgi hoşuma gittiği için ses çıkarmıyordum. Yatağın içine girdikten sonra Yağız yorganı üzerime örttü ve bir iki adım geri çekildi. Görüş alanıma Ege ve Nehir girdikten sonra ben de duygusuz bir şekilde onlara gülümsedim.

“Bir şey yok. İyiyim.”

“Geçmiş olsun.” dedi Ege.

“Teşekkür ederim.”

“Armin babanla tanıştık bu arada. Çok tatlı biri.” dedi Nehir gülümseyerek.

“Öyledir.” diye mırıldandım. Bu ortamı garipsiyordum. Bir yandan Yağız vardı diğer yandan da daha yeni tanıştığım sözde arkadaşlarım.

“Akşam yola çıkarız Armin, dinlen.” diyerek dışarı çıktı Yağız. Çevremizde birileri varken gerçekten sinir bozucu olabiliyordu.

“Bir yere mi gidiyorsunuz?” diye sordu Buğra kaşlarını çatarak. Yağız ile ilgili durumu bildiği için her şeye şüpheyle bakıyordu.

“Bursa’ya.” dedim gülümsememi bastırmaya çalışmadan. Annemi gerçekten çok özlemiştim.

“Ege sen de Arminler ile birlikte gitsene.” dedi Nehir gülümseyerek. Ege ise bunu duyar duymaz kaşlarını çatı.

“Saçmalama Nehir. Ne işim var onlarla birlikte?” diye itiraz etti.

“Bursa’ya mı gidiyorsun?” diye sordum şaşırarak.

“Evet. Halam orada. Onu ziyarete gideceğim ama kendi arabamla gidebilirim zaten.”

“Asıl sen saçmalama Ege. Meltem abla seni arabayla görürse öldürür.” dedi yatağımın karşısındaki koltuğa otururken.

“Her neyse Nehir. O zaman otobüsle giderim.” diye sesini yükseltti.

“Sesini yükseltme.” diyerek araya girdi Buğra da.

Az sayıda insanı kıskanırdım hayatta. Bazen ağabeyi olanları, bazen sevgilisiyle maceralar yaşayan lise öğrencilerini... Şimdi de Nehir’i kıskanıyordum. Onun için kavga bile edebilecek kadar çok seven iki arkadaşı vardı. Aslında sadece arkadaş değillerdi onlar. Dost hatta belki de kardeşiler.

“Sana ne bundan?” diye Buğra’nın üzerine yürüdü Ege.

“Benim yanımda...”

“Senin yanında ne?” diye bağırdı tekrar. Şimdi karşı karşıya durmuş birbirlerine meydan okuyorlardı.

“Ah yeter! Kavga etmek için beni bahane olarak kullanıyorsunuz.” dedi Nehir sitemle. Bu kız gerçekten kördü. İkisinin de ona nasıl değer verdiğini göremiyor muydu?

Buğra ve Ege Nehir’in söylenmesiyle ayrıldılar ve Buğra yatağa oturdu. Ege ise Nehir’in yanına giderek duvara yaslandı. Hep böyle oluyordu. Nehir’e sığınan ve Nehir’den uzaklaşan taraflar hep aynıydı. Bu yüzden Buğra’yı daha yakın hissediyordum kendime. Yalnız kalan taraf hep oydu çünkü.

“Bizimle gel istersen. Otobüsle falan uğraşmazsın.” dedim sessizce araya girerek. Sanki kısık sesle söylediğimde anlamı değişecekmiş gibi hissediyordum. Çok saçmaydı ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim.

“Yok, sağ ol.” dedi Ege soğukça. Bu çocuğu gerçekten anlamıyordum. Bana taştan prenses demesini biliyordu ama taşlarımı yıkmak istediğimde de kaçıyordu ama ben bir kez daha deneyecektim. Son kez...

“Gel işte.” dedim gözlerinin içine bakarak. “Hem benim de canım sıkılmaz.”

Lütfen diye geçirdim içimden. Eğer bu sefer de reddedilirse bir daha o taşları yıkamazdım onlara karşı.

“Baban falan var ama nasıl olacak?”

“İki arabayla gideceğiz zaten. Sorun olmaz.”

“Tamam o zaman.” dedi nefesini dışarı vererek. İsteyerek gelmediğini biliyordum ama son zamanlarda istediğim şeyler oldukça azdı. Bizimle gelmesini çok istemiştim ve şimdi de geliyordu. Gerisiyle ilgilenmiyordum.

Dördümüz de sessiz sedasız odamda otururken odamın kapısı açıldı.

“Gençler bu ne sessizlik? Ben on beş yaşındayken yıkar geçerdim ortalığı.” diye dalga geçerek içeri girdi Baran.

“On sekiz olacağım Baran. Hiçbirimiz on beş yaşında değiliz.” dedim gözlerimi devirerek. Dalga geçmesi aslında bana iyi geliyordu. Beni sinir ettikçe ben de onunla uğraşmak istiyordum yalnızca.

“Aslında bu ikisi on dokuz yaşında.” dedi Nehir Buğra ve Ege’yi göstererek.

“Sen de mi on dokuz yaşındasın?” diye sordum Buğra’ya.

“Evet. Niye şaşırdın?”

“O zaman ikiniz de aynı sene mi ara verdiniz okula?” diye sordum şüpheyle.

“Evet. Sayılır.” dedi sadece Buğra ama üçünün de yüzü düşmüştü. Şimdi olmasa bile bunu daha sonra öğrenecektim.

“Her neyse ergenler, bir saate kalmaz yola çıkacağız ona göre vedalaşın.” diyerek kafama kitaplığımdan aldığı kalemi fırlattı.

“Defol Baran!” diye bağırdım kendime engel olamadan.

“Hay hay prenses. Nasıl emrederseniz.” diye sıırttı. Tam kapıdan çıkacakken “Baran?” diye seslendim.

“Ege de bizimle Bursa’ya geliyor, haberiniz olsun.”

Baran duyduğu şeyin şaşkınlığıyla bana doğru döndü.

“Niye?”

“Ah! Patronuna söyle sana biraz kibarlık öğretsin.” dedim imalı bir şekilde. Arkadaş olduklarını anlamıştım zaten ve onlar da yalanlamamışlardı ama böyle uğraşmak zevkliydi. “Gerçi onda da yok ya her neyse. Bursa’ya gidiyormuş Ege. Ben de bizimle gelebileceğini söyledim.”

“Pekâlâ. Yağız’a söylerim.” dedi Baran suçsuzum der gibi ellerini kaldırarak.

“İzin almıyorum Baran.” dedim hemen. Baran daha fazla odada oyalanmadan dışarı çıktı.

“Armin beni istemeyeceklerini anlıyorum, zorlama bence.” dedi Ege.

“Gelmek istemiyorsun diye bahane üretme. Gelmezsen gelme!” diye bağırdım sinirle.

“Ne dedim ki? Niye kızıyorsun şimdi?”

“Kız mıyorum. Gelme.”

“Ah taştan prensesimiz, duygusal bir külkedisine mi dönüşüyor yoksa?” dedi alayla.

“Bana öyle seslenme!”

“Nasıl? Taştan prenses diye mi?” derken alayla sırtıyordu.

“Senden nefret ediyorum. Defol git odamdan!”

“O kadar kolay değil o. Beni gelmeye ikna ettin şimdi de git diyemezsin. Sizinle geleceğim!” diye bağırdı bana.

“Bana bağırma!”

Nehir’in seslenişine kadar odadaki varlıklarını unutmuş gibiydik.

“Gençler sakince konuşsanıza.” diye uyardı bizi.

“Sen karışma!” diye bağırdık aynı anda.

“Ne bu ses? Ne oluyor?” diyerek içeri girdi Yağız.

“Yok bir şey.” diye mırıldandım.

“Var bir şey. Niye bağırıp duruyorsunuz?” diye sinirle sordu. Benim sesimin yanında bir de erkek sesi olduğu için bakışları Buğra ve Ege arasında gidip geliyordu. Buğra ben suçsuzum demek için aynı Baran gibi ellerini havaya kaldırdı. Geriye Yağız’ın gözünde tek suçlu Ege kalıyordu tabii ki.

“Ne var biliyor musun? Ona bağırılmasından nefret ederim.” diyerek uzatmadan söze girdi.

“İkimizin arasında olan bir şey bu.” diyerek yaslandığı yerden doğruldu Ege de. Birbirlerine meydan okuyorlardı. “İstersen ona soralım. Sıkıntı yok değil mi?” dedi bana doğru dönerek.

Şimdi odadaki tüm gözler bana çevrilmiş vereceğim cevabı bekliyordu. Yağız, şimdi yeşile dönmüş gözlerini bana dikerek öylece baktı.

“Ona böyle bir şey sormayacağım ve sen yol boyunca sinirlerimi bozmayacaksın.” dedi Yağız parmağını Ege’ye doğru sallarken. Ege ağzını açmış Yağız’a cevap verecekken onu susturdum.

“Ne zaman çıkıyoruz yola?”

“Sen iyiysen hazırlandığında çıkarız.” dedi Yağız. Göz ucuyla da Ege’ye bakıyordu.

“Birazdan hazırlanırım.” diye mırıldandım başımı sallarken. Ortamdaki gerginlikten çok rahatsız oluyordum. Belki de Ege’yi çağdırmam büyük bir hataydı ama sadece gelmesini istemiştim. Bazen istediğim şeyler uğruna her şeyi yapabilen bir insan olabiliyordum.

“Tamam.” dedi Yağız ve odadan çıktı.

“Hadi beyler siz de çıkın.” diye mırıldandım. “Hazırlanacağım.”

“Kalsaydık güzellik.” diye dalga geçen Buğra’yı duyduğumda gözlerimi devirdim.

“Hadi Buğra. Yorgunum zaten.” diyerek boynumu büktüm. Bu çocuğa gerçekten alışmışım ve gerçekten sevmeye başlamışım.

“Tamam yorgun cadı, gidiyorum” diyerek yalandan dudaklarını büzdü. Hafifçe tebessüm ederek dışarı çıkmalarını izledim. Yataktan Nehir’in yardımıyla kalkıp kıyafetlerimin olduğu dolaba doğru yürüdüm. Rahat ve şık bir şeyler giymek istiyordum ama şu anki durumumda rahatlık daha da ağır basıyordu tabii.

“Valizini hazırlamana yardım edeyim.” dedi Nehir dolabın üstündeki spor çantalarından birini alırken.

“Olur. Teşekkürler.” dedim kıyafet seçmeye başlarken. Siyah bir tayt ve üstüne de krem rengi bir şey seçtim. Hem rahattı hem de şık sayılabilirdi. Kıyafetlerimi elime alarak banyoya girdim. Mümkün olan en hızlı şekilde giyinip odama geçtim. Eşyalarımı katlamakla uğraşan Nehir’e aldırmadan saçlarımı üstünkörü düzelterip, eksik kalan eşyalarımı da çantama yerleştirdim.

“Ne kadar kalacaksınız?” diye sordu Nehir çantamın fermuarını kapatırken.

“Bilmiyorum. Yağız’a bağlı aslında ama birkaç gün kalıp döneriz sanırım.” dedim bir yandan da yataktan destek alırken. Başım tekrar dönmeye başlamıştı. Kendimi gerçekten hasta gibi hissediyordum. Aslında bir şeyim yoktu. Sadece biraz fazla stres yapmışım ve yemek yeme düzenim bozulmuştu o kadar.

Aslında stres yapan biri olmamalıydım. Gerçek anlamda rahat olup kafama bir şey takmamalıydım çünkü belki de en iyi ben bilirdim her şekilde hayatın devam ettiğini.

5. Bölüm

Her Şeyin Başladığı Yer: Bursa

Arabaya bindiğimizden beri kimseden ses çıkmıyordu. Saat ne-redeyse sekize geliyordu ve ortalama bir hızla İstanbul'dan ayrılıyor-duk. Güzel bir şehirdi aslında. Ve bir o kadar da karışıktı elbette. Bir sokağında çaresizliği ve hüznü görürken başka bir sokağında eğlen-cenin ve yaşamının sınırları keşfediliyordu. Hem korkuyor hem de seviyordum bu şehri. Küçükken bana böyle bir kargaşanın aslında mutluluk getirdiğini ve gerçekte buraya ait olduğumu bilmiyordum. Önce Ankara'ya sonra da Bursa'ya taşınırken bambaşka biriydim ben. Şu an her şeye itiraz eden ya da haklı bulsa da sırf inatçılık olsun diye bir şeyi ilk seferde kabul etmeyen Armin Soner, asıl benden çok uzaktı. Ailemin isteklerine uyup, uslu bir çocuk olmak beni mutlu ediyordu bir zamanlar. Başkalarının takdirini kazanmak yetiyordu. Hiçbir zaman girdiği her ortama uyum sağlayan ve çevresi geniş in-sanlardan biri olamamıştım ama kendime yetecek bir çevrem var-dı. Arkadaşlarım ve beni seven insanlar her zaman olurdu. Birkaç samimi arkadaş edinip hayatımın sonuna kadar onlarla olduğumu ve mutlu aile tablomun hiç bozulmadığını hayal ederdim mesela ama büyüdükçe bir şeyleri fark etmeye başladım. Ne o düşündüğüm samimi arkadaşlıkları edinebilmişim ne de mutlu bir aile tablosu. Benim çevreme sırtarak anlattığım mutlu ailem yalandan ibaretti aslında. Sürekli gülümseyen annem ve tek sorununun benim gele-ceğim olduğunu sanan babam... Hepsi yalandı. Bir kere biz eksiktik. Tablomuz eksikti. Her zaman hasretini çektiğim ve çevreme baktı-

ğımda özendiğim bir ağabey, bir zamanlar hayatımda varmış ama ben hatırlayamıyordum işte. Zorluyordum kendimi. Bir insan ağabeyini nasıl unuttur diyordum ama yoktu işte zihnimde, unutmuştum. Ve o aklıma geldiğinde hâlâ kalbimde bir daralma oluyordu. Biri kalbimi avuçlayıp sıkıyordu sanki. Nefes alamıyordum.

Şimdi ise ağabeyimin varlığını öğrendiğim yere tekrar dönüyordum: Bursa'ya. Bu sefer beni oradan koparan ve aslında hem iyilik hem de kötülük yapan adamla birlikte dönüyordum. Kısa süreliğine de olsa kendi evime gidiyordum ve kim bilir belki küçük bir çocuk gibi yine anne ve babama sarılıp, uyurdum. Bu düşüncenin mutluluğuyla başımı arabanın camına yasladım. İstanbul dışına çıktıkça Baran arabanın hızını daha da arttırıyordu. Hızdan korkan biri değildim ama yine de yolculuk sırasında uyumak isterdim ve bu hızla pek mümkün olmuyordu.

“Bursa kaçmıyor. Yavaş sür biraz.” diye homurdandım.

“Ah! Bunu şu öndeki arabanın sahibine söyleyeceksin canım. Ona yetişmek için bu kadar hızlıyım.” diye cevap verdi gözünü yoldan ayırmadan. Haklıydı. Babam Yağız ile birlikte gidiyordu ve gerçekten Yağız arabayı çok hızlı sürüyordu. Daha önce bu kadar hızlı kullandığına şahit olmamıştım. Kafamı biraz çevirerek arkada oturan Ege'ye baktım. Gözlerini cama dikmiş öylece yolu izliyordu. Donuk bir güzelliği vardı. Koyu renk saçlarıyla tezat oluşturan beyaz bir tene sahipti. Beni kendimi ortamdan soyutlamakla suçluyordu ama aynısını o da yapıyordu aslında. Sadece o mükemmel arkadaşlara sahipti. Buğra ve Nehir gerçekten mükemmeldiler. Ege ve Buğra'nın ne kadar büyük sorunları da olsa asla birbirlerinden ayrılmıyorlardı. İşte bahsettiğim samimi arkadaşlık buydu. Ege sorunlarının içinde boğuşurken bile, dostlarının mükemmelliği ile batmaktan kurtuluyordu. Daima, ona uzatılacak bir el vardı hayatında.

“Armin, şu Yağız'ı ara!” diye seslendi Baran.

“Neden?” diye sordum önüme dönerken.

“Çok hızlı gidiyor ve asıl takip edilmesi gereken arabanın, onun ki olmadığını söyle.” dedi bir nefeste.

“Ne saçmalıyorsun?” dedim anlamayarak. Bir yandan da telefonu çıkarıyordum cebimden.

“Sen sadece dediklerimi söyle, o anlar.”

Sinirlendiğimi belli edecek şekilde nefesimi dışarı verirken telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç çalıştan sonra Yağız telefonunu açtı.

“Bir şey mi oldu?” dedi hemen. Yaptığı odunluğa karşı görmeyeceğini bilsem de gözlerimi devirdim.

“Çok hızlı gidiyorsun.” dedim sinirle. Baran’ın bana söylediği şeyler aklımdan uçup gitmişti bile. “Ölmek istiyorsan yanında babamı götürme.” dedikten sonra pişman oldum. Onun da ölmesini istemezdim. Kimsenin ölmesini istemezdim aslında. Yağız’a özel bir durum yoktu kesinlikle.

“Ben ölürsem kurtulursun ha?” diye söylendi telefonda. Sesi hem kırılgan hem de sinirli çıkıyordu.

“Hızlı gitme Yağız.” dedim sadece. Diyecek başka bir şeyim yoktu. Patavatsızın tekiydim ve yine saçmalamıştım işte.

“Öyle olsun.” dedi sadece. İkimiz de telefonu kapatmamış hâlâ birbirimizin nefes alış verişini dinliyorduk. Sanırım o beni bekliyordu, ben de onu.

“Söylediklerimi söyle Armin.” diyen Baran’ın uyarı dolu sesini duyduğumda kendime geldim.

“Söylediklerin...” diye tekrar edip düşünürken birden aklıma geldi. “Ah, şey... Baran diyor ki, takip edilmesi gereken araba seninki değilmiş. Böyle bir şeyler diyor işte.”

“Anladım.” dedi yine sadece. Tek kelimelik cevapları beni fazlasıyla sinirlendirmeye başladığında “İyi” diyerek telefonu suratına kattım. Yağız arabasının hızını düşürdüğü için biz de yavaşlamıştık. Şimdi kafamı cama yaslayarak güzel bir uyku çekebilirdim. Çünkü bu yolculuk gerçekten sıkıcı geçiyordu. Güya Ege geldiğinde canım sıkılmayacaktı değil mi? Onun daha kendine hayrı yoktu açıkçası. Benim gibi taştan bir prenses (!) bile sıkılmışsa, gerçekten bir yerlerde sorun vardı.

Yağız'ın sesiyle gözlerimi açtığımda ne olduğunu algılamak için kendime birkaç saniye tanıdım ama kendime tanıdığım bu zamanı Yağız bana tanıtmıyordu.

"İyi misin Armin? Bir sorun yok değil mi?" dedi telaşla. Arabanın içine doğru kafasını uzatmış, kemerimi çözmekle uğraşıyordu.

"İyiyim yorulmuşum sadece." dedim gözlerimi kaşıyarak. "Neredeyiz?"

"Benzincide durduk. Hava alalım biraz." dedi. Kemerimi halletmişti ve arabadan dışarı çıkacakken kafasını arabaya vurdu.

"Ah!" diye acıyla inlediğinde otomatik olarak elimi başına doğru götürdüm. Ne yaptığımı fark edemiyordum bile. Başında ona yabancı olan elimin sıcaklığını hissettiğinde önce irkildi. Sanırım böyle bir tepki beklemiyordu. Aslında ben de beklemiyordum. Sonunda kendime geldiğimde elimi indirdim ve yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ateşin var." dedi Yağız arabadan çıkarken.

"Olabilir." diye saçma bir şeyler mırıldandım. Arabada daha fazla oyalanmayıp ben de dışarı attım kendimi. Marketin önünde babam, Ege ve Baran durmuş bir şeyler konuşuyorlardı. Daha doğrusu Ege onları yalnızca dinliyordu. Yağız ile birlikte konuşmadan onların yanına doğru yürüdük. Yağız göz ucuyla sürekli beni kontrol ediyordu.

"Armin'in ateşi var. İlaçları nereye koydunuz?" diye sordu babama.

"Ateşim yok, abartma. Biraz terledim o kadar." diye savunmaya geçtim hemen.

"Armin biraz terledi. İlaçları nereye koydunuz?" diye tekrar sordu gözlerimin içine bakarak. Hiçbir zaman hiçbir şeyde pes etmiyordu. Bazen bilerek, bazen farkında olmadan kalbini kırıyordum fakat yine de pes etmiyordu.

"Ben getireyim, valizin içinde olması lazım." diyerek yanımdan ayrıldı babam. Bu kadar çok üzerime düşmelerine gözlerimi devirerek çevremi izlemeye devam ettim. Baran'ın arabasının arkasında durmuş siyah bir araba ve arabanın yanında genelde bizim olduğu-

muz tarafa bakan takım elbiseli adamlar vardı. Onları görünce aklıma direkt depodaki adamlar geldi. Galiba bizi buraya kadar takip etmişlerdi. Korkuyla Yağız'ın yanına gittim.

“Şuradaki adamlar kim?” diye sordum endişeyle.

“Merak etme, benim adamlarım.” dedi rahat bir sesle.

“Neden bizimle geliyorlar ki?” diye sordum, onun adamlarının olduğu şokunu üzerimden atmaya çalışırken.

“Öyle olması gerekiyor da o yüzden.” dedi. Hiçbir zaman bilmediği bir şey hakkında da konuşmuyordu.

“İyi.” dedim ondan uzaklaşarak. Birkaç adım ilerlediğimde kolumdan tuttu.

“Güvenliğimiz için.” dedi gözlerimin içine bakarak. Ona neden güvenliğimizden endişe duyuyorsun diye sormak istesem de dilimi ısırarak kendime engel oldum. Kolumu tutan elinden kurtularak markete çıkan merdivenlere oturdum. Buz gibiydi. Daha çok üşümeme neden oluyordu ama bir yandan da beni rahatlatıyordu.

“Kalk şuradan.” dedi Yağız önümde dikilirken.

“Neden beni rahat bırakmıyorsun?” diye sölendim. Her yaptığım şeye karışıyordu ve bu belli bir zamandan sonra özgürlüğümü kısıtlamaya başlıyordu.

“Çünkü hastasın ve ateşin var ama hâlâ bu havada o merdivenlere oturuyorsun. Bazen zekâ yaşının oldukça düşük olduğunu düşünüyorum Armin.” dedi sinirle karışık alaycı bir sesle. Söylediği şeyler beni kırmıştı. Baran'ın ve Ege'nin yanında olduğumuzu göremiyordu? Sinirle oturduğum yere daha çok yayılarak kafamı bacaklarımın arasına aldım.

“Kime diyorum ben? Kalksana kızım.” dedi kolumdan çekerken ama bu sefer o kadar kolay pes etmeyecektim. Sinirle kolumu geri çektim ve eski hâlime geri döndüm.

“Armin bak sinirlenmeye başlıyorum ve...”

“Armin yiyecek bir şeyler alacağım. Benimle gelir misin?” diye seslenen Ege'yi duyduğumda başımı kaldırdım. Onun da beni merdivenlerden kaldırmak için uğraştığını biliyordum ama Yağız gibi

davranmamıştı en azından. Hem Yağız' da sinir etmek için harika bir fırsattı benim için.

"Tabii gidelim." diyerek merdivenlerden kalktım. Birlikte markete yürürken arkamızdan Yağız'ın küfür ettiğini duyabiliyordum. Kendi suçuydu ama. Ege ile birlikte marketin içine girdiğimizde abur cubur reyonuna doğru ilerledik.

"Burada olmamdan çok rahatsız." dedi Ege sessizliği bozarak. Bakışlarımı ona çevirerek kaşlarımı çattım.

"Kim?"

"Yağız. Beni burada bırakıp gitmek istiyordur büyük ihtimalle." dedi alayla. Bu konuda gerçekten haklıydı. Yağız'ı biraz olsun tanıdıysam bunu onun da düşündüğüne emindim.

"Boş ver." dedim gülümseyerek. "Sonuçta benim arkadaşımsın ve sana katlanmak zorunda."

"Aranızda bir şey mi var?" diye sordu kaşlarını çatarak. Bu aslında hem beklediğim hem de kaçtığım bir soruydu. Ona yalan da söylemek istemiyordum ama sanki doğruları söylersem arkadaş olamazmışız gibi geliyordu. Ve ben Ege ile gerçekten arkadaş olmak istiyordum. Hem biraz benim gibiydi hem de benden başkaydı o.

"Hayır ya, ne alakası var? Babamın emanet ettiği bir tanıdık işte." dedim çikolata seçerken.

"Öyle olsun." diye mırıldandı. İnandığı için mi uzatmıyordu yoksa daha fazla deşmek istemediği için mi bilmiyordum.

Ege ile birlikte yiyecek bir şeyler aldıktan sonra Yağızların yanına geri döndük.

"Baban ve Baran şurada. Bir şeyler yiyeceğiz." dedi yürürken. Gittiğimiz tarafa baktığımda babamları çay içerken gördüm. Oturdukları masada da yiyecekler vardı. Birazdan olacakları tahmin edebiliyordum. Önce babam yemem için zorlayacak ama sonra pes edecekti. Sonra devreye Yağız girecekti ve ben yiyene kadar da susmayacaktı.

Ege ile birlikte babamın karşısında olan sandalyelere oturduk. Sağ tarafında Baran oturuyordu ve sol tarafına da Yağız geçti.

“Hadi çocuklar bir şeyler yiyin.” dedi babam Ege ile benim önüme doğru yiyecekleri çekerken.

“Benim canım istemiyor.” diyerek Ege’nin elinden market poşetini aldım. Canım çikolata yemek istiyordu.

“Aç karnına onu mu yiyeceksin?” diye sordu Yağız elimden çikolatayı almaya çalışarak.

“Evet. Sakıncası mı var?”

“Evet.” dedi beni taklit ederek.

“Ama ben bunu yemek istiyorum.” dedim çikolatamı açmaya çalışırken.

“İlaç alacaksın Armin. Çikolata yiyerek ilaç alamazsın.” diyerek araya girdi babam. Yağız da dikkat dağınıklığımdan faydalanaarak elimdeki çikolatayı ve poşeti aldı. Ona sinir olmuş bir biçimde önümdeki çaya ve yiyeceklerle döndüm. Yemek istemiyordum. Normal zamanda bile içmediğim çay vardı önümde ve bir tane de sandviç... Başımı iki yana sallayarak sandviçimden küçük küçük lokmalar almaya başladım. İçinde sevmediğim bir şeye rastladığım zaman ayırıyordum.

“Ege kendini anlatsana biraz.”

Babamın konuşmasıyla kafamı ona doğru çevirdim. Şüphyle Ege’ye bakıyordu. Ege çayından bir yudum alarak babama doğru döndü.

“Soyadım Özsoy efendim. Armin ile aynı okuldayız ama bir yaş büyüğüm ondan.” dedi kısaca.

“Özsoy... Şu tekstil ile uğraşan şirket değil mi? Hatta bir markanızın olduğunu da duymuştum.” dedi babam.

“Evet. Ben pek ilgilenmiyorum açıkçası işlerle.”

“Öyle mi?” dedi babam başını sallayarak. “Desene, sende Armin gibisin. Küçükken onu da hep şirkete götürürdüm ama arkamı döndüğüm anda kaçırdı.”

Babamın eski anılarımızı anlatmasıyla istemsizce gülümsedim. Güzel zamanlardı.

“Neden hâlâ lisedesin peki?” diye sordu Yağız merakla ama merakında biraz da şüphe vardı.

“Bir yıl ara vermem gerekti lise üçüncü sınıfta.” dedi Ege gözlerini Yağız’a dikerek.

“Niye?” diye ısrarla sordu Yağız.

“Özel nedenler. Kimseyi ilgilendirmeyenlerden.”

İkisi de oldukça ileriye gidiyordu ve masada gözle görülecek cinsten bir gerilim vardı.

“Tamam her neyse,” diye araya girdi Baran. “Armin şu ilaçlarını al da yola çıkalım.”

“Tamam.” diye mırıldandım ve masada duran ilaçları elime aldım. Farklı renklerde üç tane hap şimdi avcumun içinde bana bakıyordu. İlaç almaktan nefret ediyordum.

“Hadi kızım.” diye seslendi Baran. Üçü de gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama Ege’nin bakışları daha değişikti. Hipnoz olmuş gibi bakıyordu elimdeki haplara.

“Kolaysa gel sen al.”

“Aman ölürsün zaten üç tane haptan.” diye dalga geçtiğinde cevap vermeyip, hapları teker teker yutmaya başladım. Sonunda hepsini yuttuğumda yüzümü buruşturmadan edemedim. Ege ise bu hâlimi gülerek izliyordu. Ben de ona gülümsediğimde Yağız’ın sesini duydum.

“Hadi kalkalım.” dedikten sonra birkaç adım atıp, bana baktı. “Armin! Benim arabama gel.”

~

Bursa’ya varmamıza kısa bir süre kalmıştı ama ben şu an Baran’ın arabasında değil Yağız’ın arabasındaydım. Bu da yetmezmiş gibi babam da Baran’ın arabasına geçmiş beni Yağız ile tek bırakmıştı. Şu an mola vermeden önceki hâlimize göre daha yavaş gidiyorduk ve aslında uyumak için oldukça güzel bir ortam vardı. Arabanın içi sıcacıktı ve tabii ki oldukça da sessizdi. Buna rağmen uyuyamıyordum. Hem annemi görmek için az bir zamanım kalmıştı ve bunun heyecanını yaşıyordum hem de Yağız’a sinirliydim. Yaptığı şey çok kabaydı.

Üstelik, önemsediyimi bile bile Ege'nin yanında yapmıştı. İçimden bir ses zaten bilerek olduğunu söylüyordu.

“Surat mı asıyorsun sen hâlâ?”

Bana baktığını fark ediyordum ama inat etmiştim bir kere. Bakmayacaktım yüzüne, görmeyecektim ne renk olduğu belli olmayan gözlerini.

“Hey! Cevap versene.” diye seslendi tekrar Yağız. “Neyin tafrası bu?”

“Acaba neyin?” diye mırıldandım sinirle.

“Yüksek sesle söyle, korkak tavuk.” diye kışkırttı beni. Asıl amacının da bu olduğunu biliyordum ama bile bile düşüyordum tuzağına.

“Diyorum ki, yaptığın çok kaba ve ayıptı.”

“Neresi ayıp ya? Ha Baran ile gitmişsin ha benimle ne fark eder?” diye sordu yüzüme bakarken.

“Önüne bak! Kesin ölmek istiyorsun sen.” diye söylendim. “Hem olay Baran değil. O arabada Ege de vardı. Benim arkadaşım olan Ege. Hatırladın mı?”

“Akıldan çıkıyor mu diye sorsana önce.” diye dalga geçerek kahkaha attı.

“Ne büyük tesadüf.” diye mırıldandıktan sonra dudağımı ısır-dım. Yağız'ın yanında söylememem gereken başlıca şeylerden birini ima etmiş hatta açıkça söylemiştim. Sinirden tutamıyordum çenemi sanki.

“Armin!” diye bağırdı Yağız. Gerçekten ürkütücü görünüyordu. Yüzüne kaçamak bakışlar atıyordum ve sakinleşmesi için dua etmek-ten başka çarem yoktu.

“Ne var biliyor musun?” diye sordu gergince gülümseyerek. Az da olsa daha sakin çıkıyordu sesi. “Her şeyin sonunda seninle evle-necek olan benim sonuçta, o değil.”

Duyduğum şeyin şaşkınlığıyla dudaklarım aralandı. Bunu daha önce böylesine yüzüme çarpmamıştı. Onu sevmeyen ve ona göre çocuk sayılabilecek olan bir kız için neden bu kadar uğraşıyordu anla-mıyordum.

“İğrenç birisin Yağız.” dedim kısık sesle. Zaten kendime doğru çekmiş olduğum bacaklarıma daha çok tutundum ve akmayı bekleyen gözyaşlarımdan siyah tayıtımları ıslatmasına izin verdim. Söylediği her şey kalbimi acıtırdu sanki. Beni yaralıyordu. Her şeyden, her kesten beni koruyacağını söylerken en büyük zararı kendisi veriyordu. Peki, ona duyduğum nefret nasıl bir şeydi ki söylediği her sözle içimdeki yara daha da büyüyor, kanıyordu?

“Armin ben...”

“Uyuyacağım.” dedim sözünü keserek ve hemen başımı cama yasladım. Arabanın hızını azalttığını hissedebiliyordum. Belki bu sefer dualarım kabul olur diyerek Yağız’a fark ettirmeden emniyet kemerimi çözdüm. Dikkatini yola vermiş dümdüz bakıyordu. Yavaş hareketlerle kemeri eski yerine bırakarak eski hâlime geri döndüm. Gözlerimi yavaşça kapatırken bir türlü dinmeyen gözyaşlarıma sürekli yenisi ekleniyordu.

Ani frenler ve hız yüzünden gözlerimi açtığımda düz yolda zikzaklar çizdiğimizi gördüm.

“Ne oluyor?” diye bağırdım korkuyla. Uyku sersemliği bile kalmamıştı üzerimde. Kalbim deli gibi atarken şaşkınlıkla bakıyordum yola.

“Yok bir şey.” dedi Yağız ama sesindeki endişeyi hissedebiliyordum.

“Kahretsin! Piç herif!” diye bağıırken önümüzde arabadan uzaklaşmaya çalıştığını gördüm.

“Yağız...” dedim kısık sesle. İçimden de dualarımın kabul olmaması için tekrar dua etmeye başlamıştım. Ölmek istemiyordum. Korkuyordum ve bir anlık sinirle ettiğim dualar yüzünden Yağız’ı da yanımda götürmek istemiyordum.

“Sadece sıkı tutun tam... Kemerin!” dedi dehşetle ve sol koluyla direksiyonu kavrarken sağ kolunu da bana uzatarak aniden fren yaptı. İkimiz de yaşadığımız şokla kıpırdayamıyorduk. Yağız’ın sağ kolu boynuma doğru uzanmış öylece duruyordu. Ben ise, kolundan rahatsız olmak yerine sımsıkı ona sarılmak istiyordum ama ben de

hareket edemiyordum. Sanırım öne doğru uçmamı engelleyen Yağız olmasaydı şu anda camdan fırlamış olurdum.

“Ne oldu?” diye mırıldandım sesimin titremesine engel olamadan. Yağız sanki benim konuşmamı bekliyormuş gibi hemen kendini toparladı ve arabayı çalıştırdı.

“Yok bir şey, gidiyoruz.” diyerek gaza bastı. Arkamı dönüp babamların olduğu arabaya bakmak istediğimde kocaman bir boşlukla karşılaştım. Zaten çok fazla olmayan arabalara göz gezdirerek onları bulmaya çalışıyordum.

“Yağız, babamlar yok. Neredeler?” diye sordum dehşetle.

“Gelirler Armin, bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum? Neredeler? Demin ne oldu?” diye bağırmaya başladım. Yanağımdan aşağı süzülen gözyaşlarıma engel olamıyordum. Az önce hissettim korku yüzünden hızlanan kalbim bile yavaşlamamıştı henüz.

“Depodaki adamları hatırlıyor musun? Onların birkaç adamı işte. Korkutmak istediler ama şimdi sorun yok tamam mı? Devam ediyoruz.” dedi güven veren bir sesle. Ona gerçekten güveniyordum. Sorun yok diyorsa sorun yoktur ama öyle hissedemiyordum. Elimde değildi. Her şey sorunmuş gibi geliyordu bana. Ben, Yağız, Baran, babam... Herkes sorundu sanki.

“Ne istiyorlar senden?” diye sordum iki elimi birden yüzüme bastırarak. Ellerimin soğukluğunu yüzümde hissetmeye çalışıyordum ama ya demin yaşadığım adrenalin yüzünden ya da Yağız'ın dediği gibi gerçekten ateş yüzünden yanıyordum. Yağız arabayı kullanırken kafasını bana doğru çevirerek gözlerimin içine baktı.

“Canımı...” dedi sessizce. O anda sanki Yağız beni tutmamış ve arabanın camından dışarı uçmuş gibi hissetmeye başladım. Bedenim cama çarpmış ve kırılan cam parçaları her yerime batıyormuş gibi sızlamaya başladı. İma ettiği şey söylediği şeyin aksine, çok başka gelmişti nedense. Böyle anlamak istediğim için miydi yoksa gerçekte olduğu için mi bilmiyordum ama şu anda hızla çarpan kalbimi sus-

turarak mantığımı devreye soktum. Yağız'ı öldürmek mi istiyorlardı yani? Evet, kesinlikle bunu söylemiş olmalıydı.

Biraz önce zorla engel olduğum gözyaşlarım yeniden akmaya başladı.

"Neden?" diye mırıldandım korkuyla. Eymen'i diriltip tekrar öldürüyorlarmış gibi hissediyordum şimdi. Sanki Eymen'in boğazında gördüğüm kanlar etrafa sıçırıyormuş gibi... Kendime engel olamadan ellerimi boğazıma götürdüm. Farkında olmadan nefesimi tutmaya başlamıştım bile. Buna engel olamıyordum. Hep aynı şey oluyordu. Gözümün önündeki kanlar, Eymen'in kesilmiş boğazı ve çığlık çığlığa ben... Hep aynıydı. Bir düzeni vardı sanki ve hiç sekteye uğramadan sırayla gerçekleşiyordu her şey.

"Armin! Bak lütfen şu anda olmaz." diye seslendi Yağız. Ona dönüp "İyiyim sorun yok" demek istiyordum ama dudaklarımdan döken tek şey "Sen de mi gideceksin?" oldu.

"Hayır. Hayır Armin. Ben hep buradayım duydun mu? Sen de benimlesin." dedi elimi tutarak. Sonlara doğru sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Beni her seferinde ne kadar da yanlış anlıyorsun şirine. Bahsettiğim şey kendim bile değildim." diye mırıldandı acıyla gülümseyerek. Söylediği her şeyi duyuyordum ama soru soracak ya da cevap verecek gücü bulamıyordum kendimde. Bana şirine demişti ve ben bunun için bile söylenemiyordum. Şirine... Kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissettirmişti, benim hissetmek istediklerimin aksine.

"Armin iyisin, değil mi?" diye seslendi tekrar Yağız. Elini geri çekerek, gözlerimin içine baktı. Bana dokunmaktan korkuyor gibiydi.

"Evet." diye mırıldandım yalnızca ve başımı cama doğru yaslayarak uyumaya koyuldum.

~

Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu anlamak için boş boş çevreme bakındım. Nerede olduğumu anlamam çok fazla zamanımı almadı. Sonuçta kim yıllarını geçirdiği odayı tanımazdı ki? Yatakta etrafı incelerken birden odamın kapısı açıldı.

“Prensesim, uyandın mı?” diyerek boynuma sarıldı annem. Annemi ben de çok özlemiştim ama şu anda hasret giderme psikolojisinde olmadığım için onu yavaşça geriye doğru itip derin derin nefes almaya başladım. Annem de yaptığı hatayı fark etmiş olacak ki geri çekildi ve özlemle beni incelemeye başladı. Gözleri dolmuş ama yine de gülümsüyordu.

“Kilo vermişsin.” diye mırıldandı sanki tek sorunumuz buymuş gibi. Onu çok özlediğimi ve ne olursa olsun gördüğümde sarılıp her şeyi unutacağımı düşünürdüm ama öyle olmuyordu işte. Karşımda durmuş kilo verdiğim için üzülüyordu ama bir malmışım gibi satılmama da engel olmuyordu. Yine de özlemiştim işte. Yaptığı şeylere rağmen benim annemdi ve her çocuk gibi benim de anneme ihtiyacım vardı.

“Biraz.” diye mırıldandım

“Seni çok özledim.” dedi annem ağlamaya başlarken.

“Beni bırakan sendin.”

Gözlerinin içine bakıyordum ama birikmiş gözyaşlarımdan yüzünü çok net göremiyordum. Sadece ağlamayacağımı tekrar ediyordum içimden ama akmak için hazırda bekleyen gözyaşlarıma ne kadar söz geçirebilirdim ki?

“Armin... Yağız seni çok seviyor.” diye mırıldandı başını sallayarak. Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu anlamıyordum.

“Beni ona sattınız!” diye bağırdım sesime engel olmaya çalışmadan. “Daha ben çocuğum, size ihtiyacım var.”

“Artık çocuk değilsin Armin.” dedi annem elimi tutmaya çalışırken.

“Evet haklısın. Değilim. Sonunda birkaç yıl içinde evleneceğim değil mi? Hem de sevmediğim bir adamla.” dedim çaresizce. Bu kadar aciz olmaktan nefret ediyordum ama gözler önünde olan bir şeyi de saklamaya gerek görmüyordum. Acizdim ben. Her fırsatta birilerinden yardım dilenen ve tek başına hiçbir şey yapamayan küçük ve güçsüz bir kız çocuğuydum.

“Armin...” diyerek bana sarılmak istediğinde engel oldum. Bana dokunması şu an istediğim en son şeydi.

“Bana dokunma.” diyerek ayağa kalktım ve kızarmış gözlerime bile bakmadan merdivenlerden aşağı indim. Evimiz o kadar da büyük değildi. Yani eski evim... İki katlı ve şirin bir evdi. Küçük de sayılmazdı tabii. Kocaman bir bahçesi ve bahçenin içinde de annemin kendi elleriyle yetiştirdiği rengârenk çiçekler vardı. Hepsini özlüyordum. Merdivenlerden gürültüyle inişimi, babamın sabah gazetesini okurken bana bağırmasını ve annemin çiçekleriyle konuşup beni onların ablası yapmasını... Her şeyi. Bunlar en fazla birkaç yıl önceki anılarımdı ama şimdi sanki üzerinden oldukça zaman geçmiş gibi hissediyordum. Burnumda tütüyordu eski aile saadetim.

Merdivenlerden indiğimde salonda babamı, Yağız ve Baran’ı oturmuş muhabbet ederlerken buldum. Ben geldiğimde hemen susup, bana bakmaya başladılar. Babam ve Baran ikili koltukta yan yana oturmuşlardı ve Yağız da onların çaprazında tek başına oturuyordu. Üzerimde hissettiğim bakışları yok sayarak tekli koltukları es geçtim ve Yağız’ın yanına oturmak için yürüdüm. Dikkatle beni izliyordu. Ağladığımı fark etmiş olmalıydı ama hiçbir şey söylemiyordu. Üçlü koltukta Yağız’a uzak bir şekilde en uçta oturabilirdim ama ben hemen yanına oturdum. Hatta kollarımız bile birbirine değiyordu. Şu anda varlığını hissetmeye ihtiyacım vardı. En az ailem kadar suçluydu belki ama eminim ki eğer ailemin yerinde Yağız olsaydı kızını asla birine satmazdı. Hatta bence mükemmel bir baba olurdu o. Bu yüzden şu anda beni satan ailemdense Yağız daha sıcak geliyordu.

“Bir sorun mu var?” diye fısıldadı kulağıma doğru. “Gözlerin kızarmış.”

“Yok.” dedim sessizce kafamı çevirip gözlerine bakarken. Aramızda birkaç santim kalmış, nefeslerimizi tutarak öylece dururken, duyduğum sesle kendime geldim.

“Ben artık gideyim.” derken salonun girişinde dikilen Ege ile gözlerimiz buluştu.

Çatal bıçak sesleriyle dolu masada başımı tabağıma gömmüş bir şekilde olacakları düşünüyordum. Aileme duyduğum sinirle, Yağız'ın sevgisine sığınmıştım. Ege o anda aklıma bile gelmemişti. Küçük bir kız çocuğu gibi Yağız'ın yanında otururken Ege'yi gördüğümde ise içimi bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Karşımda oturan Ege'ye baktığımda da aynı his sürekli kendini yeniliyordu. Daha önce hissetmediğim ve bana yabancı olan bir histi bu. Kendimi sorgulamama neden olan bir his... Aynı zamanda Ege'nin gideceğini duyduğumda çılgık atarak ona engel olmak isteyecek kadar da garipti. Yine de bugün şanslı günümde olmalıydım ki, ben bir şey yapmadan babam Ege'yi yemeğe davet etmişti.

“Okul bittikten sonra ne yapmayı düşünüyorsun Ege?” diye sordu annem. Babam gibi o da masanın bir ucunda oturmuş havadaki gerilimi tartıyordu. Babam için masada sohbet, olsa da olur olmasa da anlamı taşıırken annem için bir gereklilik gibiydi. Bir ailenin kuvvetli bağlarını sergileyebileceği ender yerlerden biriydi ne de olsa.

“Sanırım işletme okuyacağım. Sonra da şirketin başına geçirim.” diye cevapladı Ege. Her zaman kibar bir çocuktuk zaten ama anne ve babamla konuşurken daha da dikkat ettiğini hissedebiliyordum. Umursamaz çocuk Ege'den sadece küçük kırıntılar kalıyordu geriye. “Sen karar verdin mi peki Armin?” diye sordu bakışlarını bana çevirirken.

“Sanırım ben de öyle yapacağım.” diye yanıtladım düşünmeden. “Ailemin ve müstakbel kocam Yağız'ın isteği bu” demek o kadar da kolay değildi benim için.

“Mantıklı olan bu zaten değil mi? Sonuçta aileleriniz size bir şeyler bırakıyorlar. Güçlü şeyler. Ve sizin de devam ettirmenizi beklemeleri çok doğal.” dedi Baran. Masadaki gerginliğe rağmen oldukça rahat duruyordu ve tabağındaki yemekleri iştahla yiyordu.

“Bilemiyorum, bana fark etmez. İstedğim bir şey olmadığı için kabul ediyorum ama eğer olsaydı ideallerimin peşinden giderdim.” Dedi Ege. Gözlerimin içine bakıyor, bana mesaj vermek istiyormuş

gibi duruyordu. Hayallerinin peşinden git der gibiydi sanki ya da ben öyle anlamak istiyordum.

“Ailenin de bu konuda fikri önemli ama.” dedi annem onaylamaz bakışlarını Ege’ye yollarken. Annemden ilk eksisini aldığını anlayabiliyordum ama Ege için bu durum o kadar önemli durmuyordu.

“İleride o hayatı ben yaşayacağım ama sonuçta. Ailemsiz... Bu yüzden onların fikirleri önemli olsa da son karar daima benim olurdu.” diye cevapladı Ege. Terbiyesinden ödün vermeyen ama sonuna kadar da düşüncelerini savunan biri vardı karşımda. “Senin de hayallerin vardır eminim ki Armin.”

“Şey... Aslında evet.” dedim gülümsememi bastıramadan. Beni anlayan ve ne istediğimi soran biriyle sohbet etmeyi özlemiştim. “İnsanlarla iç içe olup onlara yardım edebileceğim bir meslek istedim aslında.”

“Neden isterdim dedin ki? Hiçbir şey geçmiş sayılmaz.” dedi Ege her şeyden habersiz.

“Ben...”

“Çünkü Armin de şirketinin başına geçecek. Soner Holding’in tek vârisi o.” dedi Yağız. Masaya oturduğumuzdan beri ilk defa söze karışıyordu.

“Evet ama eğer istediği başka bir meslekse onu yaparken de işleri yürütebilir. Bunu başaran bir sürü insan var.”

“Neyse, bu aile arasında halledilecek bir konu.” diye cevapladı Yağız. Ben de bu ailedenim demenin en kestirme yoluydu sanırım onun için.

Ege birkaç dakika daha yemeğiyle ilgilendikten sonra peçeteyle ağzını temizledi.

“Müsaadenizle ben artık kalkmalıyım. Her şey çok güzel olmuş Nermin Hanım, ellerinize sağlık. Halamı daha fazla bekletmeyeyim ben.”

Ege ile birlikte hepimiz ayaklandık. Babam ve annem tanışıklıklarına memnun olduklarını söylerken ben de kafamdan Ege ile gidip

gidemeyeceğimi tartıyordum. Böyle bir şeyi neden düşündüğümü bile bilmiyordum üstelik.

“Hoşça kal Armin.” diyerek kapıya doğru ilerledi Ege.

“Ege?” diye seslendim arkasından. Ege bana garip bakışlar atarken ben de babama doğru dönerek “Baba, bende Ege ile gideceğim. Geç kalmam.” dedim.

Yağız ile aynı ortamda bulunup ona bir şey söylemek zorunda olmamak mükemmel bir duyguydu. Ona değil de, babama hesap vermeyi özlemiştim. Üstelik bu hesap vermek bile değildi.

“Armin hava kararacak, daha sonra görüşürsünüz.” diye mırıldandı babam. Kafamı Yağız’a çevirdiğimde ise bir şey söylememek için dişlerini sıktığını gördüm.

“Bir şey olmaz baba.” dedim itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. Eskisi gibi babasının kurallarına uyan küçük Armin değildim artık. O da bunu bildiği için daha fazla ısrar edemiyordu. Ne kadar da acıydı bu. Bir baba olarak kızına karışacak yüzü bulamaması berbat bir şey olmalıydı. Daha fazla oyalanmadan gözlerini dikmiş bana bakan Ege’nin yanına doğru yürüdüm. Beraber tam kapıdan çıkacakken Yağız’ın seslenmesiyle durduk ikimiz de.

“Armin? Tek başına...”

“Burası benim şehrim Yağız. Burada seni dinlememe gerek yok.” diyerek montumu aldım ve dışarı çıktım. Evde daha fazla oyalanmak istemiyordum çünkü durdukça yeni bir engel çıkıyordu. Ege ile hızlı sayılabilecek adımlarla bahçeden çıkarken ikimiz de konuşmuyorduk. Zaten genelde sohbeti başlatan taraf ben olmazdım.

“Aile yapınız... Çok garip.” dedi Ege adımlarını yavaşlatırken.

“Evet öyledir.” diye mırıldandım. Onun gördüklerinden ya da hissettiklerinden daha da garipti üstelik.

“Yağız tam olarak neyiniz oluyor?” diye sordu Ege yüzüme bakarak. Gerçek cevaplar istediği belliydi. Normal olan da buydu zaten ama istediği cevapları verebileceğimden emin değildim.

“Babamın bir tanıdığı işte. İş falan yapmışlardı. Aile dostu gibi.” diye yalan söyledim. Kurduğum cümleler saçma sapan ya da kesik

kesik bile olsa artık çok rahat yalan söyleyebiliyordum. Önceden yalan söylerken ya yüzüm kızarırdı ya da kekelerdim ama artık söylediklerime kendim bile inanıyordum. Yalan söylemenin ilk kuralı zaten buydu değil mi? *Söylediğin yalana kendin bile inan!*

“Çok garip biri. Ağabeyin gibi davranıyor.” dedi Ege tek kaşını kaldırarak. Bunun ima olduğunu anlamayacak kadar salak değildim ama salağa yatacak kadar zekiydim.

“Evet, haklısın.”

“Ev çok uzak değil zaten. Buraya yakın, on beş dakikaya varmış oluruz.” dedi Ege ellerini cebine sokarken. Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra ikimiz de sıkılmış olmalıyız ki aynı anda konuşmaya başladık.

“Buğra ile...”

“Halan...”

“Tamam sen söyle.” dedi Ege.

“Yok, söyle sen önemli bir şey değildi zaten benimki.” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Şey... Buğra ile bayağı yakınsınız diyecektim.” dedi yerdeki taşlara tekme atıp yürümeye devam ederken.

“Evet. Çok iyi biri, komik de. Siz de yakın gibisiniz aslında.”

“Öyleydik önceden.”

“Sonra neden bozuldu aranız?” diye sordum. Aslında insanların özel hayatları, ne yapmak istedikleri, ne yapacakları ilgilendiğim şeyler değildi. Ama şu sıralar, onların hayatlarını merak ediyordum hatta dâhil olmak istiyordum.

“Sen neden geldin İstanbul’a?” diye sordu, benim sorumu duymazlıktan gelerek.

“Bir şey sordum” dedim kaşlarımı çatarak.

“Ben de öyle. Sen cevapla bende cevaplayacağım. Söz.”

“İlk ben sordum. Sen cevapla önce.” dedim küçük bir çocuk gibi mızızlanarak.

“Pekâlâ.” diye mırıldandı mavi gözlerini bana çevirerek. Konuşmaya başladığındaysa bana anlatmaktan daha çok anıları arasında kayboluyormuş gibi duruyordu.

“Ona bir sır verdim ve o beni arkamdan vurarak başkalarına anlattı. Beni düşünüyordu sözde ama insan kardeşine öyle mi yapar? Sırf kendi doğruları öyle diye, satar mı? O da zor zamanlar geçiriyordu ve eğer gelip benden af dileseydi belki de unuttur, affederdim. Ama o her seferinde doğru yaptığını savundu. Karşıma dikilip bana... Her neyse. Zor günlerdi ve o yanımda yoktu Armin. O gün o arabadan indiğinde onu durdurمامa nedenim buydu. Ben gittiğimde o dur demedi ve artık o gittiğinde de ben dur demiyorum.”

“Ben...”

“Bir şey söylemene gerek yok. Sıra sende bu arada.” dedi duygusuz bir sesle. Şimdi ne söyleyecektim peki? Her şeyi anlatmamış olsa da doğru şeyleri anlattığı belliydi. Onu kandıracak mıydım yani? Defalarca birçok insanı kandırmıştım. Defalarca yalan söylemiştim. En yakın arkadaşlarıma karşı bile maske takıp hayatımdan uzaklaştırmıştım ama şimdi onu kandırmak istemiyordum. Bir yanım anlat her şeyi, öğrensin diyordu. Diğer yanımda, gitmesini istemiyorsan sus...

“Eğer bir şeyler söylersem, yalan söylerim.” diye itiraf ettim ona doğru dönerek. Yürümüyordum. Ege de durdu ve bana doğru bir adım daha attı.

“Neden?” diye fısıldadı. Mavi gözlerini bana dikmiş cevabımı bekliyordu. Ben cevap vermedikçe bir adım daha yaklaşıyordu ve her adımında farkında olmadan biraz daha geriye doğru gidiyordum. Sonunda kaldırım bitip, sırtımı duvara yasladığımda o da durdu ve tekrar “Neden?” diye fısıldadı. Buz gibi havada sıcak nefesi kendimden geçmeme neden olurken sorduğu sorunun ağırlığı dinç kalmamı sağlıyordu.

“Sana yalan söylemek istemiyorum Ege.” diye mırıldandım yüzünü incelerken. “Neden diye sorma bana.”

"Ben sana anlattım." dedi biraz daha yaklaşırken. Daha fazla yaklaşmasının mümkün olmadığını düşünürken her seferinde beni yanıltıp bir adım daha atıyordu. Bir an, hızla çarpan kalbimin sesini duyup duymadığını merak ettim. Çünkü o bu kadar yakınımıdayken nefes almıyordum ve kalbimin ritmini daha da net fark edebiliyordum. Daha önce böyle bir şey yaşayıp yaşamadığımı, kalbimin bu kadar atıp atmadığını bilmiyordum. Gerçi şu anda herhangi bir şeyi ayırt edecek durumda da değildim zaten. Ege'nin sıcak nefesi yüzüme çarpar ve parfümünün harika kokusunu solurken başka bir şey düşünemiyordum. İki dertli insanın duvarlarını, oluşturdukları kalelerini yıkıp en saf halleriyle kalması gibiydi şu anki durumumuz. Belki de beni en iyi o anlardı. Ama giderdi işte. Gitmesine dayanamazdım. Benim için Buğra gibi değildi. Başka bir zamanda bunu önemsemesem de şu an anlayabiliyordum. O farklıydı. Nasıl ya da niye olduğunun bir önemi yoktu.

"Gidersin." diye fısıldadım başımı yere doğru eğerek. Beni duyduğundan bile emin değildim. İki elini birden duvara yaslayarak, beni duvarla arasına aldı. Yüzlerimiz arasında kısa bir mesafe kala durmuş öylece bakıyordu. Benden daha uzun olduğu için kafamı biraz daha yukarı kaldırdım ve ben de onu incelemeye başladım. Güzel bir yüzü vardı. Gözleri, bakışları, burnu, sinirlendiğinde kasılan çenesi... Çekiciydi. Etrafındaki her kızı kendine bağlayabilecek bir görüntüsü vardı ve bunları düşünürken aklımda bir isim daha belirliyordu. Yağız... Tıpkı Yağız gibiydi.

"Neden gideyim ki?" diye sordu şaşırarak. "Hem bu senin için önemli mi?"

"Sadece..."

"Son kez Armin... Son kez soruyorum. Ya şimdi bir şeyler söyler, gözlerindeki samimiyetin doğru olduğunu ispat edersen ya da zaten hiç girmediğim hayatında bir daha beni göremezsin." dedi kararlı bakışlarıyla.

"Ege... Bu o kadar basit bir şey değil tamam mı?" diye bağırdım. Bütün büyü bozulmuştu. Sinirle onu itip derin bir nefes aldıktan

sonra olduğum yere oturdum. Kendimi daralmış ve yıpranmış hissediyordum. Biri kalbimi ellerinin arasına almış ve sıkıyormuş gibiydi. Birkaç dakika her şeyi unutup Ege'nin gözlerinin tadını çıkarmıştım ama yine her şey mahvolmuştu. Olması gerektiği gibi... Zaten ne zaman benim istediğim gibi olmuştu bir şeyler?

Ege olduğu yerde taşlara tekme atarak ellerini saçlarının arasına geçirdi. Şu an, o da benim kadar tuhaf görünüyordu.

“Basit olmayan ne Armin?” diye sordu sakince. Yanıma gelip dizlerinin üzerine oturduğunda ona bakmamak için başımı yere eğdim. Beni yalan söylemeye zorluyordu hâlâ.

“Yüzüme bak.” diyerek çenemden tutarak gözlerine bakmaya zorladı. “Ben böyle sevmiyorum. Gizli saklı şeyler falan. Sonra hepsi bir anda ortaya çıkınca çok yaralıyor insanı, güven bana. Zarar görmemi istemiyorum. Bana tanıdık geliyorsun. Sanki yıllar önce seni kaybetmişim de şimdi bulmuşum gibi. Korkuyla bakan gözlerin tanıdık. Ya hata yaparsam diye başladığın cümlelerin tanıdık. Kendinle olan savaşın tanıdık, Armin. Partiden beri böyle hissediyorum ben, taştan prenses. İstediğim tek şey, kendini Buğraya açtığın kadar bana da açman. Bu kadarını hak etmiyor muyum sence?”

“Buğra ile aynı değilsin.” diye mırıldandım. Daha fazlaydı sanırım.

Ege acı bir şekilde gülümsedikten sonra ayağa kalktı. Beni yanlış anlamıştı. İçimden tüm samimiyetimle tamamladığım eksik cümle mi bambaşka yorumlamıştı.

“Eve dön Armin.” diyerek beni beklemeden yürümeye başladı. Arkasından seslenip durdurmak istesem de kendime engel oldum. Sanırım böylesi daha iyiydi. Zaten birbirine girmiş duygularım yeterince kafamı karıştırırken daha fazlasına gerek yoktu.

Yerde oturduğum için soğuktan uyuşan bacaklarımı zorlayarak ayağa kalktım ve geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. Hava iyice kararmaya başlamıştı. İşlek caddelere ve sokaklara daha uzakta bir evde oturduğumuz için çevrede çok insan yoktu. Hatta evimiz şehrin

sonuna doğru bile sayılabilirdi. Çevrem, harika yaşamları barındıran lüks sitelerden oluşuyordu genelde.

Eve doğru yürürken burada geçen çocukluğumu düşündüm. Dört yaşına yeni basarken Ankara'ya taşındığımızı biliyordum. Dokuz yaşındayken de buraya gelmiştik. Yaklaşık olarak on beş yaşına kadar, yani Eymen'in unuttuğum varlığını öğrenene kadar huzurluydum. Okula gidip gelen ve annesine bahçede çiçek dikmesine yardım edip babasıyla ders çalışan sıradan bir çocuktum. Sonra bir anda koparıldığım ve varlığından bile haberim olmayan ağabeyim karşıma çıktı ve ben daha ona doyamadan da tekrar koparıldı. Bu sefer ebediyete kadardı üstelik.

Birden bana seslendiği duydum. Arkamı dönüp bana doğru gelen kişiyi gördüğümde ise ağzımın şaşkınlıkla açılmasına engel olmadım. Yeşim bir yandan el sallayarak bir yandan da kahkahalar atarak yanıma geliyordu.

"Armin! Çok özlemişim seni." diye çığlık atıp sıkıca sarıldı. Rahatsız olarak kendimden biraz uzaklaştırdım.

"Yeşim? Nereden çıktın sen?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Annemlerle birlikte babaannemlere ziyarete gelmiştik. Senin de burada olduğunu duyunca bir göreyim dedim. Size geliyordum ben de." dedi sırtarak. İtiraf etmeliyim ki sarı saçları ve düzgün fiziğiyle oldukça güzel görünüyordu.

"İyi yaptın." diye mırıldandıktan sonra yürümeye devam ettim. Benimle birlikte yürüyor ve sürekli bir şeyler söylüyordu. Anlattığı hiçbir şey dikkatimi çekmezken, bahçeden içeri girerken söylediği şeye istemsizce sinirlendim.

"Tatlım, Yağız'ı istemediğini öğrendim. Açıkçası bu kadarını senden bile beklemezdim. Bu akşam beni fark ettiğinde sen de kurtulmuş olursun ama söz." diyerek göz kırptı ve zili çaldı. "Akşam, bara gidelim. Bizim çocuklar da orada. Benden sonra İstanbul'a bir arkadaşımın taşındığını öğrendiğimde nasıl mutlu oldum anlatamam."

Ben Yeşim'e cevap vermeye tenezzül bile etmemiştim. O da yanıt bekliyormuş gibi durmuyordu zaten. Öylesine söylediğini bili-

yordum. Benimle en fazla Yağız için görüşmek isterdi çünkü beni sevmediğini daha yıllar öncesinde dile getirmiş biriydi o.

Evin, ben gittikten sonra işe alınan yeni yardımcısı kapıyı açtığında beni bile beklemeden içeri geçti Yeşim. Ben de onu takip ettiğimde Yağız'ın merakla ve sinirle kısılmış gözleriyle karşılaştım. Montumu yardımcıya verip odama çıkmak için merdivenlere yöneldiğimde, Baran ve Yağız'a "Bu akşam bara gidiyoruz." diye seslendim. Değişiklik o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu kulağıma. Zaten böyle kabul edilmiyordum. Bir de şansımı böyle denerdim. Her ne kadar başaramayacağımı şimdiden bilsem de.

İki saate yakın bir zamandır odamda tek başıma oturuyordum. Bir iki kere Baran gelip beni sinir etmiş ama daha sonra pes edip gitmişti. Onun dışında hep yalnızdım. Yatağımın içine girip yorganımı da başıma kadar çekmiş bir şekilde yatıyordum. Beyaz ve mavi tonlarının hâkim olduğu eski odamı inceliyordum. Çok değil bundan birkaç ay önce, burası benim gerçek odamdı. Saatlerimi geçirdiğim hatta hiç dışarı çıkmadığım odam... Şimdi ise yabancı gözlerle inceliyordum. Elimde olmadan Yağız'ın evindeki odamla karşılaştırmaya başladım. Pembe ve beyaz renkleriyle dolup taşan odamla... Yağız hangi renkleri sevdiğimi bilemediği için her kız pembe ve beyazı sever diye öyle yaptığını söylemişti. Aslında pembe tonlarından nefret ederdim ve beyazın masumiyetine inanmayı bırakalı da çok olmuştu. Belki siyah ve mavi olabilirdi benim renklerim. Hayatın zifiri karanlığını temsil eden siyah ve hâlâ umudun ve özgürlüğün var olduğunu simgeleyen mavi... İşte bunlardım ben tam anlamıyla. Hayattaki kötü insanlarla tanışıp karamsarlaşacak kadar siyah ve kendi benliğime tutunmayı umut edecek kadar mavi... Ama yine de ona istemediğimi söylemedim. Esir olduğum evdeki odanın renkleri o kadar da önemli değildi. Her şey yanlışken onun doğru olması beklenemezdi zaten.

Bazen, yanlışlar arasında doğruyu ararken Eymen'i düşünüyordum. Çoğunlukla da nasıl biri olduğunu. Ondan geri kalan zamanlarımda da ailemi düşünüyordum. Eymen'i arkalarından bırakarak

neden kaçtıklarını mesela... Hangi aile çocuğu kötü işlere bulaştı diye ondan kaçıp giderdi ki? İkinci bir çocuğu olan aile... Yani bana öyle söylemişlerdi en azından. Ben daha dört yaşındayken, on bir yaşındaki ağabeyim uyuşturucunun ve tüm karanlık işlerin yapılabilceği iğrenç mekanlarda bulunmaya başlamış. Daha çocukken ondan yaşça büyük insanların arasında kendine bir yer edinmiş. Benim cesur ve güvenilir ağabeyim için bu o kadar da zor değildi anlaşılan ama akli başına geldiğinde, öyle yerlerden kopmak için cesur ve güvenilir olmak yeterli olmuyormuş işte. Eymen kopamamış. Onu bırakmamışlar ve babam onu kaçırmak istediğinde ise tüm pislik ailemize de sıçramış ve dört yaşındaki hayat dolu kızlarını kurtarmak için tek oğulları olan Eymen'i arkalarında bırakarak Ankara'ya kaçmışlar. Kaçmışız. Ben de gitmiştim onlarla. Hatırlamasam da ben de onu ardımda bırakmışım. Bazen merak ediyordum aslında. Acaba hiç, Eymen neden gelmiyor diye ağlamış mıydım? Yoksa anne ve babam gibi, onu İstanbul'un büyüklüğünde daha çok kaybolmasını hiç önemsemeden gitmiş miydım?

Eymen'i düşünmeye dalmışken odamın açılan kapısını fark etmem oldukça geç oldu ve gözlerimi diktiğim beyaz duvardan kendimi zorlayarak bakışlarımı kapıya çevirdim.

"Şu arkadaşın bir saat önce gitmiş olmasına rağmen tekrar geldi ve... Lütfen aşağıya gelip beni kurtar." dedi Yağız odamı incelerken. "Kız hiç susmadan konuşuyor. Senin suskunluğuna alıştıktan sonra çenesi düşük bir kızla uğraşmak çok zor geldi açıkçası."

"Yağız?" dedim söylediklerini duymazlıktan gelerek.

"Efendim?" dedi bana doğru dönerek. Yatağımın ucunda dikilmiş, ne soracağımı bekliyordu.

"Sence küçükken Eymen neden yok diye sormuş muyumdur?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. Şu an ne derse ona inanacak gibiydim. Benim için farklıydı. Ege gibi... Ama ikisine hissettiğim duygular da farklıydı aslında.

"Bu nereden çıktı Armin?" dedi kaşlarını çatarak.

“Hiç. Merak ettim. Yani düşünsene şu an onu hatırlamıyorum ama küçükken hatırlıyordum değil mi? Sonuçta her gün gördüğüm ağabeyimdi. Belki bir anda unuttum ama... Ben onu nasıl unuttum Yağız?” dedim gözlerimi hızlı hızlı kırparak. Ağlamamaya çalışıyordum ama Yağız’a bakarken bunu başarmak çok zordu. En çok onun yanındayken ağlamak geliyordu içimden. En çok ona savunmasız kalıyordu benliğim.

“Elbette sormuşundur Armin. Sadece çok küçüktün ve sonra onu unutman çok normal. O küçücük aklın ve kalbinle neler hissettiğini düşündüğünü bilemiyoruz ki. Bir çeşit reddediş mekanizmasıydı belki de, sadece beynine koyduğum bir set.” dedi.

“O kadar da küçük değilmişim. Unutmayabilirdim.” diye fısıldadım kafamı eğerken. Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum.

“Armin bana bak.” dedi. “Sadece dört yaşındaydın ve o yaştaki bir çocuğun hafızasından birilerini silmesi çok kolaydır, değil mi?”

“O herhangi biri değildi ki. Ağabeyimdi.” dedim acıyla. “İnsan ağabeyini unutmaz ki Yağız.”

“Armin, dediğim gibi çok küçüktün.” dedi Yağız tekrar. Yüzümü elleri arasına almış tane tane konuşarak beni ikna etmeye çalışıyordu. “Artık bunları düşünmek seni üzmekten başka bir işe yaramaz. Toparlanıp, yaşananları ardında bırakman gerek.”

“Mezarı bile yok!” dedim hıçkırmaya başlayarak. “Öldüğü gün babamla birlikte oraya geri döndüğümde hiçbir iz yoktu. Önce delirdiğimi sandım Yağız, uydurduğumu sandım. Ölmediğini ve bir yerlerden beni izlediğini sandım. Hatta Eymen diye biri olmadığını, bunu bile benim uydurduğumu düşündüm. Ama öyle değildi işte. O lanet gün her şeyiyle gerçektir.”

“Lütfen Armin. Lütfen ağlama, sakın ol.” dedi Yağız bana sarılarak. Başımı omzuna yaslayarak, ellerimi beline sardım. Sanırım, bu durumdayken ve ağlarken onun sıcaklığını hissedip ne olursa olsun beni koruyacağını düşünmeyi seviyordum.

Hıçkırarak ağlamaya devam ederken bir yandan da konuşmaya çalışıyordum. Normalde susan ve hatta Yağız’ın yanında daha da çok susan ben, ağlarken kendimi susturamıyordum nedensizce.

“Ben... Ben sana hiç anlatmadım ama sen biliyorsun zaten değil mi? Eymen'i anlattılar mı sana?” diye sordum. Yüzüne bakmak için ondan biraz uzaklaşmıştım ama ellerimiz hâlâ birbirine temas halindeydi. Ve yüzlerimiz birbirine bu kadar yakınken Ege için hissettiğim şeylerin aksine, alnımı alnına dayayarak beni bırakma diye ona yalvarmak istiyordum. Ege ile böyle değildi. Hayatımda var olmasını istiyordum ama muhtaçlık boyutunda değildi. Yağız ise... Ondan ne kadar kaçmak istesem de önünde sonunda gittiğim her yol ona çıkacakmış gibiydi.

“Evet.” dedi güçlkle. “Biliyorum.”

“Gözümün önünde öldürdüler onu Yağız. Boğazını kestiler. Canı çok yandı ama yine de son ana kadar hep beni düşündü biliyor musun? Arkamda kim vardı bilmiyorum ama ona ‘Onu koru’ dedi. Hep beni düşündü ağabeyim.”

“Hatırlıyor musun?” diye sordu şaşırarak.

“O günle ilgili hiçbir şeyi unutmadım.” dedim gözlerimi kapatarak. “O mükemmel bir ağabeydi Yağız. Hatta yıllarca her adımımı takip etmiş. Her yaştan fotoğraflarımı çekmiş. Bana bir keresinde...” derken ondan biraz daha uzaklaştım. Aklıma gelenlerle gözlerimi yumdum sıkıca. “Bir bebek yollamıştı.”

“Öyle mi?” diye sordu soğukkanlılıkla ama tanıdığım Yağız gibi durmuyordu şu anda. Karşımda direnmekten yorulmuş bir adam vardı. Anlamazdan gelirken acı çeken bir adam...

“O bebeği o gün oraya götürmüştüm Yağız.” dedim sesimi biraz daha yükseltirken. Bebeği ilk gördüğümde Yağız'ın eline nasıl geçti diye düşünürken şu an da daha mantıklı düşünebiliyordum. Bir şeyler dönüyordu çevremde, benim bir türlü fark edemediğim. “Ve orada kayboldu.”

“Ben... Üzüldüm.” dedi ayağa kalkarken. “Bak, ben aşağıya iniyorum. Şu kız bara gideceğiz diye tutturmuştu en son. Aşağıya gelip gitmeyeceğimizi ona anlat. Biz başaramadık.” diyerek hemen odadan çıktı. Ona bebeğin neden onda olduğunu bile soramamıştım. Ama bu sefer öyle kapanıp gitmeyecekti hiçbir şey.

Yağız çıktıktan sonra ben de hızla üzerimi değiştirip banyoya gittim. Soğuk suyla yüzümü yıkarken, kızarmış gözlerim daha da çok yanmaya başladı. Aynaya baktığımda tüm yüzümü şişmiş hâlde görmeyi gerçekten beklemiyordum. Bu hâlime rağmen, hâlâ yanımda olduğu için Yağız'ı tebrik etmeliydim aslında. Banyodan çıkıp tekrar odama girdiğimde, birkaç makyaj malzemesi bulurum umuduyla çantamı karıştırmaya başladım ama hiçbir şey yoktu ve ben bara böyle gitmek zorundaydım. Yine de boş verip odadan çıktım ve salona doğru yürüdüm. Yaklaştıkça Yeşim'in kahkaha sesleri daha da netleşiyordu. Yeşim kahkaha atarken Baran zoraki bir yüz ifadesiyle ona eşlik ediyor ve Yağız'da onları uzaylı görmüş gibi izliyordu. Beni fark ettiklerinde Yeşim hemen ayağa kalkıp, bana sarıldı.

"Ah tatlım! Rahatsızmışsın sanırım. Zaten yüzünden belli şişmiş her yerin ama yine de bara gidiyoruz değil mi?" diye sordu heyecanla. "Hem bizimkiler de oraya gelecek biliyorsun."

"Bizimkiler?" diye sordum ondan uzaklaşırken.

"Bizim kayfa işte. Ozan, Selin falan."

"Anladım. Gideriz." dedim bakışlarımı Yağız'a çevirirken. "Değil mi?"

"Şey... İstiyorsan gideriz tabii." dedi kafasını sallarken. Onaylasa da istemediğini, aynı zamanda şaşırdığını anlayabiliyordum.

"Şahane oldu gerçekten. Bir sürü ergen." dedi Baran yüzünü buruştururken. İstemsizce ona gülümseyerek koltuğa oturdum.

"Tatlım, öyle deme hepsi benim kadar olgun çocuklar." dedi Yeşim saçlarını düzeltirken.

"Vay canına!" diye bağırdı Baran sahte bir şekilde.

"Annemler nerede?" diye sordum Yağız'a göz ucuyla bakarak.

"Alışverişe çıktılar."

"Canım hadi hazırlan da gidelim artık saat geç oldu zaten." dedi Yeşim sinir bir şekilde göz kırparak.

"Böyle iyiyim, gelirken çok kıyafet almadım yanıma." dedim onu boğma isteğini yok saymaya çalışırken.

“Ah! Böyle mi? Dar paça bir kot ve üstünde de basit bir bluz ile?” dedi gözlerini büyüterek.

“Bence de değişti. Bu çok dar.” dedi Yağız, Yeşim’i onaylayan bakışlar atmaktan da geri durmuyordu.

“Şimdi anladım. Çok kıskanç ha?” dedi Yeşim gülererek. Saatler öncesinde Yağız’ı tavlayacağını ima eden kız şimdi onu umursamıyordu neredeyse.

“Az kaldı fikrim değişiyor.” dedim soğuk bir şekilde.

“Tamam tamam. Hadi çıkalım.” dedi Yeşim. Fikrimin değişmesi riskini alamayacağını biliyordum. Baran ve Yağız da oflayarak ayağa kalktılar. Yeşim büyük bir sevinçle kapıdan çıkarken Baran da adımlarını yavaşlatıp yanımda yürümeye başladı.

“Bu kızla gerçekten arkadaş mıydın?” diye sordu şaşırarak.

“Zorunlu bir arkadaşlıktı. Aynı grubun içinde sayılırdık ve ailesi de en az onun kadar ısrarcı oldukları için sık sık bizimkilerle görüşürlerdi. Ama ben onu sevmem o da beni sevmez.” dedim arkamızdan gelen Yağız’a aldırmmamaya çalışarak. Bahçeye çıkıp Yağız’ın arabasına geçtik. Arka koltukta Yeşim ile birlikte oturuyordum. Onun parfüm kokusundan mümkün olduğunca uzaklaşmak için neredeyse cama yapışmıştım. En sonunda gözlerimin de yanmasına dayanmayarak başımı cama yasladım ve gözlerimi kapattım.

Oluşan siyahlıkta bir sürü flaş patlıyordu. Gözlerimin önündeki fotoğraflardan bazıları Ege iken bazıları da Yağız oluyordu. Hangi fotoğraflarda daha iyi çıktığıma ise bir türlü karar veremiyordum. Daha normal hissettiğim ama beni tanımayan Ege’nin yanında mı yoksa beni benden iyi tanıyan ama ona duyduğum nefrette boğulmama neden olan Yağız’ın yanında mı?

“Barın adı ne?” diye sordu Yağız. Sesindeki soğukluğa rağmen Yeşim ona yöneltilen bu soru karşısında oldukça mutlu görünüyordu.

“Sight. Ben yolu tarif ederim size...”

“Gerek yok. Biliyorum.” dedi Yağız tüm dikkatini yola verirken. Bursa’yı nereden bildiğini merak etsem de o kadar çok gizli şey vardı

ki bunu çok fazla önemseyemedim bile. Yine gözlerimi kapatıp kendi dünyama dalmışken Yeşim'in sesiyle geri döndüm.

"Ee Armin özledin mi bizim grubu?" diye sordu gülümseyerek.

"Yaa..." diye mırıldandım. Açıkçası hiçbirini özlememiştim. En fazla arada sırada aklıma geliyorlardı.

En son onlarla sık sık görüştüğümde on altı yaşına yaklaşıyordum ve sonra Eymen çıkıp hayatımı tepetaklak ettikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ne ben eski Armin olabildim ne de arkadaşlarım eski Armin'e ulaşmak için bir şey yaptılar.

"Armin küçükken daha eğlenceliydi ya." dedi Yeşim, Baran ve Yağız'a. "Bir keresinde oyun oynarken adamın tekine 'Beni öpmek ister misin?' diye sormuştu."

"O nasıl oyun öyle?" dedi Baran kaşlarını çatarak.

"Bilirsiniz işte doğruluk mu cesaret mi tarzı oyunlar ama biz birbirimizin her şeyi bildiğimiz için hep cesaret kısmını oynardık." dedi Yeşim.

"Eee sonra ne oldu?" diye sordu Yağız meraklı bakışlarla.

"Adam da kabul etti tabii. Az daha..."

"On üç yaşındaki olayları bu kadar net hatırlamana inanamıyorum." dedim Yeşim'i susturmaya çalışarak.

"Yaşadığım şeyleri asla unutmam canım. Sonuçta onlar benim anılarım." dedi Yeşim saçlarını düzeltirken. Uzun sarı saçlarını maşa yapmıştı ve itiraf etmeliydim ki ona gerçekten yakışıyordu. "Mesela on beş yaşındayken Ozan'ın sana..."

"Harika bir hafızan var Yeşim, tebrik ediyorum." diye sesimi yükselttim. Ozan'ın bulunduğu bir ortama giderken Ozan'ın bir zamanlar beni sevdiğini Yağız'ın bilmesine gerek yoktu.

"Ne olmuş bu Ozan'a?" diye sordu Yağız tüm ciddiyetiyle. Üç yıl önceki olay bile peşini bırakmıyordu. Üstelik daha çocuktuk.

"Armin'i seviyordu. Hatta yıllarca onu sevmişti. Hepimiz anlamıştık ama Armin sürekli 'Olur mu öyle şey?' der dururdu. Sonunda..."

“Yeşim! Başka kim gelecek?” diye sordum birden. Beni seven ya da benim sevdiğim kişileri Yağız’ın öğrenmesine gerek yoktu. Ayrıca anlayamadığım bir şekilde bu düşünce beni rahatsız ediyordu.

“Devam et Yeşim.” dedi Yağız aynadan bana öldürücü bakışlar atarak. Ben de sonunda kabullenerek bakışlarımı yine cama çevirdim.

“Neyse işte, Ozan itiraf etti sonunda. Armin önce bir şey demedi ama bizimki de boş değilmiş galiba.” dedi kahkaha atarak. “Tam biz bir şeyler olacak diye beklerken Armin birden uzaklaştı bizden. Eee Ozan da pes etti tabii.”

“Harika.” diye mırıldandı Yağız.

“On beş yaşındaydık. Üç yıl önceki olaydı. Eminim ki Ozan’ın bir sürü sevgilisi olmuştur.” diyerek kendimi savundum. Ozan ile artık görüşmesem de bir zamanlar değer verdiğim biriydi ve şimdi arkasından böyle konuşmak beni rahatsız ediyordu. Ayrıca... Sanırım Yeşim haklıydı. Eymen’in ölümüyle hayatım berbat olmasaydı onunla denerdim.

“Aslında sadece iki kişi oldu. Biriyle hemen sen uzaklaştıktan sonra çıktı. Sanırım seni unutmak içindi ama başaramadı. Sadece bir hafta sürdü. Diğeriyle de Selin ile iddiaya girdiği için çıktı.” dedi Yeşim. Bugün beni ya da Ozan’ı öldürtmekte kararlı olduğunu görebiliyordum. Bilmeden, yavaş yavaş kuyumuzu kazıyordu.

“Her neyse Yeşim” dedim uyarı dolu bir sesle. Onun anlatacakları da bitmiş olmalıydı ki, ondan sonra hiç konuşmadı. Yol boyunca Yağız’ın sinirli bakışları ve Baran’ın alay dolu bakışlarını çektim. Hepsi yanımdaki eski ve her yerde kendini belli eden sevimsiz arkadaşım yüzündendi.

Barın önüne geldiğimizde Yeşim hemen büyük bir sevinçle arabadan indi. Ben de uyuşuk hareketlerle indim ve hep birlikte barın kapısına doğru yürüdük. Reşit olmadığım hâlde bara girmemiz sorun olmamıştı çünkü içkili bir mekân da olsa düzgün bir yerdi.

“Çok güzel bir gece olacak.” dedi Yeşim. Ona hak vermiyor değildim. Hem Baran hem de Yağız ile birlikte içeri girecekti ve emi-

nim ki hava atacaktı. Oysa ben mutlu olamıyordum. Buraya gelmeyi ben de istemiştim ama şimdi arkama bile bakmadan kaçmak istiyordum. Sadece buradan da değildi üstelik. Bu şehirden, bu ülkeden ve herkesten... Yağız'dan da. Ama sonra Yağız'ın bir daha hayatımda olmayacağı fikri tuhaf hissettirdi. Sanırım ona duyduğum nefrete de alışmaya başlıyordum.

İçeri girip arkadaşlarımla yanına doğru yürümeye başladık. Daha doğrusu, eski arkadaşlarımla... Bir zamanlar iyi olduğumuzu sandığım ama içime kapandığımda nedenini bile sormayan eski arkadaşlarımla...

"Selam millet, bakın kimi getirdim size!" diye seslendi Yeşim. Onun sesiyle birlikte masa da oturan herkesin bakışları bize döndü. Selin ve Bora şaşkınlıklarını atıp, bana gülümserken Ozan kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Hayal görmüyorum değil mi?" diye sordu Ozan. Şaşkınlığı sesine de yansımıştı. Her ne kadar İstanbul'da iken hiçbiri aklıma gelmeseydi de şimdi Ozan'ı biraz özlediğimi fark ediyordum. İçlerinde en iyisi ve belki de bir şeyler anlatsam bana en çok destek olacak kişiydi o.

"Hayır. Gerçeğim." dedim gülümseyerek. Gerçek bir gülümsemeydi bu. Gülümsemem, eski mutlu zamanlarıma şahit olmuş arkadaşlarıma ve çocukluktan gelen masum arkadaşlığıma zayıydı.

"Armin! Geri mi döndün aramıza yoksa?" dedi Selin bana sarı olarak.

"Şey... Sadece birkaç günlüğüne geldik İstanbul'dan." dedim arkamda duran Yağız ve Baran'ı göstererek. Aslında Selin'in bahsettiği şey Bursa'da ya da İstanbul'da olmam değildi. Gerçekten aralarına geri dönüp dönmeyeceğimi merak ediyordu ama artık bunun imkânsız olduğunu nereden bilecekti ki?

"Merhaba." diye seslendi Selin, Yağız ve Baran'a.

"Selam." diye cevap verdi Baran hemen ama Yağız sadece başını sallamakla yetindi.

"Otursanıza ayakta kaldınız." dedi Ozan. Şaşkınlığının, yerini heyecana bıraktığı anlaşılıyordu. Bir an acaba beni hâlâ seviyor mu

diye düşündüm ama bu imkânsızdı değil mi? Ozan gibi yakışıklı bir çocuğun başka birini bulamaması ihtimaller içinde bile yoktu. Sarışın ve dağınık saçları, koyu kahverengi gözleriyle çok zıt duruyordu ve bu tezatlık ona daha da çok yakışıyordu. Bora ise normal standartlarda biriydi. Kahverengi saçlar ve kahverengi gözler...

“Selin ben bu arada.” dedi Selin Baran ve Yağız’a. Bir onlara bir de bana bakıyordu. Sanırım hangisinin sevgilim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Büyük ihtimalle birazdan Baran’ın sevgilim olduğunu düşünürdü çünkü o daha samimi ve sıcak davranıyordu, Yağız gibi değildi. Dışarıdaki insanların Yağız’ın sert görüntüsünden etkilendiğini biliyordum. İtiraf etmeliyim ki ben de ilk o güçlü duruşundan etkilenmiştim. Ama tanıdıkça eğlenceli ve duygusal olabildiğine de tanık oldum.

“Yağız ben de. Arkadaşım Baran.” dedi Yağız. Düşüncelerimi haksız çıkarmak için uğraşır gibi sıcak bir ses tonuyla Selin ile muhabbet etmeye başladı.

“Memnun oldum.” dedi Selin de.

“Eee Armin anlatsana. Ne yapıyorsun İstanbul’da? Neden gittin?” diye sordu Ozan.

“Şey...”

“Benimle birlikte.” dedi Yağız gözlerini Ozan’a dikerek. Böyle bir şey demesini beklemiyordum ama Yeşim’in anlattıklarından sonra şaşırmam garip olurdu.

“Yani, onunla birlikte kalıyorum. Onu demek istiyor.” dedim Yağız’a bakarak. “Babamın ortak gibi bir şeyi işte. Yardımcı oluyor.”

“Öyle mi?” dedi Ozan inanmadığını belli eden bir şekilde. Kim olsa inanmazdı zaten. Yağız’ın bakışlarını gören herkes, altında başka bir şeyler arardı mutlaka.

“Evet, tabii ama...”

“Yağız! Bir şeyler içelim mi?” diyerek onu yerinden kaldırdım. Birlikte yürürken kısık sesle bana söylenmeyi de ihmal etmiyordu.

“Bir viski ve alkolsüz bir şeyler.” dedi Yağız barmene.

“Ben de içeceğim.” dedim Yağız’a dönerek.

“Hayır, içmeyeceksin. Daha reşit bile değilsin.” dedi yüzüme bile bakmadan. Israr ederek ona kabul ettiremeyeceğimi bildiğim için ben de başka bir yol denedim.

“Yanımda sen varsın. Ne olacak ki?” diye sordum tüm masumiyetimle. Şu anda gerçekten o iğrenç sivilara ihtiyacım vardı. Hiç sarhoş olacak kadar içmemiştim ama içtiğim bir iki kadehte de beynimi uyuşturduğunu anlayabilmişim. İşte şimdi tam olarak buna ihtiyacım vardı.

“Pekala, ama ben dur dedikten sonra bir daha içmek yok. “ diye beni uyardı.

“Elbette...” diye mırıldandım.

“Armin!”

“Tamam Yağız.” dedim ben de umursamayarak. Sarhoş olana kadar içecektim ve umarım kusmazdım.

“İki tane olsun.” diye seslendi Yağız. İçkiler geldiğinde Yağız içmeye başlarken ben eğlencesini düşünüyordum.

“Yarış yapmaya ne dersin?” diye sordum gülererek. Şu anda mutsuz olmam gerekirken içimden deli gibi kahkahalar atmak geliyordu. Sanırım deliriyordum ve buna da şaşırırmamam gerekiyordu. Sonumun neresi olacağı çok belliydi aslında.

“Ne yarışı?” diye sordu Yağız.

“Fondip yapalım.” diyerek bir seferde tüm içkimi bitirdim. Tadı çok acı gelmişti ve yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. Yine de acısı geçtikten sonra ağızımda ekşimsi ama hoş bir tat bırakmıştı.

“Armin!” dedi Yağız uyarıcı bir şekilde.

“Hadi Ama Yağız. Lütfen.” dedim gözlerimi kırptırarak. “Bir tane daha.”

Gelen içkiyi de bir kerede içtikten sonra biraz olsun gevşemeye başladığımı hissediyordum. Yağız’a göz ucuyla baktığımda artık içmemin onu rahatsız etmediğini gördüm. Sanırım yanımda olduğu için kabullenmişti.

“Şu Ozan...” dedi bana doğru dönerek. “Hâlâ seni seviyor.”

Üçüncü bardağımı da kafama dikerken gülmemek için kendimi kasmak zorunda kaldım.

“O beni hiç sevmemi ki.” dedim gülerek. Sanırım bu bardak benim sınıırımdı. Yine de içmeye devam edecektim. “İnsan sevdiğinin yanında olur. Bana ne oldu diye bile sormadı.”

Barmen bir tane daha istediğimi bakışlarımdan anlayarak dördüncü bardağı da önüme koydu. İçkimi yavaş yavaş ama büyük yudumlarla yutarken son zamanlarda olan şeyleri düşünüyordum. Başım biraz dönmeye ve midem çoktan hareketlenmeye başlamıştı bile.

“Ege beni anlamıyor.” dedim birden Yağız’a. Ona Ege’yi anlatmam gerektiğini biliyordum ama sanki ağzımı beynimi yönetmiyormuş gibiydi ve kendimi de susturamıyordum. “Akşam onunla birlikte gittiğimde ‘Bana şimdi her şeyi anlat ya da yokum’ dedi biliyor musun? Sanki her şey o kadar basitti. Basit değil Yağız, değil mi?” diye sordum gözlerimi ona dikerek.

“Değil.” diye mırıldandı kısılmış gözleriyle bana bakarken. Ege’yi ona anlatmam ona acı veriyordu sanırım ama bu mantıklı yanıma uyamayacak kadar sarhoş olduğumu hissediyordum.

“Ona diyorum ki, sana yalan söylemek istemiyorum bana soru sorma ama ısrarla sorup cevap bekliyor. Sonra burnumun dibine kadar girip öpecek gibi davranıyor.” dedim suratımı asarak. Yağız’a baktığımda çenesinin sinirle kasıldığını ve ellerini yumruk yaptığını gördüm. Sanırım beni kıskanıyordu. Bu garip bir duyguydu. Yağız beni kıskanıyordu!

“Hadi dans edelim.” diyerek sıktığı elinden tutup ayağa kaldırdım. Hareketli bir müzik çalmasına rağmen sanki yavaş bir parça çalıyormuş gibi ellerimi boynuna doladım. Çok yakın duruyorduk ve bu yakınlık bana Ege’yi hatırlatmaktan daha garip şeyler hissettiriyordu. Buna rağmen hâlâ Yağız’a Ege’yi anlatmaya devam etmek istiyordum.

“Kızdın mı bana?” diye sordum.

“Hayır. Neden?”

“Ege’yi anlattım diye.” dedim başımı omuzuna doğru yaslayarak. Ayakta dikilecek gücüm bile yoktu ama onunla bu şekilde durmak iyi hissettiriyordu.

“Ben...” Ne diyeceğini beklemeden hemen aklımdaki soruları sormaya başladım.

“Biz evlenecek miyiz?” diye sorarken başımı biraz kaldırıp yüzüne baktım.

“Nereden çıktı bu şimdi?” diye sordu oda.

“Sen soru sorma. Ben soracağım.” dedim itiraz ederek.

“Tamam. Evlenmek ister misin peki?”

“Soru sorma demiştim.” diye itiraz ettim sesimi kızgın çıkarmaya çalışarak ama bunu nasıl yapacağımı bile unutmuş gibiydim.

“Tamam tamam. Evleneceğiz galiba. Sen üniversiteye falan geçtiğinde düşünürüz.” dedi. Başımı yine eskisi gibi göğsüne yasladım ve burnuma dolan kokusunu içime çektim.

“Oksijen gibisin.” diye mırıldandım.

“Ne?”

“Seninleyken nefes alabildiğimi hissediyorum.” dedim ne demek istediğimi açıklamaya çalışarak. Normal de şu an utanmam gerekiyordu hatta bunları hiç söylememem ama içki gerçekten insana büyük bir cesaret veriyordu. “Yarın bu söylediklerimi unutur muyum?”

“Büyük ihtimalle.” dedi sabırla. “O yüzden söylemek istemediğin şeyleri söyleme bence.”

“Bunları söylemek istiyorum aslında.” dedim itiraz ederek. “Hatta şu an Ege’yi arayıp her şeyi anlatmak da istiyorum. Yağız beni zorla yanında tutuyor ve evleneceğiz, seni sevemem demek istiyorum.”

“Onu seviyor musun peki?” diye sordu Yağız titreyen sesiyle. Onu böyle güçsüz bıraktığım için bir an kendimden nefret ettim. Sarsılmaz ve sert Yağız Atay’ın sesi benim yüzümden titriyordu. Ama ne olursa olsun içkinin vermiş olduğu cesaretle kalbimdekileri söyledim. İtiraf etmek gerekirse ağzımdan çıkanlar kalbimdeki hislerin bir adım ilerisindeydi ve abartıydı. Yine de susturamamıştım kendimi.

“Emin olamıyorum.” diye mırıldandım. “Belki...”

Yıkılmaz ve her zaman, her şartta yanımda olan oksijenime sarılmış dans etmeye devam ederken bir yandan da hayatımı düşünüyordum. Hayatımın merkezinde olan Yağız'ı, beni istemeyen ailemi, yeni tanışmış olmamıza rağmen en büyük sırrımı öğrenmiş olan Buğra'yı, her zaman hasretini çektiğim kız kardeş yerine koyabilmek istediğim Nehir'i ve onu nasıl gördüğüme karar veremediğim Ege'yi. Belki biraz da eski arkadaşlarımı...

“Armin artık gidelim.” dedi Yağız kulağıma doğru fısıldayarak. Saçlarımla oynayıp uykumu getirdiği için mi yoksa müzik sesi çok fazla olduğu için mi bilmiyordum ama sesi oldukça uzaktan geliyordu kulağıma.

“Biraz daha.” diye mırıldandım ona daha sıkı sarılırken. Müziğin aksine çok saçma bir şekilde dikilmiş öylece sallanıyorduk. Normalde de dans etmeyi beceremeyen bir insan olarak, bu istek nereden geliyordu bilmiyordum.

“Armin...”

“Lütfen Yağız.” dedim ondan ayrılıp gözlerinin içine bakarak. “Bir kere babam gibi değil de arkadaşım gibi ol.”

“Arkadaşın gibi olup seninle birlikte içip sarhoş mu olayım yani?” diye sesini yükseltti kollarımı tutarak.

“Bir kez öyle olsa ne olur yani? Otoritenden ne kaybedersin ki?” diye bağırdım ben de kollarımı ondan kurtarmaya çalışırken. “Senin yanında yaşlanmış ruhum daha da yaşlanıyormuş gibi hissediyorum. Daha yirmi dört yaşındasın Yağız! Kırk yaşındaki, çocuk sahibi adamlara benzemene gerek yok. Kaldı ki, bende çocuğun değilim zaten.”

“Seni hiç çocuğum gibi görmedim zaten.” diye mırıldandı gözlerime acıyla bakarken. Kollarımı tutan elleri biraz gevşedi. Aramızda mesafeyi kapatıp tam karşıma geçtiğinde yeşile dönük gözlerine bakmaya başladım. Daha önce hiç görmediğim sönüklükte bana bakı-

yorlardı. Biraz kızarmış ve biraz da sulanmış görünüyordu. Birkaç aydır yanındaydım ve onu ilk defa böyle bitmiş görüyordum.

“Sanırım son bir kadehe daha ihtiyacım var.” dedim geri çekilirken.

“Hayır Armin. İçmek yok artık.” diye seslendi arkamdan.

“Bu son!” diye bağırdım kararlı bir sesle. Bana engel olmasını istemiyordum. Beynim uyuşukluğunu kaybetmeye başlıyordu ve o eski acılı, berrak hâline gelmeden önce tekrar dondurmam gerekiyordu.

“En sert ne varsa ondan ver.” dedim barmene. Önüme konulan geniş bardaktaki adını bilmediğim içkiye bakarken, her şeyi unutmaya içtim. Çektiğim ve çekeceğim tüm acıları unutmaya... Bardaktaki içkiyi bir kerede içtikten sonra bardağı sertçe geri bıraktım ve yavaş adımlarla Yağız'ın yanına doğru yürüdüm. Azıcık mesafeyi bile saatlerdir yürüyormuşum gibi hissediyordum. Sanırım saymayı bıraktığım kadehler bana oldukça ağır gelmişti.

“Gördün mü bak. Son demiştim.” dedim Yağız'a. Hıçkırığımı bastıramıyordum. Yanına geldiğimde daha fazla ayakta duramayacağımı düşünerek kendimi onun kollarına doğru bıraktım.

“Armin? İyi misin?” diye sordu merakla.

“İyiyim.” dedim gülerek. Kendimi bir türlü susturamıyordum. Söylediğim en ciddi şey de bile içimde kahkaha atma isteği uyanıyordu. “Her düştüğümde tutacağını biliyorum.” diyerek gözlerimi kapattım. Neler olup bittiğini hissetsem de gözlerimi geri açamıyordum.

“Düşmeni istemiyorum, küçük cadı.” diye mırıldandı Yağız ve havalandığımı hissettim. Bacaklarımdaki ve sırtımdaki güçlü elleri hissettiğimde onun kucağında olduğumu anladım. Gözlerimi açmadan ona biraz daha sokulup, kokusunun tadını çıkarmaya başladım.

“Yağız.” diye mırıldanarak gözlerimi açtım. Midem de tarif dahi edemeyeceğim bir hareketlenme vardı ve başım çok ağrıyordu.

“Buradayım, güzelim. Eve dönüyoruz.” diye seslendi Yağız saçımı okşayarak. Yine onun göğsüne doğru yatmış uyuyordum. Bir gün önce ondan nefret ettiğimi söyleyip, benden vazgeçmesini isterken diğer günde ona sarılıp uyuyordum. Gerçekten karar vermem ve fark etmem gereken şeyler vardı.

“Midem bulanıyor.” dedim gözyaşlarıma hâkim olamadan. Neden ağladığımı bile bilmiyordum. Canım da yanmıyordu ama sanki... Boğuluyormuşum gibiydi işte. Yine eksik bir şeyler vardı. İçimi kemiren, beni karanlığa hapseden bir şeyler...

“Camı açmamı ister misin?” diye sordu. Başımı sallayarak onun camı açmasını izledim. Bulanık görüyordum her yeri. Sanırım karar verdiğimden daha da fazla içmiştim. “Derin nefesler al tamam mı? Birazdan evde olacağız.”

“Özür dilerim. Çok kötü biriyim.»

“Hayır. Hayır Armin. Bu da nereden çıktı? Kötü falan değilsin sen.” dedi Yağız beni sakinleştirmeye çalışarak ama şu an sakinleşmekten çok uzak bir durumdaydım. İnsanların içtikten sonra hissizleştiğini, acılarının azaldığını duymuştum. Bende neden böyle oluyordu? Şu an acılarım daha da katlanmış gibi hissediyordum. Ağlamaya devam ederek Yağız’a daha sıkı sarıldım. Ona ihtiyacım vardı sanki. Tarif edemediğim şeyler vardı. Başkası gibi değildi benim için. Yanında tüm kalkanlarımı indirip sadece ağlamak istiyordum mesela. Üç yıl öncesinde babamın bana ağlamayı yasaklamasından beri, gözyaşlarımı hep içime atardım. Ama Yağız’ı gördükçe onları tutamıyordum. Yağız, gözyaşlarımın aktığı bir havuz gibiydi. Onu, günahlarımla ve acılarımla dolduruyordum sürekli.

“Armin? Hadi uyan. Geldik” diye seslendi Yağız. Gözlerimi yarım yamalak açtıktan sonra endişeli gözlerle beni izleyen Yağız’ı gördüm. Ne ara uyuduğumu bile bilmiyordum. Arabanın koltuğunda biraz doğrulduktan sonra kalkamayacağımı anlamış olacak ki dışarı çıkarak beni kucağına aldı. Kollarımı boynuna doladıktan sonra gözleri-

mi tekrar kapattım. O yavaş adımlarla ilerlerken ben de kusmamak için kendimi tutuyordum. İçki içmek gerçekten berbat bir şeydi.

“Armin! Bir şey mi oldu Yağız?” diye bağırان annemi duydum. Sesi oldukça endişeli çıkıyordu ama gözlerimi açıp iyi olduğumu söyleyecek durumda değildim. Kusma isteğim olamasa şimdiye çoktan uyumuş olurdum büyük ihtimalle.

“Hayır, hayır iyi. Sadece biraz fazla içti.” diye açıklama yaptı Yağız.

“Ne demek fazla içti? Kızımı sarhoş et diye mi emanet ediyorum sana Yağız?” diye bağırdı babam. Onun sert sesiyle irkildim. Sanki bana bağırılmış gibi Yağız’a biraz daha sokulup yok olmayı diledim. Böyle durumlarda neden sığınağım o oluyordu ki?

“Bunu şimdi konuşmayalım Kenan Bey.” dedi Yağız yürümeye devam ederken. Merdivenleri çıkmaya başladığında beni odama götürdüğünü anladım. Bir an önce beni yalnız bırakmasını ve yalnız kaldığımda da kusmayı umuyordum. Yoksa birazdan onun üzerine kusmam kaçınılmazdı.

“Kapıyı aç Baran.” dedi Yağız. Varlığını bile unuttuğum Baran, o anda aklıma geldi. Yağız benim yanımdayken arabayı kullanan da oydu ama o sırada bunu düşünemeyecek kadar uyuşuktum.

“Gerisini ben hallederim çocuklar.” diye seslenen annemin sesini duydum.

“Bir şey olursa haber verin Nermin Hanım.” dedi Yağız. Sesi oldukça endişeli çıkıyordu. Gözlerimi açıp ona yine “Yanımda kal, ihtiyacım var” demek istesem de kendimde o gücü bulamadım. Annem üzerimi çıkarmaya çalışırken ona biraz olsun kolaylık sağlamak için gözlerimi açtım. Pijamalarımı giyip, hemen kendimi yatağa geri bıraktım. Yatağımda cenin şeklini alarak uyumaya çalışıyordum. Normal şartlarda, bu hâldeyken uyumam çok kolay olurdu ama midem bu kadar bulanırken uyuyamıyordum. Annem üzerimi battaniye ile örterken ben de kusma hissini geri göndermeye çalışıyordum.

“Güzel kızım benim, prensesim.” diyerek saçımı okşamaya başladı annem. Sesi fısıltı şeklinde çıkıyordu. Sanırım uyuduğumu dü-

şünüyordu o da. “Küçük kızım benim.” diyerek ağlamaya başladı. Sesi kısık çıksa da hıçkırıkları çok netti. Onun ağlaması da mideme bir darbe indirirken daha fazla dayanamayarak yataktan fırladım ve banyoya koştum. Odamın hemen yan tarafındaki banyo bile bana kilometrelerce uzaklıktaymış gibi geliyordu. Sonunda banyoya ulaştım ve dizlerimin üzerine oturarak klozete kusmaya başladım. Şu an ne yaptığım bile aklıma geldikçe daha çok kusuyordum. Kime ait olduğunu bilmediğim eller saçlarımı tutup bana yardımcı oluyordu. Sonunda midemde hiçbir şey kalmayana dek kustuktan sonra geri çekildim ve hemen ayağa kalkarak elimi yüzümü yıkadım. Ağzımdaki iğrenç tattan da kurtulmak için ağzımı çalkaladım ve kafamı kaldırdığımda annemin endişeli yüzüyle karşılaştım.

“Kızım, iyi misin şimdi?” diyerek koluma girdi. Birlikte odama doğru yürüdük. Yatağa yatmama yardımcı olurken bir yandan da ne yapsam diye söyleniyordu. Annem hastalık konularında çok evhamlı bir kadındı. Onun bu hâlleri önceden bana alay konusu olsa da şimdi bunları bile özlediğimi fark ediyordum. “Sana sıcak bir şeyler getireceğim tamam mı? Dinlen sen” diyerek odadan çıktı. Üzerimdeki battaniyeye biraz daha sarılarak, az da olsa rahatlamanın verdiği mutlulukla gözlerimi kapattım. Yine de uyuyamıyordum. Midemdeki tüm içkiden kurtulsam da sanırım vermiş olduğu cesaret geçmemişti ve ani bir dürtüyle ayağa kalktım. Sessizce odamın kapısını açarak misafir odalarından birine doğru ilerledim. İki tane misafir odası vardı ve birinde Baran’ın kaldığını düşünürsek yarı yarıya şansım bulunuyordu. Benim odama en yakın olana doğru ilerleyerek yavaşça kapıyı açtım. Eğer içerideki Baran ise hemen geri çıkacaktım. Bir iki adım atarak tamamen içeri girdiğimde yatakta sırt üstü yatan Yağız’ı gördüm. Üstünde kısa kollu gri tişörtü vardı ve altında da siyah bir eşofman. Onu görmemle başlayan ağlama isteğimi bastırarak küçük adımlarla yanına gittim.

“Yağız?” diye seslendim. Benim titreyen sesimi duymasıyla hemen gözlerini açtı ve yatakta oturur hâle geçti.

“Armin? Ne oldu?” diye sordu telaşla. Gri, yeşil karışımı gözleri, kumral kirli sakalları ve benim için endişeyle gerilmiş yüz hatlarıyla muhteşem görünüyordu.

“Ben sadece... Seninle uyuyabilir miyim?” diye sordum başımı yere eğerek. Buraya beni getiren içkinin cesareti iken, şimdi bir anda neden yalnız bırakmıştı beni?

“Şey... Tabii ki. Gel.” diyerek yatakta biraz daha kaydı. İç sesimin “Armin ne yapıyorsun?” diye sormasına fırsat vermeden yatağa yattım. Aramızda çok fazla mesafe yoktu. Yine de uyumam için gerekli olan yakınlık da yoktu. Ona haksızlık yaptığımı farkındaydım ama şu an ona ihtiyacım vardı işte. Biraz daha ona doğru sokulup, kolunun üstüne yattım. Yüzümü vücuduna doğru sakladığımda önce ne yapacağını kestiremeyip gerilse de daha sonra o da rahatlatarak saçlarımla oynamaya başladı. Ona bu kadar yakın olup, rahatlamak beni mutlu etse de bir yandan da korkutuyordu. Gözlerimi kapatıp uyumaya koyulduğumda, odanın içine dolan bir çift ayak sesi duydum. Ama şu anda çok huzurluydum ve gözlerimi açmadım.

“Yağız? Armin neden burada?” diye konuşan annemi duydum. Büyük ihtimalle Yağız’dan kurtulmak isteyen kızının onun kollarında uyuduğunu görünce çok şaşırmıştı.

“Burada uyumak istedi, Nermin Hanım. Az önce geldi.” diye açıklama yaptı Yağız sessizce. Bir yandan da saçlarımla oynuyordu. Sanırım ikisi de uyuduğumu düşünüp, konuşuyorlardı. Aslında uyanık da sayılmazdım. Sesleri duyup anlıyordum ama tepki veremiyordum.

“Ah, tamam ben çıkayım o zaman. Sadece... Burada görünce çok şaşırdım.” dedi annem. Ayak sesleri odadan uzaklaşırken kendimi uykuya bırakacaktım ki Yağız’ın sesiyle bilincimi tekrar kazandım.

“Ben de çok şaşırdım.” diye mırıldandı kendi kendine. Düşüncesi beni içten içe gülümsetse de, ona alıştığımı fark etmem beni garip bir üzüntüye boğuyordu. Nefret ettiğim ve kurtulmak istediğim adama alışmıştım ve bu alışkanlık gün geçtikçe daha da kuvvetleniyordu.

6. Bölüm

Sakın Pes Etme!

“Yapma. Öldürme!” diye mırıldanıyorum. Sadece Eymen’in mavi gözlerini ve ölümün acısını algılayabiliyorum. Ölüm... İnsanlara ne kadar da uzak gelirdi aslında. Sanki hiç ölmeyecekmiş gibi yaşırdık ve sanki hiçbir yakınımız da ölmeyecekmiş gibi severdik. Sonra birini kaybettiğimizde ise altüst olurdu her şey.

“Üzgünüm küçük kız. Ağabeyinin birazcık canı yanacak.”

“Ona iyi bak.” diyor Eymen.

~
“Hayır!” diye bağırarak uyandım. Eymen rüyamda tekrar ve tekrar ölüyordu.

“Armin, sakın ol. Kâbustu sadece.” diyerek Yağız yüzümü ellerinin arasına aldı. “Geçti, tamam mı? Buradayım.”

“Tekrar öldü.” diye mırıldandım. Aynı yatakta, birbirimize sokulmuş yatarken bile kendimi boş hissediyordum. Sanki ona daha fazla sarılırsam o boşluk geçermiş gibiydi. Ellerimi beline sararak, başımı göğsüne yasladım. Sessizce akan gözyaşlarım gri tişörtünü ıslatırken, beni sakinleştirmek için kulağıma bir şeyler fısıldıyordu.

“Sadece, kâbustu ve bitti.” diye tekrarladı beni geri yatırırken. “Saat daha çok erken. Biraz daha uyu.”

“Beni birine emanet etti biliyor musun?” dedim onu duymazlıktan gelerek. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Ondan kurtulmak isterken, onun kolları arasına sığınyordum şimdi. Sanki beni tüm kötülüklerden koruyacak kişi oydu. Şu an öyle geliyordu bana. Rüyamdaki o maskeli adamla bile savaşırdı belki, kalbim buna inanmak istiyordu.

“Öyle mi? Hatırlıyor musun peki?” diye sordu yüzüme gelen saçlarımı çekerken. O elini her geri çektiğinde saçlarım yüzüme geri düşüyordu. Saçlarımın asiliğine gülümseyerek tekrar tekrar, bıkmadan geri çekti. “Senin gibi inatçı saçların var.” diye mırıldandı.

“Küçükken daha güzeldi. Döküldü biraz.” dedim gözlerimi kaçırarak. Neden böyle bir itiraf yaptığımı da bilmiyordum ama sanki ondan hiçbir şey saklamamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Onun sakladığı her şeye rağmen... “Ve... Hayır, kim olduğunu göremedim o gün. Sanırım olaydan sonra bayılmışım. Gözümü hastanede açmıştım zaten. Yanımda olmadığına göre de önemli biri değildi. Verdiği sözü tutamayan biri olarak kaldı aklımda yalnızca.”

Gözlerini bana dikmiş, saçlarımla oynamaya devam ediyordu. Anlattığım ya da söylediğim hiçbir şey hakkında yorum yapmıyordu. Tek taraflı konuşmak biraz sıkıcı olsa da rahatlatıyordu aslında. Sadece dinlediğini bilmek bile güzeldi.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordum ondan biraz uzaklaşırken. Aramızda gözle görülür bir mesafe olmasa dahi, o boşluk beni üşütmeye başlamıştı bile.

“Bilmem. Haklısın, ne diyebilirim ki? Ağabeyinin emanetine sahip çıkması gerekirdi ama...” dedikten sonra gülümsedi. “Şimdi o emanet benim yanımda.”

“Yağız ya!” dedim arkamı dönerken. Bir yandan da onun bu saçma yorumuna gülüyordum. Sırf konuşmasını istediğim için aklında olmayan şeyler söylüyordu bazen. Bu kadar önemsenmek hem de onun tarafından önemsenmek güzel hissettiriyordu. Bu hissi durdurmak istiyordum aslında. Benimle zorla evleneceğini düşünürsek, şu an onun kollarında olmamam gerekiyordu.

“Hey, sırtını dönme bana. Burada bir şey konuşuyoruz.” diye kızdı yalandan. Sesinden onun da eğlendiği belli oluyordu.

“Uyuyacağım ben.” dedim gözlerimi kapatarak. Uykum yoktu aslında. Genelde rutin kâbusumu gördüğümde bir daha uyuyamazdım.

“İyi, uyu bakalım.” dedi kolunu belime sararak. “Ben de uyuyacağım.” diye fısıldadı kulağıma doğru. Bunu yapması, içimde tarif edemediğim değişikliklere neden oluyordu. Bu anlamlandıramadığım hissi boş vermeye çalışırken, yüzünü görme isteğiyle doldum ve sadece ay ışığıyla aydınlanan odada yüzünü görme umuduyla arkamı döndüm. Başımı tekrar yastığıma koyduğumda yüzlerimiz çok yakındı. Aramızda kalan birkaç santim yüzünden şu an da tüm vücudum yanıyordu. Ondan uzaklaşıp bu yangını söndürmek istesem de, şu anda beynim o komutu veremeyecek kadar uyuşuktu. Benim mavi gözlerim ve onun gri, yeşil karışımı gözleri birbirini ezberlerken kolu da belimi daha çok sıkıyordu. Sanki gitmemden korkarmışçasına beni sıkı sıkı tutarken başımı eğerek göğsüne yasladım.

“İyi geceler.” diye mırıldandım.

“Biraz daha öyle uyursa kolun felç olacak.”

“Kapa çeneni ve dışarı çık Baran.”

Uykunun huzurlu kollarındayken duyduğum seslerle kendime geldim ama gözlerimi açamayacak kadar uykum vardı.

“Hem saat çok geç oldu artık uyanması lazım. Bu kadar sese rağmen nasıl uyuyor?” dedi Baran. Uyanmam için elinden geldiğince yüksek sesle konuşuyordu ama inat etmişim bir kere. Onu çıldırtana kadar uyanmayacaktım.

“Dışarı çık Baran. Saat umurumda bile değil. Ben de uyumak istiyorum.” dedi Yağız uykulu bir sesle. Tüm gece boyunca sık sık uyanmışım ve o da her seferinde uyanıp beni sakinleştirmişti.

“Tamam öyle olsun. Kahvaltıya daha fazla beklemeyeceğiz o zaman. Ha birde aklında bulunsun, mükemmel bir menemen var.” dedi Baran, Yağız’ı ikna etmeye çalışarak.

“Defol!” dedi Yağız sessizce. Uyanmam için çekiniyordu galiba ama ben çoktan uyanmışım zaten. “Menemeni Armin’e tercih etmeyeceğimi anlamış olman gerekirdi.”

Duyduğum şey karşısında kalbim deli gibi atmaya başladı. Bir an yerinden çıkacak sandım ve onlara fark ettirmeden derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

“Vay be! Aşka bak.” diyerek dalga geçti Baran. Uzaklaşan ayak seslerinden odadan çıktığını anlayabiliyordum. Kendimi tekrar uykunun kollara bırakırken, saçlarımla oynayan bir çift el beni yine deli gibi heyecanlandırıyordu. Uyandığımı anlaması için yattığım yerde biraz hareket edip ona doğru döndüm. Gözlerimi yavaş yavaş açarken onun gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Kızarmış ve şu an tam anlamıyla yeşile dönmüş gözleriyle beni izliyordu.

“Günaydın.” dedim huzurlu bir sesle. Böyle uyanmak çok garipti. Bir yanım bundan çok hoşlandığımı söylerken diğer yanım da yanlış olduğunu söylüyordu. Hangisine uyacağımı bir türlü karar veremiyordum. İki farklı düşüncem ve uygulamam gereken tek bir karar vardı.

“Günaydın.” dedi ellerini saçlarımdan çekerken. “Sanırım ben uyandırdım. Kusura bakma.”

“Yok önemli değil. Saat kaç?” diye sordum ondan biraz uzaklaşırken. Bu kadar yakın olmak bana iyi gelmiyordu. Daha doğrusu düşüncelerime iyi gelmiyordu.

“Sanırım on ikiye geliyor.” dedi sırtüstü yatmak için geri çekildiğinde. “Ama benim uykum var.”

“Şey... Dün gece, yani kusura bakma uyutmadım seni de.” dedim ellerimle oynarken.

“Saçmalama Armin. Ben halimden memnundum. Hem seni uyurken izlemek de çok güzeldi.” dedi gülerek. Söylediği şeyler beni hem heyecanlandırıyor hem de yanaklarımı kızartacak kadar utan-dırıyordu.

“Her neyse.” dedim sessizce. “Hadi menemen yemeğe gidelim.” diyerek yataktan çıktım.

“Menemen olduğunu sen nereden biliyorsun?” diye sordu Yağız tek kaşını kaldırarak. Kırdığım pot yüzünden birkaç saniye boş boş yüzüne bakmak zorunda kaldım.

“Şey... Annem neredeyse her sabah yapardı zaten, şimdi de yapmıştır kesin. Ben çok severim de.” diye uydurdum. Nefret ederdim aslında.

“Tamam o zaman.” dedi şüpheyle. “Giyinip inelim.”

O da yataktan çıktığı sırada, buranın aslında benim odam olmadığı kafama dank etti. Düşüncelerim, yaptığım şeyler büyük bir hızla değişikliğe uğrarken, bir an önce kendime gelmem gerektiğini tekrar ettim içimden.

“Tamam. Ben de gidip giyineyim.” diyerek odadan çıktım. Salak salak sırtıp odama doğru yürürken, annemle karşılaştım. Yüzüme hemen aynı mutsuzluk maskesini taktım ve yürümeye devam ettim. Yine de bu kadar huzurluyken o maskeyi taşımak çok kolay olmuyordu.

“Günaydın kızım.” dedi annem. Geceyi Yağız’ın odasında geçirdiğim için ve tabii ki bunu da annem bildiği için biraz utanıyordum aslında ama bana Yağız’a alışmaya çalış diyen de oydu.

“Günaydın anne.” diyerek odama girdim. Getirdiğim sayılı kıyafetlerime bakmaya devam ederken annem de içeri girdi.

“Dün gece... Yağız ile uyumuşsun.” dedi sessizce. “Çok şaşırdım.”

“Öyle oldu.” diye mırıldandım.

“Pekâlâ.” diye mırıldandı başka bir şey söylemeyeceğimi anladığında. “Miden nasıl oldu?”

“İyi.” dedim kıyafet seçerken. “Düzeldi.”

“Tamam o zaman. Ben de aşağıya iniyorum. Giyinince gel.” diyerek odadan çıktı. Bulduğum pantolonu ve kazağı hızla üzerime geçirirken tüm olanları düşünmeye başladım. Yağız ile ilk karşılaşmamı, sonra ondan nefret etmemi... Şimdi ise kollarında huzurla uyumamı... Gözümün önüne gelen anılara dalıp gitmişken odamın kapısının çalınmasıyla kendime geldim.

“Armin, gelmiyor musun?” diye sesleniyordu Yağız. Son kez üzerine bakıp saçlarımı da öylesine taradıktan sonra kapıyı açtım.

“Geliyorum.” dedim dışarı çıkarken.

“Odan... İstanbul’dakine pek benzemiyor sanırım.” dedi yüzüme bakarak.

“Evet çünkü o odayı ben düzenlemedim.” dedim dalga geçerek. Ona ihtiyacım olduğu anlar olsa da bazen anlamadığım bir sinirle tüm kan beynime sığıyordu ve onun canını yakmak istiyordum. Kafam ciddi anlamda karıştı. Daha bir dakika öncesinde bu adamın ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyordum oysa.

“Sana beğenip beğenmediğini sormuştum ama.” dedi merdivenlerden inerken. Ona son darbeyi vurmak için yürümeyi bıraktım ve ona doğru dönerek yüzüme alaycı maskemi taktım.

“Zorla tutulduğum bir evde, istemediğim bir oda o kadar da önemli değildi.” dedim alayla. Yüzünde acı ya da kızgınlık ararken o çok rahat duruyordu karşımda. Ya duygularını iyi saklıyordu ya da şu an anlayamadığım bir şeyler düşünüyordu. Yüzünü bana yaklaştırarak kulağıma doğru fısıldadı.

“Ve biraz önce de seni zorla tutan adamın kollarından çıktın.”

Duyduğum şey karşısında hayal kırıklığı ve sinir tüm vücuduma dalga dalga yayılırken ne diyeceğimi bilemiyordum. Yağız da bir kez daha yüzüme alayla bakıp son darbesini de vurmaya hazırlanıyordu.

“Ve menemenden nefret ettiğini de biliyorum, küçük cadı.” diyerek alayla güldü ve merdivenleri hızlı hızlı inmeye devam etti. Şimdi, kafamdaki iki farklı düşünceyi susturup kararımı vermiştim. Yağız Atay’dan nefret ediyorum. Kendini beğenmiş egoistin tekiydi o yalnızca!

“Hadi Armin!” diye seslenen babamın sesini duyduğumda eski umursamazlığımı takınıp, aşağıya indim. Kahvaltı masasında oturmuş beni bekleyen aileme ve Baran’a baktığımda gözlerimin Yağız ile buluşmaması için ekstra bir çaba harcamam gerekiyordu.

“Uyuyan güzel yanında hiç kalır Armin.” dedi Baran alayla. Ona sinirli bakışlar atarak yanına ve doğal olarak Yağız’ın karşısına oturdum.

“Menemen yer misin?” diyerek tabağı uzatan babama baktım. Yağız bile menemenden nefret ettiğimi biliyordu. İstemsiz olarak ba-

kışlarımı Yağız'a çevirdim ve boş bakan bir çift gri gözle karşılaştım. Ne zaman, hangi yüzüyle karşılaşacağını bilemiyordu insan, tıpkı gözlerinin hangi rengiyle karşılaşacağını bilmediği gibi.

"Hayır." diye mırıldandım tabağımı doldurmaya başlarken. Ne koyduğumun bile farkında değildim.

"Neden çok güzel olmuş ama." diyerek menemen yemem için uğraşıyordu.

"Hayır yemem çünkü..."

"Kenan, Armin menemen yemiyor." dedi sessizce annem. Sinirle başladığım cümlem yüzünden ortamın daha fazla gerilmesini istemediği belliydi. Ben de sakinleşmeye çalışarak tabağıma ne zaman koyduğumu bilmediğim peynirden yemeğe başladım.

"Bugün akşama doğru hazırlanıp Uludağ'a gidelim. Oradan da İstanbul'a döneriz." dedi Yağız bana bakarak. Burada biraz daha kalmak iyi gelebilirdi aslında ama onun işlerini ve okulumu düşündüğümde bu fikirden vazgeçtim. Sessizce başımı sallayarak onayladım.

"Yanınızda uygun kıyafetler var mı ki?" diye sordu babam.

"Benim yok ama dert değil." dedi Baran.

"Olur mu öyle Baran? Alışverişe çıkarız o zaman." dedi annem hemen anlayışlı bir ses tonuyla. Baran ile konuşurken sanki kendi oğluyla konuşuyormuş gibi sevecen oluyordu. Aynı şekilde babam da Barana öyle davranıyordu. Önceden tanışıyor olmalarını anlamamak için salak olmak gerekirdi.

"Nereden tanışıyordunuz?" diye sordum anneme doğru dönerek. Şu an bu masada en kötü yalan söyleyen kişinin annem olduğunu biliyordum. Hatta benden bile kötüydü. Çünkü ben üç yıl boyunca her gün yalan söylemiştim herkese. Eymen'i unuttuğumu ve artık acı çekmediğimi söylemiştim aileme. Oysa her gece kalbime batırılan bir bıçak varmış gibi nefes alamayıp ağlıyordum. En yakınım dediğim arkadaşlarıma yalan söylemiştim mesela. Artık onlardan sıkıldığımı ima etmiştim. Aslında onlara ihtiyacım vardı. Ozana yalan söylemiştim. Seni hiç sevemem demiştim ama denemek için can atıyordum bir zamanlar.

“Kiminle bebeğim?” diye sordu annem.

“Baran ile.” dedim gözlerinin içine bakarak. Eğer yalan söylüyorsa tedirgin olacağını biliyordum.

“Ah, şey... Beraber geldiniz ya...”

“Salak gibi mi görünüyorum anne!” diye bağırdım.

“Annene bağırma Armin.” diye uyardı babam. Ama şu anda kötü evlat olmak umurumda değildi. Benden bir şeyler sakladıkları çok açıktı ve tek sorun benim sesimi biraz yükseltmem olmamalıydı.

“Ses tonum umurumda bile değil. Sen açıkla o zaman baba!” diye bu sefer de babama bağırdım.

“Armin seni son kez uyarıyorum!”

“Bence siz de ses tonunuza hâkim olun.” diye babama seslendi Yağız. Sesi sinirliydi.

“Sen kimsin de bana emir veriyorsun lan! Hayatımızın içine ettiğin yetmedi galiba ama salaklık bende bir de kızımı emanet ettim sana.” diye bağırdıktan sonra bir hışımla kapıyı çarpıp dışarı çıktı babam. Bu kavga sahnesi benim eserimdi. Çenesini tutmayı beceremeyen Armin Soner’in eseri idi.

“Siz de İstanbul’da yaşarken Eymen ile arkadaşım Armin.” dedi Baran önündeki tabağını incelerken. “Çok küçüktün yani sen hatırlamazsın ama ben senin doğduğun zamanı bile hatırlıyorum”

“Eymen ile mi?” diye sordum gözlerimin dolmasına engel olmadan. Ağlamamak için kendimi sıktığımdan burnum bile sızlıyordu. “Onun arkadaşı mıydın?”

“Evet.” dedi başını sallarken. Onun sesi de titriyordu. Eymen’den bahsetmek sadece benim canımı yakmıyordu demek ki. Bakışlarımı anneme çevirdiğimde sessizce ağladığını gördüm. Sürekli konuyu Eymen’e getirdiğim ve bu huzursuzluğun nedeni olduğum için kendimden nefret ettim.

“Bana neden söylemediniz?” diye sordum ağlama başlarken. “Niye herkes benden bir şeyler saklıyor?”

“Armin hâline bak.” dedi Baran kollarımı tutup beni kendine çevirirken. “Onu zaten ardında bırakamıyorsun. Sana arkadaşı olduğumu söylesem onu daha çok hayatının merkezine alacaktın.”

“O zaten hayatımın merkezinde!” dedim kollarımı çekerken. Merak ettiğim daha çok soru vardı ama şu anda soramayacak kadar kötüydüm. Alacağım cevaplardan da korkuyordum bu yüzden sustum. Bu daha kolaydı. Bir şeylerden kaçmak her zaman daha az acısız olurdu. Elbet, bir yerlerde tekrar karşına çıkardı insanın. İlla ki, ayağının altında bir taş olur ve tökezletirdi ama o an acıtmazdı işte. Korkak insanlar da sonraya atmak isterdi bu yüzden öğreneceği her şeyi. Tıpkı benim gibi... Ben de o korkak insanlardandım ve öğreneceğimi bildiğim her şey titretiyordu beni.

Hızla yerimden kalkarak odama çıktım. Dağılmış kıyafetlerim arasında bulduğum telefonu elime alarak aklıma gelen ilk kişiyi aradım. Yanımda birilerine ihtiyacım vardı.

“Efendim?” diyerek telefonu açtı Ege. Ağlamaklı sesimi bastırarak konuşmaya çalıştım.

“Şey... Ege.” dedim tekrar ağlamaya başlamadan hemen önce.

“Armin sen misin?” diye sordu.

“Evet. Buluşabilir miyiz?”

“Tabii ki. Neredesin sen?” diye sordu telaşlanarak.

“Evdeyim ama çıkacağım. Geçen gün ayrıldığımız yerde buluşalım mı?” diye sordum hemen.

“Olur tamam. Çıkıyorum şimdi.” dedi. Daha fazla konuşmadan telefonu kapattım. Kızarmış gözlerimden biraz olsun kurtulmak için banyoya gittim ve yüzümü yıkadım. Daha sonra merdivenlere yöneldim ve demin bıraktığım şekilde buldum üçünü de. Suratlarını asmış öylece oturuyorlardı masanın başında. Montumu giyerken Yağız beni gördü ve hemen biçimli kaşları çatıldı.

“Nereye gidiyorsun sen?” diye sordu ayağa kalkarak.

“Dışarı çıkıyorum, görmüyor musun?” diye anlamsız bir soru sordum. Böyle zamanlarda onu sinir etmek ya da dediklerini yapmamak bana iyi geliyordu.

“Onu görüyorum ama çıkamazsın.” dedi kolumu tutarak.

“İzin istemedim senden.” dedim. Elinden kurtulmaya çalışıyordum ama çok sıkı tuttuğu için bir türlü beceremiyordum. Kendimi her geri çekmeye çalıştığımda kolum daha da acıyordu. “Bıraksana! Canım acıyor.”

“Nereye gidiyorsun? O Ege piçinin yanına değil mi?” diye bağırdı.

“Doğru konuş!” diye bağırdım hemen. “Seni de ilgilendirmez nereye gittiğim. Bana yalanlar söyleyip dururken iyiydi.”

“Tamam.” dedi Yağız sessizce. “Doğruları mı duymak istiyorsun? İki soru yalnızca.”

“Ne iki sorusu?” dedim anlamayarak.

“Bana merak ettiğin iki soru sor ve karşılığında şimdi gitme” dedi gözlerini kapatarak. Ege’nin yanına gidişim ona bu kadar acı mı veriyordu yani? Hem iki soru... Merak ettiğim onca şey varken gerçeklere birkaç adım daha yaklaşacaktım.

“Yalansız.” dedim onaylamasını beklerken.

“Yalansız.” dedi başını sallayarak. Montumu çıkarıp geri yerine asarken Ege’yi ya da neden yanına gitmek istediğimi düşünmüyordum. Birlikte yukarı çıkarken aklımdaki tek şey merak ettiğim onca şeyden iki soruyu nasıl seçeceğimdi, o kadar.

Sorular beynime akın ederken, Yağız’ı takip ederek merdivenlerden çıkıyordum. Aralarından en merak ettiğim soru hangisi diye seçim yapmaya çalışırken iki sorunun azlığına lanet etmeden duramıyordum. Öğrenmek istediğim, bilinmezliğin yükünden kurtarmak istediğim çok sorum vardı. Çıktığım her merdiven basamağı canlanıp soru olarak karşıma çıkıyordu. En son basamağı çıktığımda ise karşımda dikilip bana göz kırpan soru Yağız’ın beni neden sevdiği idi.

“Nerede konuşacağız?” diye sordu Yağız. İkimizin de kaldığı odaların ortasında durmuş karar vermemi bekliyordu.

“Fark etmez.” diye mırıldandım. Verdiğim cevap karşısında sesini çıkarmadan kendi odasına doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girme-

mi beklerken yüzümü inceliyordu. Aslında ikimiz de birbirimizi inceliyorduk. Benim şu an gördüğüm şey ise boş bakan yeşil gözler ve gülümsemeyi unutmuş gibi duran donuk bir yüzdü. Onu daha fazla bekletmeden içeri girdim ve o da arkamdan kapıyı kapattı. Daha birkaç saat öncesinde beraber uyuduğumuz odanın içindeydim ve karşımda tüm savunma kalkanlarımı indirip sığındığım yatak vardı. Yağız ağır hareketlerle yatağa oturdu ve gözlerini üzerime dikerek beklemeye başladı.

“Evet, sor bakalım.” dedi yatakta daha rahat bir hâle geçerken ama onun da tedirgin olduğu belliydi. “Öyle dikilecek misin?”

“Tamam...” diye mırıldanarak yatağın karşısındaki dolaba sırtımı dayadım. “Ben ne soracağıma karar veremiyorum.”

“O kadar da merak etmiyorsun o zaman.” dedi alayla. Konuşmayı dalgaya alarak hem ortamı yumuşatmaya hem de sorularımı ertelemeye çalışıyordu. Bunu anlayacak kadar tanıyordum Yağız Atay’ı.

“Ne alakası var? O kadar çok soru var ki seçemiyorum. Hem neden bu kadar az soru sorabiliyorum?” dedim sinirle. Benden bir şeyler saklarken bir de soru kısıtlaması koyması çok sinir bozucuydu.

“Tamam, zamanımız var.” dedi yatağa uzanırken. “Eğer uyuyakalırsam da uyandırma lütfen. Sonra sorarsın.”

“Dalga mı geçiyorsun Yağız?” diye sordum yanına giderken. Yatağın sağ tarafına oturup gözlerini açması için onu dürtüyordum. “Ya uyumasana!”

Tek gözünü açarak “Neden? Sorularını buldun mu?” diye sordu.

“Hayır ama...”

“Uykum var Armin. Dinlenmeme izin ver. Bir saatlik uykuyla duruyorum neredeyse.” dedi gözlerini tekrar kapatarak.

“Niye bir saat uyudun ki?”

“Çünkü yanımda uyuyan küçük bir çocuk vardı. Sürekli uyanı ve bir de sayıkladı.” dedi gözlerini açmadan. Yüzü bana dönüktü. Bir yandan da kalkmadan ayakkabılarını çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda başaramayacağını anlayarak pes etti.

“Nasıl ya? Sayıklamam ben.” dedim itiraz ederek. Çocuk demesini saymıyordum bile.

“Ben ne duydum peki?” diye sordu sırtarak.

“Yalan söylüyorsun.”

“İspat edeyim mi?” diye sordu gözlerini açarak. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken nasıl ispatlayacağını düşünüyordum ama aklıma ses kaydından daha fazlası gelmiyordu.

“Nasıl yapacaksın onu?”

“Yapma diyordun. Öldürme...” dedi yatakta doğrularak. Gözlerinde üzüntü ve acıma vardı. “Sanırım rüya görüyordun.”

Birkaç saniye boş boş Yağız’ın yüzüne baktıktan sonra yenilgiyle başımı salladım. Klasikleşmiş rüyam tekrar aklıma geldiğinde üzerime çöken melankolik ruh halini defetmek oldukça zor oluyordu.

“Evet. Ama bana acımanı istemiyorum Yağız.”

“Sana acımıyorum Armin.” dedi bana biraz daha yaklaşırken. Onunla birlikte evinde ilk kalmaya başladığımda korkudan aynı odada bile duramıyordum ama şimdi ona sarılıp uyumuşken, onun sıcak ve güvenli kollarını hissetmişken o düşünceler komik geliyordu. “Hem bahsettiğim asıl sayıklama bu değildi ki. İspat içindi bu sadece.” dedi sırtarak.

“Ne? Ya hayır! Ne söylersen söyle inanmayacağım sana.” dedim kollarımı önümde birleştirirken.

“Öyle mi? O zaman neler söylediğini anlatayım da inanıp inanmamak sana kalsın.”

“Hım...” diye mırıldandım inanmayarak. Ama yine de içimden bir ses haklı olduğunu söylüyordu.

“Öncelikle adımı sayıkladın.” dedi kahkaha atmamak için kendini sıkarken.

“Uydurma!” diyerek koluna vurdum.

“Ne? Bana inanmıyor musun?” diye sordu yalan bir şaşkınlıkla. Gözlerini kocaman açıp suratıma bakarken ne diyeceğimi şaşıırıyordum.

“İnanmıyorum tabii. Niye inanacakmışım ben sana?”

“Bana inandığını biliyorum. Hatta güvendiğini de...” diye mırıldandı bana biraz daha yaklaşıırken. Ondaki uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama kafamı fazlasıyla karıştırmıştı bile. Düşündüğüm şeyleri eyleme geçiremiyordum. Uyuşmuş gibiydi tüm vücudum. “Hem duyduğum şeyler sadece bu da değildi... Bir ara...”

“Yeter.” diye susturdum merak etsem de. Bilinçaltım yüzünden saçmaladığım şeyleri duymak istemiyordum. “Bir daha seninle uymayacağım. Bir şeyler uyduruyorsun kafandan.”

“Tekrar birlikte mi uyuyacaktık yani?” diye sordu kahkaha atarak.

“Ya ben... Yağız!” diye bağırarak karnına vurdum ama elbette hissetmemişti bile. “Ben onu kastetmedim ki.”

“Neyi kastettin peki?” diye sordu merakla.

“Ben... Sana ne! Hem kafamı karıştıрма soru soracaktım ben.”

“Kafanı mı karıştırıyorum yani?”

“Yağız!” diye bağırdım. Ne olmuştu ona böyle? Soruları geciktirmek için tüm hünerlerini gösteriyordu tabii.

“Tamam tamam. Sor hadi, uyutturmadın da zaten.” diye söylendi. Tüm ciddiyetimi tekrar toplayarak yatakta tamamen ona doğru döndüm. O da bana doğru dönmüştü ama yatıyordu hâlâ.

“Kalksana. Ciddi bir şey konuşacağız.”

“Niye? Yoksa ben yatarken etkileniyor musun?” diye sordu yalandan bir ciddiyetle.

“Yağız! Ne oldu sana böyle? Soru sormamam için yapıyorsun değil mi?” diyerek tekrar koluna vurdum.

“Elin çok ağır.” dedi yüzünü buruşturarak sanki canı yanmış gibi.

“Tamam, hadi sor bakalım.” diyerek oturur pozisyona geçti.

“Şimdi... İki tane olmak zorunda mı? İstediğim kadar sormalıyım.”

“Hayır, sadece iki tane. Anlaşma böyleydi unutma.” dedi kesin bir sesle. Bu ses tonundan sonra ısrar edecek kadar salak değildim. Elimdeki iki soru hakkını da kaybetmem muhtemeldi.

“Tamam, başlıyorum.” dedim ama hâlâ ne soracağımı bilemiyordum. Çekmecesinde bulduğum bebeğimi sormak en mantıklısıydı belki de ama ne zaman mantığımı dinlemem gereken yerde dinlemiştim ki zaten?

“Baran sana kardeşim demişti o gün. Arkadaş olduğunu söylediniz ama daha fazlası var değil mi?”

İlk önce yakınımda bulunan soruları çözmek, aklımı bulandıran her şeyi berraklığına kavuşturmak daha iyiydi belki de.

“Biz...”

“Ama yalansız ve eksiksiz.” diyerek uyarı dolu bir sesle cümlesini kestim. Beni kandırmayacağını hissediyordum zaten içten içe ama yine de uyarmak istemişim. Beni hayal kırıklığına uğrattığı fazlasıyla şey vardı zaten. Bu sefer de yapmamalıydı.

“Yalansız ve eksik.” diye beni tekrar etti. “Baran ile küçüklükten beri arkadaşız biz. Kardeş gibi.”

“Ama Baran dedi ki... Sen Eymen’i de mi tanıyorsun o zaman?” diyerek merakla cevabını bekledim. Kalbim deli gibi atıyordu. Yağır toz kondurmak, beni böyle bir şeyde kandırmadığına inanmak isteyen tarafım saçmalama Armin, senin ağabeyini nereden tanıyacak derken içten içe biliyordum gerçeği. Buğulanmış gözlerinden belliydi demek isteyip de diyemediği her şey.

Aradan geçen birkaç saniye sonunda başını salladı yavaşça.

“Evet.”

“Nasıl?” diye sorabildim yalnızca. Sesimin titremesinden, hayal kırıklığı hissedebiliyor muydu? Bunu merak ediyordum. “Neden söylemedin bana?”

“Soru hakkın bitti Armin. Artık sorularını yanıtlamak zorunda değilim.” dedi yataktan çıkarken.

“Ne saçmalıyorsun sen? Başlatma soru hakkına!” diye bağırarak ağlamaya başladım. Eymen benim en zayıf noktamdı hiç şüphesiz. Onun her şeyini öğrenmeye çalışırken aslında çocukluk arkadaşıyla aynı evde kaldığımı öğreniyordum. Bana âşık olan ve benimle evlenmek isteyen bir çocukluk arkadaşıydı Yağır. Ve bir şey daha öğre-

niyordum aslında alışmış olduğum... Yine ve yine kandırılıyordum. Yalan söylemese bile eksik bir şeyler anlatıyordu hep birileri. Ailem, Baran en önemlisi de Yağız beni kandırıyordu her seferinde. “Niye bana yalan söylüyorsun?”

“Yalan söylemiyorum Armin. Yalan söylememek için susuyorum. Sen de Ege’ye böyle yapmıştın değil mi?” diye sordu gözlerimin içine bakarak. Sarhoşken söylediğim şeyler canını fazlasıyla sıkmışa benziyordu. Hayal meyal bazı şeyleri hatırlarken her şey o kadar da net değildi ama canını yaktığımı biliyordum işte. Daha doğrusu hissediyordum.

“Aynı şey mi?” diye bağırdım. “Ağabeyimle ilgili olan şeyleri benden saklayamazsın!”

“Bak, saklıyorum işte. Hadi öğrensene!” diyerek alayla göz kırptı. Tedirgin olduğu belliydi. Sadece, beni sakinleştirmeye çalışmak yerine damarına daha çok basıyordu, buna anlam veremiyordum. Gözyaşlarımı elimle silerek ben de yataktan çıktım. Yağız kapıyı açmadan ona yetişip kolundan tuttum.

“Cevap ver bana! Sorularımı cevapsız bırakıp gidemezsin!” diye bağırdım elimden geldiğince kolunu sıkarak. Canı yansın istiyordum ama hiç etkilenmişe benzemiyordu. “Yağız cevap ver!” derken ağlamam şiddetlendi. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışsam da başaramıyordum. İki eliyle birden kollarımı tutarak beni kendine doğru çekti. İstemsiz bir şekilde kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. Şu an ona neden sarıldığımı bile bilmiyordum. Onun yüzünden ağlıyordum aslında. Gözyaşlarım onun sakladığı şeyler yüzünden akıyordu ama yine de onun kollarında sakinleşmeye çalışıyordum.

“Armin, lütfen ağlama.” diye kulağıma fısıldadı.

“Her şey çok zor.” dedim yutkunarak. “Sen de zorlaştırıyorsun. Yapma bunu. Bana ağabeyimi anlat Yağız, lütfen. Neden saklıyorsun ki? Onu, olanları ne kadar merak ettiğimi bilmiyor musun?”

“Öyle olması gerekiyor. Bilmen gereken hiçbir şey yok Armin. Ayrıca akşam dönüyoruz, ona göre hazırlan.” diyerek odadan çıktı.

Arkasından kapıyı sertçe kapatarak beni odada yalnız başıma bırakıp gitti. Boş gözlerle kapıya bakarken hiçbir şey düşünemiyordum. Sanki beynim uyuşmuştu ve hiçbir şey algılayamıyordum. Benden bir şeyler saklıyordu. Büyük şeyler... Herkes gibiydi o da. Beni sevdiğini ve evlenmek istediğini söylüyordu ama ağabeyimi tanıdığını bile şimdi öğreniyordum. Sana aşığım diyordu ama istemediği bir şeyi sorduğum zaman küplere biniyordu. Bana karşı olan hisleri aşk değildi. Sevgi hiç değildi. Aşkın vazgeçilmezliği ve sevginin masumiyeti yoktu onun duygularında. Bunları bana hissettirmiyordu bile. Yağız beni sadece yanında tutuyordu işte. Nedenini anlamasam da, babamla konuşurken söylediği gibi yalnızca emanettim belki de. Peki bu neden canımı yakıyordu? Bana âşık bir Yağız olmasındansa bu daha iyi değil miydi? Âşık olduğu bir Armin yerine emanet edilmiş küçük kızı tercih etmez miydim?

Ya da belki, şu anda uyuşmuş beynim yanlış şeyler düşünüyordu ve Yağız bana gerçekten âşıktı. Evet, belki de doğrudu söylediği her şey. Eymen'i saklasa da, bana yalan söylemezdi ki.

Saçmalıyorum. O da herkes gibiydi işte. Yalancı, bir şeyler saklayan ve kendi hayatındaki başrolü çalan bir yabancı...

Parmak uçlarıma kadar hissettiğim sinirle odadan çıkıp, odama doğru yürüdüm. Aşağıdan belli belirsiz mırıltılar geliyordu. Sanırım bir tanesi annemin sesiydi. Beni çok seven, koruyan ve Yağız'a emanet eden... Odama girip kapıyı kapattım ve kilitleyerek telefonumda Ege'nin adını buldum. Arayıp aramamak konusunda kararsızdım ama sanırım şu an sadece bana o yardım edebilirdi. Sonunda canının yanma ihtimali olsa da başka çarem yoktu işte. Sadece birkaç gün daha saklanacaktım. Sonrasında ise her şey bitecekti. Sekiz, dokuz gün kadar daha çekecektim bu eziyeti, o kadardı.

Yine de biraz daha düşünmek için kendimi yatağa attım ve gözlerimi kapatarak dinlenmeye başladım.

Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmeden telefonu tekrar elime alarak Ege'yi buldum.

"Alo?" diyerek kırılgan sesini duyduğumda kalbimin sızladığını hissettim. Ondan yardım isteyip sonra da boş vermiştim. Yine Yağız'ın suçuydu işte. Adam beladan başka hiçbir şey değildi.

"Ege? Şey..."

"Zahmet etme. Gelemeyecek kadar meşgulumuşsun duydum." diye dalga geçti. Alaycı konuşmalarının altına sakladığı sitemi hissedebiliyordum.

"Ben... Ege yardıma ihtiyacım var." dedim fazla uzatmayarak. Her an tüm planım suya düşebilirdi.

"Gerçekten mi? Ben bir iki saat öncede böyle bir konuşma yaptığımızı hatırlıyorum ama nedense gelmeyeceğini anladığım hâlde bekledim seni mal gibi."

"Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm." dedim titreyen sesimle. Onu üzdüğüm, kırdığım ya da sinirlendirdiğim için kendimden nefret ediyordum. "Eğer yardım etmezsen de başımın çaresine bakarım tamam mı? Sorun değil."

"Kusura bakma Armin," diyerek telefonu kapattı. Kesilen sesiyle kalbimin teklediğini hissettim. Kapanan telefonla yumduğum gözlerim büyük bir üzüntüyle geri açılırken, içten içe onun bana yardım edeceğini düşünüyordum aslında. Ege'nin kurtarıcım olabileceğini düşünüyordum ama zaten hayatımda kim elini uzatmıştı ki bana? Kim çekip çıkarmıştı beni bu bataklıktan? Hayatımdan eksilen her yeni günle daha da dibe batıyordum. Boğulmam kaçınılmazdı.

Ege olmasa bile bir şekilde buradan kurtulmam gerekiyordu. O yok diye vazgeçmeyecektim. En az bir hafta yetecek kadar param vardı bankada. Onu çekip bir otelde kalabilirdim. Koskoca İstanbul'da beni bulamazlardı. İstanbul... Tabii önce İstanbul'a dönmem gerekiyordu. Buraya gelirken getirdiğim spor çantama kıyafetlerimi yeniden doldurarak hazırlandım. Bu odayı özlemeyecektim. Şimdi fark etsem de artık içimde buraya ait hissetmiyordum kendimi. Pembeler içindeki o oda bile bana daha sıcak geliyordu. İçinde kaybolduğum villada hissedemediğim o huzur burada da yoktu.

“Armin? Kapıyı açar mısın bebeğim?” diye seslendi annem. Bir yandan kapıyı çalıyor bir yandan da içeri girmeye çalışıyordu. Çantamı dolabın içine tekrar koyarak kapıya doğru ilerledim. Hiçbir şeyden şüphelenmemeleri için kapıyı açıp yüzüme o maskeyi takmam gerekiyordu ama çok yorulduğumu hissediyordum artık. Etrafa *acı çekmiyorum ben* bakışları atıp her gece yorganın altında ağlamak çok yoruyordu. Üstelik kendi anne ve babam bile bunu anlamazken Yağız gibi bir yabancınn beni onlardan iyi tanıması sinirlerimi bozuyordu.

“Armin? Cevap versene kızım.” diye tekrar seslendi annem endişeyle. Kapının hemen önünde durup sanki onu görebilecekmiş gibi yüzümü kapıya doğru döndüm. Aramızda kapı olsa da endişeyle kaplanmış mavi gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Benim sıradan maviliklerime kıyasla annemin ve kısa süre de olsa zaman geçirdiğim ağabeyimin gözleri kesinlikle sıcacıktı.

“Bir sorun mu var Nermin teyze?” diye soran Baran’ı duydum. Yağız da Baran da Eymen’in çocukluk arkadaşları olmalarına rağmen Yağız anne ve babama daha resmi yaklaşıyordu. Baran, teyze derken Yağız, hanım diyordu. Babamı söylemeye gerek bile yoktu. Baran’ı gördüğünde gözleri ışıldamıştı. Yağız’a baktığında ise gözlerine çöken bir karanlık vardı. Korku ve belki garip de olsa biraz saygı...

“Kapı kilitli ve ses gelmiyor.” diye mırıldandı annem. Ağladı ağlayacak diye düşünmeye başladım hemen. Annem çok çabuk ağlardı. En ufak bir şey bile yıkardı hemen onu. Üzülür, güçlü olmak bir yana öyleymiş rolü bile yapamazdı. Ben ise son üç yıldır güçlü görünmeyi öğrenmiştim. Anne ve babam bile kanmıştı çoğu zaman. Maskelerim ve buzdan duvarlarım yakışıyordu bana, ta ki Yağız karşıma çıkana kadar.

Sadece o kırıyordu duvarlarımı ve sadece o görmezden gelip anlıyordu gerçek Armin’i.

Kalbinde bana karşı hisleri olduğunu söylerken oluşan sıcaklık onları eritiyordu ama bu da yanıltı işte. O sadece yüzümdeki yalanları görmeyi iyi becerip, bunu bana karşı kullanıyordu o kadar. Yağız,

karanlığın için saklanmış gibiydi. O istemeden hiçbir şey göremiyordum ya da hislerini anlayamıyordum ama ufak bir mum ışığıyla bile olsa kendini aydınlattığında vazgeçilmez oluyordu.

“Armin? Bak ses ver. Küslüğün sırası değil.” diye bağırdı Baran. Onunla tanıştığımdan beri bana sürekli alayla yaklaşıp da yeri geldiğinde çok ciddi olabiliyordu. Şu an da ciddi olduğu bir zamandı. Ses tonundan anlayabiliyordum. Büyük ihtimalle kendime zarar verdiğimi falan düşünüyorlardı. Özellikle annem... Eymen’ in ölümünden sonra yaşadığım travma yüzünden her an intihar etmeye çalışacağımı düşünüp tetikte yaşıyordu. Aslında bunu bende düşünmüştüm ama bilemiyorum... Sanırım Eymen için, ölüm için, acı çekmek daha iyi bir yoldu. Onu unuttuğum için bir ceza gibiydi. En azından o zamanlar ama şimdi, fazla acı çekmemiş miydim zaten? Bu kadar çile kâfiydi belki de.

“Ben... İyiyim Baran. Uyumuşum, duymadım.” dedim sesimin çıkacağına emin olduktan sonra.

“Oh, çok şükür güzel kızım. Kapıyı aç hadi.” diye seslendi annem. Ağır hareketlerle bir iki adım önümdeki kapıya geldim ve anahtarı çevirdim. Annemin ve Baran’ın meraklı bakışları önce benim üzerimde daha sonra da odamın içinde gezindi. Zararlı bir şeye rastlamadıklarında ise yüzlerindeki rahatlamış ifade oldukça komikti. Eğer şu an ruhsal bir çöküntüde olmasam eminim ki gülerdim. Üçümüzde birbirimize tuhaf tuhaf bakarken telefonumun sesiyle kendime geldim.

“Diyecek bir şeyiniz yoksa...” diye mırıldandım telefonumu göstererek. Onları kibarca kovduğumu anlayıp bir şey söylemeden salona doğru yürüdüler. Merdivenden indiklerini görene kadar kapıda bekledim ve ısrarla çalan telefonum susmayınca açmak için kapıyı kapatıp kendimi yatağı attım. Arayan Ege idi. Açıp açmamak arasında kaldıktan sonra ani bir kararla açtım.

“Efendim?” derken sesimin kırılgan çıkmaması için olağanüstü bir çaba harcıyordum. Çünkü ona gerçekten kırılgındım.

“Armin kusura bakma, tamam mı? Neredesin? Yardım etmek iştiyorum.” dedi bir nefeste. Pişman olduğu belliydi.

“Gerek yok.” dedim umursamaz bir sesle.

“Hayır var...”

“Gerek kalmadı Ege. Gerçekten.” dedim inandırıcı olmasını ümit ederek. Çünkü şu an onun yardımını gerçekten istemiyordum. Kimsenin yardımını istemiyordum. Planlarım değişmişti bile ve yeni planlarımda tek olmam gerekiyordu. Tek başıma kalmam ve gözlerimi tek başıma kapamam...

Karar vermek bu kadar zor olmamalıydı aslında. Yüklerimden kurtulmam ve huzura kavuşmam lazımdı. Gideceğim yerde huzur var mıydı peki? Bunu bile bilmiyorum gerçi. Bir bilinmezliğe gitmeye karar vermiştim kelimenin tam anlamıyla. Belki de daha çok acı çekmeye gidiyordum. Yine de denemem gerekirdi, değil mi? Hem eğer gittiğim yerde Eymen olacaksa acıyı onunla çekmeye razı olabilirdim. Bu daha hafif olurdu. Burada, böyle yalnız acı çekmek daha zordu. Bana destek olacak, varlığına sahip olacağım bir ağabeyle her şeyi daha kolay atlatabilirdim.

Hayal kuruyordum. Sanki ona kavuşabilecekmiş gibi hayaller kurup düşünmek bana iyi geliyordu. Kimisine saçma gelirdi belki bu yaptığım ama ben ölene kadar devam ettirebilirdim bunu.

Topladığım çantamı dolaptan alıp almamak konusunda biraz düşündükten sonra almanın gereksiz olacağına karar verdim. Sonuçta kefenin cebi yok sözü boşuna değildi. Telefonumu pantolonumun cebime koyup yanıma da biraz para aldıktan sonra sessiz adımlarla odamdan dışarı çıktığımda aşağıdan Baran'ın ve annemin sesini duydum. Ne söylediklerini anlamıyordum ama arada annemin iç çekişlerini duyduğumda bir an aklımdan vazgeçme fikri geçti. Çok kısa bir süreliğine de olsa, gittiğimde daha mı çok üzülür diye düşündüm. Ama yine de sonuç belliydi işte. Böylesi daha iyi olacaktı.

Daha huzurlu olacaktık. Sırları ve sakladıkları her şey onlara kalacaktı. Yağız'ın gizlediği cevaplar, babamın sakladığı sevgisi... Her şey.

Adımlarımı hızlandırarak Baran ve anneme görünmeden mutfağa indim. Bizim geldiğimiz gün annem yardımcılara izin vermişti ki yoksa kaçmam daha da zorlaşacaktı. Gerçi, hiçbiri Selma teyze kadar olup bana hesap soramazdı. Neredeyse beni büyüten o kadın, sizde yaptığı hata yüzünden babam tarafından kovulmuştu. İşte en çok o zaman hissetmiştim babamın kendi doğrularına körü körüne bağlandığını ve etrafına insanların düşüncelerine at gözlükleriyle baktığını.

Bahçeye açılan arka kapıdan geçerek kendimi dışarı attım. Ölüme bir adım daha yaklaşmıştım şimdi.

Yağız'ın ya da babamın evde olmamasına sevinerek bahçe kapısından çıktım. Belki de üzölmeliydim. İkisinden biri olsa evden kaçmam daha zor olurdu ve ölüme böyle koşarak gidemezdim. Seri adımlarla sokakta yürürken birine rastlamamak için dua etmeye başladım. Ne ironiydi ama... Ölüme giderken engel çıkmaması için dua ediyorum. İstemsiz şekilde tebessüm ederek yürürken, karşıdan gelen taksiyi durdurdum. Ve işte bu son adımdı. Bu saatten sonra geri dönmeyecektim kararımdan.

“En yakın eczaneye lütfen.” dedim taksi şoförüne. Orta yaşlı olduğu belli olmasına rağmen kırlaşmaya başlamış saçları ve yorgun bakışlarıyla daha da yaşlı görünüyordu. Yüzünde oldukça çok bulunan kırışıklıklar hayatının zorluğunu gözler önüne seriyordu sanki. O dalgınca arabayı sürmeye devam ederken ben de kafamda oluşmuş karışıklıkları çözmeye çalışıyordum. Ona baktıkça yaptığım şeyin saçmalığı beynime dank ederken hayatımı düşündükçe de fikrim dört elle sarılıyordum.

“Çocuğunuz var mı?” diye sordum birden. Böyle bir soru sormak aklımda bile yoktu üstelik. Adam bana kısa bir bakış attıktan sonra yola bakmaya devam etti.

“Vardı. Beş yıl önce vefat etti.” dedi çatlayan sesiyle. Bir kez daha bana baktıktan sonra derin bir nefes alıp «Sanırım yaşasa senin yaşlarında olurdu. On sekiz, on dokuz olmalısın galiba.”

“Evet, yakında on sekiz olacağım.” dedim mırıldanarak. Ölümün acısını biliyordum çünkü. Karşımdaki adamın omuzlarındaki o yükün ne kadar ağır olduğunu hissediyordum. “Kız mıydı?”

“Evet. Kızım” diye onayladı bir yandan da başını sallayarak “Kansardi.”

“Ben... Başınız sağ olsun.” dedim sadece. Ne diyecektim ki başka? Ölümün üstüne söylenebilecek başka bir şey var mıydı? Zaten son o iken, başka ne denilebilirdi?

“Hayat dolu bir kızdı. Hep neden o diye sordum kendime biliyor musun? Neden ben değil de kızım dedim ama bu işler öyle yürümüyor işte.” dedi acıyla gülümseyerek. Hayatım boyunca acıya nokta atışı yapmaktan geri durmamıştım ve şimdi de başarmıştım işte. Seçiyordum sanki insanları, hayatları. Karşılaştığım her şey, her insan bana tek sorunları olan sen değilsin demeye çalışıyordu sanki. İlk önceleri, ben de kendimi böyle teselli etmeye çalışıyordum ama zaman geçtikçe acılar azalacağına artarken o saçma teselli de işe yaramamaya başladı. Bu ana kadar. Bugün... Sondu.

“Öyle...” diye mırıldandım. “Benim de ağabeyim öldü.”

“Senin de başın sağ olsun o zaman.” dedi teselli etmek istermiş gibi gülümseyerek ama acıya köle olmuş bir insan olarak o da biliyordu ki ölümün tesellisi olmuyordu.

“İşte burası. Küçük bir eczane ama en yakın bu. İşini görür sanırım.” dedi tekrar gülümseyerek.

“Teşekkürler.” derken parayı uzattım ve derin bir nefes alarak taksinin kapısını açtım.

“Kızım, hayatının kıymetini bil. Benim kızımın yaşayamadığı yılları yaşıyorsun.” diye seslendi dolan gözlerini engellemeye çalışarak. Yapacağım şeyi hissetmiş de bana engel olmak istermiş gibi konuşuyordu. Hayat ne karışıktı oysa. Biraz sonra yapacağım şey yüzünden kalbim sıkışırken ondan özür dilemek istedim. Kızının

yaşayamadığı yılları yaşama hakkı verildiği ama bundan vazgeçtiğini için. Ama tek çözüm buydu işte. Elimden fazlası gelmiyordu. Yıllardır direniyordum, savaşıp sonunda huzura kavuşacağım anı bekliyordum ama o an bir türlü gelmiyordu. İşler sarpa sarıyor beni yakıyor, savuruyordu.

Sessizce başımı sallayıp gülümseyerek arabadan indim. Tam karşımda beni ölüme kavuşturacak adres duruyordu. Vazgeçme ihtimalimi düşünerek hemen eczaneye girdim. Bu saatten sonra, bu kadar yaklaşmışken vazgeçemezdim.

“İyi günler.” diye mırıldandım içeri girerken. “Ben ağrı kesici alacaktım.”

“Hoş geldiniz. Reçeteniz yok mu?” dedi karşımda duran genç eczacı. Belki de yeni mezun olmuştu. Çünkü benden o kadar da büyük durmuyordu. Sarı saçları ve ela gözleriyle oldukça güzel bir kızdı. Beyaz önlük de üzerinde çok güzel duruyordu. Bana da yakışır mıydı acaba diye düşünmeden edemedim. Ama bendeki beyaz daha farklı olacaktı.

“Hayır maalesef. Burada misafirim ama migrenim tuttu.” diye yalan söyledim. Kız yüzümü incelerken oldukça rahat görünüyor olmalıydım. Bu benim için kolay bir yalandı zaten.

“Peki, tamam.” diyerek raftan bir kutu ağrı kesici aldı. Parasını ödedikten sonra elimdeki kutuyu montumun cebine koyarken teşekkürler diye mırıldanıp dışarı çıktım. İşte şimdi bitmişti. Her şeyin sonu yavaş yavaş geliyordu ve geriye kalan tek şey bunu nerede yapacağımdı. Bir sokak köşesinde mi intihar edecektim? Ya da bir kafeye gidip oradaki insanlara korku saçıp, ağızlarına malzeme mi verecektim? Ne yapacaktım şimdi? Ya da gözlerimi tamamen kapatacakken en son kimi görecektim? Bir daha hayatımda olmayacak bu insanlarla son kez konuşamayacak mıydım? Yolun ortasında durmuş bunları düşünürken cebimdeki telefonun titremesiyle hepsi uçup gitti. Arayan kişinin Yağız olmasından korkarak telefonu cebimden çıkardım. Yağız olmamalıydı. Ona yalan söyleyemezdim ben. Hemen ağlamaya başladım. Derin bir nefes alarak ekrana baktığımda ara-

yanın Ozan olduğunu gördüm. Yağız olmadığı için hızlanmış kalbim yavaşlarken yaşadığım şokla da kaşlarım çatıldı.

“Efendim?” diyerek telefonu açtım.

“Alo? Armin? Benim Ozan.” dedi karasız bir sesle.

“Efendim Ozan?” dedim tekrar onun olduğunu bilmeme rağmen.

“Görüşebilir miyiz bugün? O gece pek konuşamadık.”

“Ozan ben...”

“Bak biliyorum, yani... Sanırım o yanındaki çocukla yani Yağız işte, aranızda bir şey var ama yine de eski iki arkadaş olarak da olsa görüşemez miyiz?” diye sordu çatlayan sesiyle. Boğazıma oturan yumruyu yok etmek için bir iki kere yutkundum ama sanki oraya yapışmış gibiydi ve geçmiyordu. Konuştuğumda sesimin titreyeceğini biliyordum ama en azından Ozan’a anlatmalıydım. En azından ondan özür dilemeliydim.

“Ozan ben, gidiyorum.” diyebildim ağlamaya başlarken. “Özür dilerim.”

“Nereye? Dönüyor musunuz?”

“Hayır... Ozan ben hap aldım.” dedim derin nefeslerimin arasından. “Dayanamıyorum artık ve...”

“Armin! Ne saçmalıyorsun sen? Şaka yaptığını söyle. Neredesin?” diye sordu telaşla. Çünkü böyle bir şeyde şaka yapmayacağımı iyi bilirdi.

“Sadece dinle tamam mı? Çünkü en azından sana anlatmak istiyorum.” dedim gözlerimi kapatırken. Bir yandan da nereye gittiğimi bile bilmeden yürüyordum. “Özür dilerim Ozan. Sizden uzaklaşmamın nedeni siz değildiniz. Hayatım berbattı.” dedim sinirden gülererek.

“Armin...”

“Bugün son ama. Bitiyor her şey.”

“Armin neredesin?” diye sordu tekrar. Sesi gittikçe kısılmıştı ve nefes nefese geliyordu sesi. Telefondan duyduğum kadarıyla dışarı çıkıyordu. Belki de benim içindi, kim bilir?

“Neredeyim bilmiyorum, yürüyorum öyle işte. Ne önemi var ki hem? Bitecek birazdan. Sadece en azından sen aramışken özür dilemeliyim diye düşündüm. Üzgünüm Ozan.”

“Bak olduğun yeri tarif et ve bir delilik yapma tamam mı?” dedi sesini güçlü tutmaya çalışarak. Hep böyle yapardı zaten. Daha küçükken de acıklı bir film izlediğimiz de üzülmesine rağmen kimseye fark ettirmeden kendine bir çimdik atardı ve filmi eleştirmeye başlardı ama ben hep fark ederdim.

“Küçükken kendine çimdik atardın.” dedim birden gülerek. “Sırf üzüldüğün belli olmasın diye aptal yorumlar yapardın.”

“Tekrar izleyebiliriz Armin. O aptal filmlere baştan başlayabiliriz.” dedi ağlamaya başlayarak. Çok çabuk üzülürdü ama bir o kadar da zor ağlardı Ozan. Onu ağlatmayı başardığıma göre gerçekten kötü bir şey yapıyor olmalıydım. “Birlikte, Armin. Lütfen...”

“Özür dilerim, üzülme lütfen.” diyerek telefonu kapattım. O konuştukça vazgeçmek istiyordum ve bu yanıltı. Şimdi vazgeçsem bile birkaç gün sonra tekrar düşünecektim. Telefonu cebime koyduktan sonra geldiğim yere baktım. On yaşımdan on beş yaşımıza kadar her gün geldiğimiz parka getirmişti beni ayaklarım. Ben onların arasından ayrıldıktan sonra da her gün geldiklerini biliyordum ama onlara katılmamıştım. Acıyla gülümseyerek hep oturduğumuz banka doğru ilerledim. Her yeri bıçakla kazınmış, yazılar içindeydi. Hepimizin isimleri vardı en başta. Ortada ve diğerlerine göre daha yeni olduğu belli olan büyük yazıda ise “*Seni özledim Armin*” yazıyordu. Yazıyı okuyunca gözyaşlarım hızla akmaya başlarken acıyla kahkaha attım. Bunu yazanın Ozan olduğuna emindim. Yazıya dokunarak yere çömeldim, etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Zaten bu havada hangi akıllı parka gelirdi ki benden başka? Yere bağdaş kurup oturarak bankta yazdığımız ve benden sonra yazdıkları şeyleri okumaya başladım. Çoğu karışık karışık yazıldığı için okunmuyordu. Genelde yazmak istediğimiz şeyleri Ozan yazardı zaten. Hepimiz harfleri birbirine geçirirken o, sanki kalemle yazıyormuş gibi rahatça yazardı. Ayağa kalkıp banka oturdum ve sırtımı da yaslayarak ce-

bimdeki ilacı çıkardım. Cebimdeki telefon dakikalardır titriyordu ama arayanın Ozan olduğunu bildiğim için bakmıyordum bile. Ya da Yağız olabilirdi ki onunla konuşmak daha da beter olurdu. İlaç açtığımda içindeki haplara şöyle bir göz attım. Kutunun içinde otuz tane hap vardı. İlaçlardan nefret eden biri olarak bu şekilde intihar etmem çok acınası olacaktı. Ayrıca su bile yoktu.

Hapları tek tek çıkarmaya başlarken bir yandan da yapabileceğimi tekrar ediyordum içimden. Her şeyin son bulacağını...

Hapları içmek sandığımdan daha kolay şekilde devam ederken acıyla gülümsedim. İyileşmek için yutamadığım hapları şimdi ne kolay yutuyordum. Kaçınıcı hapı aldığımı bilmiyordum ama aklıma Yağız geldi nedensizce. Bir anda boğazıma kaçan hapla birlikte öksürmeye başladım. Bankın biraz önüne doğru eğilerek öksürmeye devam ederken ağzıma gelen safra tadıyla midem daha çok bulandı ve kusmaya başladım. İçtiğim onca hapı kusarak çıkardıktan sonra başımı kaldırmadan nefes almaya çalışırken saçlarımı tutan ellerle irkildim. Yüzünü görmediğim elin sahibi bana peçete uzatırken hiç düşünmeden aldım. Başımı kaldırdığımda Ozan bana hem üzgün hem de rahatlamış şekilde bakıyordu.

“Ölmeyi bile beceremiyorum.” dedim sessizce.

“Beceriksizin teki olduğun için hiç bu kadar sevinmemiştim.” dedi Ozan gergince gülümseyerek. Elimde tuttuğum diğer hapları sinirle çekip yanımdaki çöp kovasına fırlatırken derin nefesler aldığını duyabiliyordum. Sinirliydi. “Bunu... Neden yaptın Armin? Hiç mi düşünmüyorsun geride bıraktıklarını?”

“Geride bıraktıklarım mı?” diye sordum yalandan kahkaha atarak. “Kimi bırakıyormuşum ben geride? Beni istemeyen ailemi mi yoksa zorla evlenmek isteyen müstakbel kocamı mı? Ya da dur! Yardım et bana diye aradığımı ve hoşlandığımı düşündüğüm ama bana sırtını çeviren çocuğu mu? Hangisi Ozan? Hangisini geride bırakıyorum sence?”

“Armin...”

“Kimse beni yanında istemez ve sürekli bir şeyler saklarken neden...”

“Körsün! Gerçekten körsün.” derken sonlara doğru sesi kısılmıştı. “Her şeye rağmen yaşamaya devam etmen gerektiğini göremiyorsun. Savaşan ve pes etmeyen Armine ne oldu? Seni istemeyeni sen de istemezsin Armin, seni tanıyorum ben. Ailem diye sızlanma bana! Zordur tabi, üstelik yaşadığın şeyleri tam olarak bilmiyorum bile ama olsun. Sen atlatır, bir yolunu bulursun. Evlenmek istemiyorsan da bir şekilde kurtulursun sen, kabullenmiş numarası yapma! Sana kimse zoraki bir şey yaptıramaz. Ayrıca... O dediğin çocuk kim bilmiyorum ama benim tanıdığım Armin, ona yardım etmedi diye intikamını alır dünyayı da dar eder. Pes etmiş gibi davranma!”

Başımı yere doğru eğerek tekrar ağlamaya başladığımda çenemden tutan soğuk ellerle başımı tekrar kaldırdım. Ozan gözyaşlarıyla dolmuş gözlerini bana dikmiş, gülümsüyordu.

“Sen güçlüsün Armin. Başarırsın. Senden saklanan her şeyi öğrenirsin,” dedi tane tane. Sanki anlamamamdan korkuyormuş gibi bir hali vardı. “Hem beni nasıl unutursun? Sana bir şey olsa mahvolacağımı görmüyor musun?”

“Özür dilerim.” diye mırıldanarak ona sarıldım. “Çok özür dilerim. Sadece...” Tekrar hıçkırmaya başladığımda saçlarımı okşayarak beni susturdu.

“Açıklama yapma tamam mı? Buna gerek yok. Farkındaysan neler oluyor diye sormuyorum bile sana. Önemli değil çünkü. Anlatmak isteseydin o zaman anlatırdın bana ve şimdi de anlatmak istemediğini görebiliyorum. Sadece bana söz vermeni istiyorum senden. Sen benim ilk dostumsun ve ben seni kaybedemem. Söz ver. Bir daha böyle bir delilik yapmayacaksın.”

“Söz.” dedim kendimden emin bir şekilde. “Pes etmeyeceğim, söz veriyorum.”

“Tamam, sümüklü kız şimdi kalk o zaman. Seni eve bırakacağım.” dedi elimden tutarak.

GÜVEN BANA

“Eve değil de başka bir yere bırakır mısın?” diye sordum ayağa kalkıp onu takip etmeye başladığımda. Dediğim şeyle arkasını dönüp kaşlarını çatı.

“Bak Armin...”

“Ya merak etme, güvende olacağım bir yer. Sadece eve gitmek istemiyorum” dedim güven vermeyi umarak.

“Nereye peki?” diye sorduğunda söyledikleri aklıma geldi ve gü-lümsedim.

“Sanırım... Dünyayı dar etmeye.”

7. Bölüm

Defalarca... Yeniden

Ne kadar zaman geçerse geçsin, bir insan ne kadar yaşlanırsa yaşlansın içindeki çocuk hep yaşar diye anlatırdı annem. Ben daha on yaşındayken her akşam iyi geceler öpücüğünün yanında bir de bunları söylerdi. İçimdeki çocuğu hiç kaybetmememi ve gerektiğinde insanlara bunu göstermemi öğütlerdi. Ama itiraf etmeliydim ki o zamanlar bana saçma gelen bu cümle şimdi tüm gerçekliğiyle karşımda duruyordu. Bir zamanlar önemsemediğim ve zaten çocuk olduğum için kıymetini bilmediğim o masumluk şimdi sarılmak istediğim tek şey haline gelmişti. Daha reşit bile olmamış biri olarak hayatın beni bu kadar çabuk büyütmesine sitemle bakıyordum. Adil olmayan şeyler yaşamışken, sarılabileceğim bir masumiyetin kalması gerçekten çok zordu. Yine de şimdi eski ve çocukluk arkadaşım la yan yana yürürken bir anlığına da olsa o saflığı hissedebildim. Çok değildi, bundan üç yıl önce sorunsuz bir hayatım vardı. Yalanlar içinde de olsa sorunsuzdu. Ve bundan birkaç ay öncesinde de bir şeyler aşmaya çalışarak hayatıma devam ediyordum. Sonra yine Eymen'in gölgeleri peşimden geldi ve bir düzene koymaya çalıştığım hayatım yeniden tepetaklak oldu. Ama ben Armin Soner'dim ve Ozan'ın dediği gibi pes etmezdim. Yine düzene sokabilirdim mahvolmuş hayatımı. Yeniden başarıp hayatımdan tüm fazlalıkları çıkarabilirdim. Bunlardan bir tanesi oksijen dediğim adam, bir tanesi Eymen'in çocukluk arkadaşı ve hatta annem, babam da olsa yapardım. Gerektiğinde herkesi silerdim ben. Kendimi tam anlamıyla

bencil hissettiğim zamanlar olmamıştı hiç ama buna rağmen kendimi düşündüğüm zamanlar olurdu. Sonra anlamıştım ki bencildim. Çocuk aklımla fark edemediğim ya da kendime itiraf edemediğim şeylere rağmen böyleydi bu.

Acı çekmeyi doruklarda yaşamaya başladığımda hiç düşünmeden o zirveden atlamasını bilirdim mesela. Yanımda kimi götürdüğüm ya da nereye çakılıp kaldıkları umurumda olmazdı. Küçüklüğümden beri babam tarafından beynime kazınmak istenen şey buydu aslında. Ben daha yeni yeni fark etmeye başlasam da onun amacı buydu. Bencil olmamı istiyordu belki de yeryüzündeki tüm babaların aksine. Aklıma gelen anıyla birlikte acıyla gülümsedim. Hiç aklımdan çıkmazdı zaten o gün. Hayal kırıklığını iliklerime kadar hissettiğim gün...

“Ödevlerin bitti mi Armin?” diye sormuştu babam. Normal bir akşam olsa ödevlerim ile ilgilenmezdi ama öğretmen onu aramıştı ve konuşmaya başlamak için açık kapı bırakıyordu.

“Evet baba.” diye mırıldanmıştım.

“Haberim var her şeyden ama bir de senden dinlemek istiyorum. Cezan hazır ama yine de helki hafifler.” diye direkt konuya geçmişti. Babamın en sevdiğim huyu buydu işte. Oyalanmazdı.

“Anlatacak bir şey yok ki. Öğretmenin anlattığı gibi.” demiştim başımı yere eğerek. Yaptığım iyiliği öğrensin istemiyordum çünkü cezam hafiflemek yerine daha da artardı.

“Kopya çekmeyeceğini biliyorum Armin” demişti yanıma otururken. “Buna sinirleneceğimi bilir ve yapmazsın. Hem o sınava çok çalışmıştın ve her şeyi biliyordun. İhtiyacın bile yoktu.”

“Ben...”

“Eksiksiz anlat her şeyi.” demişti otoriter sesiyle. Her zaman iyi bir baba olmuştu ama bazen de beni yetiştirdiği bir öğrenci gibi görürdü. O zamanlarda ben de emrine itaat eden bir askerden farksız olurdum.

“Arkadaşım kopya çekti. Daha önce de çekmişti ve öğretmen bir daha yakalarsa ailesine haber vereceğini söyledi. Ailesi çok kızardı.

Ben de o yakalanınca, üstlendim.” dedim bir nefeste. Birazdan gelecek olan cezaya kendimi alıştırmak istiyordum. Belki bir hafta bilgisayarıma el koyardı ya da arkadaşlarımla görüşmeme izin vermezdi. Sanki sürekli görüşebiliyormuşum gibi.

“Okulunu değiştireceğim.” demişti ayağa kalkarken.

“Ne? Hayır! Bunu yapma baba. Lütfen. Yemin ederim bir daha böyle bir...”

“Sana söylemiştim Armin! Sadece kendini düşüneceksin ve kimseye yardım etmeyeceksin demiştim. Kimseye güvenmeyeceksin ve kendini feda edecek kadar kimseyi sevmeyeceksin. Bunları sana hep söylemiştim ama görüyorum ki beni hiç dinlememişsin. Belki şimdi aklın başına gelir.”

Yaşadığım hayat her genç kızın yaşadığı gibi ufak tefek sorunlardan oluşmuyordu ve onlar gibi çiçekler arasında olgunlaşmıyordum. Ben o çiçeklerin dikenlerine basıyordum. Her batan dikende ayağım kanarken, nasır tutmuş diğer yaramla da büyüyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye soran Ozan’ın sesini duyduğumda kendime geldim.

“Okula ilk geldiğim günü.” dedim tebessüm ederek “O okula yazılmamak için neler yapmıştım. Ne sözler vermiştim babama. Yine de dinlememişti.”

“Yani yanlış anlama, iyi ki dinlememiş yoksa tanışamazdık ama yine de o yaşta bir çocuk için zor olmuş olmalı.”

“Hayır.” dedim gözlerinin içine bakarak. “Hiç zor olmadı. Çünkü içten içe bunu beklediğimi fark ettim. Nasıl ve niye o zaman anlamıyordum ama şimdi biliyorum. Ben çok küçükken başlamıştım kaybetmeye Ozan. Şimdi ise, herkese gidecekmiş, kaybedecekmişim gözüyle bakıyorum.”

“Anlamadım?” dedi durarak. “Kimi kaybettin?”

“Boş ver.”

“Armin?” dedi kolumu tutarak.

“Lütfen. Anlatmak istediğim bir şey değil.” dedim başımı iki yana sallayarak. Bu kadar kesin konuşmamdan sonra bir daha sormazdı.

onu tanıyordum. Beni kırmayı ve hatırlamak istemediğim şeylerle tekrar beynimi doldurmayı istemezdi. Sanki unutuyormuşum gibi.

“Pekâlâ. Ben onu boş veririm ama bugünkü şeyin tekrarlanmayacağına emin olmak istiyorum.”

“Söz vermiştim ya.” dedim gülümseyerek. “Bir daha öyle bir saçmalık yapmayacağım. Gerçekten.”

“Tamam.” diye mırıldandı. “Öyle olsun. Sana inanmak istiyorum çünkü bil ki kötüsünü düşünmek bile beni mahveder.”

Diyecek bir şeyim yoktu ona. Beni önemsedliğini, bana değer verdiğini biliyordum. Yıllar geçmesine rağmen hiçbir şey değişmemişti. O değişmemişti. İlk tanıştığımızdaki gibi sıcak ve anlayışlı Ozan...

“Böyle yürüyoruz ama nereye gideceğiz? Nerede oturuyor bu çocuk?”

“Aslında bilmiyorum. Burada ayrılmıştık onunla. Arayacağım şimdi.” diyerek cebimden telefonu çıkardım. Ege’yi aramak belki kötü bir fikirdi ama şu anda umursamıyordum. Telefon üç kere çaldıktan sonra tam vazgeçip kapatacakken telefonu açtı.

“Alo? Armin?”

“Ege, ben geçen gün ayrıldığımız yerdeyim gelip beni alır mısın?”

“Tamam geliyorum, bekle orada. Yağız’ın haberi var mı?” diye sordu şüpheyle.

“Hayır. Neden?”

“Sen aramadan önce onunla konuşuyordum. Her yerde seni arıyor. Haber verecek misin?”

“Hayır Ege. Sen de haber verme tamam mı?” dedim telaşla. Yağız beni bulursa başlamamış planım suya düşerdi.

“Tamam tamam. Kapatıyorum şimdi. Bekle orada.” dedi kapatmadan önce. Telefonu yeniden cebime koyarken Ozan’ın meraklı bakışlarını gördüm.

“Sor hadi. Neyi merak ediyorsun?” dedim gülerek.

“Aslında... Kime âşık olduğunu çözmeye çalışıyordum.” dedi gülümseyerek. Gülüşünde içimi sızlatan bir şeyler vardı.

“Ozan...”

“Hayır hayır sorun değil. Gerçekten. Ben zaten sana âşık değilim. Sadece seni unutabileceğim biri çıkmadı karşıma ve onu bekliyorum işte. Çocuktuk ama hissettiğim şeyler masum ve gerçekti.” dedi yerdeki taşa tekme atarak. “Neyse boş ver beni. Aştım bir şekilde. Dostumusun sen benim ve sadece o gözle bakabiliyorum sana.”

“Ben... Sevindim senin adına. Teşekkür ederim ayrıca.” dedim minnetle bakarak. Uzaktayken, yokluğunu hissetmemem de ya da özlemesem de görünce aslında ne kadar çok değer verdiğimi anladım.

“Hadi sen cevap ver bana. Gerçekten merak ettim. Kime âşıksın?” diye sordu sinsice sıratarak. Böyle bakarken Buğra’ya benziyordu. Eminim, ikisi tanışsalardı çok iyi anlaşırlardı.

“Saçmalama ne aşkı? Kimseye âşık değilim.” dedim itiraz ederek. Dediği şey çok... Saçmaydı!

“Yeme beni Armin.” dedi inanmadığını belli ederek. “Aslında, Yağız’a âşıksın sanmıştım ama bilemiyorum, Ege çıktı ve...”

“Of! Kapa çeneni.” diyerek sözünü kestim. “Yok öyle bir şey. Yağız ile olaylar çok karışık ve Ege...”

“Ege de ne?” dedi kahkaha atarak.

“Sınıf arkadaşım işte.”

“Evet, öyle.” dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Kaşlarımı çatmış ona bakarken ister istemez ben de gülümsüyordum.

“Öyle tabii.” diyerek kafamı çevirdim. Son sürat gelen kırmızı arabayı gördüğümde ise şaşırmadan edemedim. Araba aniden fren yapıp önümüzde durduğunda içinden Ege indi. Yanımıza gelmesi ise sadece birkaç saniye sürdü.

“Sorun ne?” dedi Ozan’ı görmezden gelerek. “Yağız neden seni arıyor?”

“Şey...”

“Bence bunu gittiğiniz yerde konuşun. Çünkü burası sizin eve o kadar da uzak değil Armin.” dedi Ozan sözümü keserek. Yine ve yine haklıydı.

“Evet aslında. Başka bir yere gidebilir miyiz?” diye sordum Ege’ye.

“Tabii.” diyerek arabaya doğru döndü. O arabaya binerken ben de Ozana sarıldım.

“Teşekkür ederim her şey için.” dedim sesimin titremesine engel olamadan.

“Ben teşekkür ederim asıl. Beni çok güzel bir duyguyla tanıştırdığını bilmeni istiyorum.”

“Özür dilerim.” diye mırıldandım onu duymazdan gelerek “Hayatım çok karışıktı ve seninle kafamı daha çok karıştırmak istemedim.”

“Biliyorum. Sorun değil Armin.” dedi tekrar sarılarak. Saçlarımla oynarken rahatlatıcı bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. “Dediğim gibi, aştım ben. Her şeyden önce sen benim dostumsun ve umarım mutlu olacağın kişiyi seçersin.”

“Teşekkürler.” diye mırıldanarak ondan ayrıldım ve arabaya bindim. Biner binmez Ege arabayı çalıştırmıştı ve ben de cebimde tekrar titreyen telefonu hissettiğim an ofladım.

“Ne oldu?” diye sordu Ege göz ucuyla bana bakarak.

“Yağız. Sürekli arıyor.” dedim telefonu elimde tutarken.

“Neden ondan kaçırıyorsun?”

“Kaçmıyorum. Sadece...”

“Armin salak mıyım ben?” diye sesini yükselttiğinde böyle bir şey beklemediğim için oturduğum yerde irkilirken ister istemez onu Yağız ile kıyaslamaya başladım. Aklımdan çıkmıyordu bir türlü. “Of, bak özür dilerim tamam mı? Çok gerginim ve benden bir şeyler sakladığını bilmek daha da geriyor beni.”

“Özür dilerim.” diye mırıldandım. “Ama yapabileceğim bir şey yok. Yanında istemezsen şimdi inebilirim, sorun değil.”

“Saçmalama. Bunun için söylemedim.” dedi sesini kontrol etmeye çalışırken. Gerçekten dediği kadar gergin görünüyordu. Hatta belki daha da fazla. “Hem halama söyledim bile. Seni bekliyor.”

“Halana mı gidiyoruz?” dedim şaşırarak.

“Nereye gideceğiz başka? Bir otele gidelim de Yağız anında bulsun istiyorsan.” dedi dalga geçerek. İşte şimdi gerçek Ege olmuştu. Benim sevdiğim ve yanında mutlu olduğum.

“Tamam haklısın. Ayrıca, teşekkür ederim Ege. Gerçekten, şimdi sen olmasaydın...”

“Düşünme bunu. Yanındayım işte ve teşekkürü de gerek yok. Yanında olmak istediğim için buradayım. Nedenini bilmesem de...”

“Anlamadım?” diye sordum ona doğru dönerek. Sonlara doğru sesi kısılmıştı ve sanki söylemekle söylememek arasında kalmış gibi duruyordu.

“Yani... Ben belirsizlikten nefret ederim. Özellikle sen kapalı bir kutu gibisin. Sana nasıl davransam karar veremiyorum. Okula geldiğin ilk gün ki gibi değilsin mesela. Değiştin. Olumlu yönde bir değişim ama...”

“Aması ne?” diye devam etmesi için teşvik ettim. Düşüncelerini merak ediyordum. Benim için önemliydi.

“Hepsini geç Armin. Gerçekten. Bunlara bir şekilde alışabilirim ama düşünsene, Buğra'ya söyleyip benden sakladığın şeyler var ve saklamaya da devam ediyorsun.”

“Buğra'ya ben söylemedim. Telefonla konuşurken duydu ve...”

“Kimle konuşuyordun peki?” diye sordu gaza biraz daha basarken.

“Yavaşla.” diye mırıldandım kendime engel olamadan.

“Tek sorun bu mu sence?” diye sesini yükseltti.

“Arabayı durdurur musun? Çok saçma bir fikirdi ve geri dönmemliyim belki de.” dedim kemerimi çözerken. Birinin bana baskı yapması beni çıldırtıyordu. Üstelik Ege'nin baskı yapması sinirimi daha da bozuyordu. Böyle bir şeye hakkı yoktu ve ona hiçbir şey için söz vermemiştim.

“Hayır.” diye tısladı dişlerinin arasından. Bu Ege tanımadığım biriydi ve onu sevmemişim. Her hâliyle kabul edebileceğim biri değildi. O eski Ege gibi olmalıydı. İlk gün benimle uğraşan, sonra ger-

çekleri sürekli yüzüme çarpan ama her şeye rağmen sakin kalabilen Ege gibi olmalıydı. “Geldik zaten, şurası.”

Gösterdiği yere baktığımda kocaman bir bahçe arasında kaybolmuş küçük bir ev gördüm. Ege arabayı evin garajına sokarken ben de etrafı incelemeye devam ettim. Bahçede mevsimden dolayı dökülmüş ve solmuş pek çok çiçek vardı ama yazın mükemmel görüneceğine emindim. Ege arabayı durdurduktan sonra bir şey söylemeden aşağı indi ve ben de onu takip ederek sessizce yürümeye başladım. Aramızdaki bu soğukluktan nefret ediyordum. Neden her şeyi boş verip kabullenmiyordu ki? Her soru soruşunda yalan söyleyecektim ve bunu istemiyordum. Kendi kendime bunları düşünürken aklıma Yağız geldi. O da bana aynısını söylemişti. *Yalan söylememek için susuyorum Armin.*

Ege kapının önüne geldiğimizde zile bastı ve zil sesini duymamla karnıma ağırı saplanması bir oldu. Şimdi ne yapacaktım? Ne saçma bir şey olmuştu. Halası sorular soracaktı ve belki de aileme haber verecekti. Bir an için geri dönmeyi düşünürken kapının açılmasıyla vazgeçmek zorunda kaldım. Yirmi beş, yirmi altı yaşlarında görünen genç bir kadın kapıyı açtı.

“Hoş geldiniz çocuklar.” diye gülümseyerek içeri geçmemiz için geri çekildi. Ege eliyle bana geçmem için işaret ederken yere çivilenmiş gibi hissettiğim ayaklarımı hareket ettirmek için ekstra bir enerji harcadım. Sonunda içeri geçtiğimde ne olduğuna karar veremediğim kokular burnuma doldu. Yürümeye devam ederek salonun başına geldiğimde ise evin dekorasyonunun da güzel olduğunu gördüm. Halası gerçekten bakımlı ve titiz biri olmalıydı.

“Armin’di değil mi? Hoş geldin canım.” diyerek sarıldı kapıyı açan kadın.

“Aaa... Evet.” diyerek ellerimi sırtına doğru koydum. Benden biraz uzaklaşarak gülümsedi.

“Ben de Ege’nin halası, Meltem.”

“Ben...”

“Daha yaşlı birini bekliyordun değil mi? Doğru söyle.” dedi Ege koltuğa doğru yürürken. Deminki sinirli ya da gergin halinden eser kalmamış görünüyordu.

“Evet, aslında öyle.” dedim itiraf ederek. Bu kadar genç olmasını hiç ama hiç beklemiyordum.

“Son çocuk olunca böyle oluyor Armin.” dedi gülümseyerek. “Geçsene ayakta kalma.”

Ben de Ege gibi tekli bir koltuğa otururken ister istemez gerildim. Birazdan sorular sormaya başladılar. Emindim.

“Aç mısınız çocuklar? Çok güzel börek yaptım.” dedi ayağa kalkarken.

“Süper olur hala.” dedi Ege gülümseyerek. Halasını çok sevdiği belliydi. Evin mutfağı Amerikan tarzı olduğu için halası mutfaktan konuşmaya devam ediyordu.

“Sen ne zaman aç olmadın ki?” diye seslendi Ege’ye. Aralarındaki iletişime ister istemez imrenerek gülümsedim. Babam da annem de tek çocuk olduğu için ne akrabam vardı ne de dostluk kurabileceğim kuzenlerim.

“Bu arada Armin bizde kalacak hala.” dedi Ege. Kaşlarını çatıp bir şeyler diyecekken halasının sesini duyduğumda sustum.

“Tabii ki. Çok eğlenceli olur ama seni dışlar kız kıza sohbet ederiz haberin olsun. Değil mi Armin?” derken gülümseyerek elinde tabaklarla masayı kurmaya başladı. Ben de belli belirsiz bir şekilde gülümseyip başımı sallarken yardım etmek için ayağa kalktım. “Yardım edeyim size.”

“Siz deme lütfen. Abla de bana. Şu odun varlığın halası olabilirim ama senin ablan olacak kadar gencim ben daha.” dedi gülerek.

“Odun varlık mı?” diye itiraz etti Ege ayağa kalkarken. Masanın başına geldiğinde börek almak için elini uzattığında Meltem abla eline vurdu.

“Al işte. Odunsun çocuğum.” diye dalga geçti. Bende kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda kaşlarını çatı.

“Siz şimdiden başladınız dayanışmaya.”

“Bu daha ne ki Ege?” diyerek tabaklara servis yapmaya başladı Meltem abla. Ege gibi koyu renkte saçları ama onun aksine kahve-rengi gözleri vardı. Düzgün fiziğini tamamlamış uzun saçlarıyla gerçekten güzeldi. “Hadi oturun.”

Masaya oturduğumuzda tüm dikkatimi önümde duran böreğe ve salataya verdim. Kenarlarından patlayıp dışarı taşan peynire bakarken aklıma bizim evde yaptığımız kahvaltı geldi. Tüm gün olanlar birden tekrar zihnime dolduğunda derin bir nefes aldım.

“Eee Armin, nasıl gidiyor hayat?” diye sordu Meltem abla gülümseyerek. Samimi birine benziyordu ama yine de karar veremiyordum.

“Bilmem ki.” dedim önümdeki salatayla oynarken. “Öğrenci hayatı gibi işte.”

Yalandı. Baştan sona yalandı. Ölümle uğraştığım, istemediğim bir evlilikten kaçtığım ve reşit olmak için gün saydığım bir hayatım vardı benim.

“Çok sıkıcısınız ya.” diye söylendi. “Ben lise sondayken yapmadığım şey kalmamıştı.”

“Hayır, o anıları dinlemek istemiyorum.” diye itiraz etti hemen Ege.

“Kıskanma anılarımı.”

“Anıların sana kalsın. Ben seni kıskanıyorum.” dedi Ege böreğini ısıtırken. Abla kardeş gibiydiler. Hala demese öyle sanılırdı zaten.

“Sadece lise sondayken on bir tane sevgilim oldu da.” dedi Meltem abla bana göz kırparak.

“Ne?” dedim kendime engel olamadan. “Ah, kusura bakmayın...”

“Hayır Armin, bu normal bir tepkiydi. Anormal olan benim halam.”

“Sus sen, halayla öyle konuşulmaz.” diye yalandan kızdı. “Hayatımın aşkını arıyordum ne yapabilirim? Ama hepsi çok sıkıcı çıktı ve gördüğünüz gibi hala hayatımın aşkını arıyorum.”

“Hayatının aşkını arasan da bulamazsın, o karşına çıkar aniden.” dedi Ege göz ucuyla bana bakarak. Sonra önündeki tabağa doğru döndü. “Yanlış mı biliyorum? Böyle derler hep.”

“Hayır tatlım, doğru biliyorsun aslında ama ben sizin yaşınızdayken bunu düşünmüyordum işte. Siz daha olgunsunuz.” dedi bize onaylayıcı bakışlar atarken. Haklıydı. Biz daha olgunduk. Diğer yaşlılarımı bilmem ama Ege’nin de benim kadar olgun olduğunu biliyordum. Ne yaşadığı hakkında bir fikrim yoktu ama benim kadar zorlayıcı şeyler yaşamış olmalıydı.

“Eee... Armin, sen anlat. Sevgilin var mı?” diye sordu bana.

“Hayır, daha önce kimseyle çıkmadım zaten.” dedim tebessüm ederek. Sevgili yapmaktan daha önemli sorunlarım vardı!

“Senin gibi güzel bir kızı nasıl yalnız bıraktılar?” dedi şaşırarak.

“Belki de hayatının aşkını bekliyordur.” dedi Ege gözlerini bana dikerek. Yanılıyordu. Benim hayatımda aşk olmayacaktı. Buna izin yoktu bir kere.

“Evet, olabilir.” dedi Meltem abla gülümseyerek. “Düşünsene Armin, ilk çıktığın sevgilin senin büyük aşkın olacak onunla evleneceksin hatta. Bu mükemmel bir şey olur değil mi?”

“Ben... İmkânsız gibi duruyor.” diye mırıldandım.

“Nedenmiş o?”

“Bilemiyorum, sadece bana çok uzak.”

“Öyle söyleme. Belki de yanı başındadır ama sen anlamıyorsundur.” derken bana göz kırptı ve ayağa kalktı. “Ben çayı getireyim.”

İma ettiği şeyi biraz geç anladıktan sonra kızaran yanaklarımı Ege’nin görmemesi için başımı tabağıma doğru eğdim.

“Kusura bakma Armin. Halam psikolog ve meslek hastalığı işte. İnsanların iç dünyalarına ve fark edemediklerini sandığı düşüncelere fazla meraklı.” diye açıklama yaptı. Sesi mahcup olmaktan çok uzaktı hatta eğleniyor gibiydi.

“Sorun değil.” dedim sessizce. “Ama şey... Burada neden kaldığımı sormayacak mı yani...”

“Asla sormam hayatım.” diye seslenen Meltem ablanın sesini duyduğumda arkamı döndüm. Elinde çaydanlıkla yanıma geliyor. “Şu arkadaşın, meslek hastalıklarımı sayarken bunu da söyleseydi keşke. Her insanın anlatmak istemediği şeyler vardır ve psikologlar ilk seansta asla direkt sormaz.”

“Ben...”

“Ah dalga geçiyorum.” diyerek elini salladı. “Rahatla lütfen.”

“Tamam.” dedim gülümseyerek. Gerçekten iyi biriydi ve daha önemlisi bana baskı yapmayacak kadar düşünceliydi. Cebimdeki telefon tekrar çalmaya başladığında suratımı astım. Sanırım artık telefonu açıp en azından iyi olduğumu söylemeliydim.

“Kusura bakmayın, benim telefonla görüşmem gerekiyor da” dedim ayağa kalkarken.

“Rahatına bak tatlım. Üst katta da konuşabilirsin.” dedi Meltem abla. Bende konuşmalarımı duymamaları için dediği gibi merdivenlerden çıkmaya başladım. Telefonu elime aldığımda otuz sekiz tane cevapsız arama ve bir sürü mesaj olduğunu gördüm. Çoğunluğu Yağız’dandı ve onun dışında Baran’dan, anne ve babamdan da birkaç arama vardı. Telefonu alnıma yaslayıp gözlerimi kapatarak kimi aramam gerektiğini düşünürken telefonun titremesiyle ekrana baktım. Yağız arıyordu ve artık açmalıyım. Derin bir nefes alarak telefonu kulağıma götürdüm.

“Alo?”

“Armin! İyi misin?” diye sordu Yağız endişeli sesiyle. Neden gittiğimden ya da nerede olduğumdan önce iyi olup olmadığımı soruyordu ve bu nedenini anlayamasam da canımı daha çok yakıyordu.

“İyiyim.” diye mırıldandım titreyen sesimle. Bana hep aynı şeyi yapıyordu. Savunmasız bırakıp ağlamama neden oluyordu.

“Neredesin?” diye sordu sesini biraz daha sertleştirerek.

“Yağız ben...”

“Sadece nerede olduğunu söyle!” diye bağırdı.

“Gelmeni istemiyorum.” dedim kararlı bir sesle. Beni korkutmasına izin vermeyecektim. Silmek istiyordum onu ve kendisiyle bir-

likte getirdiği herşeyi. Onunla birlikte getirdiği her şeyi de. Bir parça huzura ihtiyacım vardı artık. Dayanamıyordum.

“Bir daha sormayacağım Armin! Neredesin?”

“Yağız gelme. İstemiyorum.” dedim ağlamaya başlarken. Ona karşı çıkarken mutlaka gözümden bir iki damla yaş dökülüyordu. Daha birkaç saniye öncesindeki kararlılığım, sert duruşum uçup gidiyordu.

“Ağlama.” dedi sessizce. “Neden gittin ki?”

Yine aynı ses tonunda konuşuyordu. Bardaki gibi... Acı çekiyor-muş gibi...

“Lütfen, biraz zaman ver. Sadece...”

“Anladım.” dedi kırılgan bir sesle. “Sadece neredesin onu söyle. Gelip almayacağım. İyi olup olmadığına emin olmak istiyorum.”

“İyiyim Yağız, gerçekten...”

“Armin, lütfen.” dedi itiraz ederek. Eğer gelip almayacağım dı-yorsa gelmezdi, biliyordum. Birçok şey saklamasına rağmen yalan söylememişti bana. Ege’ye yapmak istemediğim şeyi o da bana yap-mıyordu.

“Ege’nin halasının evindeyim. Merak etme.” dedim. Onu elim-den geldiğince iyi olduğuma inandırmak istiyordum... Çünkü onun için önemli olduğumu biliyordum.

“Ege’nin ha?” dedi acıyla gülerek. “Bir şeyi merak ediyorum as-lında. Onu da sorup kapatacağım.”

“Ne?” diye sordum hem merak edip hem korkarken. Çünkü Yağız’ın soruları gerçekten zor oluyordu.

“Sana bir... Her neyse boş ver. Saçma bir şeydi. Kapatıyorum.” dedi ama bir kere merak etmişim işte.

“Hayır, sor lütfen.” dedim itiraz ederek. Kendi başıma iş açıyordum resmen. Sormuyordu işte, kendi iyiliğim için tamam deyip sus-malıydım.

“Seçim yapman gerekse hiç düşünmeden onu mu seçersin?” diye sordu titreyen sesiyle. Yağız’ın titreyen ya da acı çeken sesi çok nadir duyulurdu ve bu da o anlardan biriydi sanırım

“Yağız...”

“Cevap istemiyorum.” dedi hemen. “Vazgeçtim demiştim. Sadece öylesine sordum işte. Boş ver. Sonuç belli zaten. Seni almaya da gelmeyeceğim. İstediginde haber ver.”

Cevap vermemi beklemeden telefonu kapattı ve hızla yanaklarına süzülen gözyaşlarıyla beni yalnız bıraktı. Hep bunu yapıyordu. En aciz hale beni o getiriyordu ve onun ufacık bir lafıyla bile ağlamaya başlıyordum. Hepsini bir kenara bıraksam bile sorduğu soru... Gerçekten Ege’yi mi seçerdim yani? Nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

“Armin? Neden ağlıyorsun?” diye bana seslenen Ege’yi gördüğümde ister istemez kafamda onları karşılaştırdım ve seçim yapmam gerekirse kimi tercih edeceğimi buldum. Zaten onu ilk gördüğüm günden beri öyle değil miydi? Umursamaz ama bir o kadar da ilgili... Yine de buna rağmen, her seferinde, her zaman o diyemiyordum. Değişiyordu. Şu anda da değiştiği gibi.

Hayatım boyunca, insanların verdikleri kararları yaşayacağını ve tek sorumlusunun da kendileri olduğunu dinledim. Normal anne ve babalar çocuklarına kötü arkadaş edinme, tanımadığın insanlarla konuşma ya da zararlı şeylerden uzak dur diye öğütlerde bulunurken benimkiler küçüklüğümünden beri “Bizim çizdiğimiz yaşam çizgisinden çıkma Armin” dediler. Daha nedenini anlamazken ve beynim masum düşüncelerle doluyken bu o kadar da zor değildi. Hatta yaptığım her doğru harekette onların mutlu olduğunu düşünüp seviyordum. Ben normaldim. Mutlu sandığım bir ailem ve bembeyaz sayfalarla devam edecek sandığım bir hayatım vardı. Her şey böyle akmaya devam etse yine normal bir genç kız olabilirdim. Belki erkek arkadaşı olan ve tek sorunu aldığı sınav notları olan bir genç kız... Oysa şimdi, zorla evlendirilmek istenen ve notları ne olursa olsun geleceği hazır bir genç kızdım. Armin Soner olmanın getirileri bunlardı işte. Yoksa götürüleri mi demeliydim? Yine de hayatın olumlu yönlerini aramaya çalışırsam hiç yok değildi. Mutlu bir arkadaşlığı-

mız olmasa da Ege ile tanışmıştım mesela. Başım sıkıştığında, birlerinden kaçmak istediğimde onu aramak geliyordu aklıma. Ya da ne kadar yanında olmak istemesem de Yağız'ın güvenli kollarında uyumuştum. O güveni bir zamanlar babamda hissettiğimi sanırken daha fazlasını hissettirmişti bana. Her ne kadar kafamı da karıştırsalar olumlu yönlerdi işte. Bir şekilde görmeliydim.

Koltukta oturmuş hiçbir şey anlamadığım diziye bakarken bir yandan da Meltem ablanın yorumlarını dinliyordum. Ege zaten defalarca sıkıldığını belli etmişti ama halası kanalı değiştirmeyince o da telefonundaki oyununa vermişti tüm dikkatini. Olayların ne olduğunu kızla erkeğin neden sürekli kavga ettiklerini bilmesem de uzun süredir bu normalliği yaşamadığım için iyi gelmişti. En son ne zaman ciddi anlamda televizyon izledim ya da bilgisayarda takıldım hatırlamıyordum. Sanırım yaklaşık olarak iki ay önce falandı. Belki de daha fazlaydı. Yağız hayatıma gireli ne kadar olmuştu sahi? Beni kendi evine ne zaman hapsetmişti? Hayatıma anlamadığım, takip edemediğim bir hızda girdiği gibi, hapis hayatı yaşatması da aynı hızda gerçekleştirmişti.

“Armin? Canım iyi misin?” diye bana seslenen Meltem ablayı duyduğumda düşüncelerimin arasından çıkarak dikkatimi ona verdim. Endişeli gözlerle bana bakıyordu. Psikolog olmasa bile bir sorun olduğunu anlayabilirdi zaten. Halasının bana endişeyle seslenmesinden sonra Ege de başını telefonundan kaldırıp bana bakmaya başladı. Yine eski Armin gibi davranıp yalan söylemeliydim ama içimden gelmiyordu artık. Üç yıldır hayatıma giren herkesi kandırmış ve kapıların arkasında bırakmışken ilk defa birilerini içeri davet etmek istiyordum. Şartlar ve geçmişim daha doğrusu ailemin geçmişi buna izin vermese de en azından bunu deneyecektim. Minimum seviyede de olsa bir yerlerden başlamalıyım.

“Evet. Şey... Biraz başım ağrıyor da dalmışım işte.” dedim gülümsemeye çalışarak. Az önce düşündüğüm şeylerin, üzerimde yarattığı gözle görülebilir gerginliğime rağmen inanmalarını ummaktan başka çarem yoktu.

“Bir sorun var sanki.” dedi Ege inanmadığını belli ederek. İçimden gelmeden yalan söyleyince böyle oluyordu. Ya da o da mı gerçek beni görüyordu artık?

“Hayır. Dediğim gibi işte. Yorucu bir gündü.”

“Pekala, tatlım, o zaman sana odanı göstereyim de dinlen.” dedi Meltem abla ayağa kalkarken. O da tıpkı yeğeni gibi inanmamıştı ama bu psikolog olmanın gizli bir kuralıydı sanırım. İnanmasanız da inanmış gibi görünün... Sonuçta beni korkutup kaçırmak istemezdi değil mi?

Ben de onu takip ederek merdivenlere doğru yöneldim. Ege hâlâ dikkatlice beni izliyordu ve bu zaman zaman rahatsız edici bir hâl alıyordu. Beni önemseydiğini ve yardım etmek istediğini biliyordum ama ilk zamanlarda söylediği gibi ben taştandım ve maalesef oluşturduğum taşları onunla yıkamıyordum. Meltem ablayla birlikte koridorun sonundaki odanın önüne geldiğimizde bana sıcak bir şekilde gülümseyerek içeri girdi. Ben de arkasından odaya girdiğimde etrafı incelemeye başladım. Krem renginde yatak örtüsüyle beni bekleyen tek kişilik bir yatak vardı. Duvarlar yatak örtüsüyle uyum içindeydi ama onun da beyaza yakın bir renk olması insanı boğuyordu. Küçük bir dolap ve şirin görünen bir makyaj masasından ibaretti tüm oda.

“Burada kalabilirsin diye düşündüm. Umarım rahat edersin.” dedi gülümseyerek. Bir yandan da etrafa bakınarak eksik bir şey olup olmadığını arıyor gibiydi. “Bu odanın özel banyosu yok ama yan taraftaki banyoyu kimse kullanmıyor zaten. Rahatça kullanabilirsin. Hatta duş al istersen rahatlırsın.”

“Hayır, teşekkür ederim.” diye mırıldandım. “Belki daha sonra.”

“Sen bilirsin canım. Tatlı rüyalar.” diyerek odadan çıktı. Gördüğüm ya da göreceğim rüyaların güzel olduğunu, olabileceğini sanıyordu. Doğru, kim on sekiz yaşındaki bir kızın rüyalarının cinayetlerle süslendiğini düşünürdü ki? Sonuçta kaç ağabeyinin cinayetini gözleriyle görmüştür ki? Ya da kaç kişi yaşıtı bir kızın ölümüne neden olabilirdi? İçimi saran kederli düşüncelere biraz olsun ara vermeyi umarak benim için yatağın üstüne bırakılmış pijamalara yönel-

dim. Kendimi öldüreceğimi düşündüğüm için, hazırladığım çantayı yanıma almamıştım ama şu an oldukça gerekli duruyordu. Yavaşça üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp Meltem ablanın verdiği pijamaları giydim ve elime telefonu alarak yatağa yattım. İstemsizce titremeye başlarken aslında evin sıcak olduğunu biliyordum. Sadece, yalnızmışım gibi hissettiğim için içimde büyüyen bir boşluk vardı. Aslında hep yalnızdım ben. Üç yıldır her gece tek başıma yalnız ağlamıştım ve Yağız'dan kurtulmaya çalışırken de yalnızdım ama şu an daha farklı bir his vardı içimde. Boşluğa düşmüş gibi ve bana uzatılmasını beklediğim bir el varmış gibiydi.

Gözlerimi kapatıp düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışırken telefonumun titremesiyle gözlerimi yeniden açtım. Annem arıyordu.

“Efendim?” diye telefonu açtım titreyen sesimle.

“Kızım? Armin neredesin?” diyerek ağlamaya başladı. Her zaman ağlardı zaten. Duygusaldı. Bana ve babama göre daha ince düşünüp daha fazla takardı her şeyi kafasına.

“Anne ben iyiyim, Yağız ile konuşmadın mı?”

“Nerede olduğunu biliyormuş ama bize söylemedi. Baban seni almaya gideceğini söyledi ama Yağız engel oldu.”

“Anne...”

“Armin, ikisi sürekli kavga ediyorlar. Nerede olduğunu söyle prensesim, hadi güzel kızım.” diye yalvarmaya başladı annem.

“Anne, gelmenizi istemiyorum. Tekrar...”

“Tekrar Yağız ile dönmeyeceksin Armin. Eskisi gibi beraber olacağız kızım. Sen ne istersen öyle olacak.”

“Eskisi gibi olacağız?” diye tekrar ettim sinirle gülerek. “Eymen’i geri mi getireceksin anne? Olay sadece Yağız değil artık. Herkes yalan söylüyor bana. Yalanlar içinde büyümüşüm ben.”

“Armin... Kızım öyle söyleme. Sensiz ne yaparım ben?” diyerek hıçkırmaya başladı annem. Sesi uzaklaşmaya başladığında babamın sesini duydum.

“Nerede olduğunu söyle Armin!” diye bağırdı hemen telefonu alır almaz. Daha önce sesini hiç bu kadar sinirli duymamıştım.

“Baba...”

“Sadece nerede olduğunu söyle: Gelip seni alacağım ve yeni bir hayat kuracağız tamam mı? Bursa’dan da taşınırız. Yağız ile gitmek zorunda da değilsin. Yeni bir hayat Armin. Duydun mu?” diyerek beni ikna etmeye çalıştı. Aslında söylediği şeyler çok güzeldi ama ben bu kadar şeyi ardımda bırakabileceğimi sanmıyordum. Geri dönüp ne diyecektim? Tamam, geldim yeni bir yaşam kuralım ve bir daha Yağız’ı görmeyeyim mi? Bu pek mümkün görünmüyordu.

“İstemiyorum.” dedim güçlkle.

“Ne demek istemiyorum Armin? Ne yapacaksın yani?” diye bağırdı babam telefonda. Gerçekten sinirlendirmiş olmalıydım.

“Ben... Bilmiyorum sadece...”

“Armin...”

“Yağız...” dedim ağlamaya başlarken. “Yağız’ı ver telefona.”

Birden neden aklıma gelmişti? Onu bile bilmiyordum. Aniden aklıma gelmişti ve anne, babam yüzünden gerilen sinirlerimin onunla sakinleşeceğini biliyordum.

“Armin, hayır. Hadi prensesim yerini söyle ve sorunu kendimiz çözelim.” diye yalvarmaya başladı o da.

“Hayır, Yağız.” diye tekrar ettim. Ona ihtiyacım vardı. İstanbul’da, onun evindeyken geçirdiğim krizdeki gibi ihtiyacım vardı hem de. Hatta belki de kokusuna... Mutfakta yaptığım gibi kollarımı boynuna dolayarak kokusunu içime çekmeliydim.

“Al, seni istiyor.” diye konuşan babamın sesini duyduğumda derin derin nefes almaya başladım. Yine o saçma duygu geri gelmişti işte. Sanki biri kalbime ve boğazıma baskı yapıyormuş gibi hissediyordum. Nefes alamıyormuş ve ölecekmiş gibi... Her sıkıntının içine düştüğümde böyle oluyordu zaten.

“Alo?” diye seslenen Yağız’ın sesini duyduğumda daha çok ağlamaya başladım. Onun sesi neden daha çok ağlamama neden oluyordu ki?

“Yağız.” dedim ben de sessizce. “Ben...”

“Sakin ol tamam mı? İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.” dedi güven veren bir sesle. Ama yine de onun sesi de yorgun ve kırılgan çıkıyordu. Onu çok üzmüş olmalıydım.

“Şey... Sessiz bir yere geçer misin?” diye sordum titreyen sesimle. “Konuşmaya ihtiyacım var.”

“Tamam, odaya çıkıyorum.” dedi hemen. Merdivenlerin gıcırtsını duyduğumda doğru olduğuna inandım. Zaten elinden geldiğince dürüst olmaya çalışmıyor muydu?

“Odadayım şimdi.”

“Ben de odadayım. Yatıyorum.” dedim ne söylemem gerektiğini bilemeden.

“Ben de uzandım şimdi.” dedi çaresiz çıkan sesiyle. Belki biraz titriyordu sesi ama yine de o güçlü olandı işte. “Tuhaf bir gün.”

“Sekiz gün sonra reşit oluyorum.” dedim birden.

“Armin...”

“Sonra zorla hiçbir şey yaptıramazsınız bana. Seninle gitmek zorunda kalmam, evlenmek zorunda kalmam ya da yalanları dinleyerek ailemle birlikte yaşamam.”

“Ne yapacaksın peki?” diye sordu bana ninni gibi gelen sesiyle.

“Bilmiyorum. Sadece biraz daha saklanacağım ve reşit olmanın özgürlüğünü hissedeceğim.” dedim gözlerimi kapatarak. Boğazımda oluşan baskı gittikçe artıyordu.

“Ben nerede olduğumu biliyorken pek de saklanıyor sayılmazsın.” dedi gülerek.

“Senden saklanmıyorum aslında.” dedim itiraf ederek. Nefes alış-verişim zorlaşırken daha fazla hava almak için ağzımı açtım. “Nefes alamıyorum.”

“Armin!” diye seslendi Yağız telaşla. “Hayır, şimdi olmaz. Yanında ben yokken olmaz. Duydun mu? Sakin ol. Nefes almaya çalışmana gerek yok aslında.”

“Ben...”

“Sadece beni dinle!” dedi sesini yükselterek. “Zaten nefes alabiliyorsun. Sadece şu an bunu fark etmen gerekiyor. Nefes almaya çalışma. Kendini bırak. Yanında olduğumu düşün Armin.”

Dediği şeyleri yapmaya çalışırken yanımda olduğunu hayal ettim. O gün evde kriz geçirdiğimde yaptığım gibi ona sarıldığımı hayal ettim. Yüzümü boynuna doğru gömerken burnumdan akciğerlerime doğru dolan oksijeni hissetmeye çalıştım. O benim oksijenimdi...

“İyi misin şimdi? Armin cevap ver.” diye seslendi Yağız.

“Daha iyiyim.” diye mırıldandım. “Gelip beni alır mısınız?”

“Ne?” diye sordu şaşırarak. “Seni almamı mı istiyorsun?”

“Evet. Ben... Kötüyüm. Nefes alabiliyorum ama...”

“Tamam tamam. Yola çıkıyorum şimdi ama adrese ihtiyacım var.” dedi. Yürümeye başladığını anlayabiliyordum. Konu ben olduğumda asla hiçbir şeyi geciktirmiyordu, Yağız Atay.

“Ege’ye sorup mesaj atarım,” dedim kapatmayı düşünürken. Aslında kapatmayı bile hiç istemiyordum. Bu çok garipti. Yağız olmasa ölecekmiş gibiydim. Bu çok zavallica bir duyguydu. Ona ihtiyacımın olması rahatsız edici bir şeydi.

“Tamam, yola çıkıyorum şimdi.” dediğinde cevap vermeden kapattım. Yavaş hareketlerle odadan çıktığımda televizyonun sesini duymayı beklerken beni sessizlik karşıladı. Ege ve Meltem abla da yatmış olmalıydı ve Ege’nin odası hangisi bilmiyordum. Çaresizce merdivenlerden aşağı inerken duyduğum sesle arkamı döndüm.

“Armin? Ne oldu?” diye bana seslenen Ege’yi gördüğümde rahatladım ama asıl olay şimdi başlıyordu aslında. Buraya kadar gelmişken şimdi ne diyecektim? Yağız beni almaya geliyor mu?

“Ege... Evin adresini söyler misin?” diye sordum sessizce.

“Ne? Neden?” diye sordu kaşlarını çatarak. Yağız kadar ona da haksızlık ettiğimi şimdi gözlerinin içine bakarken tüm çıplaklığıyla fark ediyordum.

“Yağız... Beni almaya gelecek.”

“Almaya gelecek.” diye tekrar etti sanki yanlış anladığını düşünüyormuş gibi. “Sen ondan kaçmıyor muydun Armin?”

“Evet ama... Bak sonra konuşalım bunu, tamam mı? Şu an iyi değilim ve Yağız’ın da adrese ihtiyacı var.” dedim sıkıntılı çıkan sesimle. Gözlerime hayal kırıklığıyla bakarak elimdeki telefonu aldı ve bir şeyler yazdı. Yine aynı robot hareketlerini yaparken bana geri uzattı.

“Yazdım. Yolla Yağız’a” dedi düz bir sesle. “Ben de aptal gibi neler düşünmüştüm.”

“Ege...”

“Bir şey söylemene gerek yok. Aptalın tekiyim zaten. Genelde böyle hatalara düşerim.”

“Özür dilerim.” diye mırıldandım sessizce, yaşlar yanaklarımdan aşağı düşerken. “Gerçekten böyle olsun istemezdim ama ona ihtiyacım var. İyi değilim”

Hâlâ merdivenlerin ortasında dikilmiş ona bakıyordum. Aklıma elimdeki telefon gelince hemen mesajla adresi Yağız’a yolladım. Ayakta dikilecek hâlimin kalmadığını anladığımda ise olduğum yere oturdum. Meltem ablanın şu an nerede olduğunu bilmiyordum ama beni bu bitik halde görmesini de istemiyordum.

“Bende kötü şeyler yaşadım Armin. Hiç ölüyormuş gibi hissettin mi?”

“Defalarca.” diye mırıldandım.

“Kendi ölümünü kendin hazırladın mı peki?” diye sordu acı içinde.

Bu sefer ben acıyla gülümseyerek “Bir defa” diye mırıldandım.

“Ben de onu defalarca yaptım. Bağımlıydım biliyor musun? O aptal haplara bağımlıydım.” diye söylendi yere otururken. Karanlık koridorda yerde oturmuş berbat hayat hikâyemizi konuşuyorduk. “Kendimi öldürmem yetmiyormuş gibi yanımda başkasını da götürüyordum az kalsın. Benim yüzümden biri ölüyordu. Düşünebiliyor musun?”

Ege'nin söylediği şeyleri duyduğumda hıçkırarak ağlamaya başladım. İkimiz birbirimize sandığımdan da çok benziyorduk. Anlatmaya devam etmemesi için ellerimle kulaklarımı kapattım.

"Ben öldürdüm ama." diye sayıklarken duyduğum kapı sesiyle Yağız'ın geldiğini anladım. Karşımda yerde oturan Ege'nin ayağa kalktığını duymama rağmen kıpırdayamıyordum. O baskı yeniden gelmişti.

"Armin?" diye seslenen Yağız'ın sesini duyduğumda biraz olsun rahatlayarak gözlerimi açtım ve başımı kaldırarak ona baktım. Fazla yaşlı duruyordu. Sabah bıraktığım Yağız gibi değildi. "Hadi gidelim" diyerek beni kucağına aldığı anda kollarımı boynuna dolayarak ona sokuldum. Ertesi gün pişman olup yine ondan uzaklaşmak isteyecektim. Yine beni bırak diyecektim ve yine Ege ile arkadaş olmak için uğraşacaktım. Bunların hepsini biliyordum ama yine de hiçbiri beni engelleyemiyordu. Yağız'ın kucağında arabaya doğru giderken aklıma gelen fikirle başımı kaldırıp Yağız'a baktım.

"Eve gidebilir miyiz direkt?" diye sordum ağlamamaya çalışırken.

"Eve gidiyoruz zaten." dedi arabanın yanına geldiğimizde.

"Hayır, İstanbul'daki evimize." dediğimde istemsizce tekrar ağlama başladım ve ona sıkıca sarıldım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Yağız da şaşırılmış boş gözlerle bana bakıyordu.

"Şey... Tamam. Gideriz tabii ki." diyerek arka kapıyı açtı ve binmemi sağladı. Hava çok soğuktu ve benim üzerimde yalnızca pijamalarım vardı. Yağız da sürücü koltuğuna geçtiğinde klimayı açtı ve hareket etmeden, önce montunu çıkarıp bana uzattı. "Bunu giy, hava soğuk."

Zaten üşüdüğüm için itiraz etmeden montu alıp giydim. Mont âdeta Yağız kokuyordu ve uykuya dalmadan önce bu iyi gelmişti. Uyumadan önce duyduğum son şey ise Yağız'ın acı dolu sesiydi.

"Beni her seferinde parçalara ayırıp tekrar birleştiriyorsun küçük cadı."

8. Bölüm

Kayıp yıllar...

Her zamanki gibi, okuldan gelir gelmez bana yiyecek bir şeyler hazırlayan Selma teyzeye gülümseyerek sarıldım.

“Nasılsın Selma teyze?” diyerek mutfaktan bir şeyler atıştırmaya başladım.

“İyiym yavrum sen nasılsın? Okul nasıldı?” diye sordu Selma teyze benim için masayı hazırlarken. Annemler olmadığı zaman hep mutfakta onunla birlikte yedim.

“Aynı işte.” diyerek elimdeki çikolatayı yemeye devam ettim.

“Yeme onu. Hazır olacak şimdi yemek.” diyerek elimden çikolatayı aldı. Yalandan suratımı asarak çantamı yerden aldım ve odama gitmek için merdivenlerden çıkmaya başladım. Sonuçta beni düşünüyordu. Bu yüzden ona kızamazdım. On beş yaşında olsam da hiçbir zaman akli havada kızlardan olmamıştım ve ailemin de Selma teyzenin de beni düşündükleri için böyle davrandıklarını biliyordum. Anne ve babam bazen fazla kontrolcü olsalar da yine de sözlerini dinliyordum. Zaten fazla kural da yoktu. Hele annem neredeyse hiç koymazdı. Babamın da tek kuralı, kendimden başka kimseye güvenmemem ve mümkün olduğu kadar az arkadaşımın olmasıydı. Ama sanırım ben bu kuralı beni on yaşında yazdırdıkları yeni okulumla çiğnemiştım. Babam yüzünden arada sırada mesafeli yaklaşmak sorunda kalsam da iyi arkadaşlıklar kurmuştım. Özellikle Ozan... Gerçekten çok tatlı bir çocuktı. Ozan aklıma geldiğinde kendi kendime gülümseyerek odamdan içeri girdim. Hâlâ annemin sesini duymadığıma göre evde değildi. Çantamı

her zamanki yerine koyarak dikkatimi yatağımın üzerindeki pakete verdim. Mavili ve beyazlı kurdelelerle süslenmiş pakete bakarken istemsizce gülümsedim. Acaba annem ya da babam mı almıştı? Paketi açmadan merdivenlerden sarkıp Selma teyzeye seslendim.

“Selma teyze! Bu paket ne?” diye bağırdım heyecanımı bastırmaya çalışarak. Benim değilse çok üzülürdüm.

“Bilmiyorum kuzum. Bugün bir kız getirdi, senin arkadaşınmış. Paketi açınca anlar dedi.” diye cevap verdi bana. Hangi arkadaşımın olabileceğini düşünerek odama geri girdim ve daha fazla zaman kaybetmeden paketi açtım. Siyah ve püskül gibi saçlarıyla çirkin bir bebek duruyordu karşımda. Onu sevimli bulabilmek için dikkatlice bakmak gerekirdi. Ama asıl önemli olanlar bunlar değildi. Bu geçen gün görüp beğendiğim bebektir ama on beş yaşında olduğum için annemlerden istememiştim. Çirkin de olsa bir sempatisi vardı bana göre. Kimin aldığı düşünmeyi bırakıp paketin içine bakmaya başladım. Küçük beyaz bir kâğıda pilot kalemle yazılmış, kusursuz el yazısını görünce kalbim yeniden hızla atmaya başladı. Bu benim böyle gizli bir biçimde aldığım ilk hediyeydi ve bunu hazırlayan kişi gerçekten hayatımda önemli bir yere sahip olmalıydı.

“Sanırım gecikmiş bir on yılımız var. Daha doğrusu ara verilmiş... Sen bebeklerinle oynarken yanında olamadığım için üzgünüm küçük kardeş, ama artık bu arayı kapatma zamanı. Buna da ilk olarak bu çirkin bebekle başlayabiliriz. Her adımında yanımdayım ve bu bebeğe de beğenerek baktığını gördüm. Beni hatırlamadığını ya da kim olduğumu bilmediğini biliyorum ama hatırlayacaksın ve benim gibi bir ağabeyin olduğu için üzüleceksin bile. Seni her şeyden ve herkesten koruyacağım minik kardeşim. Canım pahasına söz veriyorum. -EYMEN»

Bana anlamsız gelen notu okuduktan sonra kaşlarım istemsizce çatıldı ve kutunun içindeki zarfı elime aldım. Birinin bana aptal bir şaka yaptığı tabii ki anlaşılıyordu ama yine de kim bu kadar uğraşır ki? Zarfın içindeki fotoğrafları gördüğümde ise hayretten ne yapaca-

ğımı şaşırdım. Bu yazıyı yazan kişi doğru söylüyordu. Her adımında yanımdaydı ve bu da yetmezmiş gibi fotoğraflarımı çekiyordu.

Beynime dank eden ve bir türlü kabullenmek istemediğim gerçekleri düşünürken ağlamaya devam ediyordum. Selma teyze bana sarılmış sürekli neden ağladığımı soruyordu ama istediğim cevabı veremeyeceğini hatta belki bilmediğini düşünerek susuyordum. On beş yaşımı bitirmek üzereydim ve bu zamana kadar bildiğim her şeyin yalan olma olasılığı vardı. Ya da belki de biri benimle dalga geçiyordu. Ama bu kadar planlanmış bir şaka olamazdı. Gittiğim her yerde çekilmiş fotoğraflarım vardı ve hiçbirinde ben poz vermemiştim.

“Kuzum bak annenler geldi işte, ağlama daha fazla.” diyerek beni susturmaya çalışıyordu Selma teyze. Ona biraz daha sarılarak hıçkırmaya devam ettim. Burada yazılanlar doğruysa ne olacaktı? Gerçekten neredeyse on yıldır hatırlamadığım bir ağabeyim mi vardı? Ama bu çok saçma olurdu. Hem annemler bana söylerdi hem de ben ağabeyimi unutmazdım ki.

Bir iki dakika geçtikten sonra odamın kapısı aniden açıldı ve telaşlı gözlerle bana bakan anne ve babamı gördüm. Babam hemen yanıma çömelerek gözyaşlarımı silmeye başladı.

“Armin? Ne oldu kızım, neden ağlıyorsun?” diye sordu telaşla. Ben bir yandan konuşmaya çalışıyor bir yandan da ağlamaya devam ediyordum.

“Bugün... Bugün kutu geldi.” dedim anlamsızca konuşmaya devam ederek. “Ağabeyimmiş.”

Dediğim bu saçma iki cümle bile anne ve babamın yüz ifadelerini dondurmaya yetti. Şaşkınlıkla ikisi de birbirine bakarken ben de hıçkırmayı bıraktım. Bakışlarından anladığım tek şey kutuyu gönderen yabancının doğru söylediği idi.

Hissettiğim sallantılara rağmen gözlerimi açmıyordum. Bir yanım rüyama geri dönmek için yeniden uyumak istiyordu diğer yanım da bilincini kazanıp hayata devam etmek. Uyumaya devam edersem bir sonraki rüyamın Eymen’in boğazının kesilişi olacağı için ani bir

kararla gözlerimi açtım ve olanları idrak etmek için kendime birkaç saniye tanıdım. En son Ege'nin halasının evindeydim ama kendimi berbat hissettikten sonra ondan kaçmak için evi terk ettiğim Yağız'ı arayıp beni almasını söylemişim. Bu da yetmiyormuş gibi beni ailemin yanında götürmesini istememiş ve İstanbul'daki evimize gideyim demişim. Sonra da aklıma Yağız'ın acı dolu sesi gelince yüzümü buruşturdum.

"Beni her seferinde parçalara ayırıp tekrar birleştiriyorsun küçük cadı." Böyle söylemişti ve sanırım haklıydı. Birleştirme konusunda bir şey söyleyemezdim ama evet parçalara ayırdığımı biliyordum. Sonunda Yağız uyandığını fark edince yattığım yerden biraz daha doğruldum. O da sanki bunu bekliyormuş gibi tüm dikkatini verdiği yoldan bakışlarını arada sırada kaçırıp bana bakmaya başladı. Bana bakmazken bile incelediğim o garip renkteki gözler aylar öncesinden daha da garip duruyordu. Yorgun gibiydi. Yaşadığımız onca şey, benim dışımda da birilerini yoruyordu demek ki. Bu güzeldi. Sadece üzülen ve sorular soran taraf olmak sıkıcı oluyordu. Aynı zamanda ağır... Başka birinin de aynı yükleri omuzlarında hissetmesini isterdim. O yüklere ve acıya dayanamayıp, korkudan deve kuşu misali kafamı kuma gömerken başka birinin beni çekip çıkarmasını değil de benimle birlikte o kuma gömülmesini istiyordum mesela. Birinin çıkıp evet seni anlıyorum Armin dediğinde ona birkaç soru sorduktan sonra bilmiyorum demesini istemiyordum. Ölüm dediğim zaman suskunluğunun anlamsızca olmamasını ama onun ağırlığını hissettiği için susmasını istiyordum. Birini kaybetmenin ya da başka bir hayatın kendi yüzünden son bulmasının ne demek olduğunu bilsin istiyordum. Bir insana karşı hem nefret hem de güven hissetmenin ne demek olduğunu bilsin hatta bana bir çıkış yolu gösterebilsin... Evet, biliyordum. İstedğim şeyler çok ve imkânsızdı.

"Acıktın mı? İki saate yakın bir zamanda eve varırız ama yine de bir yerde durup bir şeyler yiyelim istersen." dedi Yağız bana bakarak. Susmak istiyordum. Hatta söylediği hiçbir şeyi duymamak. Belki o zaman rahatlardım biraz. Onunla iletişime geçmedikçe, o biraz ol-

sun sinirlendikçe... Ama onun ne suçu vardı ki? Ondan kaçarken bile günün sonunda ona telefon eden bendim.

"Gerek yok." diye mırıldandım. "Bir an önce eve varalım."

"Tamam." dedi o da sessizce. Bundan sonra ne olacağını çok merak ediyordum aslında. Sonuçta Eymen ile arkadaş olduğunu öğrendim ve hatta o bebek de onun odasında idi. Durum fazlasıyla gizemli ve garip bir hal almıştı. O gün orada kaybettiğim bebeğin onda olabilmesi için Yağız'ın da orada olması gerekiyordu ama bu cinayetten de haberi olduğu anlamına gelirdi. İstemsizce kaşlarımı çatarak Yağız'a bakmaya devam ettim. Sormak istediğim daha bir sürü soru varken neden susuyordum? Duymaktan korktuğum cevaplar yüzünden miydi? Yoksa cevaplamayacağına emin olduğum için miydi?

"İyi misin? Kendini kötü hissediyorsan..."

"Hayır. İyiyim." dedim kendimden emin bir sesle. Bu hâlde ve bu kadar karmaşık düşünceler içindeyken sesimin böyle çıkması beni bile şaşırttı. Yağız da kafasını belli belirsiz sallayarak dikkatini tekrar yola verdi. Kendimi cama doğru yaslayarak biraz daha uyumaya çalıştım. Bilinçaltım tekrar rüya görmekten korktuğu için bir türlü derin uykuya dalamıyordum. Uyuyamasam bile gözlerim kapalı bir şekilde dinlenmek iyi geliyordu. Sadece boğazımın kuruluştan acıması yüzünden Yağız'dan su isteyecekken duyduğum telefon sesiyle kararımın vazgeçtim. Bu Yağız'ın telefonuydu ve bir iki çalışan sonra hemen açtı.

"Efendim?" dedi karşısındaki kişiye.

"Yoldayız Baran. Kenan amcanın ne dediği umurumda değil." dedi sinirle. Arayan Baran'dı demek ki ve Yağız babamın yüzüne karşı bey dediği halde şimdi amca diyordu. "Söyleyecek bir şey yok. Armin İstanbul'a dönmek istedi ve ben de dediğini yaptım."

"Evet, Baran." dedi sıkılmış bir ses tonuyla. Gözlerimi bile açmamış, kıpırdamadan onu dinliyordum. "Biliyorum Baran." diye sesini yükseltti tekrar. Daha sonra uyuduğumu düşündüğü için boğazını temizledi ve daha kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Biliyorum Baran. Sevmiyor ve sevmeyecek. Peki, ne yapayım yani?"

Bahsettiği kişinin adı geçmese de bir tarafım anlasana salak sende bahsediyor diyordu. Sevmediğimi ve sevmeyeceğimi bildiği ve kabullendiği hâlde benim için bir şeyler yapmaya devam ediyordu. Karşılıksız da olsa gerçek aşk bu muydu yani? Bile bile ölüyor muydu benim için?

“Kapatıyorum ben şimdi. Uyuyor zaten. Kenan amcayı da sakinleştir ama İstanbul’a gelmesin. Biraz sakinliğe ihtiyacım var.” diyerek telefonu kapattı. Arabanın hızını biraz daha arttırarak sürmeye devam ederken ben de sanki yeni uyanıyormuşum gibi kıpırdanmaya başladım. Birkaç dakika sonra gözlerimi açarak yeniden doğruldum.

“Az uyudun. Üşüdün mü?” diye sordu Yağız endişeyle. Elini klimanın ayarına götürürken onu durdurdum.

“Hayır hayır. Sıcak bile.” dedim çatlayan sesimle. Boğazım çok kurumuştum ve konuşmaya bile hâlim yoktu. “Bir yerlerden su alabilir miyiz?”

“Tabii. İleride benzinci var, dururum. Yiyecek bir şeyler de alırız.” dedi hemen. Dediğim hiçbir şeye karşı çıkmıyordu. Bir yanımda bu çok sıkıcı derken diğer yanımda aslında Yağız’ın ne kadar otoriter olduğunu hatırlatıp, bu durumun sadece bana özel olduğunu vurguluyordu.

“Olur.” diye mırıldanıp arkama yaslandım. Arka koltukta oturmaktan nefret ederdim. Sürekli uyuduğum için mecbur burada oturmuştum.

“One geleceğim.” diyerek mümkün olduğunca ayağa kalktım.

“Tamam, dikkatli ol ama.” diyerek arabayı yavaşlattı Yağız. Seri hareketlerle öne geçtikten sonra arkaya dönüp tekrar Yağız’ın montunu aldım.

“Kemerini tak” diye söylenen Yağız’ın otorite kokan sesini düşündüm bir an. Yeri geldiği zaman çok eğlenceli, yeri geldiği zaman da fazla ölümcül oluyordu. Gizem için hiçbir şey yapmaması gibi mesela. Şimdi nereden aklıma gelmişti o kız? “Bir şey mi oldu? Kaşların çatıldı.”

“Aklıma Gizem geldi birden.” dedim ona doğru dönerek.

“Nereden çıktı şimdi? Bak biliyorum çok zor senin için ama...”

“Hayır. Hayır değil.” dedim katı bir sesle. “Ben ağabeyimin boğazının kesilişini gördüm Yağız. Bu o kadar da zor değil. Sadece bir anlamda yaşananlara ben neden olduğum için atlatamıyorum bir türlü. Asıl merak ettiğim, sana neden bu kadar kolay geldiği?”

“Bu ne demek şimdi?” diye sordu Yağız yüzüme bakmadan.

“O gün orada Baran olmasaydı o cümleyi sen tamamlayacaktın Yağız. O kız öldürüldü ama siz hiçbir şey yapmadınız. Hem de...”

“Eğer tek olsaydık bir şeyler yapardık tabii ama sen de oradaydın Armin. Senin hayatını tehlikeye atıp...”

“Onun da bir hayatı vardı Yağız. Benimle aynı yaşıydı ve hiçbir suçu yokken...”

“Üzgünüm ama o kızın hayatının olması ya da seninle yaşıt olması benim için o kadar da önemli değil. Orada sen olmasaydın o kızı canım pahasına korurdum ama sen oradaydın ve seni yakalamak için tutulmuş aptal bir piyon için seni tehlikeye atmazdım. Hiçbir zaman da atmam.” dedi sert bir sesle. Söylediği şeylerin ağırlığıyla kafamı yere doğru eğerken aklımdaki soruları susturmaya çalışıyordum. Direkt sorarak hiçbir şey öğrenemiyordum ve ben de bunu gizli gizli yapmalıydım. Belki biraz Yağız’ın huyuna giderek belki biraz maskelerimi kaldırarak...

Arabanın yavaşlamasıyla kafamı kaldırdım ve benzincinin önünde olduğumuzu gördüm. Yağız kusursuz bir şekilde arabayı park etti ve aşağıya inmem için beklemeye başladı.

“Bu hâlde mi çıkacağım?” diye sordum dik dik yüzüne bakarak.

“Bir şey olmaz. Zaten saat geç oldu” diye söylendi Yağız.

“Bu kılıkta bu arabadan cesedim çıkar anca.” diyerek kollarımı vücuduma doladım. Yağız da biraz eğlenerek, biraz da sinirle ofladı ve arabadan dışarı çıktı. Benim olduğum tarafa gelerek camı açmamı işaret etti.

“Hemen döneceğim ve arabayı üzerine kilitliyorum, sen de açma.” diyerek tekrar camı gösterdi. Sanki o söylemese camı açık bırakacaktım bu soğukta. Arkasından sinirle dil çıkararak o tama-

men kaybolana kadar gittiği yere baktım. Genelde tercih ettiği gri renkteki eşofmanları vardı üzerinde ve şüphesiz birçok kızın hayal edeceği türden bir erkekti. Yakışıklı, zengin ve en önemlisi ne renk olduğuna karar veremediğiniz gözleriyle mükemmel görünüyordu. Yeri geldiğinde benimle birlikte eğlenirken genelde korumacı davranıyordu. Sanırım tüm bu olaylar olmasa benim de hayalimdeki kişi Yağız olurdu.

Düşüncelerimi dağıtmak isteyerek başımı sağa sola doğru salladım ve Yağız'ın arabasında tek oluşumu fırsat bilerek arabayı karıştırmaya başladım. Dediğim gibi yapacaktım. Direkt sorular sormak yeni bir sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu ve ben de kendi cevaplarımı kendim alacaktım. Eymen' in ağabeyim olduğunu da bu şekilde öğrenmiştim.

Bir yandan Yağız geliyor mu diye kontrol ederken diğer yandan da el freninin altındaki bölmeye bakıyordum. Birkaç önemsiz kâğıt ve kalemle dolu olan bölmeyi es geçip şoför koltuğunun üstündeki bölüme bakmaya başladım. Sadece ehliyet ve ruhsat vardı. Orayı da kapattıktan sonra kendi oturduğum kısmı incelemeye başladım ve torpido gözünü açtım. Yine önemsiz kâğıtlar ve birkaç CD vardı. Elimi biraz daha derine soktuğumda bezle örtülmüş sert bir şeye çarptım. Dikkatli hareketlerle ve Yağız'ı kontrol ederek elime alıp örtüyü açtım. Gördüğüm şeyin şaşkınlığını yaşayamadan Yağız'ın marketten çıktığını gördüm ve hemen bulduğum yere geri koyup hiçbir şey yokmuş gibi kemerimi tekrar taktım. O silahın Yağız'da ne işi vardı? Hiçbir zaman o kadar masum görmemiştim onu ama arabasında silah taşıyacak kadar da kirli olmamalıydı. Kafamda oluşturduğum Yağız'a ters gibiydi sanki. Ama bir yanımda bunu olağan karşılamaya çalışıyor ve *o bir iş adamı*, elbette silahı olmalı diye kendini avutmaya çalışıyordu. Aptallaşmış yüz ifademi silmeye çalışırken Yağız arabaya bindi. Kucağıma poşeti bırakırken klimayı açtı hemen.

“Hemen soğumuş.” diye mırıldandı arabayı çalıştırırken. Önümdeki poşetin içine bakınırken aklıma Gizem'i öldüren adamlar geldi. Takım elbise içinde tıpkı Yağız gibi duruyorlardı. İş adamı

gibi... Sadece ondan yaşça büyüklerdi, o kadar. Yani bu Yağız'ı da mı katil yapardı? Düşündüğüm şeyle birlikte midemin kasıldığını hissettim. Gizem ve ona olanlar bir hayalet gibi takip ediyordu beni. Hiçbir zaman kurtulamayacağımı biliyordum. Ben öldürmemiştim belki ama sinirine yenik düşüp başkalarının intikamını da o kıza yüklemeye çalışan kişi olarak, suçluydum.

“Şey... O adamlar yani Gizem'i öldüren adamlar da mı iş adamı falandı?” diye sordum şu anki durumda saçma olduğunu bile bile. Düşündüğüm şeyler beynimdeki süzgeçten geçmeden dudaklarımdan dökülüvermişti. Böyle olması daha iyiydi ama. Kendi kendime kurup yahut vazgeçip askıya alıyordum merak ettiğim her şeyi. Buna rağmen bir yanımda korkuyordu duyacağı cevaplardan.

“Nereden çıktı bu? Sanırım öyleler...” diye kaçamak bir şekilde cevap verdi. Rahatsız yüz ifadesi ve gerilmiş çene kasları yüzünden fark etmekten korktuğum şeyi gözler önüne serdi: Sakladığı bir şeyler vardı.

“O olay hakkında hiç konuşamadık ve merak ettiğim şeyler var.” dedim poşetten suyu çıkarırken.

“Yine iki soru hakkı mı istiyorsun yani?” diye sordu Yağız alayla gülerek.

Onu duymazdan gelerek “Benden ne istiyorlardı?” diye sordum. Bir yandan da bir türlü açamadığım şişenin kapağıyla oynuyordum.

“Armin...”

“Lütfen...” diye mırıldandım çatlayan sesimle.

“Bilirsin işte, iş adamları arasındaki rekabet. Sanırım senin üzerinden bana ulaşmak istediler. İhaleler falan işte, sıkıcı konular.”

“Ağabeyim hakkında...”

“Sadece geçmişini öğrenebilecek kadar güçlü insanlar Armin. Seni kandırmak, kendi amaçları için kullanmak istemişlerdir hepsi bu.” dedi sert bir sesle. Bu ses tonunu duyduktan sonra daha fazla kurcalamamam gerektiğini anlayıp sustum. Bana karşı hep anlayışlı ve nazik olsa da o Yağız Atay'dı işte. Genç yaşına rağmen büyük sorumluluklar yüklenen iş adamı... Gerçek benliğini yalnızca bana gösterirken şansımı daha fazla zorlamamalıydım.

“Peki.” diye mırıldanıp deminden beri oynadığım suyu açıp, kafama diktim. Bir dikişte neredeyse yarısını bitirmiştım.

“Yiyecek bir şeyler de aldım. Sevdiklerinden bulmaya çalıştım ama bilemiyorum.” dedi sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi.

“Evet, iyi bunlar.” dedim ve aklıma uygulayacağım plan geldi. “Teşekkür ederim.”

Yağız da dediğim şey üzerine sıcak bir şekilde gülümseyerek “Rica ederim.” dedi. Sadece biraz anlayışlı davranmanın onu bu kadar mutlu etmesi beni de gülümsetmişti.

Poşetin içini karıştırırken aldığı kekleri es geçerek çikolatayı açtım. Bir yandan çikolatayı yerken bir yandan da yapacağım şey için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Soğuk maskeme zaten hiçbir zaman inanmamış ve bana “Gerçek Armin’i görebiliyorum” demişti hep ama şimdi uygulamak garip olacaktı.

“Sen de yer misin?” diye sordum çekinerek.

“Ah, şey olur, yerim.” dedi o da şaşırarak. Poşetten başka bir çikolata çıkarırken beni durdurdu.

“Onu bana ver, sen yenisini aç. Hepsini yiyemem zaten midem iyi değil.” dedi elimdeki çikolataya uzanırken.

“Ama şey... Ben bunu ısırđım başka açalım, böleriz.” diyerek birbirine dolanan ellerimle poşeti karıştırmaya başladım. Çikolatanın elimden çekilmesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Sırıtarak, başladığım çikolatayı yemeye devam ediyordu.

“Gayet güzelmiş tadı.” diye mırıldandı. Duyduğum şeyle utanarak başımı eğdim. Yeni bir çikolata çıkarmıştım ama aklım söylediği şeye gidiyordu sürekli. Çikolatayı bırakarak poşetteki keklerden seçmeye çalıştım. Açtığım kekten ısırırken gözüm birden torpido gözüne takıldı. Orada Yağız’a ait bir silah vardı. İç sesim beni haksız çıkarmaya çalışarak belki başka birinindir dese de içten içe gerçeği biliyordum işte. O gün Baran’ın belinde de bir silah vardı büyük ihtimalle. O adamlar içeri girer girmez eli beline gitmişti. Stres ve şaşkınlıkla anlayamayıp üstüne düşmesem de şimdi gerçek, tüm çıplaklığıyla zihnimdeydi. Bu silah da Baran’a aitti belki de ama onun bile

olsa Yağız da en az onun kadar suçlu durumundaydı işte. Yediğim keki poşete geri koydum ve arkaya doğru dönerek koltuğa bıraktım. Yağız'ın montuna biraz daha sarılarak başımı cam ile koltuğun arasına yasladım. Arabanın ısısı şu an çok güzeldi ve her şey resmen "Uyu Armin," diyordu. Ben de daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım. Ne kadar uyumak istesem de uyuyamıyordum ve arabadaki sakinlik beynime acı anılarımı dolduruyordu. Unuttuğum anılarımı...

Her şeyi çok çabuk mu unutuyordum yoksa babamın küçüklüğünden beri uğraştığı şey şimdi mi etkisini gösteriyordu? Her şeyi ardımda bırakabilmeliydim ona göre. Zaman zaman, gerekirse beni ve anneni bile önemsemeyeceksin diyordu. Gerekirse her şeyi unutup sil baştan başlayabilmeliydim.

Kulaklarımda babamın sesi çınlıyordu şimdi.

"Güçlü olmalısın Armin, sakın yıkılma. Ölüm bir son değil ve..."

"Eymen için son ama." diye bağırarak beni teselli bile edemeyen babamı susturmuştum. Neden sadece sarılıp üzgün olduğunu söylemiyordu ki? Gizli gizli ağladığını görüyordum bazen ama benim yanıma geldiğinde söylediği tek şey "Kendini bırakma" oluyordu. "Öldü o. Boğazını kestiler ve..."

Başladığım cümleleri bile tamamlayamayacak bir acizliğin içindeydim. Üç gün sonra on altı yaşına giriyordum ve doğum günüm yas içinde geçecekti. Hiçbir zaman eve çağırabileceğim samimi arkadaşlıklar kuramamıştım ailem yüzünden ama en azından o gün bunun eksikliğini hissetmemem için özel bir çaba harcarlardı. Şimdi ise istediğim tek şey her şeyi, o berbat günün öncesine alabilmektir.

"Bu çok zor biliyorum ama..." diye mırıldandı babam. O da cümlesini tamamlayamamıştı işte. Devamı nasıl getirilirdi ki bu cümlemin? Annem bile kendisini odaya kilitlemiş hiç susmadan ağlarken ben nasıl güçlü olacaktım? Eymen'e daha ona doyamadan gözlerimin önünde boğazı kesilerek öldürülmüştü.

Bunların dışında da hatırladığım tek şey kolumdan tutarak beni dışarıya çıkaran yabancıydı. Beni hastaneye götürüp bırakan ve sonrada ağabeyimin son sözlerine rağmen beni bir daha hiç arayıp sormayan...

“Armin?”

Adımı duyduğumda titreyerek uyandım. Ne zaman uyumuştum? Gözlerimi biraz aralayarak nerede olduğumu düşündüm. Arabanın içindeydim ama hareket etmiyorduk. Esen rüzgârın soğukluğunun geldiği tarafa döndüğümde ise kapıyı açıp bana seslenen Yağız’ı gördüm.

“Eve geldik.” dedi sadece bana bakarak. Endişeli yeşil gözleri beni sakinleştirirken, biraz öksürerek dışarı çıktım. Hava Bursa’daki kadar soğuk değildi ama gecenin sert havası insanın içini titretiyordu. “Hadi çabuk geçelim eve, titriyorsun zaten.”

Büyük adımlarla kapıya ulaştığımızda zili çaldı.

“Anahtarım çantada kaldı.” diye açıklama yaparak zili çalmaya devam etti. “Aslında yarın ayrılacaklardı ama sanırım akşamdan gitmişler.”

Oflayarak alnını kapıya dayadığında ben de boş gözlerle ona bakıyordum. Bu durum bir nevi benim suçumdu aslında. Eve uğramadan direkt İstanbul’a dönmek istemiştim.

“Şimdi ne olacak peki?” diye sordum kısık sesle.

“Bu saatte çilingir bulamayız, otele gidelim.” diyerek elini sırtıma koydu ve yürümem için hafifçe itti. Ona zorluk çıkarmadan yürürken aklıma kıyafetlerimiz geldi.

“Bence çok lüks bir yere gitmeyelim, bizi almazlar.” dedim kendime engel olmadan gülerek.

“Nedenmiş o?” diye sordu arabanın kapısını bana açarken.

“Kıyafetlerimize baksana. Ben pijamalarla sen eşofmanlarla.” dedim elimle ikimizi gösterirken.

“Eşofmanlarımı kiskandığını biliyordum zaten. Hadi bin arabaya.” diye gülerek şoför koltuğuna ilerledi. Ne zaman bir olayı dalgaya alacağını ya da ciddileşeceğini çözmek çok zordu ama bir yandan da bu bilinmezlik güzeldi aslında. Arabaya binmek için beni beklediğini görünce yüzümdeki aptal gülümsemeyi silerek bindim hemen.

Kemerlerimizi bağlarken "Bir arkadaşımın oteli var. Oraya gideriz. Sakin bir yer zaten." dedi.

"Bence de. En azından arkadaşına rezil olalım." diyerek yalandan bir ciddiyetle onayladım.

"Çok komikti." diyerek gülüyormuş gibi yaptı. Onunla dalga geçtikçe ciddi olmayan bir sinire bürünüyordu ama kızmadığını ya da alınmadığını görebiliyordum. Hatta belki hoşuna bile gidiyordu. "Hem senin hâlin daha kötü benden."

"Sonuçta beni tanımıyor boş versene." dedim umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Şu an tanımıyor olabilir ama kim olduğunu söylediğimde bence çok dalga geçecek." dedi yüzüme bakarak. Hafifçe gülümsüyordu ama vereceğim tepkiden de çekiniyor gibiydi. İma ettiği şeyi anlamıştım ben de. Yağız Atay'ın müstakbel eşi olarak tanıtılacaktım. En azından yüz yüze bunu söylemese de daha sonra arkadaşına bahsedecikti. Yine de çekindiği tepkiyi vermemeye karar verdim.

"Bence böyle birini seçtiğin için seninle dalga geçer." diyerek alta kalmamaya çalıştım. Buruk gülümsememi görünce yine insanın içini ısıtacak sıcak gülümsemelerinden bahsetti.

"Göreceğiz bakalım."

Otele varana kadar bir daha ikimiz de bir şey söylemedik. Evlilik konusu geldiği zaman ister istemez kalbim sıkışıyordu. Zorunlu olarak bana bir şey yaptıracak olması beni çıldırtıyordu ki, bu evlilikti. Ben âşık olmak ve aşk evliliği yapmak istiyordum ama bu bile elimden alınmıştı.

Yağız arabayı otelin önüne çekti ve anahtarı almak için gelen valeyeye anahtarı uzatırken "Kerem Bey burada mı?" diye sordu.

"Evet efendim, az önce geldi." diyerek Yağız'ın elinden anahtarı aldı. Yağız, yirmili yaşlarında görünen adamla konuşurken ben de küçük adımlarla otele doğru ilerlemeye başladım. Yağız'ın elini belimde hissettikten sonra beraber yürümeye devam ettik. Yağız anahtar almak için resepsiyona doğru ilerlerken ben de birkaç adamın gerisindeydim. Sıkıcı muhabbeti dinlemeye hiç gerek yoktu.

Pijamalarla zaten yeterince rezil bir görüntü çizdiğim için kendimi tuhaf hissediyordum. Bir de otel için sakın demişti. Gayet lüks ve kalabalık bir yere benziyordu burası. Sadece gecenin bu saatinde sessizdi o kadar.

Etrafı incelerken duyduğum sesle aniden arkamı döndüm.

“Kimleri görüyorum? Yağız Atay otelimize teşrif etmiş.” diye sevinçle seslenen genç bir adamı görünce tebessüm ettim. Yağız da resepsiyondaki kızla konuşmayı bırakarak gelen adama sarıldı.

“Kerem, hiç değişmemişsin.” dedi dalga geçerek.

“Sen çok değişmişsin ama.” dedi baştan aşağı Yağız’ı süzerken. “Bu kılıkta otelime gelmeye utanmıyor musun? Ciddi iş kıyafetlerine ne oldu senin?”

Yağız öyle olması gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanırken bana dönen bakışlarla sustu.

“Bu küçük Hanım da kim?” diye sordu yanıma gelirken. “Merhaba güzel bayan, Kerem ben.”

“Armin.” diye mırıldandım.

“Ve... Sulanamayacağın konumda biri.” diyerek elini belime doğru attı Yağız. Kerem sanki çok üzülmüş gibi davranarak dudaklarını büzerken şakayla Yağız’ın omzuna vurdu.

“Sanırım senin için buna katlanabilirim.” dedi gülerek. Çok iyi anlaştıkları belliydi. “Bu arada neden bu hâlde olduğunuzu anlatacak mısınız yoksa ben dalga geçmeye başlayayım mı?”

“Yarın sabah kahvaltıda anlatırım ne dersin? Armin biraz daha uyumazsa cadıya dönüşecek.” diye mırıldandı sanki duymuyormuşum gibi. Ağzım şaşkınlıkla açılırken Yağız’ın koluna canı acımayacak şekilde çimdik attım. Gülerek bana dönerken bir anda sanki gerçek sevgiliymişiz görüntüsü verdiğimizizi fark ettim ve düşüncemle birlikte kalbim hızlandı istemsizce.

“Tamam, öyle olsun.” diyerek resepsiyondaki kıza seslendi Kerem. “Bana bir tane anahtar ver.”

İsteddiği anahtar sayısını duyunca Yağız’a döndüm ve onu da bana bakarken yakaladım.

Yağız, Kerem'e seslenecekken "Sorun değil." diye mırıldandım. Haklı olarak bana inanmamıştı ve ciddi misin der gibi bakıyordu. "Gerçekten."

"Tamam." diyerek Kerem'in elinden anahtarı aldı. Kerem yolu gösterirken bir yandan da safça ikimize bakıyordu.

"Ya kusura bakmayın ben tek oda dedim ama eğer..."

"Yok abi, sorun değil." dedi Yağız yürürken. Üçümüz birlikte odamızın olduğu kata gelince Kerem durdu.

"Koridorun sonundaki oda sizin. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber ver Yağız. Buralardayım zaten," diyerek Yağız'ın sırtına vurdu. "İyi geceler."

"İyi geceler." diyerek yürümeye başladı Yağız. Birlikte sessizce yürüyerek odanın önüne geldiğimizde kalbim bir kez daha hızlandı. Yağız ile birlikte aynı odada kalacaktım ve bu sefer sinir krizi de geçirmiyordum.

Hayatım boyunca sadece birkaç kez kalbimin heyecandan bu kadar hızlı attığını hissetmiştim. Bu durumu sayılı kez yaşayınca insan ister istemez garipsiyor ve saçma sapan düşüncelere dalıyordu. Tuhaf bir görüntü çizmemek için Yağız ile aynı odada kalmayı kabul etmiştim ama bu odada çift kişilik bir tane yatağın olduğunu nereden bilebilirdim ki? Onunla daha öncede aynı yatakta yatmış olsak da bu sefer daha farklıydı. Sinir krizinin eşiğinde değildim ya da aptal rüyalarımı görüp ona sığınmamıştım. Bilincim tamamen açıldı ve bu kalbimdeki baskıyı daha çok hissetmeme neden oluyordu.

Banyoda oyalanırken çıktığımda ne yapacağımı düşünmeye başladım. Hiçbir sorun yokmuş gibi yatacak mıydım yani? Aynı yatakta hem de...

"Armin? İyi misin?" diye seslenirken bir yandan da kapıyı çalıyordu Yağız.

"Evet iyiyim. Geliyorum şimdi." dedim hemen. Aptal duygu karmaşasından kurtulmam gerekiyordu. Yağız gergin hareketlerle

odanın içinde volta atıyordu. Beni görünce hemen gergin bir şekilde gülümseyerek yürümeyi kesti.

“Kusura bakma rahatsız etmek istemezdim sadece...”

“Yok, sorun değil.” diye mırıldandım.

“Birkaç saat sonra sabah olacak neredeyse. Yoruldun zaten uyu istersen.” dedi yatağı göstererek. Kendimi zorlayarak da olsa tebesüm ettim.

“Sen dinlenmeyecek misin?” diye sordum. Bir yanımla lütfen bir bahane bulsun derken diğer yanımla da bunu istemiyordu.

“Ben... Sen... Yani rahatsız olursun, gerek yok. O kadar yorgun değilim zaten.” dedi inanmam için kafasını sallarken. Her zaman ne şartta olursak olalım ya da ona ne yaparsam yapayım centilmenliğini her yerde gösteriyordu.

“Olur mu öyle şey? Benim için sorun yok.” dedim bakışlarımı kaçırarak. “İkimiz de yorulduk ve zaten daha önce de yatmıştık, değil mi? Yani yatmıştık derken uyumuştuk.”

Heyecanlandığımda bu kesinlikle dilime vuruyordu ve aptal aptal konuşuyordum. Bunu bir kez daha kanıtlamıştım kendime.

Yağız gerginliğini atıp, dediğim şeylere gülerken yatağa doğru yürüdü.

“Tamam o zaman.” diye mırıldanırken ikimiz de yatağın örtüsünü açarak yavaş hareketlerle yattık. Çift kişilik yatakta mümkün olduğunca uzak duruyorduk birbirimizden. İçimden bir ses, sen istesen Yağız seni kollarının arasına alır derken diğeri de onu yataktan at diyordu. Bir anda gözümü rahatsız eden ışıkla başımı sol tarafa doğru çevirdim. Tek rahatsız olan ben değildim ki Yağız ile birlikte aynı anda “Işık” diye mırıldandık.

“Önce ben yattım. Işığı sen söndür.” diyerek bana doğru döndü Yağız. Yüzündeki muzip ifade ister istemez beni de gülümsetirken ben de sol tarafıma doğru yatarak itiraz etmeye başladım.

“Aynı anda yattık bir kere uydurma.”

“Hayır, ben birkaç saniye ile geçtim seni.” diye sırtıttı ve gözlerini kapattı.

“Hayır ya!” diye huysuzlanmaya başladım. “Bu hiç centilmence bir davranış değil Yağız Atay.”

“Centilmen olduğumu kim söyledi Pamuk Prenses? Kesinlikle değilim.” dediğinde aklım Pamuk Prenses’te takılı kaldı.

“Pamuk Prenses mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Hadi tamam, prenses denir ama...”

“Yani prenses dememde sakınca yok ha?” dedi gülerek gözlerini açtığında.

“Ben öyle bir şey demedim. Sadece öyle denir işte. Pamuk Prenses garip geldi. Niye öyle dedin ki?” diye sordum merak ederek. Yirmi dört yaşındaki otorite sahibi Yağız’dan beklemediğim bir şeydi. Annesinden masal mı dinlemişti yani? Hem de Pamuk Prenses masalını? Aklıma gelen şeyle gülmemek için dilimi ısırđım. Beş yaşlarında annesinin anlattığı masalı dinleyen şeker bir Yağız... Ama emindim ki o yaşlarda bile kendi bildiğini okuyordu Yağız Atay.

Yağız’ın ailesini düşünöce hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Sahi onun ailesi neredeydi? Amcası ile birlikte çalıştığını biliyordum ama hepsi buydu işte.

“Çünkü bir gün... Her neyse ışığı kapatacağım.” diyerek ayağa kalktı birden. Bir gün neydi? Benim gibi meraklı bir insanı böyle bırakması çok yanlıştı. Işığı kapatıp yatağı tekrar girdiğinde yeniden bana doğru dönerek yattı. “Yanındaki ışığı kapatmazsan yine uyuyamayız, biliyorsun değil mi?” diye sordu gülerek. Oflayarak arkamı döndüğümde başucumdaki lambayı kapattım ama sağ tarafımda yatmaya devam ettim. Tekrar ona doğru dönmemim bir anlamı yoktu.

Birkaç dakika sessizce öyle yattıktan sonra merakıma yenilerek ona doğru döndüm. Gözleri kapalıydı ama uyuyup uyumadığından emin olamıyordum.

“Yağız?” diye seslendiğimde uykulu haliyle “Evet?” demişti. Ses tonu beni gülümsetirken konuşmaya devam ettim.

“Uyuyor musun?” diye sordum.

“Sence?” diye sorduğunda kaşlarımı çatarak tekrar arkamı döndüm.

“Tamam, hadi uyumuyorum söyle.” dediğinde cevap vermeyerek gözlerimi kapattım. Kolumda hissettiğim sıcak ellerle irkildiğimde gözlerim açıldı. “Hadi söyle.”

“Uyuyacağım ben sus.” diye çocuk gibi omuz silktim.

“Hayır, susmam. Hadi söyle.” derken yatakta bana biraz daha yaklaştığını hissedebiliyordum. Normalde bu yakınlık kaşlarımı çatıp huysuzlanmama neden olması gerekirken sadece kalbimi biraz daha hızlandırıyordu o kadar. “Hadi Armin.” diyerek beni kendine doğru çevirdiğinde pencereden içeri dolan azıcık ışıkla yüzünü biraz olsun görebiliyordum. Uykuyla bakan gözleri yine de benim konuşmamı bekliyordu. Sırtüstü yattığımda sol kolum onun vücuduna değerken ne diyeceğimi düşünmeye başladım. Sahi ne diyecektim?

“Küstün mü yoksa?” diye çocukça beni kışkırtmaya çalıştığında diyecek bir şey bulamayarak ona dil çıkardım. Karanlıkta bunu görmeyeceğini düşünerek rahatça yatmaya devam ederken Yağız’ın kısa kahkahasıyla sinirle inledim. “Bana dil mi çıkardın sen?”

“Evet, ne olmuş yani?” diye sordum üste çıkmaya çalışarak.

“Hiç. “ dedi sıcacık gülümserken. “Hadi söyle sen. Ne söyleyecektin?”

“Ben... Senin ailen nerede? Yani baban, annen falan...” diye sordum çekinerek. Daha önce ailesinden hiç bahsetmemişti. O benim her şeyimi bilirken onun hayatındaki sır perdesi rahatsız ediciydi.

“Ailem mi?” diye sordu Yağız şaşırarak. “Nereden çıktı bu şimdi?”

“Bilmem aklıma geldi. Merak ettim işte.” diye fısıldadım. Bu konunun onun için zor olduğunu vücudunun gerilmesinden hissedebiliyordum ve sırf bu yüzden bana kızarsa çok kırılırdım. Yani kırılmaz sadece kızardım. Kırılmazdım ben ona, kırılacak kadar önemli değildi ki benim için. Olmamalıydı.

“Uykun yok mu? Bunu sabah da konuşabiliriz.” dedi kulağıma doğru sessizce. Nefesi boynuma doğru çarpıp geri dönerken, ısınan tenimle bir anda ne yaptığımı bile fark etmeden ona doğru döndüm. Şimdi kollarımız birbirine dokunmuyordu ama yüzlerimiz arasında

kısacık bir mesafe vardı. Gri ve yeşil karışımı gözlerini tam olarak seçemesem de bana baktığını fark edebiliyordum. Ve bana bakarken hissettirip geçirdiği o yoğun duygu titrememe neden oluyordu.

“Uykum yok.” diye mırıldandım. “Eğer anlatmada sorun yoksa...”

“Yok.” dedi çatlayan sesiyle. Sanırım gece ikimiz için de zor geçiyordu. “Şu an Amerika’da olmalılar. En son duyduğumda öyleydiler en azından.”

“Görüşmüyor musunuz?”

“Babam artık beni ailesinde istemediğini söyledi ve... Görüşmüyoruz yani.” dedi sanki önemsiz bir şeyler anlatıyormuş gibi. Ses tonunu rahat ve üzülmiyormuş gibi çıkarmaya çalışsa da onun için de zor olduğunu anlayabiliyordum. Elim istemsizce yatağın üzerindeki eline giderken ne yaptığım hakkında bir fikrim bile yoktu. Soğuk elim Yağız’ın sıcak eliyle buluştuğunda sanki elim ben-den bağımsız hareket ediyormuş gibi gözlerim ikimizin elinde takılı kaldı. Yağız da oldukça şaşırılmış bana bakarken elini hiç oynatmıyordu. Sanki hareket ederse büyü bozulurmuş gibi...

“Ama şirket...”

“Vicdanını rahatlatmak istedi işte. Oğluna son bir yardım. Amcam da hep benim tarafımda olduğu için en azından bunu yaptı.” dedi yutkunarak. Daha fazla onu üzmemek adına konuyu kapattım. Çünkü insanda en çok yara bırakan konular, konuşuldukça kanıyordu kimi zaman.

“Özür dilerim.” diye mırıldandım. “Hatırlatmak istemezdim.”

“Hayır, sorun değil.” dedi elimi avcunun içine alıp gülümseyerek. “Alıştım zaten kocaman adamım. Bunun için üzülecek değilim.”

“Saçmalama Yağız.” dedim şefkatle. “Üzülürsün tabii ve bunun için de seni kimse suçlayamaz. Ayrıca daha yirmi dört yaşındasın sen de. Kırk yaşındaki bir adammış gibi...”

“Ama öyle hissediyorum.” dedi acıyla. Karşımda gördüğüm Yağız her zaman karşımda güçlü duran Yağız gibi değildi. Ayrıca ilk defa beni kendi hayatının içine bu kadar almıştı. “Yorulдум ve yaşlı hissediyorum.”

“Öyle değilsin.” dedim güç vermek ister gibi elini sıkarken. “Hissettiklerinin aksine gayet genç ve güçlüsün.”

“Senden teselli duymak çok tuhaf” dedi gülerek. “Gerçekten büyümüşsün.”

“Reşit olmama ne kaldı ki Yağız Bey?” dedim alayla. Gülerken gözlerim, birleşmiş ellerimizi bulduğunda ne yapacağımı şaşırdım. Elimi geri çekmeli miydim?

Yağız da bakışlarımı takip ederek ellerimize baktığımı gördüğünde gülümseyerek elini çekti. Her zaman bu kadar anlayışlı olması çok garipti.

“Şimdi uyuyabiliriz bence ha?” diye sorduğunda belli belirsiz kafamı salladım. Ondan biraz uzaklaşmaya karar verdiğimde belime dolanan kolla donup kaldım. “Yanımda biri yatınca en rahat böyle uyuyorum. Eminim bir şey demezsin değil mi?”

“Aa... Şey...” diye kekelediğimde “Sessiz ol,” diyerek gözlerini kapattı. Yağız’ın güçlü kolu belime dolanmış ve neredeyse tüm vücudumuz birbirine değerken onun sıcaklığıyla uykuya dalacak olmak çok garipti. Normal bir zamanda buna kesinlikle izin vermez ve karşı çıkardım ama şimdi nedense içimden gelmiyordu ve ben de onun sıcaklığını hissetmek istiyordum. Sanırım biraz önce ona üzülüğüm için böyle hissediyordum. Yani en azından böyle düşünmek daha basitti. Başımı biraz daha sola doğru çevirip kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattığımda yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım.

Boynumda hissettiğim sıcaklık ve belimdeki ağırlıkla gözlerimi yavaş yavaş açarken bir yandan da dün olanları hatırlamaya çalışıyordum. Bir kolunu belime atarak yüzüstü yatan Yağız’a baktığımda sarılarak uykuya daldığımız an aklıma geldi ve yanaklarımın ısınmasıyla hemen bakışlarımı ondan çektim. Dağılmış kumral saçları ve kirli sakallarıyla gerçekten çok tatlı duruyordu. Ve huzurlu bir uykuda olduğu da belliydi. Bu düşünce, yüzümü gülümsetse de içimde

de suçluluk duygusunu harekete geçirdi. Yaptığım şey çok saçmaydı ve şu an bana sarılmış olan adam bir yalandan ibaretti aslında. Hayatımın temellerini yalanla atan aileme ayak uydurmuş, onlarla birlikte beni kandırmış ve bunlar yetmezmiş gibi benimle evlenmek için ailemi ikna etmişti. Yağız benim için yalanın tanımıydı. Daha önce hissetmediğim duyguları bana tattırırken bir yandan da hayatımdan bir şeyler çalıyordu. Kimsenin bana zarar vermesine tahammül edemiyordu hatta öz babamın bile bana sesini yükseltmesine sinirleniyordu ama en çok o yoruyordu beni. En çok onun sakladığı şeyleri düşünüyordum ve en çok o sıkıştırıyordu kalbimi. Bunların ya farkında değildi ya da önemsemiyordu. Belki de sadece onun yanında olmam ona yetiyordu. Üzülmemin, gururumun ya da gerçek hayatımı aramamın bir önemi yoktu onun için. Beni kollarının arasına almış huzurla yatarken bencilce kendini düşünüyordu mesela. Aşk dedikleri şey bu olmamalıydı. Ya Yağız'ın aşkı çok hastalıklıydı ya da zaten aşk başlı başına bir hastalıktı.

Kendimi biraz geri çekerek Yağız'ın kolundan kurtulmaya çalıştım. Yüzünü omzuma doğru dayamışken benim geri çekilmemle yüzü tamamen yastığına doğru düştü. Hafifçe öksürerek gözlerini açarken üstümüzdeki örtüyü kafasına kadar çekti.

“Saat kaç?” diye çatallaşan sesiyle mırıldandığında duvarda olan saate baktım.

“Dokuza geliyor.”

“Daha erkenmiş neden uyandın?” diye sordu belimdeki elini sıkıştırarak. Yaptığı şey beni rahatsız etmezken aslında rahatsız olmam gerektiğini de aklımdan çıkaramıyordum.

“Çünkü uykum...” diyerek kafasına kadar pikeyi çekmiş Yağız'a bakarak iç geçirdim. “Şu kolunu da çeker misin?”

“Anlamadım?” diye sordu yüzünü açarken. “Yine huysuzlaşıyor-sun!”

“Alakası yok.” dedim hemen itiraz ederek “Sadece...”

“Tamam Armin, lütfen sessiz konuş zaten başım ağrıyor.” derken kolunu belimden çekti ve örtüye daha çok sarıldı.

“Oda soğuk değil.” dedim yüzüne bakarak. Gözlerini açma zahmetine bile girmeden öyle yatıyordu. “Yağız, sana diyorum.”

Yine gözlerini açmadan gülümseyerek “Bana Yağız demen hem çok güzel hem de çok garip.” diye mırıldandı. “Eskiden hiçbir şey demezdin.”

“Eğer istemiyorsan yeniden öyle olabilirim.” dedim o görmeden gülümsememi yüzümden silmeye çalışarak. “Gerçekten Yağız oda soğuk değil hatta sıcak bile neden üşüyorsun?”

“Bilmem.” diye mırıldanarak arkasını döndü. Normalde olsa bana doğru dönerek uyurdu. “Odadan dışarı çıkma ama lütfen ses de yapma, biraz daha uyuyacağım”

Ona cevap vermeden elimi alnına koyduğumda irkildi. “Elin çok soğuk. Bak sen de üşümüştün.”

“Elim soğuk değil Yağız. Sen çok sıcaksın.” dedim üstünü açmaya çalışırken. “Ver şu örtüyü.”

“Saçmalama üşüyorum diyorum. Eğer sen de üşüdüysen yine sana sarılabilirim ama...”

“Kes şunu.” dedim koluna hafifçe vururken. “Ateşin var ve hâlâ üstünü örtüyorsun.”

“Ateşim yok benim. Sadece uyukum var. Eğer izin verirsen...”

“Hayır, vermiyorum.” dedim yatakta doğrularak. “Bana doğru dön.”

Oflayarak sırtüstü yatar hâle geldi ve gözlerini biraz açarak “İyiyim.” diye mırıldandı.

“Değilsin işte, ne diye itiraz ediyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Bir yandan da elimi alnına koymuş ateşine bakıyordum. “Çok sıcaksın. Hadi kalk, duş al.”

“Beni önemsemen falan çok hoş ama gerçekten şuradan şuraya gidecek hâlim bile yok. Şimdi o huysuz haline geri dön lütfen ve daha fazla ateşimin çıkması için üzerimi ört.” dedi kısık sesle. Sesini ne kadar çok düzeltmeye çalışsa da geri kısılıyordu.

“Kapa çeneni.” diye söylendim yataktan kalkarken. Bazen beni gerçekten çok sinirlendiriyordu. Odadaki banyoya doğru yürürken

bir yandan da etrafı inceleyip, işe yarar bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Banyodaki dolapları da inceledikten sonra oflayarak yatağa döndüm. Bacaklarımın üzerine oturup öylece Yağız'a bakıyordum. Yanakları bile kızarmaya başlamıştı.

“Telefonun nerede?”

Yağız'dan cevap gelmesini bekleyerek yüzüne bakıyordum ama o beni hiç duymamış gibiydi.

“Yağız?” diye sordum elimi kolunun üzerine doğru koyarak. “Uyudun mu?”

“Ne?” diyerek gözlerini açtığı anda gözlerinin de kızardığını gördüm. “Armin gerçekten uykuya ihtiyacım var. Lütfen.”

“Biliyorum sadece telefonunu göremedim. Yerini söyle rahat bırakacağım.” dedim şefkatli çıkmasını umduğum sesimle. Gerçekten kötü görünüyordu ve aynı zamanda onu ilk defa bu kadar savunmasız ve muhtaç görüyordum.

Yağız biraz doğrularak yastığının altındaki telefonu bana uzattı. Mekanik hareketler yapan kolu ben telefonu aldığımda geri yatağa düştü.

“Bir daha uyandırmak yok.” diyerek sırtını döndü. Titremesinden hâlâ üşüdüğünü anlayabiliyordum ama üstümü ört diye sızlanmayı bırakmıştı. Bu durumda bile güçlü görünüyordu nedense gözüme. Yağız'ı izlemeyi bırakıp elimdeki telefona odaklandım. Ekranı açıp şifre olduğunu gördüğümde omuzlarım düştü. Tekrar uyandıracak olmam çok kötüydü. Sonra aklıma gelen fikirle yavaşça hareket ederek yataktan çıktım. Bu kıyafetlerle otelde dolanmak çok rezil bir fikirdi ama Yağız'ı uyandırmak istemiyordum. Sessizce ayakkabılarımı giyerek kapıdan çıktım. İçim içimi kemiriyordu çünkü Yağız çıktığımı öğrenirse büyük ihtimalle kızardı ama sonuçta onun için yapıyordum. Arkadaşı Kerem'i bulup yardım isteyecektim.

Dün akşam geldiğimiz yolu izleyerek asansöre bindim. Kapı tam kapanacakken bir elin durdurmasıyla istemsizce olduğum yerde geriledim.

“Yetiştım.” diye sevinçle şakıyan sesi duyduğumda ise korkum biraz olsun azaldı. Esmer ve benden birkaç yaş büyük görünen kız asansöre bindiğinde boş gözlerle ona bakıyordum. “Merhaba.”

“Merhaba.” diye mırıldanarak sifıra bastım. Bir an önce Kerem’i bulmam gerekiyordu.

“Giyinmeye üşendin ha?” diye sordu kız gülerek. Ne dediğini ilk başta anlayamasam da daha sonra pijamaları kastettiğini anlayarak utançla kızardım.

“Hayır, alakası yok.” dedim sinirli çıkan sesimle. İnsanların kendi kafalarında oluşturdukları boş fikirlerine ihtiyacım yoktu.

“O zaman annenler hemen aşağıya inmezsen ceza vereceklerini falan mı söylediler?”

“Annemlerin burada olduğunu nereden çıkardın?” diye sordum asansörün kapısı açılırken. Bu kıza daha fazla katlanmama gerek kalmadığı için tuttuğum nefesimi bırakırken Kerem’i gördüm. Kahverengi kazağı ve kot pantolonuyla düne göre daha sportif bir hali vardı. Elindeki telefonuyla bir şey yapıyordu ve ben de hemen hızla yürümeye başladım. Biraz önceki garip kız da benimle aynı yöne doğru yürüyordu ama onu düşünmeyi bırakıp bana merakla bakan Kerem’e gülümsedim.

“Günaydın.” dedim gergince gülümseye devam ederken.

“Günaydın.” dedi hemen. Telefonu cebine koyup ayağa kalktı. Tam karşımda duruyordu. “Senin uykucu uyanmadı mı?”

“Şey... Aslında onun için gelmiştim ateş...”

“Kusura bakma Armin, bir dakika.” diyerek arkamdan birine seslendi. “Nereden çıktın sen?”

Arkamı dönüp seslendiği kişiye baktığımda sinirle derin derin nefes almaya başladım. Bu sinir kız en azından benim gitmemi bekleyemez miydi? Ayrıca Yağız orada hasta yatıyordu.

“Seni özledim geldim abim. Ne var yani gelemmez miyim?” diyerek Kerem’e sarıldı kız. Kardeş olduklarını duyduğumda şaşırmadan edemedim. Birbirleriyle alakaları yoktu. Ben olsam sevgili olduklarını düşünürdüm en fazla.

“Her neyse.” diye gülümseyerek bana döndü. “Bu Armin, bu da kardeşim İpek.”

Bana gülerek bakan kıza soğuk bir şekilde gülümseyerek Kerem'e tekrar baktım.

“Uykucu arkadaşın ateşlendi, yukarıda yatıyor. Ateşini düşürmek için bir şeyler aradım ama bulamadım. Yardım eder misin?” diye telaşla sorduğumda gülümsedi.

“Tamam, sakın ol. Hemen birine söylerim gereken şeyleri odaya yollarlar. Sen yukarı çık.” dedi destek olduğunu göstermek için koluma dokunurken. “Hatta İpek de seninle gelsin. Bence görmek istediği biri olabilir.”

Ne demek istediğini anlamadığım için ona dik dik bakarken İpek'in sesiyle kendime geldim.

“Kim var yukarıda?” diye sordu heyecanla.

“Hadi birlikte yukarı çıkın siz. İşlerimi halledeyim, hemen geleceğim ben de,” diyerek yanımızdan uzaklaştı. Ben sıkıntıyla asansöre doğru yürürken o da peşimden geliyordu.

“Sakın yukarıda kimin olduğunu söyleme. Kendim görüp sevinmek istiyorum. Kerem böyle söylediğine göre sevineceğim biri.” diyerek güldü. “Aslında şimdi düşünüyorum da kim olabilir ki? Seninle alakalı biri...”

“Gidince görürsün işte, dediğin gibi.” dedim sertçe. Ama bir yandan da içimden Yağız ile bu kızın ne alakası olabileceğini düşünüyordum.

Asansör durduğunda önden yürüyerek odanın önüne geldim. Cebime koyduğum odanın anahtarını çıkarıp kapıyı açtım ve İpek'in geçmesi için elimle işaret ettim. İçeri geçer geçmez duyduğum sevinç çığlığı ise boğazıma bir şey düğümledi nedense.

“İnanamıyorum! Bu Yağız mı gerçekten?”

~

Her insanın olaylar karşısında farklı duygular hissettiğini biliyordum ya da duygu değişimlerinin kadınlarda daha fazla olduğunu... Bunları bilmeme rağmen şu anki hislerime şaşırıyordum. Saf

nefretle kaphıydım. On dakika önce şefkatle sarmalanmışken beş dakika sonra İpek denilen kıza karşı sinirlendiğimi hissetmiştim. Şimdi ise nefret içindeydim. Bu kadar hızlı duygu değiştirmem kesinlikle iyi değildi. Ayrıca belli bir nedeni bile yoktu.

Omuzumu duvara doğru yaslamış kollarımı da birbirine bağlamış ayakta onları izliyordum. Yağız hâlâ ateşler içinde yatakta yatıyordu ama İpek'in geldiğini görünce hemen doğrulmuştu ve şimdi onunla konuşmak için çaba sarf ediyordu. O kızın davranışlarını ise görmek bile istemiyordum. Odaya girdiğinde önce Yağız diye çığlık atmış ve onu uyandırmıştı. Sonra sanki uzun süredir sevgilisini göremeyen biriymiş gibi koşup boynuna atlamıştı. Şaşkınlıktan ağzım açık onları kapının önünde izlerken Yağız bir kere bile dönüp bakmamıştı bana. Gerçi şimdi bile şu kapıdan çıkıp gitsem ancak bir iki saate fark eder gibi duruyordu.

“Armin?” diye seslenen Yağız'ı duyduğumda gözlerimi diktiğim duvardan bakışlarımı çekerek ona döndüm hemen.

“Efendim?”

“Kapı çalıyor.” diye mırıldandı endişeyle yüzüme bakarak. Sinirle gözlerimi kırparak kapıya doğru yürüdüm. Sanki ben hizmetçisiydim. Kalksın İpekcğin baksın o zaman dememek için zor tutmuşum kendimi.

Kapıyı açtığımda otelin çalışanı olduğunu anladığım kadın gülümseyerek elindekileri bana uzattı.

“Kerem Bey gönderdi bunları. Buyurun.”

“Teşekkür ederim.” diyerek kapıyı kapatıp içeri geçtim. Hâlâ muhabbet edip, gülüyorlardı. Sinirle soluyarak yanlarına gittim. Elimdeki ilaçları Yağız'ın üzerine doğru fırlattım ve şaşkınla bakan yüzünü es geçerek kadının getirdiği kâseye su doldurmak için banyoya gittim. İlaçları Yağız'a fırlattığımdan beri ikisinden de ses çıkmıyordu. Bu iyiydi.

Elimdeki derin kâseye soğuk su doldurduktan sonra, suyun içine kadının getirdiği küçük havluları koydum. Yağız'ın yüzüne bunları koyduğumda sanırım ateşi düşerdi. Kerem gerçekten bunları düşün-

mekle iyi yapmıştı çünkü hayatta aklıma gelmezdi. Kerem'in yanına giderken en fazla ilaç bulur diye düşünmüştüm ben.

"Elindeki ne Armin?" diye seslendi Yağız ben banyodan çıkarırken.

"Ateşini düşürmeye çalışıyorum, senin aksine." dedim imayla. İpek buradayken böyle konuşmam ayıptı belki de ama umurumda da değildi açıkçası.

"Anladım." diye mırıldandı Yağız İpek'e bakıp tebessüm ederken. "Su da verir misin? Bari ilaçları alayım."

"Su yok." dedim sinirlenerek. Durduk yere neden sinirlendiğimi bilmiyordum.

"Tamam." dedi Yağız sessizce.

"Ben gidip su getireyim o zaman," dedi İpek ayağa kalkarken. "Bir işe yaramış olurum."

"Zahmet olmasın boş ver. Birine söyleriz, getirir." dedi Yağız.

"Yok canım olur mu öyle şey, getiririm hemen." diyerek çıktı. Ben de sinirle yatağa Yağız'ın yanına oturdum. Elimdeki kâseyi de kucağıma alarak havluyu sıkmaya başladım.

"Sinirlisin." dedi Yağız bana bakarak.

"Ne?" diye sordum sanki anlamamış gibi. Bir yandan da elimden sürekli suya geri düşen havluyu tekrar sıkıyordum.

"Neden sinirlisin? Söyle hadi." dedi koluma doğru uzanırken. Fark edince dokunmasına izin vermeden kendimi geri çektim ve sıkıdığım havluyu düzelterek alnına doğru koymaya çalıştım.

"Uzan biraz daha, havlu durmuyor." diyerek havluyu alnına koyduğumda soğukluğuyla biraz titredi. Bu istemsiz hareketi nedense içimdeki nefreti ve siniri bir nebze olsun azalttı. Dediğimi yapıp, tamamen yatağa uzandığında gözlerini kapattı.

"Hadi söyle Armin," dedi sessizce.

"Neyi söyleyeceğim?"

"Neden sinirli olduğunu. Sabah uyandığında da iyiydin şimdi niye sinirlisin? Uyumak istedim diyeyse..."

“Saçmalama Yağız.” dedim şaşkınlıkla. “Hastasın ve uyumak istedin diye sana sinirleneceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Ne bileyim aklıma başka bir şey gelmedi. Neden sinirlisin o zaman?” dedi sesini yükselterek. Gözleri kapalı yatsa da, ateşi yüksek de olsa aynı Yağız’dı işte.

“Bence sus ve dinlenmene bak. Birazdan dinlenemezsin ne de olsa.” dedim alay dolu sesimle. İçten içe sinirden kuduruyordum aslında ama dışarıya yansıtmak istemediğim için böyle alaycı konuşmak iyiydi. Kamufle ediyordu.

“Nedenmiş o?”

“Birazdan arkadaşın gelir muhabbete devam edersiniz. Şimdi ben rahatsız etmeyeyim de dinlen.” dedim alnındaki bezi değiştirirken.

“Ah! Sen kıskanmışsın.” dedi Yağız gülerek.

“Saçmalama.” dedim gözlerimi devirerek. “Ateşten ne dediğini bilmiyorsun sen.”

Kıskandığımı düşünmesi çok saçmaydı. Kıskanmazdım ben onu. Hem o beni ilgilendirmezdi ki. İsteddiği kişiyle görüşüp istediği kişiyle samimi olabilirdi, umurumda değildi.

“Bilemem artık. Sen itiraf et ben de anlatırım.” dedi öksürüklerinin arasından.

“Sus Yağız. Bak öksürüyorsun zaten.” dedim içim içimi yese de. “Nerede kaldı bu kız? Alt tarafı su getirecekti. Konuşmaya gelince baya hızlı ama.”

“Armin, inanamıyorum sana.” dedi Yağız kahkaha atarken. Gözlerim istemsizce mükemmel gülüşüne takılı kalmıştı. “Daha az önce tanıdığın kızdan nefret etmişsin neredeyse.”

“Sen...” derken tehdit eder gibi işaret parmağımı ona sallarken kapı çaldı. “Sonunda getirebildi.”

Kalkıp kapıyı açmaya gittiğimde hâlâ Yağız’ın güldüğünü duyabiliyordum. Kendi kendime kızdan nefret etmem için hiçbir sebep olmadığını söylerken kapıyı açtım. Elinde bir şişe su ve bardak ile gülerek içeri girdi.

“Armin’di değil mi canım?” diye sordu bardağa su doldururken.

“Evet.” diye mırıldandım her ne kadar içimden sana ne demek geçse de.

“İkiniz arasındaki bağlantıyı çözemedim hâlâ.” diyerek Yağız’a bardağı uzattı. Sorusu da bana değil Yağız’a yönelikti zaten.

“Şey... Armin benim...” diyerek bana doğru dönünce ikilemde kaldığını gördüm gözlerinden. Her fırsatta kabullenmem gereken gerçeği anlatan dudakları şimdi söyleyemiyordu ve gri, yeşil karışımı gözlerinde gördüğüm sahiplenme şimdi yoktu.

Karşısındaki kıza kim olduğumu söyleyemiyordu. Önüne çıkan herkese o benim evleneceğim kız diyeceğini sanırken İpek’e hiçbir şey diyemiyordu.

“Bir arkadaşının kardeşiyim.” diyerek araya girdim hemen. Söylemek istemediği bir şeyi zorla söylemesine gerek yoktu. Sesim her ne kadar kırgın çıksa da mantıklı tarafım iyi oldu diyordu. Onun da duygularının gerçek olmadığını görmüştüm böylece. Söylediği her şey gerçek duyguları değil, şişirilmiş aşk sözleriydi demek ki. Her zamanki gibi kandırmayı seçmişti yani.

“Ah öyle mi?” diyerek gülümsedi kız. “Ben de bir an sizi sevgili falan sandım da şaşırdım. Hem Yağız’ın yanında sevgilisini göreceğimi sanmıyordum hem de biraz küçük geldin bana ama pijamalardan da olabilir tabii.”

“Lise son...” diye mırıldandım. Yağız’ın yanına giderek ilaçlarını ona verdim ve suyu içerken çatılan kaşlarını izledim. Kırgın olması gereken kişi benim olmam gerekiyordu ama o gözlerimin içine kırgın bakıyordu. Arkadaşına sevgilim ya da ona benzer bir şeyler diyemeyen oydu. Şimdi bana kızması, kırılması anlamsızdı. Büyük bir yükten kurtarmıştım ben onu.

İçimde beni kavuran duyguyu düşünmemeye çalışarak alnındaki bezi aldım. Çoktan ısınmıştı ve soğuk suyla tekrar ıslatarak alnına geri koydum.

“Ben de üniversite üçüncü sınıftayım. Lise çok zevklidir ya, kıymetini bil. Üniversiteye geçince her şey değişiyor.” diyerek bana gü-

lüksü. Yapmacık bir kız gibi durmuyordu ama bir kere sevmemiştim işte. Zaten benim sevmeme de gerek yoktu. Birilerinin hoşuna gidiyordu zaten.

“Ben pek fark edemedim lisenin güzelliğini.” dedim kızın gözlerinin içine bakarak alayla. “Cinayetlerle falan uğraşıyordum işte. Hayatımı boka çeviren iki erkekle tanıştım da. Biri öldü gitti diğeri de dünyadaki cehennemini bana yaşıyor işte. O yüzden bence lise berbat bir yer.”

“Ne?” diye sordu İpek kısık sesle. Bir bana bir de Yağız’a bakıyordu. Birden yapay bir kahkaha atarak “Şaka yapıyorum canım ya, sen de inandın hemen. Okuduğum bir kitapta geçen bir replikti sadece. Hep yapmak istemiştin.” dedim. Yağız, alnındaki bezi almış boş gözlerle bana bakıyordu. İpek de şaka yaptığımı düşününce rahatlayarak bana gülümsedi.

“Ne tuhaf kitaplar okuyorsun.” dedi gülerek. Sonra da Yağız’a döndü. “Eee Yağız, sen anlatsana biraz. Bırakıp gittin bizi birden.”

“Sonra geldim ama bu sefer de sen yoktun.” dedi Yağız sıkıntıyla. Bir yandan da bana bakıyordu. Demin dediğim şeyler yüzünden sıkıntıya düşmüş olmalıydı. Ama bundan sonra böyleydi işte. Her fırsatta her şeyi hatırlatacaktım ve önünde sonunda o sırları öğrenecektim.

“Dilimi ilerletmek için Amerika’ya gittim. Ailenin sağladığı nimetlerden faydalanmak lazım değil mi ama?” dedi İpek gülerek. Kızın gülüşü çok güzel ve sıcaktı ama bu onu itici bulamayacağım anlamına gelmiyordu. Yine duvara yaslanmış soğuk bakışlarla kız süzerken kapı çaldı. “Kerem gelmiştir.”

Hiçbir şey demeden kapıyı açmaya gittim. Elinde kıyafetlerle kapıda dikilen Kerem’i görünce gülümsedim.

“Size giyecek bir şeyler getirdim. Kahvaltı saati artık geçti ama bir şeyler yemeye ineriz diye düşündüm.” dedi o da sıcacık gülümserken. Kardeşinin aksine sanki daha samimiydi.

“Teşekkürler, gerçekten iyi olur.” dedim içeri geçmesini işaret ederken. Yağızların yanına doğru ilerlediğimizde hâlâ konuşarak güldüklerini gördüm.

“Şunlara da bakın.” dedi Kerem gülerek. “Sonunda aşkına kavuştun mu küçük hanım?”

Kaşlarını çatarak Kerem’in dediklerini dinlerken elimdeki kıyafetleri sıktığımı fark ettim.

“Kusura bakma Armin ya.” dedi Kerem samimi bir şekilde gülümserken. “Senin yanında ilk aşk falan diyoruz ama ciddi bir şey değildi tabii ki. Sakın kızma Yağız’a.”

“Armin niye kızacak ki?” diye sordu İpek.

“Kızım sonuçta sevgilisi, rahatsız olabilir.” dedi Kerem Yağız’ın yanına doğru ilerlerken.

“Sevgilisi değilmiş ki.” dedi hemen İpek.

“Nasıl yani?” diye sordu Kerem anlamayarak. Bu kadar şaşırması normaldi tabii. Daha dün gece geldiğimizde sevgili gibiydik. Aslında sabaha karşı da öyleydik ama bu güzel arkadaşımız gelince ne olduysa böyle olmuştu işte. Hayır, elbette kafama taktığımdan değildi ama insan garipsiyordu işte.

“Yağız, benim ağabeyimin arkadaşı.” dedim sıkılmış bir sesle. Artık bu konuyu daha fazla uzatmayacaklarını umuyordum.

“Ah öyle mi?” diyerek sırtıttı Kerem. “Ama dün gece Yağız...”

“Birbirimize çok yakınızdır.” dedim sahte bir gülüşle Yağız’a bakarak. Konuşulanlardan hoşnut olmadığı yüzünden belliydi. En azından ben anlayabiliyordum ama kaşınan oydu. İpek Hanım sorduğu zaman direkt söyleyecekti. Olay Kerem’e geldiği zaman kıskanmasının bir anlamı yoktu.

“Neyse artık.” diye mırıldandı Kerem. “Kardeşim, düştü mü ateşin?”

“Daha iyiyim sağ ol abi.” dedi Yağız da. Sesi sabah uyandığı zamankinden bile kötü geliyordu. Sanırım sinirdendi biraz da.

“Ben de yemek falan yiyelim diye çağıracaktım sizi ama yatıyor-sun sen. Armin’i alıp ineyim ben, İpek kalsın yanında” dedi ayağa kalkarken. Sanki dediği şey çok normalmiş gibi kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Nedenini anlayamasam da söylediği şey beni rahatsız etmişti.

“Hayır!” diye seslenirken tek konuşanın ben olmadığımı anladım. Yağız da benimle aynı anda hayır demişti. Bu beni içten içe gülümsetse de asıl olayın beni tek bırakmamak olduğu aklıma gelince yeniden suratım düştü.

Kerem ve İpek soran gözlerle bize bakarken ben de Yağız’a döndüm. Bir şeyler açıklamak zorunda kalan kişi olmamalıydım her seferinde.

“Şey... Yani ben kendimi iyi hissediyorum. Gelirim.” diyerek yataktan çıktı. Bir yanımda hasta ve yatması gerekiyor, ona engel ol derken diğer yanımda İpek ile kalma ihtimalini düşününce ölmez ya deyip karşı çıkıyordu.

“Tamam o zaman. Size kıyafet getirdim. Üzerinizi değiştirebilirsiniz. Hadi güzellik, biz aşağı inelim.” derken Kerem, İpek’i de alarak odadan çıktı. İkisi de hâlâ ani çıkışımızın şaşkınlığını taşıyorlardı yüzlerinde. Onlar çıktıktan sonra yine vicdanıma yenilerek kıyafetlere bakan Yağız’ın yanına gittim.

“Hastasın. Dinlenmen gerek.”

“İyiym ben. Basit bir grip işte.” diyerek elime kıyafetleri tutuşturdu. “Sen banyoda giyin.”

“Yağız...”

“Kocaman adamım Armin. Ateşim var diye çocuk gibi yatacak değilim.” derken kaşlarıyla da banyonun kapısını gösteriyordu. “Zaten yemek yiyelim sonra eve gideriz. Ararım birazdan, anahtarı getirirler.”

“İyi.” diyerek banyoya doğru yürüdüm. “Havale de geçersen ilgilenmeyeceğim seninle.”

Banyonun kapısını sert bir şekilde kapattıktan sonra sakin olmak için derin derin nefes almaya başladım. Bir de bana dengesiz diyordu. Saati saatine uymayan kişi oydu asıl. Ne değişmişti şimdi? Tabii belki de İpek onun sevdiği kızdı ama birbirlerinden koptukları için bir şeyler yaşayamamışlardı. Şimdi mutlu olabilirlerdi. Seve seve aralarından çıkardım ben.

Sinirle kıyafetleri giydikten sonra banyodan çıktım. Yağız ayaklarını yere doğru sarkıtmış yatakta yatıyordu. Kapalı gözlerinden bile yorgun olduğunu anlayabiliyordum.

“Hazırım ben.” diye seslendim geldiğimi anlaması için. Gözlerini açarak öylece yatmaya devam etti. Aradan geçen sessiz birkaç saniyenin sonunda ayağa kalktı yavaşça.

“İnelim o zaman.” diyerek kapıya doğru ilerledi. “Ha bu arada, telefonunu vereyim unutmadan.”

“Sende ne işi var? Ben de Bursa’da unuttum sanıyordum.” dedim elinden telefonumu alırken.

“Hayır, evden çıkarken elindeydi, ben de cebime atmıştım.” diyerek kapıyı açtı. Göz kırparak “Seni kucağımda taşıdığım an hani, hatırlayabildin mi?” dedi. Sırıltmasına karşılık gözlerimi kısarak baktım ve hiçbir şey demeden asansöre doğru ilerledim. Üzerimde dar paça siyah bir pantolon ve üstünde de sade gri bir kazak vardı. Rengi bana Yağız’ın gözlerini hatırlatıyordu nedense. Kerem Yağız’a da kot pantolon ve mavi bir gömlek getirmişti.

İkimiz de konuşmadan asansöre bindiğimizde sıkıntıyla sürekli birbirimize bakıyorduk. Saçma sapan davranıp ortaya bir yalan atmıştık ve en önemlisi ben şimdi İpek’in Yağız’a asılmasını mı izleyecektim? Asansörün kapısı açıldığında Yağız geçmem için bekledi. Bir adım arkamdan beni takip ediyordu. Lobide İpek ve Kerem’i görünce onlara doğru ilerledik. İpek gülümseyerek bize bakıyordu. Bu kadar mutlu olması bana Nehir’i hatırlatmıştı. Günlerdir hiç konuşmadığım yeni arkadaşımı... Ama zaten ayrılırken de bana karşı biraz soğuktu sanki. Okulu ve yeni arkadaşlarımı düşünürken Kerem’in sesiyle kendime geldim.

“Biz diyoruz ki dışarıda yiyelim. Hava bugün daha iyi zaten.” dedi bizden onay beklerken. Yağız bana bakarak karar vermeye çalışıyordu ama asıl kendisi için endişelenmeliydi. Hasta olan oydu.

“Olabilir.” diye mırıldandı. “Bizim montlarımız falan yukarıda ama onları alıp geleyim ben.”

“Ben de bir telefon görüşmesi yapacağım hemen gelirim. Kızlar siz bekleyin bizi burada.” dedi Kerem Yağız’ın peşi sıra giderken. Sıkılmış bir şekilde onları beklerken İpek’in meraklı gözlerini üzerimde hissediyordum.

“Yağız çok tatlı!” dedi imalı bir sesle.

“Bilmem.” diye mırıldanırken konuyu kapatmasını umuyordum.

“Yirmi bir yaşındayım ve öyle bir sevgilim olması için adam bile öldürebilirdim.” diyerek kısa bir kahkaha attı. “Tamam, bu işin şakası tabii ama sen de istemez miydin?”

“Hayır sanırım.” dedim sessiz bir şekilde. Kendimi bu kızın yanında fazla ezik hissediyordum. Özgüven sahibi biri olduğu kilometrelerce uzaktan bile anlaşılabilirdi ve itiraf etmeliydim ki bunu da hak eden bir görüntüsü vardı. Siyah uzun saçları ve hem güzel hem de tatlı bir görüntü çizen yüz hatlarıyla aşırı derecede hoş görünüyordu.

“Saçmalama ama...” dedi bana inanmadığını belli edecek şekilde bakarken. “Yağız ile tanıştığımda on sekiz yaşındaydım ve inan o zamandan beri hayalimi süsleyen kişi tıpa tıp ona benzeyen biri.”

“Siz...”

“Biz ne?” diye sordu tebessüm ederek. Sormak istediğim soruyu anlamış olmasına rağmen benden duymak istiyordu ama ne kadar inat olduğumu tabii ki bilmiyordu.

“Sizin ayrılmanız kötü olmuş yani. Üç yıldır görüşemiyorsunuz.” dedim gerçek olmaktan epey uzak olan gülümsememle.

“Evet gerçekten kötüydü. Sadece birkaç ay gördüm onu ama inan o kadarcık zaman bile aileden biri olmasına yetti.” dedi eskileri düşünüyormuş gibi gülümseyerek. “Gerçi yüzünde hep bir acı ifadesi vardı ama bilemiyorum. Senin ağabeyin nerede peki?”

“Şey...”

“Geldik. Gidebiliriz artık.” diyerek sevinçle konuşan Kerem’in aksine Yağız hiçbir şey demeden montumu bana uzatmıştı. Yüzündeki yorgunluk izleri oldukça belliydi. Yine de inat edip yemeğe gidiyordu. Sanırım İpek sandığımdan daha önemli biriydi.

"Her zaman gittiğimiz kafeye gitmeye ne dersin?" diye sordu Kerem gülerek. Yağız yüzünden geçen belli belirsiz gülümsemeyle birlikte kafasını salladı. "O zaman, son giden hesabı öder."

"Hep aynı şey. Yenilmekten bıkmayacak mısın?" diye sordu Yağız, gülerek.

"Göreceğiz bakalım kim yeniliyor?"

"Şimdi olmaz ama sonra yaparız." dedi Yağız arabasına doğru ilerlerken.

"Birileri korktu mu yoksa?" diye kışkırtmaya çalıştı Kerem. Yağız böyle bir şeye düşmeyecek kadar olgun biriydi ama en azından birkaç saat kendini genç hissettiği zamanlara dönmesini isterdim.

"Ben ve korkmak ha? Saçmalamaya başlıyorsun." dedi arabayı açarken. "Armin var şimdi."

"Ne olmuş varsa?"

"Hız bu Kerem. Yoldan bir araba geçer ve olmadık bir anda kaza yaparız. Hem aynı şekil de İpek de senin arabanda olacak." dedi nasihat veren bir büyük edasıyla.

"Bir saniye bir saniye" diyerek kahkaha attı Kerem. "Arkadaşıma ne yaptın sen?"

Ben anlamayan gözlerle ona bakarken tekrar kahkaha attı.

"Bu Yağız Atay olamaz."

"Hadi zevzekliği bırak da gidelim. Ölüyorum zaten." diyerek beni arabaya bindirdi Yağız. "Üşüyor musun?" diye sordu arabayı çalıştırırken.

"Biraz ama alışırımı şimdi."

"Al bunu giy." diyerek montunu çıkarmaya başladı.

"Saçmalama Yağız." diye sesimi yükselttim. "Ateşi olan sensin."

"Ne var yani?" diyerek montunu çıkarıp kucağıma koydu.

"Bunu giymeyeceğimi biliyorsun değil mi?" diye sordum kaşlarını çatarak. Beni bu kadar düşünmesi ve koruması bende ağlama isteği uyandırıyor. Elimden montu aldı ve kaşlarını çatarak bana döndü.

“Hiçbir zaman dediğim bir şeyi bir kerede yapmayacaksın değil mi?” diye bağırdı gözlerimin içine bakarak. Bu çıkışı beklemediğim için şaşkınca yüzüne bakmaya devam ettim. Bahsettiği şey şu anki olaydan fazlasıyla uzaktı sanırım. “Sırf ben söyledim diye itiraz edeceksin her şeye. Sözlerimin hiçbir önemi olmayacak, tıpkı benim bir önemim olmadığı gibi. Senin için canımı veririm desem, istemez diyecek kadar nefret ediyorsun değil mi?”

Sözlerini bitirdikten sonra oflayarak kafasını direksiyona dayadı. Biraz önce nefret kusan Yağız bana çok yabancıydı. Söylediği şeylerin etkisiyle donup kalmışken, aklımda demin söyledikleri cirit atıyordu ama hepsi yanlıştı. Bazen sırf o istedi diye bir şeyler yapmak istiyordum. Aramızda hiç itiraz olmadan onunla bir gün geçirmeyi merak ediyordum mesela.

“Özür dilerim.” diye mırıldandı bir anda. “Bunları söylemek aklımda bile yoktu ama sanırım gerçekten ateşim fazlasıyla var ve belki...”

“Korna çalışıyorlar. Artık hareket etsek iyi olacak.” dedim kırıncı çıkan sesimle. Güçlü olmak ve söylediklerini önemsemediğimi göstermek istemiştım ama demin söyledikleri benim maskeli yüzüme bile fazlaydı. Çünkü uzun süredir onunlayken yüzüme o maskeleri takmıyordum. Bana söylediği şeyler kolay kolay hazmedebileceğim türden değildi. Bir anda dün gece yaşadıklarımız aklıma gelince yanaklarım kızarmadı bile. İçim soğuktu şimdi. Kırılmış mıydım? Bunu bile anlayamayacak kadar boştum. Konuşmaya ilk başladığımda gözlerim dolmuştu ama sonra ağlayamayacak kadar hissizleşmiştim bir anda.

Arabayı çalıştırdıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı.

“Alo Kerem? Ben kendimi iyi hissetmiyorum da eve geçiyoruz, kusura bakma.” dedi. Onun sesi de tuhaf çıkıyordu. Biraz hastalığın vermiş olduğu kısıklıkla biraz da deminki olayla daha da kötüleşti sesi. “Tamam ayarlarız. Sağ ol.” diyerek telefonu kapattı. Yavaşça arabayı sürerken ne yaptığını bilmiyordum. Kafamı camdan tarafa çevirmiş dışarı izliyordum boş boş.

"Rana, benim Yağız. Anahtarı hemen getirir misin? En fazla yarım saate evde oluruz."

Başka hiçbir şey söylememesinden telefonu kapattığını anladım.

"Özür dilerim." dedi tekrar. Pişman çıkan sesi içimi biraz burksa da düşüncelerim ve hislerim hâlâ aynıydı. Birkaç ay öncesine geri döndürmüştü beni. Hissiz ve Ege'nin deyişiyle taştan prenses olmuştum yeniden. "Bir şey söyle."

"Uyuyacağım." diyerek gözlerimi kapattım. Aslında hiç uykum yoktu ama daha fazla özür dilemesini ya da başka bir şey söylemesini istemiyordum.

Aradan geçen dakikalar boyunca gözlerim kapalı öylece durdum. Uyumasam da gözlerimi hiç açmamıştım. Yağız arabayı durduğunda geldiğimizi anlayarak yavaşça gözlerimi açtım. Zaten uyumadığımı anlayacak kadar zeki biriydi. Elimi arabanın kapısına doğru götürdüğümde duyduğum kilit sesiyle Yağız'a döndüm. Bana bakarak oturmaya devam ediyordu.

"Öyle söylemek istemezdim." diye mırıldandı. Gerçekten üzgün görünüyordu. Ve hastaydı. Yanaklarının tekrar kızarmasıyla ateşinin arttığını anlayabiliyordum. Benim için çıkardığı montunu da tekrar giymemiş, arka koltuğa atmıştı.

"Kapıyı aç." diye mırıldandım. Sesimi tamamen duygusuz çıkarırsam da deminki halimden daha iyiydi.

"Bir şey söyle lütfen."

"Haklısın." dedim sessizce gözlerinin içine bakarak.

"Ne?"

"Diyorum ki, haklısın." diye tekrar ettim alayla gülümseyerek. Bunu yapmak neden canımı bu kadar yakıyordu ve neden bu kadar zordu? "Ama buna neden bu kadar takıldın anlayamadım. Elbette senden nefret ediyorum Yağız Atay. Aksini neden düşündün ki?"

9. Bölüm

İlk öpücük

İnsanların alışkanlıklarından kurtulması oldukça zordu ya da bir şeye hemen alışmaları oldukça kolay. En azından bu benim için öyleydi. Şu üç yıldır insanlara hemen alışmasam da bulunduğum ortamlara hemen uyum sağlıyordum sanırım. Evet, düşüncelerim baştan aşağı bir çelişkiyle kaplıydı belki de ama durum bundan ibaretti işte. Mesela Yağız'ın evine alıştım. Bahsettiğim ve kafamda sürekli dolaştırdığım düşünce buydu. Kendi evimde kaldığım birkaç günlük zamanda bile sanki misafirmişim gibi hissettim. Buradaki rahatlığı bir türlü yakalayamadım. Yağız her zaman bana, "Bu ev senin de evi," dese de asıl gerçek bu değildi ama. Olmamalıydı. Burası Yağız Ataya aitti ve ben ona ait olan hiçbir şeye alışmamalıydım. Hep bu düşünce içindeyken ilk defa dün gece ve bu sabah farklı hissetmişim. Yağıza ait şeylere alışmaktan da öte ona alıştığımı hissettim. Ne kadar kaçarsam kaçayım günün sonunda eğer kötü bir şey yaşamışsam onun kollarında güvende olmak istiyordum. Üstelik bu güvenden de öteydi. Daha fazla sıcaklık ve daha fazla sahiplik içeriyordu. Bir şekilde farklıydı.

Ama sonu aynı bitmişti işte. Babama karşı hatta anneme karşı bile kaybettiğim güveni Yağız'a karşı da kaybetmişim. Eymen ile arkadaş olduğumu öğrendiğim zaman beni sevmediğini çok kısa bir an düşünmüştüm. Sonra bana aşkla bakan gözler aklıma gelince yine ona kandım. Ama İpek sorduğunda cevap verememesi... Başka nasıl bir anlamı olabilirdi ki? Anlayamadığım oyunlar dönüyordu benim

hayatımda. Başrolünde Yağız bulunurken beni hep ikinci plana atıyordu. Aslında, asıl hatalı olan bendim. Bana defalarca yalan söyleyen ya da bir şeyler gizleyen herkese tekrar güvenmeyi seçmiştim. Yağız Atay beni gerçekten sevmiyordu ve ben bana ait bile olmayan odamda oturmuş gözyaşı döküyordum.

Elimle gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım. Şu an saatin kaç olduğundan ya da Yağız'ın nerede olduğundan bile haberim yoktu. Arabada onun kırılmasını umarak söylediğim sözlerden sonra hiçbir şey demeden eve ilerlemişti. Zaten kapıda bizi bekleyen Rana'dan anahtarları aldıktan sonra eve girdi. En azından bir şeyler söyler ya da kızar diye beklemiştim ama o hiçbir şey yapmamıştı. Eve girdiğimizden beri ikimiz de kendi odalarımızdaydık. Tüm bunlara rağmen ateşi olduğu için onu merak ediyordum.

Sabah uyandığımdan beri hiçbir şey yemediğim için de başım hafiften dönmeye başlıyordu. Odadan çıkarak mutfığa doğru ilerledim. Anladığım kadarıyla artık Rana ya da başka biri olmayacaktı evde. Yemekleri ya da temizliği kim yapacaktı bilmiyordum ama şu an ne yiyeceğim, hepsinden daha önemliydi. Belki daha önceden yapılmış bir yemek bulurum umuduyla buzdolabını açtığımda somurtarak geri kapattım. Kahvaltılık ve diğer ıvır zıvırlardan başka bir şey yoktu. Aslında kahvaltılık bir şeyler yesem de bana yeterdi ama aklıma birden Yağız geldi. Her ne kadar birbirimizi kırıyor olsak da o, şu an hastaydı ve hiçbir şey yememişti. Mutfığa şöyle bir baktığımda gözüme çarpan patatesleri alarak soymaya başladım. Uzun zamandır elime bile almadığım bıçak ve patatesle zorlu birkaç dakika geçirsem de sonunda hallettim. Dolaptan, gördüğüm sosisleri de çıkardıktan sonra kızartmaya başladım.

Mutfakta işim bittikten sonra kahvaltılıkları ve kızartmaları masaya taşıdım. Çay sevmediğim için yapmak aklıma gelmemişti, ben de dolaptaki meyve suyundan koydum bardaklara. Masa hazırdı işte. Belki mükemmel bir masa değildi ama idare ederdi. Yüzümde oluşan istemsiz gülümsemeyle Yağız'ı çağırmak için yukarı çıktım.

Odasının önüne gelene kadar her şey daha kolaydı sanırım. Şimdi ne diyecektim? İçimde kaldığını hissettiğim son bir cesaretle kapıyı çaldım ama ses yoktu. Bir an evde olmama ihtimali aklıma geldi ve moralim bozuldu. Yine de tekrar kapıyı çaldım. Yine ses yoktu. Yavaş hareketlerle kapıyı açarak içeri girdim. Yorganı kafasına kadar çekmiş sırtüstü yatan Yağız'ı gördüğümde gülümsedim. Kapıyı bile duymadığına göre derin uyuyor olmalıydı. Yanına yaklaşıp seslendim. Biraz kıpırdansa da henüz gözlerini açmamıştı.

“Yağız?” diye seslendim tekrar endişeyle. Yavaşça gözlerini açarak bana baktı ve tekrar kapattı.

“Ne?” diye mırıldandı huysuzca. Yeni uyandığı için mi böyleydi acaba yoksa bana kızgın mıydı?

“Ben... Yiyecek bir şeyler hazırladım.” dedim çekinerek.

“Yemeyeceğim.” dedi kısık bir sesle. O kadar sessiz konuşuyordu ki duymakta zorlanıyordum.

“Neden? Kötü müsün hâlâ?” diye sordum telaşlanarak. Ateşinin olup olmadığını anlamak için çekinerek elimi alnına koydum. Ateşi düşmemişti, hatta belki de daha da sıcaktı.

Elimi alnına koyduğumda irkilerek kendini geri çekti.

“Yapma.”

“Çok sıcaksın Yağız. Hadi kalk.” dedim üzerindeki yorganı çekerek.

“Armin yapma.” dedi bir kez daha. Bu sefer sesi daha kuvvetli çıkıyordu ve Yağız'ı tanıyan biri onun dediğini yapardı şimdi. Ses tonu uyarıcı nitelikteydi çünkü. Olacakları önceden gösterir gibi...

“Duş alman gerek ve sen daha çok ateşini çıkartmak istiyor gibi yorgana...”

“Yapma Armin!” diye bağırarak gözlerini açtı. Üzgün, kırgın ve sinirli haliyle bana bakarken nefesimi tuttum. Bu kadar sinirle bana bakarken korkutucu görünüyordu. Derin derin nefes alarak yatağa doğruldu ve üzerindeki yorganı attı. Ayağa kalkacağını anladığımda geri çekilerek geçmesine izin verdim. Ne yapacağını bilmeden öylece dikiliyordum odanın ortasında. Eliyle saçlarını karıştırarak yavaş

hareketlerle banyoya doğru ilerledi. Hiçbir şey söylemiyordu. Sadece “Yapma Armin” demişti. Hızla kapıya doğru yürürken “Masa hazır” diye mırıldandım. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Kapıyı geri kapatarak derin derin nefes almaya başladım. Merdivenlerden inerek hazırladığım masaya baktım. Gelir miydi? Kötü düşünmemeye karar vererek masaya geçtim ve oturdum. Bekleyecektim ve o da gelecekti. Yağız, onun için uğraştığım bir şeyi elinin tersiyle itmezdi.

Salonun duvarında asılı olan saate baktım. Dörde geliyordu. On, on beş dakikaya geleceğini düşünerek beklemeye başladım.

Yarım saat geçti. Hazırladığım her şey soğumuştı. Bardaklardaki portakal suyu da dibine doğru çökmüş, bekletilmenin karşılığını veriyordu. Yarım saat geçmişti ve ben hâlâ onu bekliyordum. Normal zamanda bile bu kadar oyalandığını düşünmüyordum. Hele şimdi hastayken hiç oyalanmazdı. Belki hasta olduğu için hızlı olamıyordur ya da su iyi gelmiştir diye düşünerek biraz daha beklemeye karar verdim.

Duvardaki saate tekrar baktığımda on beş dakika daha geçmişti. Gelmeyeceğini kabul ederek yavaşça yerimden kalktım ve tabakları elime alarak mutfağa doğru yürümeye başladım. Benim de keyfim kaçmıştı ve hiçbir şey yemeyecektim. Elimde tabaklarla mutfağa doğru gidecekken merdivenlerden inen Yağız’ı gördüm ve bir şey demesini bekleyerek ona diktim gözlerimi. Çok hasta duruyordu. Saçlarını kurulamamış olduğunu, yüzüne damlayan sulardan anlayabiliyordum. Üzerinde siyah renkte bir tişört ve krem renginde bir eşofman vardı. Önce bana sonra da masaya bakarak belli belirsiz gülümsedi.

“Kusura bakma, beklettim.” diyerek masaya doğru ilerledi. “Topluyor musun yoksa?”

“Ben... Gelmiyorsun sandım.” diye mırıldanarak elimdeki tabaklarla masaya doğru yürüdüm.

“Gelmeyecektim.” dedi sessizce. Gözlerimin içine bakarak masaya geçti. “Tabak vermeyecek misin?”

“Kusura bakma.” diyerek elimdeki tabağı önüne koydum. “Soğudular ama.”

“Önemli değil.” diyerek tabağına patates almaya başladı. “Benim suçumdu.”

Ben hala gelmeyecektim demesine takılı kalmıştım ama ona hissettirmemeye çalışarak karşısına oturdum. Tabağıma yiyecek bir şeyler alırken masanın gerçekten çok uyduruk olduğunu gördüm. Emine teyzenin yaptıklarından sonra bu sofraya ona da çok basit gelmiş olmalıydı.

“Ben yemek yapmayı bilmediğim için...” derken bakışlarını tabağından bana doğru çevirdi. Şu an tam anlamıyla yemyeşil görünen gözleriyle bana bakarken birden ne diyeceğimi unuttum. Boğazımı temizleyerek “Yani masa biraz...”

“Anladım, saçmalama önemli değil. Teşekkür ederim.” diyerek gülümsedi. Gözlerine yansıtmadığı soğuk bir gülümsemeydi. Bu canımı daha da çok sıktı ve çatalımla oynadığım peyniri rahat bırakarak sandalyeme yaslandım. Aramızda fazlasıyla hissedilen bir soğukluk vardı. Aslında biraz da kırgınlık... İkimiz de her fırsatta birbirimizi kırıyorduk. Bilerek ya da bilmeyerek. Buraya ilk geldiğimde de birbirimize karşı soğuktuk ama bu daha farklıydı. Birbirimize karşı tabularımızı yıkmıştık. Özellikle de ben... Şimdi böyle olmasa canımı sıkıyordu. İlk tanıştığımızda gördüğüm Yağız, sonra buraya ilk geldiğimde gördüğüm Yağız ve son zamanlarda gördüğüm Yağız... Hepsi birbirinden o kadar farklıydı ki. Bunu düşününce, maskelerin ardına saklanan asıl kişinin ben olmadığımı görüyordum.

Yavaşça yerimden kalktığımda Yağız, soğuk bakışlarıyla beni izlemeye devam ediyordu. “Bitirince seslenirsin, toplarım.”

“Armin, hizmetçim değilsin sen. Böyle davranma.” dedi bıkkın çıkan sesiyle. Hiçbir zaman kendimi öyle görmemiştim. Bu eve ilk geldiğimde bile içten içe kendimi iyi hissediyordum ben. Beni seven, benim için her şeyi yapan biri vardı. Beni yanında isteyen...

“Öyle davranmıyorum.” diyerek merdivenlere doğru yöneldim. Yavaş hareketlerle odama çıktığımda daha kapıyı kapatamadan göz-

lerimden yaşlar akmaya başladı. Neden hiç mutlu olamıyordum? Gerçi suçlu bendim. Kaçmışken tekrar Yağız'a dönmeyecektim. Büyük bir hataydı yaptığım şey.

Kapının arkasına yaslanmış, ağlamaya devam ederken kapının çalınmasıyla gözlerimi sildim.

"Armin, müsait misin?" diye seslendi Yağız.

"Hayır. Birazdan toplanırım." diye mırıldandım.

"Armin! Beni çıldırtma." diye bağırarak kapıyı açtı. Sinirli gözlerle odaya girerken beni gördüğünde bakışları biraz olsun yumuşadı. "Neden ağlıyorsun?"

"Hiç. Sadece..." derken daha çok ağlamaya başladım. Ellerimle yüzümü kapatarak sırtımı ona döndüm.

"Armin..." diye mırıldandı. Beni kendine doğru çevirmeye çalışıyordu.

"Bırak." diye fısıldadım. Neden ağlıyordum? Yine cevabım yoktu. Ona kırılmamıştım bile. Kırılmamam gerekiyordu. Ve kızmamıştım da. Ama bu neydi peki? Bilmiyordum.

"Neden ağladığınızı söyle." dedi yumuşak ama itiraz kabul etmeyen bir sesle.

"Ağlamıyorum tamam. Git." diyerek ellerimle gözyaşlarımı sildim. Hâlâ dikkatli bir şekilde beni izleyen Yağız'a kaçamak bakışlar atarak hızla odadan çıktım.

"Armin dur lütfen." diye seslenen Yağız'ı yok sayarak yürümeye devam ettim. "Lütfen Armin. Yorgunum."

Bitkin çıkan sesini duyduğumda onu daha fazla yormamak için olduğum yerde durdum. Merdivenlerin ortasında sırtım ona dönük ne diyeceğini bekliyordum. Gerçi ne diyecekti, elbette biliyordum. Neden diye soracaktı. Cevabım koca bir hiç miydi yani?

"Hadi söyle." diyerek yanıma geldi.

"Söyleyecek bir şey yok. Sadece sinirim bozuldu tamam mı? Sorun yok." dedim dişlerimi sıkarak. Bir kez daha neden diye sormasına katlanamazdım. Oflayarak merdivene oturduğunda, bakışlarımı ona çevirdim. Hasta haliyle bir de buz gibi merdivene oturuyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Oturuyorum. Görmüyor musun?”

“Hastasın Yağız.” dedim sesimi yükselterek.

“Eee?”

“Buz gibi merdivene neden oturuyorsun? Daha çok ateşin çıksın diye mi?”

Dediklerimi duyduktan sonra kahkaha atarak ayağa kalktı. Gerçek bir kahkaha değildi ama. Yine gözlerindeki sönmüş parlaklığı canlandıramayan bir şeydi. Gerçek Yağız gibi değildi. Hem gerçek Yağız da kimdi? Bu gördüğüm bitkin adam mıydı yoksa geçen gece tüm duvarlarını yıkıp kendini bana bırakan adam mı?

Yavaş adımlarla bana doğru gelirken yüzünde hâlâ o muzip gülüş vardı. Üzerime doğru gelmesi birkaç adım geri atmama neden oldu. Sırtım soğuk duvara değdiğinde irkilerek gözlerimi Yağız’ın gözlerine diktim.

“Bu replik bana bir yerden tanıdık geldi, biliyor musun?” dedi sağ elini duvara dayayarak. Yüzüme gelen nefesi sıcacıktı.

“Ben...”

“O gün sana, o merdivenlerde otururken kalk demiştim. Hatırladın mı?” diye sordu mümkün olduğunca yakınlaşırken. Bu halimiz bana Ege’yi hatırlatmıştı. Onunla böyle bir şey yaşamıştım. Ama bu... Garipti.

“Ben... Evet... Hatırladım.” diye mırıldandım.

“Sözümü dinlemediğini de hatırladın mı? Ya da Ege ile birlikte markete gitmek için kalktığını?” diye sordu baygın gözlerle bana bakarak.

“Ben...”

“Sen ne?” diye sesini yükselterek sol elini de duvara koydu. Şimdi tam anlamıyla duvar ile arasındaydım. Yüzü bana oldukça yakın duruyordu. Nefeslerimiz birbirine çarparken gözlerimi gözlerinden çekemiyor ya da onu kendimden uzaklaştırmak için bir şey yapamıyordum. Donmuş gibiydim.

“Sen ne Armin?” diye daha çok bağırarak sağ eliyle duvara vurdu.

“Hiç.” diye mırıldanarak sinirle parlayan gözlerine son kez baktı ve başını yere doğru eğdim.

“İyi değilim.” diye mırıldanarak merdivenlerden hızla indi. Salona gittiğini düşünürken hızla çarpan kapı sesini duyduğumda dışarı çıktığını anladım. Üzerinde hiçbir şey olmadan hasta haliyle sokağa atmıştı kendini. Sonra düşündüğüm şeye kaşlarımı çatarak geri odama çıktım. Beni ilgilendirmezdi. Yardımcı olabileceğim kadar olmuştum. Gerisini kendi bilirdi. Odamın kapısını kapatarak yatağın içine girdim. Bu saatlerde uyumayı her zaman çok sevmiştim ama birkaç aydır her şeyim değiştiği gibi bu alışkanlığım da değişmişti. Her şeyi tekrar eski düzenine sokabilirdim. Buna uykudan başlamaya karar verdim ve gözlerimi kapattım. Ama uyku tutmuyordu. Yavaşça yatakta doğrularak odamı inceledim. Bir tarafta kütüphanem, hemen yanında çalışma masam, onun üstünde de bilgisayarım vardı. Sağ tarafta bulunan giysi dolabım bile odamı daraltmıyordu. Her şey... Mükemmeldi. İçinde yaşayan ben hariç... Oflayarak odadan çıktım ve merdivenlere doğru giderken gözlerim Yağz'ın odasında takılı kaldı. Geldiğini duymamıştım ama sessizce odasına girmiş olamaz mıydı? Çok ses çıkarmayacak şekilde kapısını çaldım ve ses gelmeyince yavaşça açtım. Yoktu. Evde olmaması beni rahatsız ediyordu. İki katlı bu kocaman evde yalnız olmak insanı ürkütüyordu. Kapının önünde dikilmiş boş gözlerle odasını incelerken burada kaldığım aylar boyunca odasını hiç karıştırmadığımı fark ettim. Hatta odasına ilk defa Buğra yüzünden girmiştım. O günü tekrar hatırladığımda aklıma hemen bebek geldi. Bebeği bulduğumuz çekmeceye tekrar bakmaya karar verdim. Küçük adımlarla yatağa oturduğumda içimi huzursuzluk kapladı. Hayat neden bu kadar zordu ki? Sıkıntıyla iç geçirip çekmeceyi açtım. Birkaç gereksiz eşya dışında başka bir şey yoktu. Bebek yoktu. Alttaki çekmeceyi açmaya çalıştığımda ise kilitli olduğunu gördüm. Şanssız bir günde olduğum kesindi. Oflayarak daha fazla odasında durmak istemediğim için

dışarı çıktım ve salona indim. Masa hâlâ duruyordu. Her boş kaldığım an aklıma Yağız geldiği için masayı toplamaya karar verdim. Bir şeylerle uğraşırsam kendime gelebilirdim. Yavaş yavaş tabakları mutfağa taşıdıktan sonra bulaşık makinesine yerleştirmek yerine elimde yıkamak istedim. Böylesi daha çok oyalandı. Zaten az olan tabak ve çatalları yıkadıktan sonra havluyla elimi sildim. Mutfaktaki sandalyeye oturarak kendime iş aramaya başladım. Normalde olsa yardım etmek için bile yapmayacağım işleri şimdi kafamı dağıtmak için yapıyordum. Gerçekten değişmeye başlıyordum sanırım. Açıkta gördüğüm her tabağı ve bardağı tezgâhın üzerine indirerek onları da yıkamaya başladım. Temiz olduklarına emin olsam da iyi geliyordu. Bunları da bitirdikten sonra korkarak duvarda asılı olan saate döndüm. Yediyi gösteriyordu. Saatlerdir Yağız ortada yoktu. İyice merak etmeye başlamıştım ve kendime bunu itiraf etmek bile oldukça zordu. Yağız'a nasıl ulaşacağımı düşünürken duyduğum zil sesiyle kendime geldim. Koşarak kapıyı açmaya gittim. Kapının ardında boş ve halsiz gözlerle bana bakan Yağız'ı görünce "Yağız..." diye mırıldandım korkuyla. "İyi misin?"

"İçeri girsem iyi olacak." diyerek eve girdi. Zar zor yürüdüğünü fark ettiğimde beni terslememesi için dua ederek koluna dokundum. Şaşıarak bana baktığında onu önemsemeden ağırlığının birazını bana vermesini sağladım. İkimiz de bir şey demiyorduk. Diyecek fazla bir şeyde yoktu. Ama sanki... Böylesi daha güzel ve özel değil miydi? Ne yaparsak yapalım yine en sonunda ikimiz kalıyorduk. Birlikte merdivenlerden çıkıp odasına vardığımızda kapıyı açtım. Odasına girdiğimi anlamasına ihtimal yoktu. Kendimi rahatlatmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Belki de hastaneye gitmeliyiz." dedim kabul etmesini umarak.

"Hayır, iyiyim ben." diyerek karşı çıktığında birkaç saniye olduğu yerde dikildi. "İyiyim. Sadece gözlerim karardı o kadar."

"Tamam." diye mırıldanıp yatağa yatmasına yardım ettim. "Madem hastaneye gitmiyoruz dediklerimi yap bari."

“Bir daha hasta olup eline düşmeyeceğim.” diye mırıldanarak gülümsedi. Hasta da olsa şimdi gerçek Yağız gibiydi. “Özür dilerim Armin.”

Özür dilemesi karşısında ne diyeceğini bilemeyerek boş boş yüzüne baktım. Yaptıkları, söyledikleri çok garipti ama ona önceden nasıl davrandığımı düşünürsek kızmaya hakkım bile yoktu.

“Boş ver şimdi.” diye mırıldanarak kapıya doğru ilerledim. “Geliyorum şimdi biraz bekle.” diye çıktım ve koşarak mutfağa indim. Oteldeki gibi bir kâseye su koydum. Küçük havlu ararken aklıma ecza dolabı geldi ve onun içindeki sargı bezlerinden aldım. Yine koşar adım yukarı çıktığımda uyuyan bir Yağız ile karşılaştım. Yatakta bacaklarını kendine doğru çekmiş yatıyordu. Yanına doğru oturarak hemen suyla ıslattığım bezi alnına koydum.

“Armin...” sayıklayarak gözlerini açmaya çalıştı.

“Buradayım. Böyle iyileşemezsin Yağız. İlaç alman gerek, evde var mı?” diye sordum.

“Senin için aldığım ilaçlar vardı.” diye mırıldandı. “İlk çekmecedeydi.”

Hemen yatağın diğer tarafına dolanarak çekmecedeki ilaçları aldım. Başucunda duran suyu da elime alarak eski yerime döndüm.

“Hadi iç.” diyerek kaldırmaya çalışıyordum. Bana mümkün olduğunca yardım etmeye çalışıyordu ama gerçekten çok hâlsiz düşmüştü. İlacı hızlıca içtikten sonra kendini geri yatağa bıraktı.

“Yağız tekrar duşa girmen lazım. Ateşinin düşmesine yardım eder.” dedim ne yapacağımı düşünürken.

“Hâlîm yok.” diye mırıldandı. “Biraz daha bekleyelim, düşmezse söz gireceğim.”

“Of tamam ama söz verdin, caymak yok.”

“Söz verdim.” diye mırıldanarak yarım ağız gülümsedi. Başında dikilirken kahvaltıda çok fazla bir şey yemediği aklıma geldi. Neden böyle çocuğummuş gibi davranmaya başladığımı bilmiyordum.

“Aç mısın? Pek bir şey yemedin.”

“O soğuk patateslerinden yedirtemezsin.” derken sırıttı. Gülümsemesiyle içimin ısındığını hissettim. Onu çok çabuk affediyordum.

“Bir kere gayet güzeldi ama sen beklettin ve soğudu.” dedim sinirle. “Ayrıca çorba yapabilirim. İyi gelir belki.”

“Çorba yapmayı biliyor musun ki?” diye sordu gülerken bir yandan da öksürüyordu.

“Tamam! Yok sana hiçbir şey.” diyerek odadaki küçük koltuğa oturdum.

“Kızma kızma. Canım istemiyor, sadece bahane üretiyorum.” dedi masumca gülümseyerek. Hastalık tuhaftır Yağız Atay’a ayrı bir hava katıyordu.

“Şu soğuk su kompresine devam edelim bari.” diyerek yerimden kalktım. Yatağın ucunu oturup, kucağıma kâseyi alırken Yağız yarı baygın beni izliyordu. Yanakları ateşten kızarmışken olgunluğunu üzerinden atmış ve gerçek yaşında gösteriyordu. Hatta belki daha da küçük...

“Uyu istersen biraz.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Bilmem bulurum bir şeyler. Kitap okurum belki.” diye mırıldandım.

“Uykum yok aslında. Birlikte film izleyebiliriz.” dedi gözlerini kapatarak. O esnada cebinden bir anahtar düştü. Tedirginlikle eğilip hemen düşen anahtarı yerden aldı. Bu anahtar da neyin nesiydi? Belki de kilitli çekmeceyi açan anahtardı diye düşündüm. Ama onun meraklandığımı fark etmemesi için “Gözlerini açık bile tutamıyorsun. Sonra izleriz.” dedim.

“Sadece dinlerim ben de.” diyerek yataktan kalkmaya çalıştı. Kalkması için geri çekildim ve dudaklarımı büzerek film düşünmeye başladım. Onunla film izlemek güzel olabilirdi.

“Hangi filmi izleyeceğiz peki?”

“Bilmem.” diye mırıldandım. “İnternette seçelim. Dizüstü bilgisayarın nerede?”

“Salondaydı ama...”

“Tamam, ben inip bakayım hemen. Sen de üstünü değiştir ve gel hadi.” diyerek odadan çıktım. Salona indiğimde sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı kucağıma alarak oturdum. Açtığımda şifre istediğini görünce Yağız’ı beklemeye başladım. Yağız salona indiğinde şifreyi söylemesini beklerken gözlerimi üzerine dikmişim.

“Niye öyle bakıyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Şifreyi söylemeni bekliyorum.”

“Evet şifre vardı. Ver ben girerim.” diyerek elimden almaya çalıştı.

“Hayır. Nedenmiş?” diyerek itiraz ettim. Alt tarafı bir bilgisayar şifresiydi sonuçta.

“Tamam sen gir. 301096.”

“Bunu aklında nasıl...” derken bir anda sustum. Tanıdık bir şeyler vardı bu sayılarda. “Bu benim doğum tarihim!”

“Çok zekisin.” diyerek sırtıttı ve yanıma oturdu.

“Sen de çok komiksin.” diyerek şifreyi yazdım. Ekran açıldığında kendi fotoğrafımla karşılaşmayı beklemiyordum. Yağız ile ilk tanıştığımızda yemek yerken birlikte fotoğraf çekilmiştik. Bu fotoğrafı hâlâ saklıyor muydu yani?

“Hâlâ saklıyorsun.” derken bakışlarımı Yağız’a çevirdim.

“Rahatsız olduysan eğer...”

“Hayır hayır. Sorun değil.” diye mırıldandım. Dışarıdan belli etmesem bile, hoşuma gitmişti. Daha fazla bu olayın üzerinde durmak için internete girdim hemen. En iyi filmleri aratırken aklıma bir anda *P.S I Love You* geldi. “Buldum! *P.S I love You*’yu izleyeceğiz.”

“Duymadım hiç. Romantik bir şey mi?” dedi yüzünü buruşturarak. Erkeklerin romantik filmlere karşı duyduğu saçma nefreti hiçbir zaman anlamamıştım.

“Evet, ama çok güzeldi gerçekten. Adam ölüyordu ve...”

“İzlediysen neden bir daha izliyoruz? Hem ben romantik istemiyorum. Korku falan aç da uyumayayım bari.”

“Ya ne korkusu? Korkarım ben.” diyerek saçma bir şekilde itiraz ettim.

Böyle olmak çok güzeldi. Yine de bu hissi durdurmaya çalışıyordum. Durmalıydı. Bu kadar sırrın, bu kadar bilinmezliğin ortasında kalamazdım.

Filmi açtıktan sonra Yağız ayağa kalktı. Merdivenlere doğru yürürken arkasından bakakaldım.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

“Geliyorum birazdan, devam et sen.”

Yine de o gelene kadar izlemek istemediğim için filmi durdurdum. Boş boş film izlemeyi sevmediğim için ben de kalkıp mutfığa gittim. Kesin yiyecek bir şeyler bulurdum. Yağız Atay’ın evinde daima abur cubur bulunurdu.

Çekmecede bulduğum cipsi tabağa dökerek salona geçtim. Üçlü koltuğu açmaya çalışan Yağız’ı görünce kaşlarımı çatarak onu izlemeye devam ettim. Yastığını da yerine koyunca “Armin” diye bana seslenmeye başladı.

“Buradayım bağırma.” diye gülerек yanına gittim. “Bunun açıldığını bilmiyordum.”

“Ben rahatına düşkün bir adamım.” derken elimdeki cipse baktı. “Sivilcelerin artacak.”

“Sivilcem yok benim.” dedim sinirle.

“Elbette yok.” derken getirdiği ince pikeyi üzerine alarak oturdu.

“Yok tabii. Var mı? Yok.” derken elimle yüzümü yokluyordum.

“Tamam, dalga geçiyorum. Yok.” diyerek oturmam için beni yanına doğru çekti. Laptop sehpanın üzerindeydi. Ekranı büyüterek filmi başlattım.

“Burada uyuyacaksın değil mi? Yastık bile getirmişsin.” diye söyledim.

“Romantik açmasaydın uyumazdım.” derken yastığı benim olduğum tarafa koydu.

“Ne yapıyor...”

Konuşmama fırsat vermeden beni de kendi doğru çekerek uzandı.

“En güzel film yatarak izlenir bir kere.” diyerek ellerini belime doladı. Vücudunun sıcaklığıyla bir an kendimden geçtiğimi hissettim. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum. Etkisinden kurtulmak için ellerine vurdum.

“Bırak beni. Cips yiyemem böyle.”

“Yeme zaten. Sivilcen olmasa bile kilo alırsın.” dedi gülerek. Ensemde hissettiğim sıcak nefesi ona sinirlenmeme engel oluyordu.

“Ya bak...”

“Tamam tamam kızma. Bu da şakaydı.” dediği hâlde sinir olduğum için cipsi yere koydum. Film çoktan başlamıştı ve filmin başındaki kavgalarını yapıyorlardı.

“Adam ölecek birazdan.” diye mırıldandım.

“Filmin başında ha? Her iddiasına varım ki kadın başkasını buluyordur hemen.” dedi kısık bir sesle. O böyle konuştuğu vücutumdaki sıcaklık daha da artıyordu.

“Hayır.” derken biraz uzaklaşarak ona doğru döndüm. Gece oteldeki gibi birbirimize bakarak yatıyorduk şimdi. O zaman kocaman çift kişilik bir yatakta olduğumuz için daha rahattık ama şimdi neredeyse vücutlarımız birbirine yapışmıştı. Filmdeki oyuncuların sesi bile anı bozmuyordu. “Evet bir şeyler yaşıyor ama onu hiçbir zaman unutmuyor. Kimse onun yerini alamıyor. İlk ve son aşkıydı kocası.” diye mırıldandım yutkunarak. Fazla sıcaktı.

“Garip.” dedi kısık bir sesle.

“Evet.” diyerek başımla da onayladım. “Ama adamın yaptığı daha garipti biliyor musun? Öleceğini bildiği için ona ses kaydı ve bir sürü mektup bırakmış. O öldükten sonra kadının doğum gününde ilk ses kaydı geldi ve...”

“Bu çok acımasızca.” diyerek sözümü kesti. “Onu hiçbir zaman unutamayacak.”

“Ondan geriye kalan aptal resimler dışında yazdığı mektuplar ve sesi de var artık. Acımasızca da olsa en büyük hediye bence.” dedim

itiraz ederek. Eğer aralarındaki şey zaten gerçekse kadın neden unutmak istesindi ki?

“Âşık olduğum kadına bunu yapmak istemezdim. Mutlu olmasını isterdim en azın...”

“Seni unutarak mı?” diye mırıldandım. Yağız gözlerime bakarak yutkundu ve derin bir nefes alarak ağzını açtı. Bir şey diyecekken vazgeçip sustu. Filmdeki sesler de kesilince filmin donduğunu anladım. Şimdi hiç ses yoktu kocaman salonda. İkimiz de birbirimizin gözlerinde kaybolurken dikkatimi dağıtan tek şey kalbimin bu kadar hızlı çarpmasıydı. Acaba Yağız’da hissediyor muydu hızlanan nefesi mi ya da duyuyor muydu hızlanan kalbimi?

Yağız’ın bakışları dudaklarıma indiğinde istemsizce heyecandan dudaklarım aralandı. Az önce kalbime hızlı atıyor diyordum ama şimdi yerinden çıkacak gibiydi. Belki de, birazdan göğüs kafesimi parçalayarak dışarı atardı kendini. Bunu düşünmeyi bırakıp birazdan ne olacağına kafa yormaya başladım. Beni öpecek miydi? Bunu istediğimden bile emin değildim üstelik. Kaçtığım adamdı o. Beni zorla evinde tutup hapis hayatı yaşatan ve ailemden koparan adamdı.

Yağız’ın dudakları bana biraz daha yaklaşıırken az bir mesafe kala durdu. Sıcacık eli elimle birleşirken heyecandan ne bir şey yapabiliyordum ne de bir şey söyleyebiliyordum. Düşüncelerimin aksine hiçbir ses çıkmıyordu dudaklarımın arasından.

Bana biraz daha yaklaşıırken “Dur demen için birkaç saniye” diye mırıldandı boğuk sesiyle.

Dur demeliydim. O bana bu imkânı tanıdıysa itiraz edip pişman olacağım bir şey olmasına engel olmalıydım. Ama susuyordum. Hiçbir şey dökülmüyordu dudaklarımdan. Neden dur demediğimi bilmiyordum. Üstelik bunca olumsuz düşünceme rağmen...

Yağız’ın nefesini tam anlamıyla yüzümde hissettiğimde “Dur demediğine göre...” diye mırıldanan sesini duydum. Sesi benim sakinleşmemi sağlayan ninni gibiydi. Yaşadığım heyecan ve şaşkınlıktan dolayı oldukça gergindim. Yine de her şeye rağmen gözlerimi kapatıp sıcaklığını hissetmeyi bekledim. Şu an yaptığım şey ya da yanlışlığı umurumda değildi. Her şey, her kötü düşünce uçup gitmişti bir anda.

Sıcak dudaklarını dudaklarımın üstünde hissettiğimde beynimdeki tüm düşünceler benden uzaklaştı. Sadece Yağız ve dudaklarıma kapanmış dudakları vardı. Yağız dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan elini belime koydu ve beni biraz daha kendine çekerek öpmeye devam etti. Ona karşılık versem de üzerimdeki acemiliği atamıyordum. Koltuktaki pikeyi ayaklarıyla uzaklaştırdıktan sonra ağırlığını tam anlamıyla bana vermeden üzerime çıktı. Ellerimi boynuna dolayarak dalgalı saçlarına dokunmaya başladım. Garip bir histi. Öpüşmeyi sonlandırmak aklımdan geçse de bir fikir olarak kalıyordu yalnızca ve hatta daha fazlasını istememe neden oluyordu. Bu kesinlikle normal değildi.

Yağız'ın sıcak dudakları benden ayrıldığında nefes nefese kaldığımı fark ettim ve gözlerimi biraz aralayarak beni inceleyen Yağız'a baktım. Demin yaşadığımız şey tüm gerçekliğiyle yüzüme çarptığında derin bir nefes aldım. Yağız'ın yüzü hala yüzüme çok yakındı ve bu daha fazla utanmama neden oluyordu. Şu an da domates kadar kırmızı olduğuma emindim.

Alev alev yanan dudaklarımı dişlerken Yağız'ın bakışlarının tekrar dudaklarıma kaydığını hissettim.

“Özür dilerim. Sadece...” dedikten sonra derin bir nefes alarak başını koltuğa doğru yasladı. “Böyle bir şey beklemiyordum.”

“Hayır hayır.” dedim ellerimi kaldırarak. “Bu konu hakkında konuşmak yok, tamam mı?”

“Nasıl istersen.” diye mırıldandı Yağız. Bu kadar mutlu olması beni sinir ediyordu. En azından sinir ettiğini düşünmek hâlâ deli gibi atan kalbimin bahanesi olabilirdi.

“Yarın okul var ve ben şey yapacağım... Şey...” diyerek düşünmeye başladım. Şu an kesinlikle rezil oluyordum.

“Ders mi çalışacaksın?” diye imayla sordu Yağız.

“Evet. Evet, kesinlikle ders çalışacağım. Şu sıralar çok boşladım ve...” diye saçmalarken ani bir kararla sustum. Koşar adım merdivenlere giderken kesinlikle aptal gibi görüldüğümün farkındaydım. Ama ne yapabilirdim? İlk defa öpüşmüştüm ve sıradan biri bile değildi. Yağız Atay'dı o.

Hızlı hızlı merdivenleri çıkıp odama girdiğimde kapıyı kilitleyerek yere oturdum. Sırtımı kapıya dayayıp nefes alıp verişimi düzenlemeye çalışırken istemsizce ellerim dudaklarımı buldu. Neler olmuştu böyle? Aramızda garip bir çekim olmuştu ve Yağız bana uzaklaşmam için fırsat tanıdığı hâlde ben onun beni öpmesini beklemiştim. Hâlâ yanan dudaklarıma bakmak için yerimden kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Aynanın karşısına geçtiğimde sürpriz bir şey yoktu aslında. Hem dudaklarım hem de yanaklarım kıpkırmızıydı. Yağız'ın o kadar gülmesinin nedeni belliydi. Ellerimi sıkıntıyla saçlarıma geçirerek tekrar odama geçtim. Şimdi ne olacaktı? Aynı evdeydik üstelik. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktık. Belki de onun için önemsiz bir şeydi zaten.

“Evet evet.” diye mırıldandım kendi kendime. Kesinlikte önemsiz görüyordu ve benim için de öyleydi. Allah'ım! Bu önemsiz bir şey değildi ki! Az önce onunla öpüşmüştük ve bu benim ilk öpücüğümdü. Derin derin nefesler alarak kendimi yatağa attım. Hâlâ aklıma geldikçe utansam bile itiraf etmeliydim ki garipti. Hatta belki de güzeldi, bilemiyordum. Ama her şeye rağmen hata olduğu da çok açıktı. Kendime bir an engel olamamış; daha doğrusu olmak istemiş ve böyle bir hata yapmışım. Tekrarlanması ihtimaller dâhilinde bile değildi.

Kapının tıklatılmasıyla kaşlarımı çatarak ayağa kalktım.

“Armin, bir bakar mısın?” diye seslendi Yağız çatlایan sesiyle. Gerginlikle kapıya giderek kilidini açtım. Kapıyı biraz araladığımda baygın bakışları arasında bana gülümseyen Yağız'ı görünce bir anda gerginliğim kayboldu. Bana ne yapıyordu böyle?

“Ben hâlâ açım ve bir şeyler sipariş edeceğim.” diyerek güldü. “Senin patateslerinin yerini tutmasa da bir şeyler yemek lazım.”

“İyi ye o zaman.” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bir şey demedim.” diyerek duvara yaslandı. “Pizza mı istersin yoksa hamburger mi?”

“Ya sen...”

“Ah tamam tamam, cevabımı aldım ben. Pizza söylüyoruz.” dedi ve cebinden çıkardığı telefonu kulağına götürürken bakışları hâlâ üzerimdeydi. Az önce olanlar yüzünden fazlasıyla mutluydu sanırım.

“Yemek yerken belki olanları konuşuruz.” dedim başımı biraz yere eğerek. Sonra yanlış anlayabileceğini düşününce hemen ekledim. “Yani olanlar derken... Bugün biraz sinirliydin.”

“Armin günler sonra ilk defa bu kadar mutluyum ve bunu elimden alma lütfen. En azından bugün.” dedi beklenti dolu gözlerle bana bakarken. “Hiç etkilenmedin mi yani?”

“Yağız...” diye mırıldandım. “Bak bu yanlış...”

“Yanlış deme sakın!” diyerek sözümü kesti. “Sakın yanlış deme, Armin. Değildi çünkü. Yanlış mı hissettin yani?”

“Belki de...” diyerek derin bir nefes aldım. Düşünürken bu kadar zor değildi ama söylemesi... İşte bu çok zordu.

“Unutmak istiyorsun değil mi?” diye sordu acı çekiyormuş gibi gülümseyerek. “Hiç olmamış gibi davranmak istiyorsun.”

“Çok fazla sır var.” diye mırıldandım titreyen sesimle. Ne kadar güçlü ve vurdumduymaz görünmek istesem de bu sefer ben de yapamıyordum. Çünkü dediği gibiydi. Yanlış hissettirmemişti. Asıl yanlış buydu işte.

“Sırları si...” Küfür edecekken kendini tuttu. Ellerini saçlarına geçirerek sakinleşmeye çalıştı. Kafasını iki yana sallayarak gözlerinin içine baktı.

“Sorun Ege mi?”

“Ne? Hayır!” dedim şaşırarak. “Ege ile alakası yok.”

Gerçekten yoktu. Aklıma bile gelmemişti ve bu daha da garipti.

“Her neyse. Yemeğe çağırırım.” diye mırıldanarak merdivenlere doğru yöneldi. Kötü şeylerin de güzel şeylerin de sonu hep aynı bitiyordu işte. Benim kaderim baştan belliydi galiba ve bir türlü gül-müyordu...

İç çekerek kapıyı kapattım ve odaya boş boş bakınarak zamanın geçmesini bekledim. Birkaç dakika sonra böyle zaman öldüremeye-

ceğimi anlayınca günlerdir aklıma bile gelmeyen dizüstü bilgisayarımı kucağıma alarak yatağa oturdum. Benimkinde şifre yoktu. Gizli hiçbir şey yokken şifre neden koyacaktım ki? Aklıma gelen fikirte kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. Yani Yağız'ın orada da sakladığı bir şeyler olabilirdi. Uygun bir zamanda karıştıracağımı aklıma not ederek internete girdim. Uzun süredir internette dolaşmıyordum. Aslında takip edeceğim fazla bir şey de yoktu. Sıkıcı sayfalarda gezinirken Yağız'ın sesini duyunca bilgisayarı bırakıp, odadan çıktım. Yine huzurlu bir yemek olmayacağı belliydi.

Merdivenlerden inip salona baktığımda Yağız'ı televizyonun karşısında buldum. Heyecandan elindeki pizza dilimini her an fırlatacakmış gibi duruyordu. Kaşlarını çatmış televizyon izlerken yanına geldiğimi fark etmemişti bile. Kafamı eğerek ne izlediğine baktığımda gözlerimi devirdim.

Erkekler... Bir basketbol maçına bu kadar heyecan yapması abartı değil miydi? Hiçbir şey söylemeden yanına oturup önündeki sehpadan bir dilim pizza aldım. Sıcacıktı.

"Kolaları unutmuşum." diye mırıldanan Yağız'a baktığımda sinsice sıırıttım.

"Getirsene o zaman." dedim gülmemi bastırmaya çalışarak. Beraber yaşadığımız birkaç ay içinde öğrendiğim bir şey varsa o da Yağız'ın maçı bırakıp hayatta kalkmayacağıydı.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Yağız gülerek. Ama hâlâ bakışları televizyondaydı.

"Hayır." dedim onun görmeyeceğini bildiğim için gülümserken. "Ben de izliyorum işte, kalkmam."

"Sen ve maç izlemek mi? Yapma ama." dedi bana kısa bir bakış atarak. Hâlâ gülüyordu. Aşağıya inerken içim sıkıntıyla kaplı olsa da şu an o halimden eser yoktu. Kendime itiraf etmem çok zordu ama yine de biliyordum işte. Ne olursa olsun iyi geliyorduk birbirimize.

"İzleyemez miyim? Baksana çok tatlı." diye mırıldandım sesime ahenk katarak.

"Tatlı olan ne?" diye sordu Yağız anlamayarak.

"Şu çocuk. Sarışınları o kadar sevmem aslında ama bu çocuk gerçekten çok tatlı." dedim. Gülmemek için de bir yandan dudaklarımı dişliyordum.

"Anlayamadım?" diye sordu bakışlarını tamamen bana çevirerek. Çok net anladığına emindim.

"Çocuk diyorum çok..."

"Onu anladım!" diye sesini yükseltti. Gerçekten sinirli duruyordu ama bu hâli bende gülme isteği uyandırmaktan başka bir şeye yaramamıştı. "Adını bile bilmiyorsun."

"Adının ne önemi var ki?" diye mırıldandım pizzamı yemeye devam ederken. "Sonuçta izliyorum ve fiziğini görüyorum. Ha birde fizik demişken, fiziği de çok iyi değil mi? Kim bilir boyu kaçtır?"

"Kaşınıyorsun Armin." diye tıslayan Yağız'a bakmamaya çalışarak maçı izlemeye devam ettim. Sarışınları sevmeme nedenimi bir kez daha anlamıştım bu sırada da. Evet, Buğra sarışındı ama kesinlikle adını bilmediğim bu sporcuya bin basardı.

"Hala izliyor musun?" diye bana bağırırken kumandayı bulmaya çalıştı.

"Ah! Ne bağırıyorsun kulağımın dibinde? Ödümü kopardın."

"Ağzın açık izleyeceksin utanmasan." diye kaşlarını çatarak kanalı değiştirdi. Saçma sapan bir dizi açtığında eline yeni bir pizza dilimi alarak geri yaslandı. Maçı tercih ederdim.

"Değiştir şunu." diye mırıldandım.

"Sarışın ve yakışıklı basketçiler yok diye mi?" diye sordu imayla. Çok kıskançtı. Bu yüzümü ister istemez güldürse de tüm ciddiyetimle ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kolaları alacağım." dedim gözlerimi kısarak. Sinir ve zafer karışımıyla gülerek pizza yemeye devam etti. Mutfaka gittiğimde tezgâhın üstünde gördüğüm kola şişesini ve iki bardağı alarak salona geri döndüm. Yağız yine kendini televizyona kaptırmıştı. Duyduğum seslerle maçı tekrar açtığını anlamıştım. Dayanamamıştı işte. Sessizce yanına giderken kendi kendine konuştuğunu duyabiliyordum.

“Şu tipe bak! Tatlı diyor bir de. Bu mu tatlı? Ben bundan çok daha iyi görünüyorum be!” diye sinirle konuşurken kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Gerçekten çok kıskanmıştı. Dudağımın içini ısırarak yanına gittiğimde kaşlarımı çattım tekrar.

“Ne konuşuyorsun kendi kendine?” diye sordum bilmezden gelerek.

“Deli miyim ben? Ne konuşacağım.” derken sinirle kanalı değiştirdi.

“Ya değiştirmesene. Kalsın işte maç.” dedim kolaları doldururken.

“Maçına da...”

“Ayıp ama!” diyerek yalandan kızıp susturdum hemen. Kıskanç ve sinirliiyken daha mı tatlı görünüyordu? Karar verememiştim.

“Ayıpmış. Senin yaptığın ayıp asıl.”

“Nedenmiş o?”

“Daha demin öpüştüğün adamın yanında elin sarışınına neler diyorsun.” dedi alayla sırtarak. Beni nereden vuracağını gayet iyi biliyordu. Yanaklarıma hücum eden sıcaklıkla başımı biraz daha yere eğerek kolaları doldurmaya başladım. “Birileri utandı.” diye ekledi.

“Kes sesini!” diye tısladım. Beni utandırmayı sevdiği belliydi.

Yağız kahkaha atarak maçı tekrar açtı.

“Basketbolcular hakkında saçma sapan tek bir yorum daha duyarsam televizyonu camdan atarım ve ömür boyu da yenisini almam.” dedi tehdit dolu sesiyle. Gözlerimi abartıyla açarak başımı salladım. Anlaşmıştık. Sessizce pizzamı yemeğe devam ederken Yağız’a da kaçamak bakışlar atıyordum ama bana dikkat bile etmeden maçı izlemeye devam ediyordu. Hatta yediği pizzaya bile bakmadığına emindim. Tuhaftı. Ben hiçbir şeye bu kadar bağımlı değildim. Ya erkeklerin genlerinde vardı ya da Yağız gerçekten basketbol tutkunuydu.

Aramızdaki garip sessizliği bozan Yağız oldu: “Bana kızmıyorsun değil mi?” diye sordu. Sesi alaycıydı.

“Neden kızacaktım?”

“Seninle ilgilenmiyorum ve maç izliyorum diye elbette.” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Hah! Hiç de bile. Beni ilgilendirmez. İstedğin şeyi izle.” dedim omuzlarımı silkerek. Umurumda değildi. Sinirle pizzamdan yeni bir ısırık alacakken Yağız’ın durdurmasıyla şaşırarak ona baktım. Elimi kendine doğru çekerek pizzamı ısırdı. Şaşkınlıkla ağzımın açıldığını hissederken etkisinden kurtulmak için biraz geriye doğru kaydım.

Çok beğendiğini belli edecek şekilde mırıldandıktan sonra “Nefis, değil mi?” diye sordu gülerken. Beni utandırmaya bayılıyordu.

“Ya başka dilim alsana benimkini neden yiyorsun?” diye sordum sinirle. En azından sinirliymiş gibi sormaya çalışıyordum ama sesim sinirliden daha çok heyecanlanmış gibi çıkıyordu. Yağız da bunu fark ettiğinde gülerken eski yerine geçti. Maçın bitmesine birkaç dakika kalmıştı ve ikimiz de bir daha hiçbir şey söylemedik. Ben sıkıntıyla yanında otururken Yağız’ın hareketlerinden maçın bittiğini ve tuttuğu takımın kaybettğini anladım.

Sinirle televizyonu kapattığında bardaktaki kolayı kafasına dikti.

“Yavaş iç. Zaten hastasın, bir de soğuk kolayı diktin kafana.” diye söylendim.

“Merak etme bir şey olmaz.” dedi gülerken. Önceki hâlinden eser kalmamış gibiydi. “Evet, şimdi bir şeyler konuşacağız sanırım.”

“Evet.” diye mırıldandım bacaklarımı kendime doğru çekerek. Biraz yan dönmüş ona bakıyordum. “Eve geldikten sonra hatta daha önce neden o kadar sinirliydin?”

“Armin ben... Özür dilerim. O kadar sert çıkmak istemezdim. Ateşim vardı ve sanırım düşüncelerim...”

“Gerçek cevabı istiyorum Yağız.” dedim sözünü keserek. Belki de benden bıkmıştı ama söyleyemiyordu.

“Pekâlâ. Önce ben sana bir şey sorayım o zaman.” dedi sesini yükselterek. “İpeke neden öyle söyledin? Gece Kerem’in bizi sevgili sanmasına izin vermiştin ama.”

“Ne?” diye bağırdım. “Suç bende mi yani? Ben öyle söylemek zorunda kaldım, Yağız. Arada büyük bir fark var. Sen eğer o çok sevgili

eski arkadaşına direkt söyleyebilseydin ben de yalnızca arkadaşının kardeşiyim demezdim."

"Ne?" dedi kaşlarını çatarak.

"Ne demek ne?" diye bağırdım sinirle ayağa kalkarak. "Yalan mı? Önüne gelen herkese bu kızla evleneceğim falan diyeceksin zannediyordum ama İpek Hanım'a gelince sus pus oldun. Ben de orada daha fazla düşünme diye kurtarmak istedim seni. Ama bak iyi oldu Sevmiyormuşsun zaten öğrenmiş olduk."

Tüm sinirimi bağırarak attıktan sonra acıyan boğazımla yüzümü buruşturdum. Az önce neler demiştim öyle? Yanlış anlayacaktı şimdi. Yağız kaşlarını çatmış şaşkınlıkla bana bakıyordu. Sinirli gibi değildi. Daha çok gülüp gülmemek arasında kalmış gibiydi. Komik olan neydi bilemiyordum. Normalde gülmeyen insan, böyle ciddi zamanlarda niye bu kadar neşeli olurdu ki?

"Bir de, öyle herkese söyle diye istediğimden değil yanlış anlama. Merak benim ki." diye devam ettim kaşlarımı çatarak.

"Evet, tabii ki merak." diye onayladı Yağız gülerek.

"Ciddi ortamlarda gülmek gibi bir alışkanlığın var." dedim kaşlarımı çatıp kollarımı bağlarken.

"Hayatım, gerçekten ciddi olan ortamlarda tabii ki gülmüyorum." dedi Yağız yine gülerek. Söylediği her şey anlamını yitirmişti ve ben tek bir şeye odaklanmıştım. *Hayatım* mı demişti?

"Hayatım mı?" diye mırıldandım şaşırarak. Sesim o kadar kısık ki bir an Yağız'ın duyduğundan bile emin olamadım.

"Rahatsız olduysan bir daha söylemem. Bir anda çıkıverdi ağzımdan."

"Neyse, asıl konu o değil." dedim kendimi toparlamaya çalışarak ama aklım takılı kalmıştı bir kere. Üstelik neden rahatsız oldum diyememiştim?

"Neymiş asıl konu?"

Birbirimize bu kadar yakinken aramızdaki boy farkını daha net fark ediyordum. Kısa boylu değildim, hatta uzundum bile ama Yağız ile yan yana gelince kendimi aşırı kısa hissediyordum. Gözlerine

hakmak için kafamı biraz daha kaldırdım ve hızla çarpan kalbime lanet ederek dikkatimi toplamaya çalıştım.

“Asıl konuya gelirsek...” diye mırıldanırken yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. Dudaklarımız arasında birkaç santim kalmıştı fakat duyduğum zil sesiyle irkildim. Hızla Yağız’dan uzaklaştım.

“O kapıyı çalan parmakları tek tek kırıp...” diye mırıldanırken Yağız’ı susturdum. Kapıyı çalan kişiyi gerçekten kötü şeyler bekliyordu.

Gözlerin kalbin aynası olduğunu söyleyen ve dil ne söylerse söylesin gerçekleri gözlerin yansıttığına inanan insanları hiçbir zaman anlamamıştım. Sonuçta ben maskelerin ardına saklanan ve Ege’nin deyimiyle “Taştan Prenses” idim. Gözlerim de, sözlerim gibi bir şeyleri saklayabiliyordu. Bunu ben yapabiliyorsam her insan yapabilir-di. Bu yüzden çoğu zaman o gözlere bile inanmazdım. Ama şimdi karşımdaki gri yeşil karışımı gözlere bakıyordum da, ne istediğini ve kalbinden ne geçirdiğini çok net yansıtıyordu. Duyduğu zil sesiyle yaşadığı hayal kırıklığı ve az önce yakınlaşmamızdan kalan hafif arzu kırıntıları...

Yağız sonunda bana bakmayı bıraktı ve kısıp sesle tekrar küfrederek kapıya doğru yürümeye başladı. Ben de onun arkasından bakarken bir yandan da kendime gelmeye çalışıyordum. İrademi kaybetmeme neden olan bu çekimi üzerimden attığımda yine yanaklarıma hücum eden ateşi hissetmeye başladım. İlk öpücüğümü daha yeni almışken, az önce ikincisini de alacaktım az kalsın. Hislerimi bir kenara bırakıp ben de kapıya doğru ilerledim. Takım elbiseli bir adam gülümseyerek Yağız’a bakıyordu.

“Amca?” diyerek şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışan Yağız’a bakakaldım. Bir amcası olduğunu biliyordum ama tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Özellikle Yağız ile birlikte yaşadığım bu evde.

“Yağız.” diyerek gülümseyen adama dikkat ettiğimde Yağız ile hiç benzemediklerini gördüm. Yağız gibi gözleri renkli değildi. “Beni içeri davet etmeyecek misiniz?”

“Kusura bakma amca, geç lütfen.” diyerek eliyle içeriyi işaret etti. Oldukça uzun boyluydu ve ilerlemiş yaşına göre oldukça fit duruyordu.

İsmi bile bilmediğim amcası gülümseyerek beni süzmeye başladı.

“Armin, değil mi?” diyerek elini uzattığında başımı salladım. Aslında soru sorar gibi bir hâli de yoktu. “Ben de Yağız’ın amcası Uğur. Tanışma fırsatımız olmadı bir türlü.”

“Memnun oldum Uğur Bey.” diye mırıldandım. Bu sıcak gülümsemenin karşılığını böyle soğuk tutmak kaba bir davranıştı belki de ama ne yapabilirdim ki? Ben zırhını hemen, her insana indiremeyen biriydim.

“Amca de lütfen.” diyerek Yağız’a doğru döndü. “Fotoğraflarda gördüğümde daha güzel bir gelinim varmış Yağız.”

Ben utançla başımı eğerken Yağız da sırtıyordu.

“Öyledir.” diyerek keyifle mırıldandı. “Ayakta kaldın amca, otursana”

Amcası büyük ama kibar adımlarla koltuğa geçerken Yağız da çaprazındaki üçlü koltuğa geçti. Ayakta dikilip, ne yapacağımı düşünürken gözüme pizza çöplerimiz ilişti. Büyük adımlarla çöpleri toplamak için ilerlediğimde bir an Uğur beyin sesiyle duraksadım.

“Yardımcın yok mu Yağız? Gelinimi neden yoruyorsun?”

Dediği şeye takılmadan daha doğrusu takılmamaya çalışarak toplamaya devam ettim. Pizza kutusunu ve bardakları elime alıp mutfığa geçerken sorusunun ne kadar mantıklı olduğunu düşünüyordum. Rana ya da Emine teyze neredeydi?

“Armin’e bir sürprizim var da o yüzden şimdilik böyle idare ediyoruz.” diyerek arkamdan seslendi. Mutfığa geçtiğimde aklıma yine “sürpriz” kelimesi gelince meraktan dudaklarımı dişlemeye başladım. Evdeki hizmetçilerle bana yapacağı sürpriz arasında nasıl bir bağlantı vardı ki? Şaşkınlıktan dudaklarımı kanatmamak için boş verip bardakları lavabonun içine koydum. Kalan pizzaları ne yapacağımı düşünürken çöpe atmaya karar verdim. Zaten soğuk şeyleri

yememe gibi bir huyu vardı. Mutfağı toplamaya devam ederken işleri olabildiğince ağırdan alıyordum. Amcası iyi niyetli biri olarak görünse bile yine de bu gerilmeme engel değildi.

Boş boş tezgâha bakarken kolumda hissettiğim elle irkildim.

“Neden içeri gelmiyorsun?” diye soran Yağız’a baktığımda sıkıntıyla ofladım.

“Bilmiyorum yani amcan...”

Yavaşça kulağıma doğru eğilip “Merak etme seni yemesine izin vermem.” diye fısıldadı.

“Yağız!” diye yalandan kızıp, yumruk yaptığım elimi yavaşça karnına vurduğumda gülümsedi.

“Hadi gel, içeri geçelim.” diyerek kolumdan tutup çekmeye başladı. “Çekinmene anlam veremiyorum.”

Yağız kendi kendine söylenirken hiçbir şey söylemeden onu takip ettim. Amcası bıraktığım yerde otururken telefonla konuşuyordu. İçeri girdiğimi görünce bana gülümseyerek konuşmasına devam etti.

“Elbette. Yağız ile birlikte geliriz, hatta belki gelinimle bile tanışsın.” diyerek güldüğünde kaşlarımı çattım. Bahsettiği kişi bendim sanırım. “İyi akşamlar.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Yağız beni yanına oturmam için çekerken. Kolumu omzumun üstünden koltuğa doğru attığında sanki kolunun altındaymışım gibi hissettim. Garip bir güven hissi oluşturunuyordu. Ama o his hiçbir zaman mantıklı tarafımı bastıracağı kadar güçlü olamıyordu. Bir gün o güven hissinin beni üzeceğini biliyordum.

“Kendi şirketimin yeni ortaklarıyla yemek yiyeceğim ama senin de arkamda olduğundan emin olmak istiyorlar.” diyerek sıkıntıyla gülümsedi. Fazla mutlu olduğu için sürekli gülümseyen insanlara benzemiyordu. Gülümsemeleri daha çok somurtmamak adına yapılmış gibi duruyordu.

“Amca yeni açtığın ufacık şirketi büyütmek için uğraşmana inanmıyorum. Kendini ispatlamış bir holdingin zaten var. Neden uğraşıyorsun ki?” diye sordu Yağız. Gerildiği belliydi.

“O kadar da uğraşmıyorum evlat.” diyerek güldü. “Sadece bir şeylerle uğraşmak hoşuma gidiyor ve hazır ortakları bulmuşken neden kaçırayım ki?”

“Pekâlâ, dediğin gibi olsun.” diyerek ellerini kaldırdı Yağız. Yine de hâlâ memnun olmadığını anlayabiliyordum. Sessizce onları dinlerken bana yöneltilen soruyla panik oldum.

“Sen de gelirsin değil mi, Armin?” diye sordu Uğur Bey. Yağız kafasını hafif sağa yatırmış sırtarak cevabımı bekliyordu.

“Ben... Çok isterdim ama yarın okulum var. Sanırım saatler uymaz.” diyerek kibarca gülümsedim.

“Zaten kahvaltı yapacağız. Eminim ki sadece bir ya da iki ders kaçırsın.” diyerek ısrar ettiğinde pes ederek gülümsedim.

“Tamam, o zaman.” diye mırıldandım. Uğur Bey ayağa kalktığı anda Yağız ile ikimiz de ayaklandık. “Aslında buraya günlerdir şirkete uğramayan işkolik yeğenime hesap sormaya gelmişim ama sanırım nedenini anladım. Kim böyle güzel bir kızı bırakıp gelebilir ki?”

“Fazla utangaç amca, bu kadar iltifat yeter.” diye gülerek kolunu belime doladı. Gözlerimi şaşkınlıkla açarak ters ters baktım. Neden daha fazla utandırıyor ki?

“Sizi böyle mutlu görmek çok güzel gençler. Hep böyle sevin birbirinizi.” diyerek şefkatle baktı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum Armin. Artık daha sık görüşeceğimize inanıyorum.”

“Ben de memnun oldum Uğur Bey” dediğimde çatılan kaşlarını görünce gülümsedim. “Yani amca.”

“İşte böyle. Sabah dokuz gibi gideriz Yağız.”

“Tamam.” dedikten sonra Uğur Bey'e kapıya kadar eşlik ettik. Yağız'ın kolu hâlâ belimdeydi. Garip bir şekilde rahatsız etmiyordu.

“İyi akşamlar.” dedikten sonra kapıyı kapatıp, Yağız'dan uzaklaştım.

"Amcan gittiğine göre daha fazla oyun oynamamıza gerek kalmadı." dedim sırtarak.

"Ne oyunu?" diye sordu Yağız yalandan.

"Boş versene." dedim elimi sallayarak. "Seninle uğraşmayacağım"

Merdivenlere yöneldiğimde peşimden geldiğini biliyordum.

"Uyuyacak mısın?"

"Duş alacağım sonra da kitap okur, uyurum. Yoruldum zaten." diye samimi bir şekilde cevap verdim. Çok değil, bundan iki ay öncesinde bu soruyu duymazdan gelir ya da terslerdim. Ne değişmişti şimdi?

"Ben de yanımda yatarsın diye düşünmüştüm. Sonuçta tamamen iyileşmedim ve ateşim çıkabilir." diyerek yarım ağız güldü.

"Çok beklersin." diyerek odamın kapısını açtım. Tam içeri girip kapıyı kapatacakken vicdanıma lanet ederek arkamı döndüm. Yağız da odasına doğru ilerlemiş içeri giriyordu.

"Yağız?" diye seslendiğimde geri adımlar atarak yüzüme baktı. "Ateşin çıkarsa haber ver ama tamam mı?"

"Korkma bana bir şey olmaz" diyerek göz kırptı.

"Ne korkacağım ya? Sinir!" diye kızarak kapımı kapattım. Banyoya doğru ilerlerken son zamanlara kıyasla oldukça huzurluydum. Birazdan ılık bir duş alacak ve yatağıma yattığımda daha da iyi hissedecektim.

Boş boş odamın içinde otururken Eymen'le anlaştığımız saatin gelmesini bekliyordum. Arkadaşlarımla her zaman gittiğim parkta buluşacaktık. Beni açıkça uyarmıştı. Annemlere söylemeyecektim yoksa görüşmemize engel olabilirlerdi ve ben Eymen'le görüşmeye devam etmek istiyordum. Odamda oturmaya devam ederken annemin içeri irmesiyle ayağa kalktım.

"Hayırdır nereye?" diye sordu annem.

"Arkadaşlarımla parka gideceğiz." diye mırıldandım. Onlara yalan söylemek hiç hoşuma gitmiyordu ama doğru söylersem buluşmama

izin vermezlerdi. Kendi çocuklarını neden birbirlerinden ayırdıklarını anlayamıyordum henüz.

"Armin, bu durum babanın hoşuna gitmiyor. Arkadaş edinmek istiyorsun bunu anlıyorum ama..."

"Kimseye güvenmiyorum anne, yemin ederim." dedim inanması için gözlerine bakarak. Tamamen olmasa da doğruydı. Tam anlamıyla kimseye güvenemiyordum. Sonuçta küçüklükten beri babamın söylediği tek şey vardı. "Yeri geldiğinde herkesi silebilmelisin Armin. Kimseye sırtını dayama."

"Her neyse, tamam." dedi annem kısık sesle. "Bunları daha sonra konuşuruz. Geç kalma sakın."

Annem odadan çıktıktan sonra ben de montumu giyerek merdivenlerden indim. Daha erkendi ama evde bekleyeceğime parkta beklerdim.

Park eve çok uzak değildi ve hızlı hızlı yürüyerek parka vardım. Bir banka oturup Eymen'in gelmesini beklemeye başladım. Çok geçmeden o da gelmişti zaten. Uzun boyluydu. Kumral dalgalı saçlarıyla mükemmel görünüyordu. Onu öyle incelerken az da olsa benzediğimizi fark ettim. Onun gözleri de maviydi, tıpkı benim gibi. Sadece... Sanırım o daha canlı bakıyordu.

Karşıma geldiğinde ben ayakta dikilmiş ona bakarken o hiç zaman kaybetmeden bana sarıldı.

"Küçüğüm..." diyerek saçlarımı koklarken gözümünden düşen yaşlara engel olamadım.

"Özür dilerim. Seni unuttuğum için özür dilerim."

"Saçmalama bir tanem." diyerek beni banka tekrar oturttu. "Asıl seni bırakmak zorunda kaldığım için ben özür dilerim."

"Artık gitmeyeceksin değil mi?" diye sordum ağlamaya devam ederek. Anılarımı hatırlamıyor olabilirdim ama onu sevdiğimi bir şekilde en derinimde hissediyordum.

"Gitmeyeceğim." diyerek tekrar sarıldı. Birkaç dakika öyle kalmışken aklımdaki soruları sormak için ondan biraz uzaklaştım.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum utanarak. Ağabeyinin yaşını bilmeyen tek kardeş bendim sanırım.

“Yirmi iki, prensesim.” diyerek gülümsedi. Bana özlemle bakan gözleri gülümsememe neden oluyordu. Daha önce hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

“Neden gittin?” diye sordum ağlamaya başlayarak.

“Kötü işlere bulaştım Armin. Aptal bir çocuk gibi ailemizin sözünü dinlemedim ve hepimizi tehlikeye atacak işlere bulaştım.” dedi gözlerini kapatarak. Pişmandı.

“Nasıl kötü işler?” diye fısıldadım. “Neden kurtarmadı babam seni? Neredeydin bunca zaman?”

“Hepsini yanıtlayacağım. Bana güveniyor musun?” diye beklentiy-le sordu. Bakışlarımı ondan kaçırarak biraz düşündüm.

“Babam kimseye güvenme dedi ama...” diye mırıldandım.

“Güveniyorum!” diye bağırarak yataktan doğrulduğumda ağlamaya başladım. “Yemin ederim güveniyorum abi.”

“Armin? İyi misin?” diyerek odaya giren Yağız’a bakıp ağlamaya devam ettim. Yatağa oturup beni kollarının arasına alarak sakinleşmem için bir şeyler söylüyordu. Bense dediği hiçbir şeyi dinlemeden “Güveniyorum” diye tekrarlıyordum.

“Eymen’i mi gördün?” diye sordu yüzüme bakarak. Sessizce başımı salladıktan sonra tekrar kollarının arasına girdim. Gözyaşlarım akmaya devam ederken beline doladığım ellerimi daha çok sıktım. Daha sıkı sarılırsam her şeyi unutabilirmişim gibi hissediyordum.

“Geçti her şey. Rüyaydı sadece.” diye mırıldandı kulağıma doğru. Sesi huzur veriyordu. “Hadi biraz daha uyu. Saat çok erken daha.” dediğinde itiraz ederek başımı iki yana salladım. Uyursam tekrar Eymen’i görürdüm. Yalnızca birkaç hafta geçirebildiğim ağabeyimi çok özliyordum.

“Ben yanımdayım ama.” diye mırıldanarak beni yatağa yatırmaya çalıştı. Belindeki ellerimi gevşetmek yerine daha çok sıktım.

“Gitme. Benimle kal.”

“Buradayım, gitmiyorum.” diyerek benimle birlikte yatağın içine girdi. Üzerimize yorganı örttükten sonra beni tekrar kollarının arasına aldı. Gözlerimi kapatırken aklıma gelen şeyle yüzümü Yağız’ın göğsüne doğru bastırdım.

“Yağız?”

“Efendim, meleğim?” diye o şefkatli sesiyle sordu.

“Ben sana güveniyorum.” diyerek gözlerimi kapattım. Yağız’ı belki sevemezdim ama ona güvenebilirdim. Zaten güveniyordum da. Ben çocukluğumu “Kimseye güvenmek yok” sözleriyle geçirmiş biriydim. İnşa ettiğim duvarları da herkes kıramıyordu. Kırşalar bile çektiğim çizginin ötesine geçemiyorlardı. Hayatımdan o çizgiyi geçen sayılı kişi vardı ve bir tanesi de Yağız’dı. O güveni hiç kaybetmemesini umduğum Yağız...

“Armin? Hadi uyan artık. Geç kalıyoruz.” diye bana seslenen sese rağmen sıcacık yastığıma biraz daha sarıldım. Şu an mükemmel bir uykudaydım ve bırakmaya hiç niyetim yoktu. “Uykucu Armin!”

“Ne ya?” diye uykulu sesimle mırıldanırken gözlerimi araladım. Sarıldığım sıcacık şey yastığım değil Yağız’dı. “Ben... Pardon. Uyku sersemi...”

Yağız gülerek “Sana da günaydın.” dedi.

“Günaydın.” diyerek yatakta doğruldum. Yağız da yataktan çıkarak omuzunu ovalamaya başladı.

“Kolum uyuşmuş.” diyerek gülümsedi.

“Özür dilerim.”

“Saçmalama Armin. Özür dile diye mi söyledim?” diyerek kızdı. Çatılan kaşlarından anlayabiliyordum.

“Tamam demedim bir şey.”

“Saat sekiz buçuğa geliyor neredeyse. Hazırlanalım artık geç kalacağız.” diyerek odadan çıktı. Hâlâ yatakta oturmaya devam ederken aklıma sabaha karşı olanlar geldi. Huzurla yatmıştım ama kâbuslar yakamı bırakmamıştı. Sonrası ise... Yağız’ın güvenli kollarıydı. Dün gece ona “Sana güveniyorum,” demiştim ama belki de Yağız için hiç-

bir anlam ifade etmemişti. Sonuçta benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu bilmiyordu.

Geç kalmamak için yataktan çıktıktan sonra uzun süredir giymediğim formalarımı dolaptan alarak giyindim. Birbirine girmiş saçlarımı tarayıp şekil verdikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Gerçekten hafifti. Büyük ihtimalle zaten kimse anlamayacaktı.

Çantamın içine de defter ve bir roman attıktan sonra aynada son kez kendime baktım.

“Hadi Armin! Çıkmamız lazım artık.” diye bana seslenen Yağız’ı duyduğumda hemen çantamı alıp dışarı çıktım.

“Tamam işte geliyorum, bağırma.”

Merdivenlerden indikten sonra kapıyı açmış beni bekleyen Yağız’ı gördüm. Buz mavisi gömleği ve spor ceketıyla oldukça yakışıklı görünüyordu. Onu daha fazla bekletmeden kapıdan çıkarak arabaya doğru ilerledim. İkimiz de yerimize geçtikten sonra Yağız bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Arabayı sürmeye devam ederken arabanın içini dolduran zil sesiyle bakışlarımı ona çevirdim.

“Amcam arıyor.” diyerek telefonu açtı. “Evet amca, geliyoruz.”

Sıkıntıyla radyoyu açtıktan sonra Yağız kaşlarını çatıp radyoyu kapattı. Oflayarak kollarımı birbirine bağladım ve başımı cama doğru çevirip dışarıyı izlemeye başladım.

“Evet Armin de geliyor. Tamam, görüşürüz.” diyerek telefonu kapattı. “Bugün de huysuzsun bakıyorum da.»

“Hiç de bile. Ne huysuzluk yaptım?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Ben hissedirim. Yine huysuzsun.”

“Değilim.”

“Öylesin.” diye ısrar edince dayanamayarak dil çıkardım. “Hem huysuz hem de çocuk.”

“Kapa çeneni.” diyerek tekrar radyoyu açtım. Gideceğimiz yere varana kadar ikimiz de başka bir şey demedik.

Yağız arabayı restoranın önüne çektikten sonra gelen valeye anahtarları vererek yanıma geldi. Elini belime koyarak beni yönlendirdi.

dirirken ben de içimden okul formalarımı lanet ediyordum. Yağız'ın yanında küçük bir kız çocuğu gibi durduğuma emindim.

“Merak etme çok fazla kalmayız. Ayrıca amcamı kırmadığın için teşekkür ederim.” dedi Yağız. Yine sıcacık gülümsüyordu.

“Önemli değil.” Birbirimize gülümseyerek içeriye girdik. İçerisi o kadar da kalabalık değildi. Uğur Bey'in oturduğu masayı görünce Yağız'a işaret ettim. Birlikte o masaya doğru ilerledik.

“Hoş geldiniz çocuklar.” diyerek ayağa kalktı Uğur Bey.

“Hoş bulduk amca” dedikten sonra oturmamı işaret etti Yağız.

“Nasılsın Armin?”

“Teşekkür ederim Uğur bey. Yani... Uğur amca. Siz nasılsınız?”

“Ben de iyiyim ama şu Uğur'u da atmaya ne dersin? Sadece amca daha iyi. Yağız benim oğlum gibidir ve sen de artık kıızımsın.” diyerek şefkatle Yağız'a baktı.

“Nasıl isterseniz.” diye mırıldandım onu kırmamak için ama bu duruma alışamayacağımı biliyordum.

“Misafirlerimiz de birazdan gelir. Volkan Demir'i tanıyorsun değil mi Yağız?”

“Tanışmadım ama evet adını duydum.” diyerek ciddi iş havasına büründü Yağız. İş konuşurken ya da daha olgun birine hitap ederken oldukça ciddi oluyordu. Benimle yalnızken ise benden de çocuktu.

“Eski bir arkadaşım. Ortaklığı da onunla yapacağım. Sizin geldiğinizi duyunca o da oğlunu getireceğini söyledi. Hatta bir akşam da birlikte yemek yeriz.” diyerek bana gülümsedi.

“Armin'i böyle şeylerle sıkmak istemem amca.”

“Sıkıcı iş yemeklerine davet etmiyorum ki. Birazdan görürsün, Volkan gayet de sıcak bir adamdır.” diyerek Yağız'ı susturdu. Gülümseyerek Yağız'a döndüğümde o da bana gülümsedi. “İşte geldiler.”

Uğur amcanın ayağa kalkmasıyla biz de ayağa kalkıp arkamızı döndük. Uğur amcanın yaşlarında bir adam ve genç bir çocuk vardı.

“Uzun süredir görüşemiyoruz Uğur, özlettin kendini.” diyerek Uğur amcaya sarıldı adam.

“Öyle oldu Volkan. Sizi tanıştırayım. Yeğenim Yağız ve müstakbel eşi Armin.” diyerek bizi gösterdiğinde utanarak gülümsedim.

Yağız’ın müstakbel eşi olarak tanıtılmak garipti ve bana oldukça yabancı gelen hislerin oluşmasına neden oluyordu.

“Memnun oldum çocuklar. Sonunda Atay Holding’in genç patronuyla da tanıştım.” diyerek Yağız’ın elini sıktı.

“Teşekkürler, ben de memnun oldum.” diyerek resmi bir şekilde gülümsedi Yağız.

“Ve küçük Hanım” diyerek elimi de sıktıktan sonra yanındaki çocuğu tanıttı. “Oğlum, Alp.”

Uğur amca “Kocaman adam olmuşsun. Son gördüğümde daha çocuktun Alp.” dediğinde Alp kibarca gülümsedi.

“Ayakta kalktık buyurun.” diyerek masayı gösterdi Yağız. Garsonlar siparişleri getirmeye başlamışlardı bile.

“Eee Alp, neler yapıyorsun?” diye sordu Uğur amca gülümseyerek. Kafamı Alpe doğru çevirdiğimde inceleme fırsatım oldu. Siyah saçları ve siyah gözleri vardı. Ten rengi saçlarının aksine daha beyazdı. Demin gördüğüm kadarıyla boyu uzundu.

“Okuyorum, lise sondayım” dedi Alp kısaca.

“Sanırım sen de lisedesin Armin. Formalardan anladığım kadarıyla.” dedi Volkan Bey gülümserken.

“Evet. Ben de lise sondayım” dedim elimdeki çatala oynayarak.

“Çok hoş. Alp ile iyi anlaşacağınıza eminim.” diyerek gülümsedi. Rahatsız edici ya da ima dolu bir gülümseme değildi ama söyledikleri yanımda oturan Yağız’ın gerilmesine yetmişti. “Hangi okuldaydın Armin? Alp’in okulunu önerebilirim.”

“Serenler Koleji.”

“Çok güzel. Ben de Alp için orayı istemiştim ama maalesef benim oğlum çocukluk yaparak o okula gitmeyi reddetti.” diyerek oğluna kısa bir bakış attı. Kafamı Alpe doğru çevirdiğimde göz göze geldik ve hemen bakışlarımı tabağıma çevirdim.

“Neden istemedi? Serenler’in her şeyi gibi koleji de oldukça başarılı diye duydum.” dedi Uğur amca.

“Kaya Özsoy’un oğlu da o okulda. Bizimkilerin pek iyi bir geçmişi yok da.” dedi Volkan Bey sıkıntıyla. Özsoy... Ege’den mi bahsediyorlardı?

“Bu konuyu kapatabilir miyiz baba?” diye sertçe sordu Alp.

Volkan Bey belli belirsiz kafasını salladıktan sonra gülümseyerek bize döndü.

“Armin daha çok genç ama önemli kararlar almışsınız. Tebrik ederim sizi.”

“Teşekkür ederiz Volkan Bey.” diyerek gülümsedi Yağız. “Zaten şu an evlilik düşünmüyoruz. Önemli olan Armin’in eğitimi.”

“Haklısın ama yine de acele et bence. Etraf yakışıklı serserilerle dolu, bu güzelliği kimse kaçırmak istemez.” diyerek güldü.

“Armin’in sevgisine güvenim tam.” diyerek bana baktı Yağız. Bu kısaca benden başkasını bulamazsın demekti. Yağız’ın sözlerinden sonra, gülen Alp’e döndü hepimizin bakışları.

“Kusura bakmayın. Aklıma bir şey geldi sadece.” diyerek kahvaltısına devam etti. Yağız çocuğu öldürecekmiş gibi bakmaya devam ederken Volkan Bey ve Uğur amca da iş konuşmaya başlamışlardı bile. Masada kendine bir eğlence bulamayan tek kişi bendim. Boş boş tabağıma bakarken Yağız’ın sesiyle kendime geldim.

“Neden bir şeyler yemiyorsun?”

“Canım istemiyor ya. Okulda yerim.” diye cevap verdim. Yağız ters ters baksa da bir şey demeden önüne döndü. Kafamı kaldırdığımda bize bakan Alp’i görünce kaşlarımı çatmamak için kendimi tuttum.

“Kalkalım mı?” diye soran Yağız’a bakıp başımı salladım. Bu sıkıcı ortamdansa okulu tercih ederdim.

“Biz kalkıyoruz amca. Tanıştığıma memnun oldum Volkan Bey.” diyerek el sıkıştılar. Alp’e başıyla selam verdikten sonra ayağa kalktık.

“Ben de kaçıyorum baba. İyi günler Uğur Bey.” diyerek o da bizimle birlikte yürümeye başladı. Dışarı çıktığımızda Yağız’ın belime dolanan koluyla biraz irkilsem de sesimi çıkarmadım. Alp’in bakışları ve babasının gereksiz sözleriyle yeterince gerilmişti.

“Geçerken Armin’i de bırakırım isterseniz Yağız Bey.” diye teklif-
bulunan Alp’e sinirle döndü Yağız.

“Teşekkürler Alp ama genelde nişanlımı kimseye emanet etmi-
yorum.”

“Anladım.” diye mırıldandı Alp. Ben gerilmiş bir şekilde ikisini
izlerken Alp’in siyah gözleri benimle buluştu. “Okul olduğu için yü-
rük takmıyorsun sanırım.”

“Ben...” diye mırıldanırken karşımdaki çocuğa sinir olduğumu
hissettim. “Bazı sözler yüzükten daha değerlidir. Henüz nişan töreni-
miz olmadı ama bu nişanlısı olduğum gerçeğini değiştirmiyor.”

“Haklısın.” dedi kısık bir sesle. Gözlerini gözlerimden ayırmadan
öylece bakıyordu. Yağız’ın beni kendisine doğru çekmesiyle başını
yere eğdi. “Ben gideyim artık. İyi günler.”

Alp yanımdan uzaklaştığında Yağız bana doğru döndü.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı kulağıma doğru.

“Neden?”

“Bana güvendiğin ve bana destek olduğun için.” dedi beni kolu-
nun altına çekerek. Burası fazla huzurluydu.

Yağız bir şey dememi beklemeden beni arabaya doğru götürdü.
Zaten ayaklarım tutmuyor gibiydi. Onu neden koruduğumu ya da
onun deyimiyle neden ona destek olduğumu bilmiyordum. Yapmak
istemiş ve yapmıştım. Mantiğımın aksine kalbimden geçen bir istek-
ti.

“Yağız?” diyerek onu durdurdum.

“Efendim?” diye sordu gözlerimin içine bakarak.

“Ben de teşekkür ederim.” diye mırıldandım sarılırken.

“Neden?”

“Bana tekrar güvenmeyi öğrettiğin için.”

Başımı cama doğru çevirmiş derin düşüncelere dalmışken ara-
banın durmasıyla okula geldiğimizi anladım. Yol boyunca ikimiz de
konuşmamıştık.

“Çıkışta almaya gelirim.” dedi Yağız gülümseyerek.

“Olur.” dedikten sonra arabadan incekken Yağız beni durdurdu.

“Bir şey oldu. Yüzün asıldı.” dedi yüzüme bakarken.

“Hayır bir şey yok. Sadece okula geldim işte. Hangi öğrenci sever ki?” dedim gülümsemeye çalışarak. İnanmasını umuyordum ama bir yanımda da inanmayacağını biliyordu.

“Öyle olsun.” diyerek kolumu bıraktı. Yüz ifadesi beni haksız çıkarmayarak inanmadığını söylüyordu. Yağız Atay salak sınıfına koyabileceğiniz son insandı belki de. İnanmasını istediğiniz bir şeye inandırmak oldukça zordu. Neler yaşadığını ve bu hayatın ona neler yaptığını bilmiyordum. Bu yüzden oldukça şüpheliydi. Yeni gördüğü birini incelerken ya da ilk defa gittiği bir yerde oldukça rahatsız duruyordu. İnsanlara karşı da o kadar güvensizdi ki biri silah doğrultsa şaşırmayacakmış gibi geliyordu artık bana. Tabii bu silahlarla içli dışlı olduğu için de olabilirdi, bilemiyordum.

Başka bir şey söylemeden arabadan indikten sonra zaten okulun önünde durduğu için fazla yürümeden bahçeye girdim. Yeni kayıt olduğum ama neredeyse devamsızlık hakkımı doldurduğum okulum: Serenler Koleji. Gerçekten güzel bir okuldu. Çok fazla gezme fırsatım olmamıştı ve hatta daha kütüphanesine bile gidememiştim ama oraların da güzel olduğuna emindim.

Teneffüs olduğu için kalabalık olan bahçede hızlı hızlı yürüdükten sonra binaya girecekken adımlarımı yavaşlattım. Bu bana ilk günümü hatırlatmıştı ve tabii ki ilk tanıştığım kişi olan *tatlı çocuğu*. Buğra aklıma gelince istemsizce gülümseyerek içeri girdim. İnsanı neşelendiren bir enerjisi vardı ve sanırım ben onu özlemiştim. Binanın içine girdiğimde kalabalık öğrenci grubunu gördüm. Hiç kimse birbirini dinlemiyordu ve hep bir ağızdan bir şeyler söylüyorlardı. Kaşlarını çatarak oyalanmadan yanlarından geçtim ve sınıfa doğru yürümeye başladım.

“Kimleri görüyoruz? Armin hanım okula geri dönmüş.” diye bağırın sesi duyduğumda arkamı döndüm. Buğra dışında kim olabilir ki zaten? O yanıma doğru gelirken gülümsemekle yetindim. Onu

özlemiş olmama rağmen nedense yine sıcak davranamıyordum. Belli bir zamandan sonra soğuk kimlik insanın üzerine yapıştıyordu tabii.

“Ne yani biraz ayrı kaldık ve sen eski huysuz Armin mi oldun yine?” diye sordu gülerek.

“Hayır hayır ben iyiyim ve bak gülüyorum da.” dedim itiraz ederek. Gerçekten iyiydim.

“Pekâlâ, öyle olsun. Gel kantine inip bir şeyler yiyelim, açlıktan öleceğim. Konuşuruz da.» diyerek beni kantine doğru çekti.

“Zaten ilk derslere de giremedim. Zil çalar şimdi.”

“Ders boş. Edebiyat hocamız etkinliklerle ilgileniyormuş.” dedi gözlerini devirerek.

“Ne etkinliği?” diye sordum merak etmememe rağmen. Hiçbir zaman aptal etkinliklerde görev almaz ya da başka bir şeyler yapmazdım. Yine de muhabbet açmak için ideal bir konu gibi gelmişti.

“Boş ver. Bursa’dan gelen biri için ilgi çekici şeyler değil.” dedi gülerek. Bursa’da çok fazla eğlendiğimi ve sürekli gezip tozduğumu düşünüyordu galiba.

“Ya ne demezsin.” dedim kantine girerken. Birkaç kişi vardı ve ben duvar dibindeki masaya doğru giderken, Buğra da bir şeyler almaya gitmişti. Buğra’nın gelmesini beklerken etrafa göz gezdirdim. Gözlerim Nehir’le buluşunca gülümseyerek selam verdim. Onun yaptığı tek şey ise soğukça başıyla selam verip gitmek olmuştu. Bunu ben yapsam belki normal olabilirdi ama Nehir için kesinlikle değildi.

“Nereye bakıyorsun?” diyerek masaya oturdu Buğra. Önüme tost ve meyve suyu koyduktan sonra kendi tostunu yemeye başladı.

“Nehir’i gördüm ama canı sıkkındı galiba.”

“Biraz limoniyiz onunla boş ver.” dedi sıkıntıyla.

“Neden?”

“Boş ver önemli değil. Ben seni dinlemek istiyorum bugün.” dedi gülerek.

“Ne anlatacağım ki?”

“Bilmem sen söyle. Ne anlatacaksın bana?” derken tostunu yemeye devam ediyordu.

“Anlatacak bir şey yok Buğra.” dedim sıkıntıyla.

“Hadi ama, paylaşacak şeylerinin olduğunu biliyorum. Böyle susarak aşamazsın.”

“Aşacak bir şeyim yok Buğra. Bildiğin şeyler yeterli ve daha fazlası... Bak ben öylece anlatamam tamam mı? Lütfen üzerime gelme hem iyiyim ben.” dedim inanmasını umarak. Ansızın bu soruları sormak nereden aklına gelmişti, bilmiyordum.

“Armin iyi olmadığını görebiliyorum. Tanışalı az bir zaman da olsa sana gerçekten değer veriyorum. Birkaç konunun tüm hayatını etkilemesine izin veremezsin. Şimdi kaçsan bile yarın peşine düşecek o konular.” dedi. Beni ikna etmeye çalışıyordu diğer herkes gibi. Ama bu mümkün değildi. Ne anlatacaktım ona? Beni bırakmış abimi mi yoksa daha sonra birden ortaya çıkıp öldüğünü mü? Üstelik bu sıradan bir ölüm bile değildi. Faili meçhul bir cinayetti, değil mi? Kardeşinin gözü önünde boğazı kesilerek öldürülen Eymen Soner’di o. Bunları mı duymak istiyordu? Benden asla duyamazdı.

“Hey, bana bak!”

Buğra’nın sesiyle başımı ona doğru çevirdim. “Beni zorlama.” diye mırıldandım.

“Sadece neler hissettiğini, duygularını bile anlatsan biraz olsun...”

“Duygular mı?” diye bağırarak sözünü kestim. Kantindeki birkaç öğrenci bana dönse de onları umursamayarak Buğra’ya bakmaya devam ediyordum. O bilindik his tüm damarlarımda dolaşırken derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordum. “Onlardan bende yok.”

Hızla yerimden kalktıktan sonra birkaç adım atmışken gözlerimi kapatarak durdum. Bir şey demeden geri masaya döndüğümde Buğra mavi gözlerini dikip bana bakmaya başladı. Benim ve Ege’nin de gözleri maviydi ama Buğra sarışın olduğu için onda daha güzel ve çarpıcı duruyordu. Mavinin en güzel tonu ondaydı sanırım.

“Duygularım yok.” diye mırıldandım tekrar oturduğumda. Gözlerimi karşı duvara sabitlemiş, boş boş bakıyordum. Ne diyeceğim hakkında fikrim yoktu ama nelerden bahsetmeyeceğimi biliyordum. “Ben böyle değildim Buğra. Seviyordum, değer veriyor-

dum, dahası güveniyordum. Ailemle mutluydum. Onlar benden bir şey istedikleri zaman zevkle yapıyordum. Mükemmel bir hayatım vardı ve koydukları, uymam gereken sadece birkaç kural mevcuttu. Onlara da uyduktan sonra sorun bile çıkmazdı evimizde. Ben iyiydim. Şimdi ise... değilim. Kırıldım. O kadar çok kırıldım ki paramparça oldum. Ve beni tekrar yapıştırmaya çalışan herkesi kanatmak istiyorum. O kadar çok şey gizlediler ve gizlemeye devam ediyorlar ki onlar farkında olmadan bitirmek istiyorum hepsini. İntikam istiyorum. Karşıma geçip her şey için af dilesinler istiyorum.”

Ve abimle olan her şey için diye tamamladım içimden. Buğra'ya söyleyebileceğim şeyler kısıtlıydı. Hatta belki de bunlar bile fazlaydı ama bir çırpıda söyleyivermişim. Rahatlatmış mıydı? Büyük ihtimalle.

“Armin... Neden böyle oldu? Yani mesela Yağız. Doğuda para karşılığında evlendirilen kız imajından fazlasıyla uzaksın. Ailen neden...”

“Bilmiyorum.” diyerek sözünü kestim. Ben de soruyordum sürekli kendime ama bir cevap yoktu işte. Ne kadar sorarsak soralım bazen cevap alamıyorduk. Annem bir keresinde bana “Sevmeyi dene,” demişti. Neden sadece onu sevmek zorundaydım? Bunu söylememişti işte.

“Peki...”

“Buğra bu kadar yeter. Lütfen.” dedim gözlerimi gözlerine dike rek. Tek bir soruya daha tahammülüm yoktu.

“Peki, tamam ama bugünlük bu kadar haberin olsun.” dedi gülümseyerek. Neden inat ettiğini anlamıyordum ama sorun değildi. En fazla sorularıyla canımı biraz daha fazla sıkı, acıtırı. Benden öğreneceği başka bir şey yoktu.

“Neden hep ben yanıtlıyorum?” dedim rahatlayıp, arkama yaslanırken. “Sen de anlat.”

“Ben ne anlatacağım?” diye sordu. Gerildiğini anlayabiliyordum. Elbette o da Ege ile olan durumunu soracağını biliyordu. Soruları cevaplayan taraf olmanın nasıl bir şey olduğunu o da tatmalıydı.

“Ege ile aranız neden bozuk?” diye sordum direkt. Bekletip onu daha fazla terletmeye gerek yoktu.

“Armin bu bireysel bir şey değil. Ege’yi de ilgilendiriyor bu yüzden anlatamam.”

“Bana sorduğun sorunun kaç kişiyi ilgilendirdiğini bir bilseydin asla ağzını açmazdın.” dedim itiraz kabul etmeyen bir sesle. “Şimdi dinliyorum.”

“Pekâlâ. Ben de senin gibi her şeyi anlatamam sadece biraz bahsedeceğim.” diyerek masaya biraz daha yaklaştı. Benden başka biri duyarsa her şey mahvolurmuş gibi bir havası vardı. “Biz çok yakındık. Ege, Nehir ve ben. Tam anlamıyla kardeşlik biz. Beraber büyüdük, birlikte ağladık, her şeyi beraber yaşadık. Hatta Nehir’den bir yaş büyük olduğumuz için ona abilik bile yaptık.”

Özlemle dolu bir gülümseme vardı yüzünde. O zamanların onun için ne kadar değerli olduğunu gözlerine bakan herkes görebilirdi. Özlüyordu. Ege’yi, kardeş oldukları zamanı...

“Birbirimize bir şey söylediğimiz zaman kimseye söyleme diye uyardık bile, öyle güvenerdik. Ama ben bir hata yaptım. Nehir verdiği sözü tutmaya devam ettiği hâlde ben tutamadım ve Ege’nin sırrını ailesine anlattım. Ege benim yüzümden çok zor zamanlar geçirdi, Armin. Kardeşim dediğim adamı ben bitirdim. Kimseye söylemeden ona yardım edebilirdim ama kolayı seçtim. Hatta bana ‘Artık kardeş değiliz’ bile dedi ama önemli değildi işte. Çünkü ağzından çıkan üç kelime benim için o kadar da fark etmezdi.” Konuşmayı bıraktığında gözlerini gözlerime kilitleyerek öyle bekledi. Sonra derin bir nefes alarak tekrar başladı.

Bu kadar anlatmasını bile beklemiyordum. Hâlâ Ege’ye ne olduğunu bilmiyordum ama onun hayatının da en az benim kadar berbat olduğu belliydi. “Ege bir sene ara vermek zorunda kaldı ve o devam etmezse ben de etmeyeceğimi söyleyerek ara verdim. Hatta Nehir de ara verecekti ama devam ederse bir sonraki sene aynı sınıfta olacağımızı söyleyerek onu ikna ettim. Bunu o kadar çok istiyordu ki üzüntüsünü bile bir kenara bırakıp okula devam etti. Ben sadece Ege’nin

değil onun mutlu hayatını da bitirdim. Her neyse acıklı hayatımızın genel hatlarını bırakıp asıl kısma geçiyorum. Armin, hani sana söyledğim bir kız vardı ya. Beni hiç sevmeyen ve bırakıp giden. Adı Pelin'di. Bir gün gelip bana Ege ile birlikte olduğunu söyledi.”

Sanki ne tepki vereceğimi kaçırmak istemiyormuş gibi yüzümü inceliyordu. Şaşkınlıkla açılan ağızım ve pörtlemiş olduğuna emin olduğum gözlerim onu eğlendiriyor gibiydi. Ege'nin böyle bir şey yapacağını düşünmüyordum. Kimse kardeşim dediği insana bunu yapmazdı.

“Belki yalan...” dediğimde acıyla gülümsedi.

“Kızın suratına bile bakmadan orayı terk ettim zaten. Gerçek olup olmadığını araştırmama bile gerek yoktu. O benim kardeşimdi. Ege idi o. Asla yapmazdı. Bu yüzden Ege'ye bile gidip sormadım. Her ne kadar sevsem de nasıl bir kız olduğunu bildiğim için kardeşimi asla sorgulamadım.”

“Peki, hiç sormadın mı?” dedim korkarak. Ne duymaktan korktuğumu bilmiyordum.

“Sormadım. Ama öğrendim. Bir gün Ege'nin yanına gittim. Pelin'in söylediklerinden birkaç gün sonraydı. Ege benimle görüşmüyor ve odasından da çıkmıyordu. Sadece Nehir'i alıyordu odaya. Ama ben de dayanamadım ve kapısına gidip deli gibi bağırmaya başladım. Kapıyı açmadığı sürece gitmeyeceğimi ve asla susmayacağımı söyledim. Kapı açıldı. Çünkü o da biliyordu kesin konuştuğum zaman, dünya bir araya gelse inat eder yine de dediğimi yapardım.” dedi gülümseyerek. Yüzüne yayılan masumluk beni de gülümsetmişti. Buğra yakışıklı ve havalı çocuk imajından oldukça uzaktı şu an. Geçmişi içinde boğulmuş biri gibiydi sadece. Belki biraz da benim gibiydi.

“Sonra kapıyı açmasının sevincini yaşayamadan konuşmaya başladı. ‘Sevdiğin kızla neden birlikte olduğumu mu öğrenmeye geldin?’ dedi. İşte o zaman artık kardeş olmadığımızı anladım.” dedi mavi gözlerini etrafta gezdirirken. Sanki anlattıkları hiç canını yakmıyormuş ve sanki hiç yaşamamış gibi durmaya çalışıyordu ama aradan

geçen zamana rağmen hâlâ aynı acıyı, aynı ağırlığı kalbinin üstünde hissettiğine emindim.

“Buğra ben...” derken titreyen sesime lanet ettim. Gerçekten yaşadığı şeyler çok kötüydü. Belki benimki gibi hayatında ölüm yoktu ama o da kardeşini kaybetmişti. Üstelik onunki yaşıyordu. Hangisi daha kötüydü bilemiyordum. Sanırım babam bunun için her fırsatta bana güven kuralları koyuyordu. Gerçek hayatı bilip, küçük kızını korumak istemişti. O zaman onu anlamayıp çevreme pembe gözlüklerle baksam da şimdi görüyordum işte. Sırtını dayadığın herkes bir gün çekiliyordu ve bile bile senin düşmene göz yumuyordu. “Ege’nin yaptıkları çok...”

“Biliyorum biliyorum.” diye gülmeye çalışarak sözümü kesti. “Biliyorum çok üzgünsün ve bunları yaşamamı hiç istemezdin. Ve evet Ege’nin yaptığı iğrenç bir şeydi ama inan hak ettiğim yerler vardı.”

“Böyle bir şey kimse hak etmez. Ve senin de hak etmediğine eminim.” dedim sinirle. Neden hâlâ suçlu kendisiymiş gibi davranıyordu ki? Birileri gelip bizim hayatımızı mahvedip geriye çekiliyordu ve acısı bize kalıyordu.

“Boş ver. Olan oldu işte. Sadece... Her neyse.” diyerek ayağa kalktı. “Hadi sınıfa gidelim.”

Bu konular hakkında daha fazla konuşmak istemediğini anlıyordum ve bir şey demeden ben de ayağa kalktım. Sınıfa gidene kadar da başka bir şey konuşmamıştık. Zavallı ve çilekeş bir arkadaşlığımız oluşuyordu sanırım. Ezilenler kulübü kurardık belki de, kaderin sillesini yemiş iki genç olarak...

Birlikte sınıfa girdiğimizde birbirimize gülümseyerek sıralarımıza geçtik. Ben çantamı masaya koyduğumda Nehir çözdüğü test kitabından başını birkaç saniye kaldırsa da hiçbir şey söylemeden test çözmeye devam etti. Kulağına taktığı kulaklıklar yüzünden seslensem de duymazdı. Gerçi neden seslenecektim ki? İlk geldiğim gün

bile sabırla beni konuşturmaya çalışan mutlu kız yerine bu garip kız kimliğine bürünmüşse kendi bilirdi.

Tam sıraya oturacakken omuzuma dokunan elle irkildim. Arkamı döndüğümde Buğra'nın başını yana doğru yatırmış bana baktığını gördüm.

"Konuş onunla. Lütfen." diye fısıldayıp, gitti. Buğra'nın arkasından boş boş bakarak, dediği şeyi idrak etmeye çalışıyordum. Nehir ile konuşmamı mı istiyordu gerçekten? Benim konuşmamı istiyordu. Morali bozuk olan birini teselli etmekten anlamazdım bile. Tabii Buğra beni tanımıyordu. Ona insanlardan uzak olduğumu söylesem hatta bağırısam bile hiçbir zaman bunu ciddiye almayacaktı. Herkes benim ilgi çekmek için bu kimliğe büründüğümü düşünüyordu. Soğuk bakışlarıyla erkeklerin iddia konusu olan ve zaman zaman yaşlarla buğulanmış mavi gözleriyle acınası Armin'dim ben. Evet, tam anlamıyla buydum. Daha bu okula çok sık gelmediğim için benimle uğraşan bir çevre olmamıştı. Belki de olmazdı ama eski okulumda hep böyleydi. Kısacası insanların düşüncelerinin aksine ben bu duruma itilmiş biri idim. Bilerek kimse kötü olmazdı.

Derin bir nefes alarak sıraya oturdum ve seslensem bile beni duymayacağını bildiğim için yavaşça Nehir'in omuzuna dokundum. Sanırım ben de Buğra'ya değer veriyordum. Arkadaş olarak kesinlikle çok iyi biri idi. Keşke ben arkadaşlığın ne demek olduğunu unutmamışaydım.

Nehir kulaklığının tekini çıkararak bana baktı. Onunla tanıştığımız andan beri sürekli gülüyordu ve mutluydu. Şimdi birden bire böyle olmasını garipsiyordum. Belki de benim olmadığım birkaç gün içerisinde bir şeyler olmuştu.

"Selam." dedim sessizce. İlk adımları asla ben atmaz, atamazdım. Bu, sadece Buğra içindi.

"Selam." diyerek önündeki test kitabına geri döndü. En azından kulaklığını tekrar takmadı diyerek kendimi teselli ettim.

"Birkaç gündür okulda yoktum. Çok bir şey kaçırdım mı?"

“Yok. Yani elbette kaçırdın ama telafi edilir.” dedi kafasını kitap-
tan kaldırmadan.

“Anladım.” diye mırıldandım sıkıntıyla. “Zaten üniversite hayal-
lerim olmadığı için barajı geçsem yeter. Sonrası özel üniversite.”

“Ne güzel” diye mırıldandı ilgisizce. Rollerini değiştirmiş gibiydik
ve bu durum canımı fazlasıyla sıkıyordu.

“Senin var sanırım.”

“Evet ve o yüzden de şimdi test çözmeliyim.” dedi gözlerini göz-
lerime dikerek. Bir şey demeden başımı salladım ve çantama attığım
romanı çıkardım. Benimle konuşmak istemiyorsa ben hiç istemez-
dim. İlk geldiğim gün bile daha samimiydi, konuşturmak için uğra-
şıyordu. Şimdi ne değişmişti bilmiyordum ama pek de umurumda
değildi.

“Bak ben kimseyi kırmak istemem.” dedi sessizce bana doğru
dönerek.

“Kırılmadım.” dedim sadece. Soğuk Armin’i istiyorsa istediğine
kolaylıkla ulaşabilirdi.

“Biliyorum kırılmazsın.” dedi sahte bir gülümsemeyle.
Gülüşünde biraz da acı vardı belki. Herkes gibi o da böyle şeylerden
kırılmadığımı düşünüyordu. Belki de haklıydılar. O kadar soğuktum
ve hayata karşı öyle duvarlar örüyordum ki, gelen bir çift acı söz etki-
lemiyordu beni. En azından bazen... “Sonuçta kimseyi takmıyorsun
ve tabii beni de. Dediğim bir şey seni üzmez ama ben yine de bunu
yapmayı sevmiyorum.”

“Sorun değil ama ilk geldiğimde bile konuşmak için uğraşıyor-
dun.” dedim ben de ona doğru dönerek. Herkesin bir gün sıkılaca-
ğını biliyordum. Çevremde herkes sıkılmıştı ve Nehir de sürpriz ol-
mazdı. “Ne değişti?”

“Bazı problemler var hayatımda. Sandığın kadar mutlu değilim.
Sürekli gülümsüyor olmam dertsiz biri olduğumu da göstermez.
Sadece elimdekilerle yetinmeye çalışıyorum işte.” dediğinde kaşla-
rımı çattım. Elbette sorunsuz bir hayatı yoktu. Kimsenin olamazdı.
Olsa bile, biz nankör insanlar olarak mutlaka bir kusur bulur, gün

vüzüne çıkartırdık. “Ama sorunlarımın başında sen varken yüzüne de gülümseyemem, üzgünüm.”

“Bu da ne demek?” diye sordum şaşırarak. Ona bir şey yapmamıştım bile.

“Bak anlattığım şeyler umurunda bile olmayacak belki ama ben yine de anlatmak istiyorum. Kimse beni dinlemiyor ve boğuluyorum. Ben öyle içine atıp yarın geçer diyebilen insanlardan değilim. Konuşmam, birine anlatmam gerekiyor.”

“Seni dinlerim.” dedim sessizce. Ne garipti. Beni bana anlatmak istiyordu.

“Burada olmaz. Okulu kıralım mı?” diye sordu beklentiyle. Şimdi ona hayır diyemezdim. Benim görünenin aksine bir vicdanım vardı ve olur olmadık zamanlarda ortaya çıkmaya bayılırdı.

“Olur.” diyerek ayağa kalktım. Eşyalarımızı toplayıp sınıftan çıkarken sınıfın köşesinde Buğra'nın bize baktığını gördüm. Nehir ile arası bozuk olduğu için nereye diye soramıyordu büyük ihtimalle. Nehir'e bir şey söylemeden onun yanına gittim.

“Okulu kırıyoruz. Canı sıkkınmış, biraz konuşacağız.” dediğimde gülümseyerek kafasını salladı. Yanından ayrılacakken kolumu tutup gitmeme izin vermedi.

“Teşekkür ederim Armin.” dedi minnet dolu bir gülümsemeye. Yaptığım şey onun için bile değildi ama Nehir'i o kadar seviyordu ki onun için yaptığım bir şeyle mutlu oluyordu. Buğra üzülmesi gereken son kişiydi. Nehir dışında Ege'ye olan sevgisi de onca şeye rağmen bitmemişti. Onlardan ve geçmişinden bahsederken gözleri parlıyordu hâlâ. Gerçekten kardeş gibiydiler. Nehir çok şanslıydı.

Önemli değil der gibi gülümseyerek Nehir'in yanına gittim. Bir şey sormamıştı o da zaten. Birlikte bahçeye doğru yürümeye başladık.

“Bir kafeye gidip bir şey içelim mi?” diye sordu Nehir.

“Olur, fark etmez bana.”

Bahçe kapısının oraya gelene kadar da bir daha konuşmamıştık. Karşılıklı iki kelime edemiyorken, okuldan kaçıp dertleşmeye gidiyorduk.

Tam kapıdan çıkacakken birinin bana seslendiğini duyunca arkamı döndüm. Okul müdürü büyük adımlarla yanımıza geliyordu.

“Bir yere mi gidiyorsunuz kızlar?” diye sordu Taner hoca.

“Evet hocam bugünlük böyle olsun.” dedi Nehir kibarca. Ama sözünü dinleteceğini biliyordum sonuçta soyadı Serenler’di.

“Sen istersen gidebilirsin Nehir’ciğim ama Armin’ i bırakamam maalesef.” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Neden çıkamıyorum?” diye sordum merakla.

“Yağız Bey’in özel ricası” dedi sıkıntıyla. Yağız Bey’in özel tehdidiydi yani.

“Anladım hocam ama sorun olacağını sanmıyorum.” diyerek arkamı döndüm. Kolumu tutan eller olmasaydı yürümeye devam edecektim.

“Zaten bir defa, o seni okulda bilirken burada değilmişsin Armin ve bu yüzden açıkça tehdit edildim. Tekrarlanmasına göz yumamam.” diyerek sesini yükseltti. Bahçede olan öğrenciler merakla bize bakarken sinirlendiğimi hissettim. Herkesin gözü önünde bana bağırma hakkı yoktu.

“Pekâlâ.” diyerek sinirle telefonumu çantamdan çıkarttım. Birkaç çalışta Yağız telefonunu açtı.

“Efendim?” diyen sesini duyunca bir an rahatladığımı hissettim. Yine de bu sorunun çözülmesi gerekiyordu ve arama sebebimin aksine ağızımdan daha farklı şeyler döküldü.

“Kaydımın bu okuldan alınmasını istiyorum.”

“Bir sorun mu var Armin?” dedi telaşla. Evet vardı. Hatta en büyük sorun kendisiydi.

“Her neyse başka bir şey için aradım. Nehir ile dışarı çıkmamız gerekiyor ama Taner hoca iznin olmadan çıkamayacağımı söyledi.” dedim imayla. Beni böyle kısıtlamasından nefret ediyordum.

Telefonda Yağız’ın sıkıntıyla ofladığını duydum.

“Telefonu ona ver.”

Taner hocaya telefonu verdiğimde yüzümde saklayamadığım bir gülümseme oluştu. Bu emrivakiden nefret ettiğini biliyordum ama yine de başkasına karşı beni korurdu. Gerekirse kurallarını bile esnetirdi.

Taner hoca telefonda Yağız’ı dinlerken sinirle gözlerini açıp kapattı. Yağız ne söylüyordu bilmiyorum ama Taner hocanın yüz ifadesinden söylediklerinin hoşuna gitmediği belliydi. Sonunda telefonu kapatıp bana verdiğinde bir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı. Nehir’in şaşkın şaşkın bakıyordu. Birlikte okuldan çıktığımızda Nehir taksi çağırdı.

“Şimdi sormuyorum ama gidelim, kesinlikle merak ettiklerimi soracağım.” diyerek taksiye bindi. Cevaplayacağımı sanıyordu.

Ben de daha fazla oyalanmadan taksiye bindim. Nehir bilmediğim bir kafeyi şoföre tarif ederken ben de çantamda titreyen telefonu fark ettim. Elbette ki Yağız’dı ve biraz önceki iyiliği de burnumdan getirecekti.

“Efendim?” diyerek telefonu açtım.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu soğuk çıkan sesiyle. Fazlasıyla kızmıştı. Hatta aramadığı birkaç dakikada kendini sakinleştirmeye çalıştığına emindim.

“Bir kafeye gideceğiz,” dedikten sonra hemen “Geç kalmam.” diye ekledim. Şu an huyuna gitmek en iyisiydi.

“Hangi kafe?” diye sordu.

“Hayır söylemem.” Söylersem gelirdi biliyordum, boşuna sormazdı ama yine de üstüne gitmeyecek bir tonda söylemiştim. Durduk yere gerginlik çıkarmaya gerek yoktu.

“Armin kafenin adını ve mümkünse adresini mesaj olarak istiyorum. Daha açık nasıl söylerim bilmiyorum.” dedi sinirle. Bir anda bu kadar gerilmesi sinirimi bozmuştu.

“Hayır” dedim tekrar.

“Beni çıldırtma Armin!” diye bağırdığında irkilmeme engel olmadım. Sinirli Yağız gerçekten korkutucu oluyordu. Özellikle karak-

teristik sesiyle bağırdığında insan ürküyordu. “Ya hemen adını söyle ya da yanıma gel. Seç birini.”

“Nehir ile birlikte gidiyorum ve kafenin adını da söylemiyorum.” diye sesimi yükselttiğimde taksi şoförü bile dikiz aynasından bana bakmıştı.

“Armin!” diye bağırdıktan sonra derin bir nefes aldı. Telefonda bile sinirini hissedebiliyordum. “Mesajını bekliyorum.”

“Hayır.” diyerek telefonu suratına kapattım. Bu kadar sinirlenmesine ne gerek vardı ki? Daha bir iki saat öncesinde gayet iyiyken şimdi iki düşman gibiydik.

“Armin bize gidelim mi?” diye sordu Nehir. “Hem daha rahat ederiz.”

“Fark etmez bana.” dedim başımı camdan tarafa çevirerek. Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Yağız bana bağırdığında hep böyle oluyordu. Başka birinin, hatta bu babam bile olsa bana sesini yükseltmesine izin vermiyordu ama kendisi bağıırıyordu. Kırılmama engel olmak ister gibi davranıp en çok o kırıyordu.

“Tamam o zaman bize gidelim.” diyerek şoföre adresi verdi. Yağız kafe için sorun çıkarınca eve gidersek çözülür sanıyordu ama ben onlara bile gitsem Yağız’a yerimi söylemeyecektim.

Taksi yolculuğu boyunca ikimiz de hiçbir şey söylememiştik. Yaklaşık yarım saat sonra Nehirlerin evine geldiğimizde şoföre ücretini ödeyerek aşağıya indik. Yağız’ın büyük bulduğum evi bu evin yanında küçük kalıyordu.

Nehir bahçeden içeri girince ben de peşinden ilerledim. Bahçe de kurumuş çiçeklerle ilgilenen bahçıvanı görünce aklıma annem geldi. Yetiştirdiği çiçeklere neredeyse tapardı. Zaten onların az ablası olmamıştım. Her yaz özenle baktığı çiçekler, kışın mahvolunca üzülürdü. Onları tek tek temizler ve daha fazla kötüleşmemesi için sürekli bakardı. Bahçıvanın elinde gördüğüm kurumuş çiçeği gördüğümde ise gözlerim doldu. Kurumuş bile olsa o çiçeği her yerde tanırdım. Annemin en sevdiği ve ağabeyimin aldığı çiçekti o. Adını bilmiyor ama öğrenmek de istemiyordum.

“Armin iyi misin?” diye bana seslenen Nehir’i duyunca düşüncelerimden sıyrıldım ve dikkat kesildiğim çiçekten çektim gözlerimi.

“Ah, evet dalmışım kusura bakma.” diyerek yürümeye devam ettim. Nehir zile basarken ben de sıkıntıyla çevremi inceliyordum. Bu saatte ailesi evde olmazdı sanırım.

Kapı açılınca karşımda çok güzel bir kız gördüm. Kızıl saçları ve düzgün fiziğiyle oldukça güzel görünüyordu.

“Aslı abla!” diyerek kapıyı açan kıza sarıldı Nehir. “Nereden çıktın sen?”

“Geri gideyim istersen?” dedi kız da gülümseyerek. “Arkadaşın dışarıda kaldı kızım, içeri alsana.»

“Kusura bakma Armin,” dedi Nehir gülerek. Bu kıızı çok sevdiği belliydi.

“Yok, önemli değil.” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Daha buradasın değil mi?” diye sordu Nehir çantasını gelen hizmetçiye verirken.

“Buradayım canım. Hem de uzun bir süre.” dedi kız gülerek. “Amcama yardım edeceğim şirkette.”

“Çok güzel ya.” dedi Nehir sevinçle. “Bu arada tanıştırmadım sizi. Armin, Aslı ablam benim kuzenim. Armin de sınıf arkadaşım.”

“Memnun oldum canım.” diyerek sarıldı bana. Sıcakkanlı ve mutlu olmak Serenlerde genetik olmalıydı. «Ama sen sakın abla deme. Kendimi yaşlı hissediyorum ya.”

“Nasıl isterseniz.” dedim sadece. Büyük ihtimalle adıyla zaten hitap etmezdim ve bugünden başka bir zaman da göreceğimi sanmıyordum.

“Sizi de bırak lütfen. Aslı diye seslen, tamam mı?” dedikten sonra Nehir’e döndü. “Bak bana abla diyorsun sonra arkadaşın da resmiyete bağladı.”

“Aman tamam ya ağız alışkanlığı işte.” diyerek kendini savundu Nehir. “Ayakta kaldık, içeri geçelim.»

Beraber salona doğru ilerlerken içimdeki sıkıntıyı bir türlü atamadığımı fark ettim. Yağız beni kesinlikle öldürecekti.

Koltuklara oturduğumuzda içeri gelen hizmetçiye bir şeyler hazırlamasını söyledi Nehir.

“Annemle babam nerede?”

“Yengem alışverişe çıkmış, amcam da geç gidiyormuş bugün, yukarıda hazırlanıyor.” dedi Aslı.

“Siz niye okulda değilsiniz?”

“Canımız sıkıldı kaçalım dedik.” dedi Nehir rahat bir şekilde.

“Anladım.” dedi Aslı. “Sevgililerinizin dedikodusunu yapacaksınız değil mi?”

“Yok be!” dedi Nehir gülererek. “Olsa da yapsak.”

“İstesene olacaktı Nehir Hanım, hiç mızımızlanma şimdi.”

“Ama ne yapayım Aslı? Sen de gördün o çocukla ne işim olurdu benim?” dedi Nehir dudaklarını büzerek. Tüm derdini sıkıntısını unutmuş gibi duruyordu ve bu durum kendimi fazlalık gibi hissettirmeye başlamıştı.

“Tamam tamam bir şey demedim.” diyerek bana döndü. “Senin var mı Armin?”

“Şey... Yok.” dedim ikilemde kalarak. Teknik olarak sevgilim yoktu ama Serenlere de direkt hiç kimseyle bağım yok demek zor geliyordu. Sonuçta ortaklardı ve Hakan Bey de her şeyi biliyordu.

“Anladım, karışık sanırım biraz. Benim de lisedeyken vardı öyle bir sevgilim. Bir ayrılıyorduk bir barışıyorduk falan ama çok da seviyorduk işte. Sonunda hep bir araya gelirdik.” dedi dudaklarını büzerek. Özlediği belliydi.

“Sonra ne oldu?” diye sordu merakla Nehir.

“Sonunda tamamen bitti. Sevgi bazen her şeye yetmiyor. O yüzden Arminciğim sen de olmayacağını düşünüyorsan boşuna yıpratma kendini.” dedi bana gülümseyerek. Çok yanlış anlamıştı haklı olarak. Ben de bir şey söylemeden gülümsedim.

“Hadi biz yukarı çıkalım.” diyerek ayağa kalktı Nehir. Aslı da televizyon kumandasını alarak koltuğa kuruldu iyice. Biz merdivenlere doğru ilerlerken aşağıya inen Hakan Bey’i gördüm. Birkaç dakika önce odaya çıksak karşılaşmayacaktık.

“Armin? Hoş geldin.” diyerek bana gülümsedi. Olanları bildiği için ister istemez geriliyordum.

“Hoş buldum Hakan Bey.” dedim ben de onun gibi tebessüm ederken.

“Lütfen bana amca de sen de kızım sayılırsın” diyerek yanımıza geldi. Nehir’e sarılarak saçlarından öptü. Bunu babam da yapardı sık sık. “Siz neden okulda değilsiniz?”

“Çok sıkıldık.” dedi Nehir. “Biraz odamda takılacağız.”

“Peki, bakalım öyle olsun.” diyerek gülümsedi Hakan Bey. Yani amca... Herkes birden bire amca olayına takılır olmuştu. “Armin akşam yemeğine de kal lütfen.”

“Çok teşekkür ederim ama sanmıyorum. Bir iki saate eve dönerim.” dedim gülümseyerek. Akşam da burada kalırsam Yağız gördüğü yerde beni öldürürdü.

“Ben zaten Yağız’ın yanına gidiyorum. Akşam onu da alırım buraya geliriz.” diyerek kapıya doğru yürüdü. «Size iyi eğlenceler. Nehir, arkadaşını bırakma sakın.”

Hakan amca gittikten sonra Nehir’e döndüğümde suratının asıldığını gördüm. Birdenbire ne olduğunu anlayamamıştım.

“Hadi gel odama gidelim artık.” diyerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Ev oldukça büyüktü. Bunu salona geçtiğimizde de anlamıştım ama üst katları görünce de emin oldum. Büyüklüğünün yanı sıra gösterişliydi de. Boğucu bir havası olmasa bile bana fazla geliyordu. Yağız’ın evi buranın aksine genç işi olduğunu belli ediyordu.

Nehir koridorun sonuna doğru ilerleyip, bir kapının önünde durdu. İçeriye girdiğinde biraz tereddüt ederek ben de girdim. Tozpembe, beyaz ve krem ağırlıklı olan odası oldukça hoş duruyordu.

“Otur lütfen ayakta kalma.” diyerek odasının köşesindeki pufları gösterdi. Eskiden benim de vardı. Gülümseyerek puflara doğru ilerledim ve kendimi üzerine attım. Nehir de yatağına oturmuş sıkıntıyla odasına bakınıyordu.

“Sanırım artık bir şeyler söylemem gerekiyor ha?” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Sanırım.” diye onayladım sessizce. Derin bir nefes alarak eteğinin izin verdiği kadar rahat oturmaya çalıştı. Ben onun aksine oldukça rahattım pantolonumla. “Bak anlatacağım şeyler sana çocukça gelecek kesin biliyorum ama yine de...”

“Düşüncelerimi önemsemeden içinden gelen şekilde anlat.” dedim kesin bir dille. Buna laf eder şuna öyle der diye düşünerek söyleyeceklerini süzgeçten geçirirse bir yere varamazdık ve ben boşuna Yağız ile kavga etmiş olurdum.

“Pekâlâ. Bak, biz çok iyi arkadaşlık Armin. Ege, Buğra ve ben. Bazı şeyler oldu ve araları bozuldu. Yine de ikisi de benimle çok iyi hâlâ. Ben onlardan bir şey saklamam onlar da benden. Ama sen gelince işler değişti.” dedi sıkıntıyla. Sonlara doğru sesi kısılmıştı. Yüzüme karşı bunları söylemesi ona zor geliyor olmalıydı. “Kapalı bir kutu gibisin Armin. Senin hakkında bir şeyler bilen çok az kişi var ve onlar da saklıyor. Buğra hakkında bir şey biliyor, anlıyorum. Sorduğumda ise geçiştiriyor ya da dalgaya alıyor. Çocuk gibi kısıkanıyorsun deme bana. Elimde değil. Onlarla büyüdüm ben. Aramızda bir yaş var ama abi gibi oldular bana.” Derin bir nefes alarak yüzünü tavana doğru çevirdi. Sanırım gözleri dolmuştu ve ağlamamaya çalışıyordu.

“Sonra Ege... Ters giden bir şeyler var ama sorduğumda ne olacak saçmalama diyerek kestirip atıyor. Özür dilerim ama aramıza girmenden nefret ediyorum.” dedi ağlamaya başlayarak. Hâlâ ruhsuzca ve etkilenmeden onu dinliyordum. En son ne demişti? Aramıza giriyorsun? “İlk geldiğinde o huysuzluğuna ve *benden uzak dur* tavrına rağmen seni sevmiştim ama şimdi kardeşim dediğim insanlarla böyle olmak canımı sıkıyor. Ve sadece onlar bile değil. Babam bile öyle Armin. Senin hakkında bir şey sorduğumda herkesin bileceği şeyler söyleyip yolluyor beni. Kimsin ve hayatın nasıl merak ediyorum. Seni çok sevdim ve arkadaş da olmak istiyorum ama böyle herkes biliyor ve ben bilmiyorum ya işte o zaman her şey bana batıyor. Onlara

anlatıyorsun ama bana anlatmıyorsun. Bana henüz güvenemedin sanırım ama zaten sırlar bir yerden sonra mutlaka ortaya çıkar.»

Gözlerini dikerek bana bakmaya başladı. Sanırım ne söyleyeceğimi bekliyordu. Ne söylemeliydim peki? İçimden geçenleri mi? O zaman bir şey söylememe gerek kalmazdı. Bomboştum çünkü şu an. Nehir'in düşündüğü gibi, hissizdim.

“Rahatladın mı?” diye sordum başımı yana doğru yatırarak.

“Sanırım.” diye mırıldandı titreyen sesiyle.

“Güzel.” dedim sadece. Hâlâ yüzüme bakıyor ve konuşmamı bekliyordu.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu çekinerek. “Ayrıca eğer anlattıklarım...”

“Beni kırmadın Nehir. Okulda da söylediğin gibi kırılmam. Ve içini rahatlatmak için bir şeyler söyleyebilirim sanırım. Merak edecek bir hayatım yok sadece fazla karışık. Ve ben kimseye bir şey anlatmadım. Buğra, Ege ya da baban... Hiçbirine. Buğra şans eseri bir şeyler öğrendi ama üzerine düşülecek şeyler değil ve en önemlisi aranızda asla girmem Nehir ki bunu istesem bile yapamam. Çok sağlam bağlarınız var sizin.” dedim duygusuz bir şekilde. Oysa söylediklerimin aksine kırıldığımı hissediyordum şimdi. “Sen gelene kadar” lafını Nehir'den duyduğumda aklıma Yeşim gelmişti hemen. “Sen gelene kadar Ozan ile iyiydik” demişti o da. Herkesin arasını bozan duygusuz kızdım ben sanırım. Böyle olmak istemiyordum ama insanlar garipti. Ben uzak durdukça bana doğru adım atıyorlardı.

“Üzgünüm.” dedi Nehir. “Seninle konuşunca rahatladım biraz ama şu an fark ettiğim bir şeyi söyleyeyim mi? Olay tamamen sen değilmişsin. Biraz doldum sanırım ve hepsini sana yüklemek istedim galiba.”

“Sorun değil.” diyerek ayağa kalktım. “Görevim bittiğine göre gitsem iyi olacak.”

“Ne? Saçmalama. Kuramadığımız arkadaşlık tamamen bitti değil mi? Lanet çenem. Asla tutamıyorum.” diyerek kendine kızmaya başladı.

“Hayır Nehir. Sadece konuştuk ve...”

“Akşam yemeği...” dedi sırtarak. “Babam çok kızar, gidemezsin. Hem Yağız da gelecekmiş. Yağız demişken, onunla ne gibi bir bağlantının olduğu da sırlara dâhil mi? Seninle gerçekten arkadaş olmak istiyorum Armin. Az önce söylediklerimi yüzüne karşı söylemeseydim asla arkadaş olamazdım seninle. Bunu denemezdim bile. Buğra bile seninle iyi anlaşıyorsa ve sırrını saklayacak kadar benimsemişse düşündüğüm gibi arkadaş olmaya değer birisindir. Sen de istemez misin?” dedi beklentiyle bana bakarken.

“Soğuk biriyim Nehir.” dedim kalktığım yere geri otururken. “Arkadaş olmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Saçmalama. Sen sadece bana katlanıp katlanamayacağını söyle.” dedi gülümserken.

“Katlanırım sanırım.” dedim ben de ona gülümseyerek. Söylediği şeyler beni biraz incitse de nefret etmeme neden olmamıştı. Dürüstçe yüzüme gelip derdini anlatmıştı ve rahatlamıştı da. İşe yaradığım için sevinebilirdim bile.

“Tamam o zaman.” diyerek ayağa kalktı ve dolabından giysi çıkardı. “Formalarla kalmayalım akşama kadar.”

Bana uzattığı pantolon ve uzun kollu tişörtü elime alarak teşekkür ettim. Odasındaki banyoya geçip üzerimi değiştirdim. Odaya geri geçtiğimde Nehir’in de formalarından kurtulduğunu gördüm. Gülümseyerek bana bakıyordu. İlk gördüğüm zamanki Nehir gibiydi şimdi.

“Akşam yemeğine kadar ne yapalım?” diyerek kendini yatağa attı. Duvardaki saate baktığımda on bire geldiğini gördüm.

“Yani neredeyse altı, yedi saat ne yapalım diye mi soruyorsun?” dedim gülerek.

“Evet galiba.”

“Bilmem. Sen bilirsin.”

“O zaman önce bir şeyler yiyelim, birazdan getirirler zaten. Sana eksik konularını anlatırım ve film falan izleriz.” diyerek benden onay bekledi.

“Olur.” diye mırıldandım. Zaten şurada kaç saatlik ömrüm kalmıştı ki? Allah’tan ilk karşılaşmamız akşam yemeğinde olacaktı. Belki biraz sinirini atar ve sadece sakat bırakırdı. Şakayı bir yana bırakırsam gerçekten tedirgindim. Yağz’ın bana zarar vereceğini elbette düşünmüyordum. Ama bahsettiğim zarar fizikseldi. Ruhsal ise... Emin olamıyordum çünkü şu sıralar anlayamadığım bir şekilde söylediği her şey etkiliyordu beni.

10. Bölüm

İlk Gerçekler

İnsanların içlerinde oluşturdukları ön yargıları yıkmak birçok şeyi yapmaktan daha zordu sanırım. Bunu sadece başkaları benim hakkımda böyle düşünüyor diye söylemiyordum. Ben de fazlasıyla ön yargılı bir insandım ve ben de kolay kolay yıkamazdım. Nehir ile de ilk başta bunu yaşamıştık. Bana matematik ve fizik anlatırken bile aklımın bir köşesinde konuşmalarımız duruyordu. Bahsettiği formüller yerine “Sen kırılmazsın” sözünü dolaştırıp duruyordum kafamda. Ama yine de bir iki saat içerisinde bunu aşmış ve sesli söylemesek de birbirimize şans vermiştik. Sanırım arkadaş olma yolunda da emin adımlar atıyorduk. Yani en azından bu durumda ne kadar sağlam olabilirse, öyleydi.

Ders çalışmayı bıraktıktan sonra film ve dizi izleyerek sevdiğimiz oyuncular hakkında konuşmuştuk. Ama tabii zıt kişiliklerimiz burada da kendini göstermişti. Ben kötü karakterlerdeki oyuncuları daha çok beğenip daha samimi bulduğumu söylediğimde Nehir kesinlikle karşı çıkmıştı. Evet ona göre onların inkar edilemeyecek bir cazibesi vardı ama iyiler her zaman kazanır masalına inanıyordu işte. Ya da kötülerin de iyi olduktan sonra mutlu olabileceklerine. Ona bazı insanların kötü ve dışlanmış kalması gerektiğini söylediğimde ise buna karşı çıkmıştı. Herkes sevilmeyi ve kurtarılmayı beklermiş. İşte buna hiçbir şey söyleyememiştim. Çünkü haklıydı. Her ne kadar benden uzak durun havalalarına bürünsem de içimde bir yerlerde sevilmeyi ve kabul edilmeyi bekliyordum.

“Biraz daha izlersem uyuyacağım.” diye mırıldandım gözlerimi açık tutmaya çalışarak.

“Al benden de o kadar.” dedikten sonra kalkıp, filmi kapattı Nehir. “Ne sıkıcıydı ama.”

“Saat yedi olmuş.” dedim oflayarak. Birazdan Yağız ve Hakan amca gelirdi. Üç, dört saat önce de Nehir’in annesi Meral Hanım gelmişti. Bizi film izlerken bulunca kapıdan bir selam verip odadan çıktı. Gördüğüm kadarıyla Nehir annesine benziyordu. Boya olduğunu tahmin ettiğim karamel renkte saçları vardı annesinin. Ama bakışları ve hatta fiziki özellikleri bile birbirine aşırı derecede benziyordu.

“Evet. Babamlar gelir birazdan.” dedi Nehir kendini geri yatağa atarak. “Söylemeyeceğini bildiğim için Yağız olayını tekrar sordum farkındaysan.”

“Ah, çok düşüncelisin.” dedim gülererek. Kendi odamdaymış gibi yatakta yatıyordum, yanımda da Nehir uzanıyordu.

“Aslında çok merak ediyorum ama işte bak sormuyorum.” dedi gülmemeye çalışarak. Aslında bu çok merak ediyorum lütfen anlat gibi bir şeydi.

“Evet Nehir, acayip anlayışlısın.” dedim anlamazdan gelerek.

“Of Armin!” diyerek yüzünü yastığa gömdü. Gülererek onu izliyordum. Aynı yaşta olmamıza rağmen onun yanında kendimi yaşlı gibi hissediyordum ya da o fazla enerjikti.

Nehir yatakta tepinirken odanın kapısı çalındı. Nehir gir diye seslendiğinde bize yiyecek bir şeyler getiren yardımcı olduğunu gördüm. Sarı saçlı, orta boylu ve güzel sayılabilecek genç bir kızdı.

“Babanız ve misafiri geldiler Nehir Hanım.” diyerek haber verip çıktı.

“Evet, artık inebiliriz o zaman.” dediğinde yavaş hareketlerle yerimden kalktım. “Yağız’ı da merak ediyorum açıkçası. Bir kere gördüm ama... Fazla yakışıklı değil mi sence de?”

Hayranlıkla söylediği şeylere sadece gözlerimi devirdim. Acaba benimle yer değiştirmek ister miydi? Aklıma gelen şeyle birlikte hemen vazgeçtim. Mutlu Serenler ailesinden ise Yağız’ı tercih ederdim.

“Hadi inelim.” diyerek kapıya doğru ilerledim. Üzerimde Nehir’in kıyafetleri vardı. Ondan biraz daha uzun boylu olmama rağmen çok bir şey fark etmemişti. Nehir ile merdivenlerden inerken yavaş yavaş aşağıdakilerin sesini duymaya başladım. Sanırım Yağız ve Hakan amca hâlâ iş hakkında konuşuyorlardı. Salonun başında bizi gördükleri zaman Yağız delici bakışlarıyla beni süzdü. Gergin durmuyordu ama hâlâ sinirli olduğunu anlayabiliyordum.

“Evet beyler, kızlar da geldiğine göre artık iş muhabbeti yok.” dedi Meral Hanım gülümseyerek ayağa kalkarken.

“Yağız üç güzel bayanın yanında iş konuşmak haksızlık olur zaten değil mi?” diye Yağız’a sordu Hakan amca. Onu ister istemez babamla kıyaslıyordum. Babamın Yağız’a karşı soğuk bakışlarına karşı o oldukça sevecen duruyordu.

“Dördüncü de geldi.” diyerek içeri girdi Aslı. Sabah gördüğüm hâlden daha özenli duruyordu.

“Hos geldin güzel kızım.” diyerek Aslı’ya sarıldı Hakan amca. “Sizi tanıştırayım, Yağız Bey yeni ortağımız ve Aslı da sana bahsettiğim yeğenim.”

Hakan amcanın söylediklerinden sonra kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Aslı’dan haberdardı yani Yağız.

“Memnun oldum Aslı Hanım.” diyerek kibarca elini sıktı Yağız.

“Biri daha bana resmi bir şekilde hitap ederse intihar edeceğim.” dedi Aslı kaşlarını çatarak. “Daha yirmi iki yaşındayım bu kadar resmiyet beni boğar.”

“Nasil istersen.” dedi Yağız gülerek. Bu kadar çabuk uyum sağlamasına gözlerimi devirmeden edememiştim. Üstelik hâlâ beni görmezden geliyordu.

“Yağız sana pek bozuk.” diye kulağıma fısıldadı Nehir. O bile fark etmişti.

“Boş versene, daha iyi böyle.” diye mırıldandım.

“Hadi artık masaya geçelim.” dedi Hakan amca. Hep birlikte masaya geçtiğimizde bilerek Nehir’in yanına oturmuştum. Yağız’ın ne yapacağı belli olmazdı. Yemek yerken ölmek, istediğim şeyler arasına

kesinlikle girmiyordu. Gerçi bunu yaptığımı daha sonra pişman olmadım diyemezdim. Hakan amca ve Meral teyze masanın iki başına oturunca Aslı ve Yağız da yan yana oturmak zorunda kalmışlardı.

Yardımcılar yemekleri servis ederken Hakan amca gülümseyerek bize döndü.

“Eee kızlar gününüz nasıl geçti? Okulu kırdığınıza değmiştir umarım.”

“Evet, baba. Güzeldi. Gerçi bir ara uyuyacak kıvama geldik film izlemekten.” dedi Nehir gülerek.

“Sevindim sizin adınıza. Okul nasıl gidiyor peki Armin? Üniversite için ne düşünüyorsun?” diye sorduğunda gözlerim ister istemez Yağız’a kaymıştı. Kaçamak bakışlar atarak Hakan amcaya döndüm.

“Özel üniversite.” dedim kısaca. Anlamasını umuyordum. Hakan amca, en iyisi olduğuyla ilgili bir şey mırıldanırken biz Yağız ile birbirimize kaçamak bakışlar atmaya devam ediyorduk. Bakışları fazlasıyla sertti ve sanırım tüm sinirini eve saklıyordu.

“Sen ne okudun Aslı?” diye sordu Yağız bana kısa bir bakış atarak.

“Hâlâ okuyorum. Son sınıftayım ve Uluslararası İlişkiler bölümünden mezun olacağım.” dedi gülümseyerek. Birbirlerine bu kadar çabuk alışmaları gözlerimi yaşartıyordu!

“Çok güzel.” dedi Yağız Aslı’ya etkileyici bir şekilde gülerken. Sinirlenmemek için kafamı tabağıma çevirdim.

“Aslı ile daha çok görüşeceksiniz zaten Yağız. Şirkette bana yardım edecek.” dedi Hakan amca gururlanarak. “Nehir’in o işlerle pek alakası yok.”

“Aman benden uzak durun da kim ne yapıyorsa yapsın.” dedi Nehir gözlerini kocaman açarak. “Tüm gün o şirketin içinde ne yapıyorsunuz Allah aşkına?”

“İnsan alışıyor belli bir zamandan sonra.” dedi Yağız. Benim dışımda herkesle güzel bir şekilde sohbet ediyordu. Benimle ise... Sanki onun için yoktum.

“Ben öyle bir alışkanlık istemiyorum mümkünse. Belki öğretmen olurum.” dedi Yağız’a gülümseyerek. “O da güzel. Eminim ki sıkıcı şirket işlerinden daha iyidir.” dediğinde istem dışı gülümsedim. Bunu gerçekten o mu söylüyordu? Zorla önüme bir gelecek koyan ve harfiyen uymamı isteyen Yağız? “Tabii bunu okuldan kaçarak gerçekleştiremezsiniz. Sıkı çalışmanız gerekir.”

Sonunda ağızındaki baklayı çıkarmıştı işte. Mutlaka laf sokmasını ve benimle uğraşmasını bekliyordum ama zamanını tahmin edememişim.

“Onlar lisede, elbette kaçacaklar.” diyerek gülümsedi Aslı. Bizim adımıza abla edasıyla konuşması sinirimi bozmuştu. “Hem sen hiç kaçmadın mı?”

“Ben daha çok okula arada bir uğrayan tiplerdendim.” dediğinde herkes güldü. Bense sıkıntıyla tabağımdaki yemeklerle oynuyordum.

“Annem yüzünden okula hep giderdim ama arkadaşlarımla da hep kaçırdık.” dedi Aslı özlemle gülümseyerek. “Daha birkaç yıl oldu lise biteli ama açıkçası özlüyorum. Kıymetini bilin kızlar.”

Aslı bunları söylediğinde kafamı kaldırıp Yağız’a baktım. O da bana bakıyordu. İkimiz de İpek ile olan konuşmamızı hatırlamıştık. Sıkıntıyla oflayarak tabağıma döndüm. Yemeklerle oynarken cebimde titreyen telefonumu şaşırarak elime aldım. Ozan arıyordu. Şaşkınlıkla telefona bakarken bir anda ayağa kalktım.

“Şey... İzninizle şuna cevap vereyim.” dedim masadan uzaklaşırken. Yağız kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Masadan uzaklaştığımda telefonu açtım.

“Efendim?” dedim gülümseyerek. Beni arayacağını hiç düşünmemişim.

“Armin? Umarım müsaitsindir.” dedi Ozan. Sesi oldukça sıkıntılı geliyordu.

“Pek değil aslında ama konuşabiliriz.”

“Yok, sadece seninle konuşmak için aramıştım. Müsait olduğunda arar mısın peki?” diye sordu şüpheyle. Büyük ihtimalle onu atlatıp atlatmadığımı merak ediyordu.

“Elbette ararım.” dedim sesimin neşeli çıkmasına özen göstererek. Sadece araması bile iyi gelmişti.

“Tamam o zaman görüşürüz.”

“Görüşürüz.” diyerek telefonu kapattım. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silerek masaya doğru ilerledim.

“Yoksa sabah anlattığın çocuk mu Armin?” diye sorduğunda şaşkınlıkla Aslı’ya baktım. Kendi kendine bir şeyler kurmuştu bile kafasında.

“Ah, hayır.” diyerek Yağız’a baktım. Aslı’nın sözlerinden sonra daha da sinirlenmiş gibiydi. Benim kısa cevabımdan sonra başka bir şey söylememişti. Sadece arada Yağız ile muhabbet edip daha fazla nefret etmeme neden oluyordu o kadar.

“Sen neden bu kadar sessizsin Armin?” diye sordu Meral teyze gülümseyerek.

“Biraz başım ağrıyor da kusura bakmayın.” dedim affedin der gibi gülümserken. İyi niyetli biri olduğu belliydi. Tüm Serenler gibi.

“Bursa nasıldı peki? Onu anlat bari. Aileni özlemişsindir.” dedi anne şefkatiyle Nehire bakarken. Kızından ayrılabilceğini düşünmüyordu galiba. Ama benim annem beni bırakabilmişti. Bunu ve yalnızlığımı iliklerime kadar hissedince kaşlarımı çattım.

“Güzeldi.” diye mırıldandım. “Kısa sürdü okul olduğu için.”

Hakan amca konuyu kapatmak ister gibi boğazını temizledi. “İsterseniz kahvelerimizi içeride içelim.” diyerek ayağa kalktı. Zaten kimsenin yemeğe devam ettiği de yoktu.

“Aslında biz izninizi isteyelim Hakan Bey. Armin de hasta gibi.” dedi Yağız. Daha fazla bu durumu uzatmadığı için minnettardım. O kadar sıkılmışım ki eve gidince bağırmasına bile katlanabilirdim.

“Ne?” dedi Aslı şaşkınlıkla. “Siz tanışıyor musunuz?”

“Evet.” dedi Yağız gülümseyerek. Aslı ile fazla samimi konuşsa da sonunda söylediği şey içimi biraz olsun rahatlatmıştı. “Aynı evde yaşıyoruz.”

“Ne oluyorsunuz?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Kuzen falan...”

“Ah hayır hayır. Akrabalığımız yok. Armin’in ailesi Bursa’da ve bana emanet ettiler diyelim.” diye tatlı sesiyle konuyu kapattı.

“Zaten bir iki gün içerisinde tekrar birleşeceğiz ha?” diyerek Yağız’ın omzunu sıktı Hakan amca. Ortaklık yüzünden sık sık bir araya geliyorlardı.

“Evet.” diyerek onayladı Yağız. Bana dönerek soğukça “Eşyalarını al da gidelim.” dediğinde Meral Hanım yardımcısına seslenmişti bile.

“Üzerimi değiştirseydim.” diye mırıldandım çantamı ve montumu alırken.

“Gerek yok canım, saçmalama.” dedi Nehir bana gülümseyerek. Sanırım aramızdaki buzları bugün tamamen eritmiştik. Bakışlarımı Nehir’den çekerek bana gülümseyerek bakan Meral teyzeye ve Hakan amcaya çevirdim. Sadece iyi akşamlar diyerek Yağız’ın Hakan amcayla vedalaşmasını bekliyordum. Ayaküstü bile iş konuşmayı becebiliyorlardı. Sonunda muhabbetlerini bitirdiklerinde Yağız Aslı’ya doğru döndü.

“Tanıştığıma çok memnun oldum Aslı. Sanırım zaten yakın zamanda tekrar görüşeceğiz.” dedi o nefret ettiğim gülümsemesini yüzüne yerleştirirken. Sonra da gelip benden iyi olmamı istiyordu.

“Evet, bende çok memnun oldum Yağız.”

“İyi akşamlar.” dedikten sonra sonunda evden ayrılmıştık. Yağız’dan ses çıkmıyordu.

“Giy şu montunu.” diyerek sessizliği bozduğunda gözlerimi devirerek çantamı omuzuma asarak montumu giymeye çalıştım. Biraz daha bahçede yürüdükten sonra garaja geldiğimizde vakit kaybetmeden arabaya bindik. Dışarısı gibi arabanın içi de soğuktu. Yağız arabayı çalıştırır çalıştırmaz önce klimayı açtı. Site görevlisi de garaj kapısını açtığında gaza bastı. Sinirliydi. Cebimdeki telefonu çıkararak zaman öldürmeye çalıştım. Arada bir saate bakarak ne kadar daha susacağını tahmin etmeye çalışıyordum. Sonunda dayanamarak Yağız’a doğru döndüm.

“Sanırım küsüz.” dedim soğuk bir sesle. Vereceği cevabı merakla bekliyordum. Evet demesi benim işime gelecekken bir yanımda istemiyordu.

“Çocuk muyum ben?” dedi yüzüme bile bakmadan.

“Ben çocuğum yani?” dedim kendime engel olamayarak. Şu anda takıldığım nokta ne kadar da saçmaydı aslında.

“Öyle davranıyorsun.”

“Asıl sen öyle davranıyorsun.” dedim sinirlenerek.

“Ne yapayım? Sana ayak uydurmaya çalışıyorum.” dedi alayla gülerek. Henüz sinirini atmamıştı ve beni de sinirlendirmekle uğraşıyordu.

“Çalışma!” dedim sesimi yükselterek. “İsteyen mi var sanki? Git kendine büyük, olgun birini bul.”

“Her insan hata yapıyor işte. Kader, ne yapalım?” dedi öfkeyle. Herkes gibi o da sıkılıp pes etmişti. Belki de üst üste başkalarıyla, hatta daha olgun kızlarla tanıştığı için gerçekler kafasına dank etmişti. Önce İpek, şimdi Aslı... Benim gibi bir çocukla neden zaman harcayacaktı ki? İyiydi ama bu. İşime gelirdi benim de. Belki ailemin yanına yollardı ve istenmeyen evlat olarak hayatıma orada devam ederdim. Ya da oraya da gitmez; kimseyi dâhil etmeyeceğim bir hayat yaşardım tek başıma.

“Ağlama.” dedi soğuk sesiyle. Ağlıyor muydum? Yağız diyene kadar fark etmemiştim ve hemen ellerimle yanaklarımı kurulayarak kapıya biraz daha yaklaştım. Ama bir türlü gözümdeki yaşlar durmuyordu. Ben sildikçe yenisi ekleniyordu.

“Armin ağlama.” diye tekrar etti sinirle. Onun o soğuk sesini duydukça daha çok ağlayasım geliyordu. Neden istenmeyen kişiydim hep? Beni hayatına dâhil etmek isteyen ve sevdiğini söyleyen Yağız bile bıkmıştı işte. Çocuktum çünkü. Ama ailem neden istemiyordu? Çocuk olabilirdim ama onların çocuklarıydım işte, neden kabul etmiyorlardı beni?

“Kahretsin, ağlama!” diye bağırdığında hıçkırmaya başladım. Yağız arabayı sağa çekerek durdurdu. Kemerini de çözüp bana dönmüştü.

“Bana doğru dön.” dedi emredici bir ses tonuyla. Yine de deminki hâline göre daha yumuşaktı.

“Eve götür beni.” dedim çatlayan sesimle. Yatağımın içine girip her zaman yaptığım gibi saatlerce ağlamak istiyordum. Kimseye sesimi duyurmadan, sessizce.

“Bana dön Armin, yoksa saatlerce burada kalırız.”

“İstemiyorum.” dedim sesimi yükselterek. “Neden bir kez de benim istediklerim olmuyor?”

“İyi.” diyerek arabayı çalıştırdı.

Yol boyunca bir daha ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Yağız arabayı garaja park ettiğinde neredeyse kapanmak üzere olan gözlerimi zorlayarak arabadan indim. Hava fazlasıyla soğuktu. Üzerimdeki monta biraz daha sarılırken Yağız’ın da arkamdan geldiğini hissediyordum.

Yağız kapıyı açtığında duraksamadan merdivenlerden çıkmaya başladım. Kendimi tutmadan rahatça ağlayabileceğim bir yer istiyordum.

“Armin konuşacağız.” diye seslendi Yağız arkamdan. “Sana diyorum” diyerek kolumdan tutup kendine çevirdi.

“Konuşmak istemiyorum.” dedim başımı yere eğerek.

“Sürekli ağlamandan nefret ediyorum.” diye mırıldandı çenemden tutup kendine baktırmaya zorlarken.

“Bırak! Ağladığımı da görmezsin hem.” dedim elinden kurtulmaya çalışarak.

“Hissederim.” diye fısıldadı. Arabadaki acımasız sesinden şimdi eser yoktu. “Bazen sınırlarımı zorluyorsun.” diye ekledi kaşlarını çatarak.

“Gittiğim her yeri sana rapor edemem. Sana bağımlı yaşamamı bekleyemezsin.” dedim ondan uzaklaşarak. Bu kadar yakın olmak ikimize de iyi gelmiyordu.

“Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Bunu sakince kabul etmemi bekleyemezsin.” dedi bağırarak.

“Bana bağırma!”

“Sen de bağıırıyorsun Armin! Bilmem farkında mısın ama şu an kavga ediyoruz, sakince konuşmamı bekleyemezsin.”

“Ben de tam onu diyecektim. Neden kavga ediyoruz Yağız? Sana hangi aptal kafeye gideceğimi söylemediğim için mi? On sekiz yaşımdayım ben neredeyse, merak etme kaybolmam.” dedim tekrar ağlamaya başlayarak. Neden çocukmuşum gibi davrandığımı bilmiyordum. Sonra odama doğru koştum. Kapıyı açmasına fırsat vermeden kilitlediğimde kapıyı yumruklamaya başladı.

“Aç şu kapıyı Armin!”

“Git başımdan!” diye bağırarak yatağımın dibine, yere çöktüm. Gözyaşlarım son hız akmaya devam ederken ellerimle uğuldayan kulaklarıma bastırıyordum. Beni koruyan,seven biri olsaydı daha kolay olurdu her şey. Sevdiğini söyleyen ve yanımda olacağından bahseden insanları istemiyordum ama. Gerçek birilerine ihtiyacım vardı.

“Kapıyı aç lütfen. Kavga etmeden konuşalım tamam mı? Lütfen Armin. Hadi!” diye bana seslenen Yağız’ın sesini duydum. Çaresiz ve pes etmiş gibiydi. Cevap vermeden dizlerimi kendime doğru çekerek başımı dayadım. Yorgundum. Birilerinin, yükümün birazını olsun alsın istiyordum. Güven veren kollarıyla beni sarsın ve yanımdayım desin. Yağız bunların hepsine uyuyordu ama gerçek değildi işte. Gerçekliğe ihtiyacım vardı. Verdiği sözleri tutan ve hep yanımda olacak birine...

“Çok korktum Armin. Hakan amca yanıma gelene kadar onlarda olduğundan haberim yoktu.” dediğinde kendime engel olamayarak ayağa kalkıp, kapının arkasına oturdum. Başımı kapıya doğru yasladığımda onu dinlemeye devam ediyordum. Böylesi daha iyiydi, sesi daha net geliyordu. “Bu sinirim o yüzden. Korktuğum için. Sana bağırmaı ben de sevmiyorum ama en çok da ağlamayı sevmiyorum.”

“Beni çocuk olarak görmenden nefret ediyorum.” dedim. Ağlamaktan sesim bile değişmişti.

“Kapıyı aç öyle konuşalım.” dedi bana cevap vermeden. Yüzüne bakarsam tekrar ağlardım. Nedense kokusu bile ağlamama neden oluyordu. Neden böyle olduğunu bilmiyordum.

“Hayır.” diye itiraz ettim hemen titreyen sesimle.

“Pekâlâ.” dedikten sonra biraz durdu. “Seni çocuk olarak görmüyorum Armin. Hiçbir zaman öyle göremedim. Öyle görsem seni nasıl sevebilirdim ki?”

“Gerçekten sevmiyorsun zaten.” dedim tekrar ağlamaya başlayarak. Güçsüzdüm. Beni koruyacak zırhlarım bu evin sınırları içerisinde işlemiyordu. Gerçi şu an neye ağlıyordum bilmiyordum. Her şeye ağlıyordum. Gördüğüm, duyduğum, bildiğim her şeye. Normal zamanda kulaklarımı tıkayarak soyut kaldığım olaylar Yağız yüzünden su yüzüne çıkıyor ve beni böyle güçsüzleştiriyordu.

“Seviyorum Armin.” dedi inanmam için yalvarıyormuş gibi. “Hem de canımdan çok. Ağlamandan da bu yüzden nefret ediyorum. Sen ağladığın zaman içimden bir şeyler kopuyor sanki. Seni severken canım yanıyor benim. Nasıl inandırabilirim seni?”

Aslında ona inanmak istiyordum. Onu sevmesem de güveniyordum ve bu benim için daha anlamlıydı. Yavaşça yerimden kalkarak anahtarı çevirdim. Kapıyı hafifçe araladığımda Yağız’ın karşımda dikildiğini gördüm.

Kokusu ve güven veren sıcak kollarıyla şu an ihtiyacım olan şey bir kucaklaşmaydı. Az önce beni ağlatan ve hayatıma kısıtlamalar getiren kişi olmasına rağmen ona sarıldım.

“Güçsüzüm.” diye mırıldandım gözlerimi kapatarak. “Korkuyorum ve yalnızım.”

“Saçmalama.” diyerek beni geriye doğru itti. Yüzümü ellerinin arasına alarak güven vermek istermiş gibi gülümsedi. “Seni her şeyden korurum ve hep yanımdayım. Her zaman.”

Bir şey söylememe fırsat vermeden tekrar kollarının arasına aldığı yüzünü kulağıma doğru yaklaştırdı.

“Yarın seni bir yere götüreceğim.”

“Nereye?”

“Sürpriz.” diyerek saçlarımla oynamaya başladı. “Film izleyelim mi?”

“Bugün zaten sürekli izledim.”

“Bir tane de beraber izleriz olmaz mı?” diye sordu sırtıtarak. Evet diyeceğimi biliyor gibiydi.

“Tamam olur.”

“Benim odama geç geliyorum hemen.” diyerek başımdan öpüp gitti. Neden odasında izlediğimizi sormak istesem de yeni bir tartışmaya enerjim olmadığı için kabullenerek odasına doğru ilerledim. Kapıdan içeri girerken aklıma ister istemez hep çekmecedeki bebek geliyordu. Günlerce Eymen gitti ve hatırası da kayboldu diye ağlar-ken bir anda o bebek karşıma çıkmıştı. Hiç beklemediğim bir za-manda hiç beklemediğim bir yerde üstelik.

Odaya girdikten sonra beklerken ne yapacağımı düşünerek çev-reme bakındım. Bu odaya o kadar nadir giriyordum ki, sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Sahi kaçtı? Üç mü? Belki dörttü.

Odanın ortasında dikilmiş bir şeyler düşünürken başımın ağrı-maya başlamasıyla yatağa doğru ilerledim. Ağladıktan sonra hiçbir zaman normal baş ağrıları olmazdı. Belki migrenim vardı belki de bu kadar ağlamaya artık gözlerim de dayanamıyordu, kim bilir.

Kendimi yatağa atıp, gözlerimi kapattım. Işık bile rahatsız edi-yordu.

“Uykum var deme sakın. Saat daha dokuz buçuk.” diyerek yanı-ma geldi Yağız. Elinde tabak ve bardakları yerleştirdiği tepsi vardı. Yatağın yanındaki gece lambasını kenara doğru çekerek tepsiyi yer-leştirdi.

“Al bakalım.” diyerek bana uzattığı hapa gözlerimi dikerek bak-tım.

“Ne bu?” diye sordum şaşırarak.

“Ağrı kesici.” dediğinde *ciddi misin* der gibi baktım. Ağrı kesici olduğunu elbette anlamıştım ama asıl sormak istediğim nereden bil-

diği ydi. “Çok ağladın ve başın ağrımıştır diye tahmin ettim. Ayrıca birkaç kez de görmüştüm aldığını.”

“Teşekkür ederim.” diye mırıldanarak tepsiden su dolu bardağı alıp hapı içtim. “Ne izleyeceğiz?”

“Birkaç tane izlemediğim film vardı. İçlerinden seçebilirsin. Getireyim.” diyerek odadan çıktı. Ben de bilgisayarı açtım. Hazır daha Yağız da yoktu. Biraz olsun karıştırabilirdim.

Masaüstünde zaten bir şey yoktu. Ne işe yaradığını bile bilmediğim programlar vardı yalnızca. Onları boş verip bilgisayarım klasörüne girdim. İçinde resimler adında olan klasör direkt ilgimi çekmişti. Ne bulmak istiyordum bilmiyordum ama yine de girdim. Fotoğraflarla karşılaşmayı beklerken karşıma yine klasörler çıkmıştı. Birkaçında ne olduğunu bilmediğim tarihler yazarken birinde Armin yazıyordu. Tam Armin yazan klasöre girecekken içeriye Yağız’ın girmesiyle hemen kapattım. Belki sorsam ya da bakmak istesem karşı çıkmazdı bile ama yine de bilemezdim. O yüzden sanki internette dolaşıyormuş havası vererek filmleri ondan aldım.

“İstedğini seç. İzlemediklerimi getirdim zaten.” diyerek açık olan dizüstü bilgisayara kısa bir bakış attı. Neden açtın gibi sorular da sormamıştı. Ben elimdeki filmleri tek tek incelerken o da bilgisayarın üzerinden atlayarak yatağa yatmıştı. Yaptığı çocukça harekete gözlerimi devirip gülümserken o da sadece omuzlarını silkti.

“Hadi seç gitsin.” diyerek huysuzca laf attığında onu duymazlıktan geldim. Yaklaşık iki saat hiç sevmeyeceğim bir filmle zaman harcamak istemiyordum. “Hadi Armin!”

“Ya seçiyorum işte dur.” diyerek tekrar filmlere gömüldüm.

“Bence korku filmi izleyelim. *Korku Seansı* güzele benziyor.” diyerek elimdeki filmleri aldı Yağız. İçlerinden bir tanesini bana gösterirken gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Ciddi miydi? Ben ve korku filmi berbat bir ikili olurduk.

“Hayır. Hatta asla!”

“Neden korkuyor musun yoksa?” diye sordu sırtarak. İçimden evet diye cıgılık atsam da istediği cevabı ona vermeyecektim.

“Tabii ki hayır. Sadece ne gerek var akşam akşam korku filmi izlemeye.” dediğimde söylediğim saçmalığı fark ettim. Film ve özellikle korku filmi ne zaman izlenirdi Allah aşkına?

“Hayatım, tabii ki akşam izlenir.” diyerek filmi açmak için yataktan kalktı. Yine *hayatım* demişti. Kalbim neden bu saçma kelime için bu kadar hızlı atıyordu ki? Hem Yağız bunu fark etmeden söylüyordu. Belki de çoğu kişiye söylüyordu. Her önüne gelene hayatım diyen bir Yağız... Düşündüğüm şeyle tiksinererek yüzümü buruşturduğumda Yağız'ın çoktan bilgisayarla uğraştığını gördüm. O saçma filmi mi açıyordu gerçekten?

“Ya Yağız ya!” dedim kolundan tutup engel olmaya çalışarak. Ama sırtarak filmi açmaya devam ediyordu.

“Korkma ben seni kötü ruhlardan korurum.”

“Ya deme öyle!” diye ciyakladığımda alayla bana döndü.

“Sen gerçekten korkuyorsun.” dedi gülerek.

“Hayır be ne korkacağım. Sadece tuhaf oluyor öyle ruh, cin falan. Sonuçta gerçekte de varlar.” diye kendimi savunduğumda tek kaşını kaldırarak bana bakmaya devam etti. Yüz kere söylesem de, yine yapıyordu.

“Eğer çocuk gibi korkuyorsan söyleyebilirsin açmayayım.” dediğinde anahtar kelimeyi tabii kapmışım. Çocukmuş!

“Hayır, aç filmi ne korkacağım.” diyerek elimi bilgisayara doğru salladım.

“Pekâlâ.” diyerek sırtıttı. “Işıkları kapatayım da öyle başlatalım.”

“Ben karanlıktan korkuyorum.” dedim birden. Yağız çoktan ayağa kalkmıştı ama sesimi duyunca bana doğru döndü.

“Bilgisayarın ışığı var işte karanlık sayılmaz.” diyerek ışığı kapattı. Oflayarak önüme döndüğümde Yağız da yanıma gelmişti. Sinirle tepsideki tabaklardan birini elime alarak arkama doğru yaslandım. Yağız da filmi başlatmış ve yanıma doğru uzanmıştı. Korku filmi izleyecektik ama maç izleyecekmişiz gibi rahattı adam.

“Sıkıcıysa kapatırız ama.” dedim yüzümü ona çevirmeden. Film daha yeni başlamıştı ama nereden ne çıkacak bilinmezdi, tetikte olmakta fayda vardı.

“Sadece izle Armin.” diye mırıldandı Yağız. Ben de oflayarak filmi izlemeye başladım. Korku filmi saçmalığını anlamıyordum. Hayır korkacaktık işte, neden izliyorduk? Allah’tan daha filmin başlarından abuk subuk sahneler olmamıştı da en azından birkaç dakika huzurla izlemiştim. İlerleyen dakikalarda olaylar olmaya başladığında elimdeki cips tabağını daha sıkı tutarak Yağız’a biraz daha yaklaştım.

“Çok sıkıcı bu film.” dedim. Somurtarak tüm dikkatimi cipslere verdiğimde Yağız gülerek beni kendine doğru çekti. Şu an buna hiçbir itirazım yoktu. Sanki bir yerlerden o ruhlar gelecekmiş gibi hissediyordum. Bir de her yer karanlıktı. Yağız kolunu belime doğru attığında hiç düşünmeden başımı göğsüne yasladım. Hatta bilerek çapraz duruyordum, böylece yüzüm de kapanıyordu. Arada sırada cips yemek dışında başımı dahi oynatmıyordum. Bir de sesleri de duymasam tamamdı. Sesler bile korkutucuydu! Yine de yetiniyordum işte, hiç yoktan iyiydi.

“Film harika kaçırıyorsun.” diye mırıldandı Yağız. Bir eliyle de kolumun üstünde parmağını gezdiriyordu.

“Yok ben iyiyim böyle.” diyerek cips yemeye devam ettim. Midemin bulanmaya başladığını fark ettiğimde ise Yağız’dan biraz ayrılarak tabağı tepsiye geri koydum. O sırada filme şöyle bir göz atarken Yağız’ın nasıl hiçbir tepki vermediğini merak ettim. Yağız korkmuyorsa bende korkmazdım. Çocuk muydum ben? Böyle düşünürken başroldeki kadının havada savrulmasıyla çılgılık attım.

“Kahretsin! Bu ne böyle?” diye cırladığımda Yağız kahkaha atmaya başladı. “Neye gülüyorsun? Komik mi sence?”

“Hayır hayır sadece...” diyerek tekrar güldüğünde fazla ağır olmadığını bildiğim elimi yumruk yaparak Yağız’ın koluna geçirdim.

“Gülme.” diye mırıldandım suratımı asarak. Yağız çoktan filmi durdurmuş, gülümseyerek bana bakıyordu.

“Tamam gülmüyorum. Gel hadi.” diyerek kollarını açtı tekrar. Aslında şeytan dediğini yapma diyordu ama korkum üstün çıkmıştı. Bir şey söylemeden asık suratıyla tekrar Yağız’a sokuldum. Sanki demin kızıp korkmamışım gibi tekrar filmi başlatmıştı.

“Ya tekrar başlattın.” dedim huysuz çıkan sesimle.

“Evet, çünkü merak ediyorum.” dedi bana dönmeden.

“O zaman tek izle” diyerek filmi kapatmak için doğrulduğumda aynı korkunç sahnenin devam ettiğini görüp çığlık atarak yüzümü Yağız’ın göğsüne doğru gömdüm.

“Senden nefret ediyorum Yağız Atay. Korkuyorum ama sen izlemeye devam ediyorsun.” diye mırıldandım.

“Ben de onu diyorum işte. Sen izlemiyorsun ki zaten.” diyerek kendini savundu. Hiçbir şey demeden sıkıca beline sarıldığımda aklımda sadece o filmdeki şeylerin gerçek olup olamayacağı vardı. Aslında cinler varsa gerçekten böyle şeyler de olabilirdi. Gerçi neden uğraşacaklardı insanlarla? Peki arafta kalan ruhlar... İntikam almak isteyenler... Düşündüğüm şey yüzünden korkuyla titreyerek Yağız’a daha sıkı sarıldım. Kendimi her şeyden soyutlasam huzurlu gelebilirdi aslında. Gerçi, huzurluydu işte. O korkunç sesleri duysam da huzurluydu. Yağız’ın, oksijen dediğim adamın, kokusunu içime çekerek yatıyordum. Garip bir şekilde güven veriyordu bana. İçimde oluşan rahatlama hissiyle gözlerimi kapattım. Kendimi uyumak için bıraktığımda Yağız’ın hareket ettiğini ve ardından da korkutucu seslerin azaldığını hissettim. Sesi kıstığını anlayabilecek kadar zihnim açıktı şu an da. Yine de gözlerimi açmayarak uykunun beni almasını bekliyordum. Yağız’ın kollarının arasındaydım ve belime doğru uzanan kolunun sıkılaşıp beni biraz daha kendine doğru çektiğini hissettim. Alnıma değen dudakları ise iyi geceler öpücüğü gibiydi. Saf ve güven verici...

~

“Onun kollarında mı uyuyorsun yani? Katilimin kollarında...”

Eymen nefretle yüzüme bakarken yapacağım açıklamayı düşünüyordum. Ne diyecektim ki? Haklıydı. Ama katili olduğunu bilmiyordum ben.

“O senin katilin mi gerçekten?” diye sordum kısık sesle. Çünkü Yağız’ın ağabeyimi öldürdüğüne inanamıyordum.

“Evet.” dedi Eymen gözlerimin içine bakarak. Daha önce hiç bu kadar nefret dolu görmemiştim gözlerini...

“Ama o... O çok iyi Eymen. Böyle bir şeyi yapmaz.” diye mırıldandım. Sarılıp uyuduğum adam bunu yapmazdı.

“Katilim o. Katilim o. Katilim o...”

Aniden gözlerimi açtığımda yüzüme vuran güneş ışığıyla suratımı buruşturdum. Saat kaçtı bilmiyordum ama henüz erken olduğu belliydi. Otelde kaldığımız günkü gibi Yağız yine bir kolunu belime sarmış, yüzüstü yatıyordu. Yeni çıkmaya başlamış sakalları beni gülümsetirken ben de onu uyandırmamaya çalışarak yan dönüp yüzünü, uyuyuşunu izlemeye başladım. Yakışıklıydı. Karizmatik ve zaman zamanda tatlı bir havası vardı. Soğuk güzelliği olan insanlardan daha çok insanın içini ısıtan bakışları vardı.

Belimdeki kolunu biraz daha sıktıktan sonra kaşlarını çatıldığını fark ettiğimde merakla onu izlemeye devam ettim. Rüya mı görüyordu? Başını anlamsızca kıpırdattığını görünce bir an uyandırmak istedim.

“Yağız. Yağız uyan!” diyerek elimi yeni çıkan sakallarında gezdiriyordum. İlk defa ona iyi gelebilmek isterdim. O aptal kâbusların insanı içten içe nasıl bitirdiğini en iyi ben bilirdim belki de. “Yağız uyan!” diyerek koluna dokunduğumda birden gözlerini açarak kolunu büktü ve aniden üzerime çıktı. Korku ve acıyla yüzüne bakarken sonunda benim olduğumu fark etti ve tehlike dolu bakışlarının yeri ni şaşkınlık ve üzüntü aldı.

“Armin...” diye mırıldanarak kolumu bıraktığında derin derin nefes alarak anlamsızca başımı salladım. Hâlâ üzerimde olması durumunu daha da zorlaştırıyordu.

“Üzgünüm ben...”

“Rüya görüyordun, ben o yüzden uyandırmak istemiştim.” dedim açıklama gereği duyarak. Ama bir yandan da kendime itiraf etmek istemesem de korkuyordum. Demin gördüğüm kişi bambaşka bir Yağız’dı. Eymen’in katil dediği Yağız’a benzeyecek kadar tehlikeli bakıyordu.

“Kâbustu.” diyerek kendini tekrar yatağa attı. “Özür dilerim. Bir an senin olduğunu fark edemedim.”

“Önemli değil.” diyerek yataktan çıkmak istediğimde kolumu nazikçe tutarak beni durdurdu.

“Lütfen. Benden korkmanı istemiyorum.” dediğinde boş gözlerle suratına baktım. Korkuyor muydum? “Benden korkuyor musun?”

Sanırım korkmuyordum. “Hayır.” diye mırıldanarak tekrar yat-tım. “Korkmuyorum. Sadece biraz tedirgin oldum işte.”

“Özür dilerim.” diye tekrarladığında onu duymazdan geldim. İsteyerek bana asla zarar vermezdi. Rüyamdaki Eymen de gerçek de-ğildi ve benim aptal bilinçaltım bana oyun oynuyordu.

“Ne gördün?” diye sordum ona doğru dönerek. Yağız da sol tara-fına doğru dönmüş bana bakıyordu.

“Aptal bir kâbustu. Boş ver.” dediğinde bakışlarımı ondan çeke-rek karşı duvara sabitledim. Üç yıldır gördüğüm rüyaları tam anla-mıyla kimseye anlatmamıştım. Rüyamdaki Eymen bu sefer yanı-lı-yordu ve benim güvenebileceğim bir şeyler paylaşmak isteyeceğim tek kişi Yağız’dı.

“Ben hep ağabeyimin öldüğünü görüyorum.” diyerek yaşlarla dolan gözlerimi hızla kırptım. Ağlamak istemiyordum. Çocuk gibi sürekli ağladığımı sanacaktı. Oysa başkasının yanında bu kadar çok ağlamazdım ki ben. Sadece onun yanında bu kadar çok ağlıyordum. Kokusu bile beni ağlatmaya yetiyordu neredeyse. “Gözümün önünde boğazı kesilerek öldürüldü ve ben...”

Cümlemi tamamlayamadan tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı-ğında beni kendine doğru çekerek sarıldı. Yüzümü boynuna göm-düğümde hıçkırıklarım iç çekişlere dönüşmüştü.

“Sen ne görüyorsun rüyada?” diye sordum biraz geri çekilip gözlerine bakarken. Hiçbir şey demeden gözyaşlarımı eliyle siliyordu.

“Ben de sevdiğim birini kaybettim.” dedi derin bir nefes alarak. “Neler çektiğini anlayabiliyorum.”

“Kimi?” diye sordum meraklanarak. Ailesinden biri miydi benim gibi. Belki kardeşi ya da... Belki de sevgilisiydi.

“Çok değer verdiğim biriydi ama geride kaldı artık. Konuşmanın anlamı yok.” diyerek yataktan çıktı. “Rüya gördüğünde, en azından seni çok korkutan ya da çok üzen bir rüya gördüğünde yanıma gel.” dedi iki eliyle kollarımdan tutarken. Bu yakınlıktan dolayı zaten yüzümü kaldırıp bakamıyordum. Boy farkından dolayı da o eğiliyordu.

Gülümseyerek “Her gece uyanmak zorunda kalırsın.” diye mırıldandım.

“Her gece öldüğünü tekrar tekrar mı görüyorsun?” diye sordu. Gri yeşil karışımı gözleri buğulanmıştı. Benim için mi üzülmüyordu?

“Evet.” diye mırıldandım. “Ama alıştım. Sorun olmuyor artık.”

“Böyle bir şeye alışmak zorunda kalmamalıydın.” dedi üzüntü ve sinirle. “Özür dilerim. Yaşadığın her şey için.”

“Sen neden özür diliyorsun ki?” diye sordum şüpheyle. Hayır diye geçirdim içimden hemen oluşmaya başlayan kötü düşüncelerime inat. O sadece bir rüyaydı ve Yağız, Eymen’in katili değildi.

“Sadece... Yaşamayı istemezdim.” diye mırıldanarak buğulanmış gözleriyle bir iki adım geri çekildi. Dolabına doğru yönelip kıyafetlerine bakmaya başladığında giyineceğini anlayarak ben de kapıya doğru ilerledim.

“Sen de hazırlan hadi, sürprizimi görmeye gidelim.” dedi eline tişörtlerinden birini alırken.

“Nereye gideceğiz ki? Okul var.” dedim sanki çok önemsiyordum gibi.

“Yetişirsin en fazla ilk ders gider.” dedi gözlerini devirerek.

“Tamam.” diye mırıldanarak odadan çıktım ve kendi odama doğru ilerledim.

Son zamanlarda oldukça garip şeyler oluyordu. Bir ay öncesine kadar kaçtığım adamla uyumuştum mesela. Üstelik beni sevdiğini bile bile yapıyordum bunu. Fazla zor olmuyor muydu onun için? Neden bu duruma katlanıyordu ki? Belki de bu yıkılmışlığın tamir edilebileceğini ve onu sevebileceğimi düşünüyordu. Olmazdı ama. Zoraki şeyleri, önüme konulmuş emirleri ve direktmeleri sevmezdim ben. Yaklaşık üç ay öncesinde o hakkını kaybetmişti Yağız Atay. Beni zorla buraya getirdiğinde ve evleneceğimizi söylediğinde bitmişti her şey. Yakışıklı bulduğum, göz rengini çözmeye çalıştığım ve hayranlıkla baktığım adam kaybolmuştu benim için. Ya da ailem... Eskisi gibi annem diyerek sevgiyle sarılamazdım anneme. Belki özlemle olurdu ama sevgiyle olmazdı işte. Ya da gece rüya gördüğümde sığındığım babama gidemezdim artık. Belki Eymen'in kanında boğulmamak için kapısını tıklatabilirdim ama içeri girmeye cesaretim olmazdı. Çünkü o depodan kaçtığım gün, hastane odasında babam o kapıyı suratıma çoktan kapatmıştı. Neredeyse geri dönelim diye ağlarken Yağız'ı da katmıştı araya.

Bunları düşünürken bir yandan da formamı giyiyordum. Bir yerlere varmak isteyen ve hayatlarına devam edecekleri meslekleri seçmek için okula giden birçok öğrenciyle aynı formayı giyiyordum. Evet orası bir kolejdı. Çoğu öğrenci babasının parasıyla okuyordu ve belki de benim gibi özel üniversiteye gidecekti. Ama diğer okullar... Devlet okulları mesela. Hedefleri vardı. Bir an önce zamanın dolmasını ve o korkunç üniversite sınavına girmeyi bekliyorlardı. Benim içinse o sınav hiçbir anlam ifade etmiyordu. Barajı geçtiğim takdirde parayla istemediğim bir bölümü okuyacaktım. Aslında bunlar beni de etkiliyordu. Zamanın geçmesi demek Yağız'ın karısı olmama bir adım daha yaklaşıyorum demektir. Önce bir nişan, daha sonra bir düğün... Ve artık Armin Atay olacaktım. Eskiden olduğu kadar ür-kütücü gelmiyordu kulağıma aslında. Sanırım bu fikre yavaş yavaş alışıyordum.

“Armin hazır mısın?” diye seslenen Yağız’ın sesini duyduğumda saçımı düzelttim. Önceki gün zaten düzleştirdiğim için çok fazla bozulmamıştı. “Armin?”

Yağız tekrar seslendiğinde salonda olduğunu anladım ve oraya doğru ilerlemeye başladım.

“Geldim işte.” diyerek bir yandan da ayakkabılarımı bağlamaya çalışıyordum.

“Düşeceksin, otur da bağla.” diyerek elimdeki çantayı aldı. “Bu çanta niye bu kadar ağır her gün?”

“Çünkü içinde defterler var, kitaplar var, sanki çözüyormuşum gibi test kitabı var ve tabii roman var.” derken yere doğru çömelmiş bağcıklarımı bağlıyordum.

“Neden çözmüyorsun? Sınav zamanı çabuk gelir.”

“Ne önemi var ki? Barajı zaten geçerim.” dedim soğuk bir sesle. Böyle şeyler hatırlatıldığı zaman ister istemez geriliyordum. Sanki onun yüzünden değilmiş gibi bir de neden diye soruyordu.

“Tamam, bir şey söylemiyorum.” diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. Zaten söyleyecek bir şeyi olduğunu sanmıyordum.

Sessizce arabaya bindiğimizde gittiğimiz yolu inceliyordum.

“Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz dedim ya. Sabret biraz.” diyerek gülümsedi.

Yaklaşık yarım saat sonra bir evin önünde durduğumuzda Yağız’a bakmaya başladım. O da gülümseyerek bana bakıyordu.

“Hadi in aşağıya.” diyerek beni beklemeden arabadan indi. Peşinden ben de indiğimde çantamı arabada bıraktım. Yağız’ın evinden biraz daha küçük ama yine de büyük bahçeli bir evdi. Gösterişli bir havası olsa da daha çok şirin duruyordu.

“Neresi burası?” diye sordum Yağız’a bakarak.

“Gel benimle” diyerek elimi tuttuğunda ilk başta afallasam da daha sonra bozuntuya vermeden yürümeye başladım. Evin çevresinde de bahçede de kimse görünmüyordu. Yağız, bizi evin bahçesine soktuğunda elimden geldiğince onu yavaşlattım.

“Burası kimin evi Yağız?”

“Sabret biraz” diyerek kapıya doğru sürükledi beni. Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açarken şaşkınlıkla onu izliyordum. Bu evin anahtarı Yağız’da neden vardı?

Birlikte evin içine girdiğimizde her yerin bomboş olduğunu gördüm. Hiç eşya yoktu. Zaten kapıdan girer girmez insanın burnuna dolan boya kokusu da evin henüz kullanılmadığını belli ediyordu. Evi incelemeye son vererek Yağız’a döndüğümde çatık kaşlarıyla beni izlediğini fark ettim. Ama sinirli gibi değildi. Daha çok diyeceğim şeyi bekliyormuş gibiydi.

“Burası neresi?” diye mırıldandım yine. Aslında alacağım cevabı az çok tahmin ediyordum. Yine de emin olmak için onun ağzından duymaya ihtiyacım vardı.

“Bizim evimiz.” dedi eliyle saçlarını dağıtırken. Sıkıntılı görünüyordu. Her zaman rahat olan ve her şeyi biliyorum havasına bürünen Yağız’dan çok uzaktı bu hâli. “Yani eğer beğenir ve kabul edersen bizim. Ben evi satın aldım zaten ama beğenmezsen de...”

“Neden böyle bir şey yaptın?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Çünkü... Bilmiyorum yani o evi sevmediğini söylüyordun ve hiçbir şey hatta renkler bile senin zevkine göre değildi. Burayı istediğin gibi yapabiliriz. Tabii beğenirsen.” dedi beklenti dolu gözlerle bana bakarken. Yağız susup benden bir cevap beklediğinde eve göz atmaya başladım. Küçük adımlarla dolaşıyordum içeride. İki katlıydı ama Yağız’ın evine göre daha şirin bir havası vardı. Aile evi gibi sıcaktı... Üst katları bilmesem de şu an gördüğüm kadarıyla gayet güzeldi. Geniş bir salonu ve ne olduğunu bilmediğim kapalı iki kapı vardı. Köşede ise ortamdan soyutlanmış gibi bir mutfak vardı.

“Üst katta da dört tane oda var. Bizim ev kadar büyük değil odaları ama yeterli büyüklükte. Ayrıca banyo tuvalet var işte.” dedi gözleriyle evi tararken. “Burada da gördüğün gibi mutfak falan. Şu iki tane oda da çalışanlara verilebilir diye düşündüm. Ne diyorsun? Önemli olan senin fikrin.”

“Çok güzel.” diye mırıldandım. Sesimden de anlayacağı gibi bir ama vardı işte.

“Sorun ne o zaman? Daha mı küçük istiyorsun ya da daha büyük? Fark etmez, istersen başka evlere beraber bakarız.” dedi yeşilimsi gözlerini gözlerime dikerek. Şu an masum bir çocuk gibiydi. Sanki annesine çok istediği bir oyuncakı aldırarak istiyormuş gibi beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu. Ağzımdan çıkan bir *tamam* kelimesi onu mutlu edecekti biliyordum ama çıkmıyordu işte. Ev çok güzeldi. Tam istediğim gibiydi hem de. Sıcak bir havası ve gösterişten uzak bir büyüklüğü vardı.

“Hayır hayır, ev çok güzel Yağız.” dedim dürüstçe. “Sorun benim için bir şeyler yapıyor olman. Bunu sevmiyorum.”

“Bu ne demek?” diye sordu şaşırarak. Haklıydı da. Kim bunu sevmezdi ki?

“Sana haksızlık gibi geliyor. Duygularını biliyorum ve... Benim için bir sürü şey yapıyorsun işte. Mutlu olmam için uğraşıyorsun falan.” dedim başımı yere doğru eğerek. Kendimi kötü hissediyordum.

“Armin...” dedikten sonra eliyle çenemi tuttu ve gözlerimin içine gülümseyerek baktı. “Bunu asla düşünmem ben. Sen de düşünme. Senin için yaptığım her şey biraz da kendim için. Sen mutlu olduğunda yüzünde ufacık bir gülümseme bile olduğunda seviniyorum ben. Yaşadığımız evde huzurlu olmanı istiyorum. Eğer burayı gerçekten beğendiysen lütfen başka bir şey düşünme.” dedikten sonra gözümde düşen yaşları silip alınımdan öptü. Sesi duygusal çıkmak yerine otoriter ve samimi çıkıyordu. Biraz da... Seven bir adam gibiydi.

“Beğendim.” diyerek başımı aşağı yukarı salladım. Bir yandan da gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Ne derse desin kendimi suçlu hissediyordum işte. Belki birkaç ay önceki Armin olsam bunu kullanır ve canını acıtmak isterdim ama şu an kesinlikle öyle bir düşünce yoktu.

“O zaman sıradaki sürprizime geçiyorum.” dedi gülerek. Rahatladığı her hâlimden belli oluyordu. Bana biraz daha yaklaştı. Derken Yağız’ın telefonu çaldı. Yağız telefonu açtı. “Efendim Baran?” dedikten sonra kaşlarını çattı.

“Tamam söylerim. Hayır evde değiliz, adresi mesaj atarım, buraya gelirsın.” dedikten sonra telefonu kapattı.

“Baran İstanbul’a dönmüş ve annenler artık seninle konuşmak istiyormuş. Baran onları oyalıyordu ama artık telefon etmek zorundasın sanırım.” diyerek üst kata doğru çekti beni. Oflayarak onu takip ettim.

“Asma suratını onları senin ailen. Elbette seni merak edecekler.” dediğinde alayla güldüm.

“Yapma ama beni buraya yollarken ailem değil miydiler?” dediğimde pişman oldum hemen. “Kusura bakma yani ben...”

“Anlıyorum Armin.” dedi samimi bir sesle. “Düşüncelerinin değişmediğini de biliyorum. Yanımda rahat ol lütfen.”

Minnetle Yağız’a bakarken beni bir odaya soktu. Büyük bir odaydı ve tabii içeride hiç eşya yoktu.

“İkinci sürprizime gelirsek beraber boya yapabileceğimizi düşündüm.” dedi gülerek.

“Sen ciddi misin?” diye sorduğumda gülüyordu.

“Evet çok ciddiyim. Ustalar duvarları normal hâle getirdi zaten. Biz sadece renklendireceğiz.”

“Biz ne anlarsınız Yağız?” dedim odayı incelerken ama bir yanımda çok güzel olabileceğini söylüyordu.

“Anlamamıza ne gerek var ki! Üstesinden geliriz bence.”

“Peki, ne zaman boyayacağız?” diye sordum heyecanla.

“Bugün olmaz ama yarın akşam ya da hafta sonu başlarız.” dediğinde odadan çıkıp diğer odaları da gezdim.

“Yağız, hadi gidelim. Geç kalıyorum.” dedim.

“Biraz daha beklememiz lazım. Baran gelsin çıkarız” dedikten sonra önce Yağız’ın telefonu çaldı daha sonra da zili duyduk.

“Baran arıyor” diyerek telefonu açtığında kapıya doğru da ilerliyordu. Hemen yanında onunla ilerlerken çatılan kaşlarını gördüm. Baran ne demişti bilmiyorum ama Yağız aniden bana dönerek korkuyla bakmaya başladı. Anneme ya da babama bir şey mi olmuştu acaba?

“Uzaklaş kapıdan” diyerek beni salonun ortasına doğru çektiğinde geriye dönerek kapıyı açtı. Baran hızla içeri girerken endişeli gözleri beni bulduğunda Yağız’a öfkeyle baktı. Hemen benim yanıma gelerek beni arka tarafa doğru çektiğinde sinirle derin derin nefes alıyordu.

“Gerçekten mi Yağız? Kızı pencerenin önüne hedef gibi koyacak kadar panikledin mi şu an?” diye bağırdığında ister istemez irkildim. Baran’ı ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Yağız ise bembeyaz olmuştu.

“Ne oluyor?” diye kısık sesle sorduğum zaman Yağız’ın gözleri benimle buluştu. Pişmanlık, üzüntü ve sinir... Hepsi çok net anlaşılıyordu gözlerinden.

“Onları fark edemedim” diyerek elleriyle saçlarını çekmeye başladı. Yanına gitmek için adım attım. Baran kolumu tutarak beni engellediğinde Yağız’a bakıyordu. Sanki ona zaman tanıyormuş gibiydi. “Bizi ne zamandan beri takip ettiklerini bilmiyorum. Lanet olsun! Kapana kısılmışız resmen ama sen gelmesen fark edemeyecektim bile!”

“Son birkaç saniyen Yağız daha sonra tüm telaşını üzerinden atmış ol” diye soğuk bir sesle konuştuğunda kaşlarımı çatarak Baran’a baktım. Olayın ne olduğunu bile bilmiyordum ama Yağız oldukça korkmuş görünüyordu.

“Sorun ne?” diye sorduğumda ikisi de dönüp bana baksa da ciddiye almamış gibi tekrar birbirlerine döndüler. Gerçi daha çok düşünüyor gibi bir hâlleri vardı.

“Arka kapı da var” dedi Yağız Baran’a. “Eğer orayı henüz fark etmemişlerse oradan çıkarabiliriz Armin’i”

“Yağız ne oluyor?” diye sesimi yükselttiğimde “Sonra” dedi ve tekrar Baran’a döndü.

“Kaç araba var?”

“İki tane gördüm. İçlerinde de en az üçer adam vardı ama tam sayamadım” dediğinde Yağız tekrar ofladı. “Burnumun dibine kadar girdiklerine inanamıyorum. En başından beri Türkiye’de kalmamız bir hataydı”

"Şimdi bunun kimseye bir yararı olmaz. Arkadan çıkıp etrafa bakacağım" diyerek yanımdan ayrıldı Baran. Yağız gelip beni biraz daha geriye doğru çektiğinde boş gözlerle ona bakıyordum.

"Pencerelerden uzakta duracağız ve bulduğun ilk fırsatta kaçmanı istiyorum. Seni koruyacak zamanı bulamayabilirim" diye mırıldandı acıyla.

"Ne olacak Yağız? Ne diyorsun?" diye sordum titreyen sesimle. Hiçbir şey demeden bana bakarken Baran'ın içeri girmesiyle dikkatini ona verdi.

"Evin her yerini sarmışlar" dedi sıkıntıyla.

"Onlar kim?" diye sesimi yükselttiğimde Yağız sinirle bana dönerek "Abinin katilleri! Ama bu sefer olmaz" diye bağırdı. Sonlara doğru sesi kısılmıştı ve daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bense söylediği şeyi hazmetmeye çalışıyordum. Yağız'ın sesi kulaklarımda çınlarken gözlerimin önünde de rüyamdaki Eymen'in görüntüsü vardı. "Katilim Yağız" demişti bana. Şimdi de Yağız "Abinin katilleri" diyordu. Bu zamana kadar bilip sustuğu gerçeği onu da katil yapmaz mıydı?

"Ne yapacağız peki?" diye sordu Baran. O da en az Yağız kadar sıkıntılı duruyordu. Ağabeyimin katilleri dışarıdaydı sonuçta. Ama şimdi ne istiyorlardı peki? Gerçi asıl soru Baran ve Yağız'ın bunu nereden bildikleriydi. "Öylece elimizi kolumuzu sallayarak dışarı çıkmayız. Kim bilir neler vardır adamların yanında, bendeysen bir tane silah var o kadar. Sen de ne var?"

Baran o kadar rahat bahsediyordu ki bir an şaşırmamın saçma olduğunu düşündüm.

"Arabada kaldı" dedi Yağız oflayarak. "Zaten Armin varken çatışmaya giremeyiz. Bir şekilde onu buradan çıkarmamız lazım"

Yağız ve Baran beni umursamayarak kendi aralarında konuşmaya devam ediyordu. Bir kez olsun bana baksalar şaşkın bakışlarımın yerini dehşete düşmüş gözlerle bıraktığını görürlerdi. Sonuçta hayatımın hiçbir döneminde böyle bir şey hayal etmemiştim. Ağabeyimin katillerini tanıyan ve silahlar hakkında sanki günlük bir eşyaymış gibi konuşan iki adamla aynı evdeydim.

Eğer telefonum yanımda olsaydı belki babamı arar ve gelmesi için ona yalvarırdım. Ne derse yapacağımı ama beni Yağız ile bırakmamasını söylerdim. Ama ne yazık ki lanet telefonum çantamdaydı ve onu da arabada bırakmıştım. Şu anda güvenebileceğim kişiler Yağız ve Baran'dı. En azından mantıklı tarafım bunu söylüyordu. Peki ya duygusal tarafım? Biraz, ihanete uğramış gibi hissediyordu. Yağız'ın da Baran'ın da sakladığı şeyler olduğunu biliyordum ama kapıya dayanmış katilleri tanıyacak kadar olayın içinde olmaları... İşte bu ağırdı.

"Armin telefonun nerede?" diye şaşkınlıkla bana seslenen Yağız'ı duyduğumda "Arabada" diye mırıldandım. Yağız elinde çalan telefona bakıyordu.

"Şu an beni arıyorsun" diyerek telefonu açıp kulağına götürdü.

"Alo?" diye gergince sorduğunda ben de şaşkınlıkla ona bakıyordum. Telefonumun çantamda olduğuna emindim. Bu da demekti ki biri arabayı açıp çantamı karıştırmıştı.

Yağız kısa süre sonra telefonu kulağından çekerek hoparlöre aldı.

"Aldım" dedi gergince. Yani karşıdaki adam mı istemişti?

"Emin olamam Yağız Atay. Tüm konuşmaları küçük prensesimizin de duymasını istiyorum. Şimdi telefonu onun eline ver ve pencereye doğru yaklaşıp görmemi sağlasın" dedi telefondaki adam alayla. Sesi hem otoriter hem de gergin çıkıyordu. Tanıdığım birinin sesine benzetememiştim. Gerçi şu anki stresle tanıyor bile olsam hatırlamazdım. "Adamlarım evin içini görebiliyor"

"Onu, pencereye yaklaştıracığımı mı düşünüyorsun? Kılına bile zarar veremeyeceksin orospu çocuğu!" diye haykırdı Yağız.

Sürekli farklı bir yüzüyle karşılaşıyordum. Bazen kimseyi takmayan ve umursamaz Yağız oluyordu, bazen de herkese katil gözüyle bakan şüpheli Yağız. Beni sevdiğini ve beni önemseddiğini söylerken bambaşka, acıyla bana bağırırken bambaşkaydı. Ve şimdi ilk kez karşılaştığım bir Yağız vardı karşımda. Daha önce görmediğim ve görmek istemeyeceğim bir adam. Otelde kaldığımız gece acıyla bakan gözleri bu hâlinin yanından bile geçemezdi. Şu an karşımdaki

Yağız'ın koyulaşmış gri gözleri tükenmişliğini yansıtıyordu. Acıdan ölmek üzere olan ama yine de hayat karşı direnen birini...

“Buradan asla çıkamazsın Yağız ve emin olabilirsin ki tek bir kurşunla halletmeyeceğim işimi. Şimdi telefonu kıza ver ve görüş alanıma girsin” diye emretti telefondaki adam. Yağız tereddütle telefonu elime verirken önüme geçerek beni pencereye doğru çekmeye başladı. Şaşkınlıkla etrafa bakınırken Baran'ın da belindeki silahı çıkardığı gördüm. Yağız onu umursamışa benzemiyordu ve yürümeye devam etti. Biraz ilerledikten sonra dışarıdan bakan birinin elimdeki telefonu görebileceği şekilde durdurdu. Tabii dışarıdaki adamların içeriği nasıl izlediklerini az biraz anlamıştım artık. Sanırım filmlerde gördüğüm şeyler gerçektir. Yağız dışarıya bir bakış atıp pencere ile benim arama girdi. Sanki olası bir sorunda hemen üzerime kapana-cakmış gibi duruyordu.

“Tamam, istediğim şeyler olduğuna göre konuşmaya başlayabiliriz. Ne dersiniz çocuklar?” diye sorduğunda sadece Yağız'ı değil Baran'ı da kastettiğini anladım. “Ah ama ne kadar kabayım. Armin beni tanımıyor değil mi? İnsan manevi babasını müstakbel karısına anlatmaz mı Yağız. Ayıp”

Telefondaki adam konuştuğunda Yağız'dan uzaklaşmak istiyordum. Bu adamı ne kadar tanıyordu? Bir yanımda “Saçmalama ondan kaçıyor işte. Aralarında bir ilişki yok” derken diğer yanımda Eymen'in ölümünde Yağız'ın da parmağı var diye çığlık atıyordu.

“Ben Harun Çetin. Bu yaramaz çocukların dört yıl önce terk ettikleri babaları” dedi sesinde oldukça fark edilen sinirle.

“Yeter!” diye bağırdı Yağız telefona doğru. “Ne istiyorsun çabuk söyle”

“Babaya karşı gelinmez kimse sana öğretmedi mi Atay?”

“Başlatma babana. Bu saçmalıkları dinlemeyeceğim daha fazla. Çek adamlarını kapıdan” diye bağırdı. Ses tonuna yansıtmasa da yüzüne bakan bir insan Yağız'ın ümidi olmadığını anlardı. Sadece deniyordu işte.

“Bunu yapmayacağımı en iyi sen bilirsin Atay. Ah, senden daha iyi bilen biri vardı gerçi ama öldü işte” dedi yalandan bir kahkaha atarak. “Sen de tanıyordun Armin. Yoksa bu Atay ile Yalçın sana bunu da mı anlatmadı?”

Ne diyeceğimi bilmez şekilde Yağız’a bakarken Baran’a da kısa bakışlar atıyordum. Yalçın diye bahsettiği kişi Baran’dı. Bu adamın nasıl bir takıntısı vardı bilmiyorum ama onlara soyadlarıyla hitap ediyordu.

“Bana cevap ver küçük kız” dediğinde kekeleyerek “Be... Ben bilmiyorum” dedim. Yağız gözlerini yummuş öylece duruyordu.

“Bir numaralı adamı tanımıyor musun yani? Ah Atay... Evlilikler güven üstüne kurulur. Neden Eymen’in benim en gözde adamım olduğunu sakladın?” diye sordu Yağız’a kahkaha atarak. Adamın bu sözde sorusuyla gözlerimden akan yaşlara engel olamadan Yağız’ın gözlerine bakakaldım.

“Ağabeyim...” diye mırıldanırken elimdeki telefonu da sıkıyordum.

“Hiçbir şeyi bilmiyorsun değil mi prenses?” diye sordu adam acımasızca. Söylediği şeyleri zamana yayarak üçümüze de acı çektirmeye çalışıyordu. Baran yıkılmış bir şekilde merdivenlere oturmuştu. Yağız ise önümde duruyor ve hareket etmeden yere bakıyordu.

“Yeter” diye mırıldandı Yağız. “Ne istiyorsun?”

“Yenilgiyi kabul ediyor musun Atay? Belki de Yalçın’a sormam gerekiyor. Küçükken seni dövdüğümde hep o yalvararak kurtarırdı” dedi nefretle. Sesinde biraz da ihanete uğramışlık vardı sanki. “Ne dersin Yalçın? Sence yenildiniz mi artık?”

“Seni elime geçirdiğimde öyle bir intikam alacağım ki ölmek için yalvaracaksın” dedi Baran soğuk bir sesle. Ben titreyen bacaklarımla zar zor ayakta dururken bir yandan da duyduğum şeyleri hazmetmeye çalışıyordum. Bu adam kimdi ve Eymen ile ne alakası vardı? Daha önemlisi Yağız kimdi?

“Ah demek artık sen de büyüdün ha?” dedi kahkaha atarak. “Neyse çocuklar konuyu dağıtmayalım. Bir an önce pazarlığımızı yapalım biz”

“Pazarlık yok. Armin ile buradan çıkacağız. Ve sen adamlarını geri çekeceksin” dedi Yağız otoriter bir sesle.

“Sen çıkabilirsin Atay. Bizim Armin ile konuşacak şeylerimiz var. Öyle değil mi prenses?” diye sordu.

“Bana Atay deyip durma şerefsiz herif! On yaşındaki çocuk yok artık karşında. Pazarlık mı istiyorsun? Tamam” diyerek bana doğru döndü. Bana bakarak dişlerini sıkarken nefesimi kesecek şeyleri çoktan söylemişti.

“Baran, Armin’i alıp buradan çıkacak sen de beni alacaksın” dedikten sonra derin bir nefes aldı. “Kardeşimi çok özlemiştim zaten. Ona kavuşurum.”

11. Bölüm

Kaybetme Korkusu

Bazen bazı olaylar karşısında nefesinizin kesildiğini hissedersiniz. Zamanın durduğunu düşünürsünüz ama aslında akrep ve yelkovan birbirini kovalamaya devam eder. Tek duran siz ve düşüncelerinizdir.

İşte, Yağız'ın ağzından çıkan o sözlerle aynen ben de bu duruma düştüm. Baran bir şeyler söylüyordu ama ben algılayamıyordum. Tanıdık bir his beni kendine doğru çekerken gözyaşlarım da gözlerime hücum ediyordu. Yağız karşımda durmuş, gözlerini üzerime dikmişti.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı Baran içindeki tüm siniri ortaya çıkaracak şekilde. "Kapatın şu telefonu."

"Sakin ol Yalçın. Sanırım burada sana söz hakkı düşmüyor. Bırak da genç âşıklar karar versin." dedi telefondaki alaycı ses. Yağız'ın sözlerinden sonra da daha mutlu olmuş gibi bir havası vardı.

"Sana o sözleri öyle bir sokacağım ki sen..."

"Cık cık cık. Çok ayıp Yalçın. Yanında bayan varken daha nazik konuş lütfen. Sen küçükken böyle değildin. Yoksa Eymen mi bozdu seni?"

"Yeter dedim!" diye bağırdı Yağız. "Önce onlar buradan çıkacaklar sonra sen de beni alacaksın." dediğinde gözyaşlarımı tutamadım.

"Yağız..." diye mırıldandım acıyla. Sesim o kadar az çıkmıştı ki duyduğundan bile emin değildim. "Yapma lütfen."

“Abinin katili için mi ağlıyorsun Armin Soner? Eymen’in kemikleri sızlıyordur eminim ki.”

“Kapa çeneni!” diye bağırdım elimdeki telefona doğru. Ne kadar aciz bir durumdaydık ama. “Abimin katili sensin!”

“Yanındaki iki adam da en az benim kadar suçlu küçük kız. Bana bağırmadan önce kendine bir sor. Bunca sırra rağmen gözün kapalı güvenebiliyor musun onlara?” diye sordu ciddileşen ses tonuyla. Gözlerim sırayla Baran ve Yağız’da dolaşırken adamın söylediklerini düşünüyordum. İtiraf etmek istemesem de haklıydı. Benden onca saklanan şeye rağmen nasıl güvenirdim? Belki söyledikleri de doğrudu, emin olamazdım ki.

“Kapa çeneni şerefsiz herif! Beynini yıkamana izin vermeyeceğim. Anlaşma bu, işine gelirse.” dedi Yağız sinirle.

“Ah öyle mi?” diye sordu adam sinirle kahkaha atarak. “Yalan söylediğim hiçbir şey yok benim. Peki senin sakladıkların ne olacak Atay?”

“Kes sesini!” diye bağırdığımda bir adım geri çekildim. Benim sakladığım bir şey yok diyemiyordu. Ama Eymen’i öldürmüş de olamazdı. Az önce onun için *kardeşim* demişti. Bunu diyebilecek kadar çok seviyorsa yapamazdı. Ve beni kurtarmak için kendini feda edeceğini söylemişti. Bunlar da yalan olamazdı ki.

“Pekâlâ, öyle olsun.” dedi adam gülerek. Amacına ulaşmış içime şüphe tohumlarını atmıştı zaten. “Ne diyorduk Atay? Kendini feda edeceğini mi söylüyordun en son?”

“Hayır.” dedim birden. “Yağız yapma. Olmaz!”

Yağız gözlerini benden çekmeden öylece duruyordu. Ne bir şeyler söylüyor ne de ağlama diyerek bana sarılıyordu. Hissiz ve boş gözler... Sadece bunlar vardı işte.

“Hâlâ akıllanmıyorsun küçük Soner.” dediğinde onu umursamamaya Yağız’a bakmaya devam ettim.

“Olmaz.” diye mırıldandım tekrar ona doğru bir adım atarak. Yağız bana bakmaya devam ediyordu. Sanırım şimdi de zaman Yağız için donmuştu.

“Adamlarını çek.” dedi Yağız gözlerini gözlerimden ayırmadan.

“Yağız saçmalama artık. Kendini ortaya koymak ne demek?” diye bağırdı ve birkaç büyük adımda yanımıza geldi Baran. Ona sarılıp Yağız’ı ikna et diye yalvarmak istiyordum.

“Tartışmaya açık bir konu değil Baran,” dedi Yağız soğukça. “Armin’i alıp gideceksin.”

“Sen de ölüme gideceksin, öyle mi?” diye bağırdı iki eliyle birden Yağız’ı iterken. “Kapat şu telefonu!”

“Telefonu kapatırsan anlaşmayı iptal ederim Atay. İyi düşün.” dedi Harun denilen adam. Vazgeçerse diye korktuğu çok belliydi. Yağız karar vermeye çalışıyormuş gibi konuşmadan duruyordu.

“Beş dakika,” dedi Yağız suskunluğunu sonunda bozarak. “Beş dakika sonunda tekrar konuşacağız.”

“Kuralları belirleyecek konumda değilsin.” dedi Harun gergince. “Tek bir emrimle üçünüz de ölürsünüz.”

“Yapma Harun. İkimiz de beni canlı elde etmek istediğini biliyoruz. Üç yıldır tek bir hatamda beni mahvetmeyi bekleyen adamsın. Ayrıca ölsek bile rahata ereceğini mi sanıyorsun? Yetiştirdiğimiz, kurtardığımız her bir adam intikamımızı alır,” dedi Yağız duygusuz bir şekilde gülümseyerek. Yetiştirdiğimiz ve kurtardığımız her bir adam... Yağız Atay kimdi gerçekten?

“Sadece beş dakika Atay” dedi adam sinirle. “Ha bu arada küçük kızı düşün. Daha on sekiz yaşına bile girmemişken ölmesini istemeyiz.”

Yağız’ın cevap vermesine fırsat tanımadan Baran telefonu elimden alarak kapattı.

“Bu saçma düşünceyi tartışmaya bile gerek yok. Kaçmak için sadece beş dakikamız var.” dedi Baran salonun içinde volta atmaya başlayarak. “Yardım çağırabiliriz ama bizim çocukların gelmesi çok uzun sürer.”

“Baran...” diye mırıldandığında Baran onu dinlemeyerek konuşmaya devam ediyordu. Bense hiçbir şey demeden merdivenlere gidip oturdum. Baran ve Yağız da pencerelerden uzaklaşmıştı zaten. Şu

an yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde onları izlerken Yağız'ın da başka bir şey düşünmediğini anladım. Söylediği gibi kardeşine gitmeyi kabul ediyordu.

“Sen beni dinliyor musun?” diye Yağız'a seslendi Baran. Herkes oldukça gergindi.

“Sen dinle Baran.” dedi Yağız duygusuz bir sesle. “Buradan çıkacaksınız ve sen önceden düşündüğümüz planı şimdi gerçekleştireceksin. İntikam almak da yok artık. Armin'e yeni bir hayat kuracaksın. Anladın mı?”

“Serenler...” dedi Baran Yağız'ı duymamış gibi. “Hakan Bey'den yardım isteyebiliriz. Ara hemen.”

“Belki en başında aklımıza gelse işe yarardı ama şimdi olmaz Baran. Yetişemez.” dedi bana doğru dönerken. “Sadece dediklerimi yap işte.”

“Neden yapacaktım ki? Ben artık o kurtardığın Baran değilim. Neden Armin'in sorumluluğunu almak zorundayım?” dedi Baran onu ikna etmeye çalışarak. Sanki ben orda yokmuşum gibi konuşuyorlardı. Aslında biraz da haklılardı. Yok gibiydim. Hiç konuşmuyordum. Bir ölü gibiydim.

“Çünkü söz verdik Baran. Armin için canını bile verirsin biliyorum, şimdi sırf beni ikna etmek için böyle konuşuyorsun.” dedi duvara yaslanırken.

“Yapamam,” dedi Baran acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak. “Tek başıma olmaz. Onun sana ihtiyacı var.”

“Dört dakika...” diye mırıldandım soğuk sesimle. İkisi birden bana doğru döndüğünde anlamayan gözlerle bana baktıklarını gördüm. “Dört dakika kaldı yani.”

Yağız gözlerine ulaşmayacak şekilde gülerek yanıma geldi ve merdivene oturdu. Baran elleriyle saçlarını çekiyor ve hiç duymadığım küfürler ediyordu.

“Buradan çıkarız Yağız. Deneriz en azından,” dedi Yağız'a yalvarır gibi.

Yağız kafasını iki yana sallayarak “Armin varken olmaz.” dediğinde Baran cebinden telefonunu çıkardı.

“Hakan abiyi arayacağım. Sen kendinden vazgeçmiş olabilirsin ama bu sefer o piç kurusu bizden birini alamayacak.”

Baran küfür etmeye devam ederek salondan çıktığında Yağız derin bir nefes alarak elimi tuttu. Verdiği karara karşı çıkmıyordum. Kabullenmiş miydim peki? Kesinlikle hayırdı cevabım. Sadece içimden bir şey söylemek gelmiyordu. Beynimdeki harfler birleşip kelimeleri oluşturmuyordu sanki.

“Üç dakika.” diye mırıldandım Yağız’a biraz daha yaklaşıp. Beni sıcak kollarının arasına aldığı anda durmuş olan gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Kokusu beni ağlatıyordu.

“Baran ile birlikte buradan çıkacaksınız, tamam mı? Sakın korkma. Onun öyle dediğine de bakma seni çok seviyor aslında.” diyerek saçlarımla oynamaya başladı. Birazdan ölüme gidecek oydu ama beni teselli ediyordu. En azından öyle sanıyordu işte. Buna asla izin vermezdim ki. O Eymen’in katili değildi. Tüm sırları öğrenmeden değildi işte.

“Baran’ın her dediğini yap, tamam mı? Hani bana güvendiğini söylemiştin ya ben de ona güveniyorum işte. Ne yaparsa senin iyiliğin için yapacak.” diyerek beni kendinden biraz uzaklaştırıp yüzüme baktı. Yanaklarımdan aşağı süzülen yaşları silerken gülümsüyordu.

“Bir de...” dedikten sonra sustu. “Ağlama.” diye fısıldadı gülümsemeye çalışırken. O ağlama dedikçe daha fazla ağladığımı anlamamış mıydı hâlâ? Ya da en çok onun yanında ağladığımı. Eğer artık olmayacaksa zaten neden ağlayacaktım ki?

“Sen güçlüsün.” dedikten sonra dudaklarıma hafif bir öpücük bıraktı. “Çünkü sen Eymen’in kardeşi ve benim sevdiğim kızsın.”

Ağlamaya devam ederek ona sarıldığımda ondan asla vazgeçmeyeceğimi anladım. Adını koyamadığım, daha önce hissetmediğim bir şeydi bu. Daha önce bir insanın sıcaklığında erimek istemiştim ben. Sarılıp kokusunu içime çekerken ağlamak hiç bu kadar anlamlı gelmemişti mesela.

“Seni bırakacağımı mı sanıyorsun?” diye sordum kısık sesle. “Daha varlığına yeni alışmışken bir anda boşluğuna nasıl alışacağım? Eymen gibi gidecek misin?”

“Yapma.” diyerek beni kendinden ayırdı. Acı çekiyordu. Gerilen çenesi bu sefer sinirden değil acıdandı.

“Bu evi boyayacağımıza söz verdin.” dedim acı çekmesini umursamadan. Çünkü eğer tek başına ölüme gitmesini bu engelleyecekse ağlamasına bile neden olabilirdim. Yapardım.

“Şimdi kaçıyor musun? Savaşmadan pes ediyorsun.”

“Senin için.” dedi ayağa kalkarak. Benden adım adım uzaklaşıyordu.

“Ölüme gidip beni yaşatacağını düşünüyorsun.” dedim ben de ayağa kalkarken. “Bir kayıpla daha yaşayamam.”

“Baran sana destek olacak,” dedi kafasını iki yana sallayarak. En çok da kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

“Her gece Eymen dışında senin öldüğünü de göreceğim Yağız. Bunu yapma!” diye avazım çıktığı kadar bağırdığımda gözlerini açıp bana baktı. “Beraber yaşamayı deneyelim ya da beraber ölelim. Birini daha kaybetmeye dayanamam. Lütfen.”

Yağız’ı ikna etmeye çalışarak gözlerimi bile kırpmadan bakıyordum. Söylediklerimde ciddiydim. Eğer istiyorsa beraber ölebilirdik. Ama arkamda onu bırakmak olmazdı. Ne olduğunu bile anlayamadığım şekilde Eymen ardımda kalmıştı zaten. Şimdi aynısını Yağız’a da yapamazdım. Öğrenmem gereken çok sır vardı ama anlatmasını istediğim tek bir kişi de oydu.

Yağız’ın telefonu çalmaya başladığında gözyaşlarım tekrar almaya başladı. Yağız da robot gibi hareket ederek telefonu cebinden çıkardı ve hoparlöre aldı.

“Beş dakikan doldu Atay. Kararın nedir? Vedalaştın mı küçük Soner ile?” diye sordu Harun gergin bir sesle.

“Üç yıldır bitirmeye çalıştığın adam...” derken içeriye Baran girdi ve Yağız’ın sözünü kesti.

“O adamı yine bitiremiyorsun Harun.” dedi alayla. “Sana Kaya Özsoy’un selamını getirdim.”

“Ne saçmalıyorsun sen Yalçın?” diye bağırdı telefonda. Benim kulaklarımdaysa Özsoy soyadı çınılıyordu hâlâ.

“Kısıtlı zamandan dolayı tam anlamıyla nasıl bir iş olduğunu öğrenemedim ama ortak bir iş üzerindeymişsiniz. Kaya Bey geri çekilmezsen iptal olacağını bildirmemi istedi.” dedi Baran rahatlamış yüz ifadesiyle.

“Üç yıldır bitirmek için uğraştığım adam mı yoksa iş mi? Hangisini tercih edeceğimi nerden biliyorsun Yalçın?” diye sordu sinirle.

“Yaptığın işlerin parası olmazsa bir hiçsin de ondan Harun Çetin. Bunu herkes bilir. Şimdi bizi daha fazla oyalama geri çekil.” dedi Baran otoriter bir sesle. Canı fazlasıyla sıkılmıştı zaten. Bir yandan Yağız’ı ikna etmeye çalışmıştı bir yandan da çözüm yolu aramaya.

“Özsoy’dan tamamen koptuğum zaman size bunu öyle bir ödeceğim ki... Atay sen Armin’i de kendini de öldürmem için yalvaracaksın ve sen Yalçın... O tetiği müstakbel yengene de kardeşine de sen çekeceksin.” diye acımasızca konuşarak telefonu kapattı. Geri çekileceğini gösteriyordu bu. Ama rahatlamamıştım. Yaptığı tehdit... Fazla gerçekçi ve acımasızcaydı. Evet, şu an Yağız iyiydi ve bir yanim zaten onun için seviniyordu ama yavaş yavaşta her şeyin ağırlığı ve gerçekliği üstüme çökmeye başlıyordu. Zor durumda kaldığında duygu patlaması yaşayan bir insandım. Az önce Yağız’a söylediğim onca şey bu yüzden kolayca dökülmüştü dudaklarımdan. Normal zamanda olsa söyleyebilir miydim? Pek sanmıyordum. Belki de bu yüzden zorda kaldığımda ya da sıkıştığımı hissettiğimde kötü olup hayatımın en boktan gününü hatırlayıp orada kayboluyordum. Yağız’ın söylediğinin aksine kesinlikle güçsüzdüm ben. Dirayeti olmayan ve gittikçe bataklığa gömülen biriydim. Kurtulmak için tutunmam gereken sağlam bir dala ihtiyacım vardı...

Üçümüz de salonun ortasında dikilip birbirimize bakıyorduk. Baran’ın yüzünde bariz bir rahatlama ifadesi varken Yağız bana sı-

kıntılı bakışlar atıyordu. Bense... Bilemiyordum. Ne hissettiğimi bile bilmezken dışarıdan nasıl göründüğümü hiç bilemezdim.

“Birazdan çekilirler.” dedi Baran duvara doğru yürüyüp yaslanırken. “Daha fazla bekleyemeyiz. Bu adamı bitireceğiz.”

“Bunları daha sonra konuşuruz Baran,” dedi Yağız uyarıcı bir tonda. “Şu Kaya Özsoy kimmiş?”

“Sizin Ege’nin babası,” diye yanıtladı Baran bana yandan bir bakış atarak. “O ergenin işe yarayacağını tahmin edemezdik ha?”

“Teknik olarak o değil, soyadı yaradı.” dedi Yağız Ege’nin üstünlüğünü kabul etmeyerek.

“Neyse ne,” diyerek pencereye doğru yöneldi Baran. Ben hâlâ olduğum yerde dudaklarımı dişleyerek dikiliyordum. Ne olacaktı şimdi? “Uzaklaşıyorlar. Birazdan çıkarız.”

“Korumaları iptal etmek kötü bir fikirdi belki de.” dedi Yağız Baran’ın yanına giderken. “Onlara güvenemezdim ama ne bileyim böyle savunmasız kalmak da tuhaf oldu.”

“Armin’in korumaları bizim çocuklardan seçeriz sorun olmaz.” dedi rahat bir şekilde Baran. Benim hakkımda konuşup benim adıma karar veriyorlardı.

“Koruma falan istemiyorum. Onlarla mı dolaşacağım?” diye sordum hayretle. Sesim bunun dışında duygusuzdu. Eski günlerdeki gibiydi hatta. Üç ay önceki gibi...

“Dört yaşından beri attığı her adımda koruma takibinde olan biri için tuhaf bir cümle oldu.” dedi Baran gülerek. Eski neşesi tamamen yerine gelmese de on dakika öncesiyle kıyaslanamayacak bir rahatlığı vardı.

“Ne saçmalıyorsun?”

“Diyorum ki, uzaktan takip eden korumaların vardı ama ruhun duymadı. Yıllarca,” dedi üstüne basa basa. “Baban sana bir şey olacak diye korktuğu için takip ettiriyordu.”

“Hayır.” diye mırıldandım şaşkınlıkla. Bu garipti. “Neden...”

“Şimdi sırası değil Armin. Daha sonra konuşuruz bunları.” dedi Yağız kapıyı açıp etrafa bakmadan önce.

“Ne zaman sırası peki? Az önce ölüyorduk neredeyse. O nefret ettiğin Özsoy soyadı olmasaydı şimdiye mahvolmuştuk.” dedim içimdeki tüm kini, öfkeyi kusarak. Yine de yeterli değildi. Yeni öğrendiğim ve önceden biriktirdiğim onca şey bu kadarla geçmezdi. Daha başındaydık. Kendi hayatımın başrolünü çalan çok insan olmuştu hayatımda. Ben bilmeden yapmıştı hepsi. Kuralları koyup oyunlar oynamışlardı.

“Öyle mi?” diye bağırdı Yağız kapıyı geri kapatarak. “Tamam, şimdi konuşalım. Önce sen başlamak ister misin? Ege’nin ve soyadının ne kadar mükemmel olduğunu falan söylersin belki! Ya da benim ne kadar işe yaramaz olduğumu, seni tehlikeli durumların içine sokup hayatını mahvettiğimi. Dur bir dakika hepsinin sonunda senin için ölmeyi seçtim ama bunun bir değeri yok yine de, değil mi?”

“Benim için ölmeni ben istemedim.” diye sesimi yükselttim. Benim için yaşasa yeterdi. Yanımda olsa, sakladığı her şeyi bana anlatsa. Bunları hepsi yeterdi işte.

“Pardon. Bir dahakine fikrini sorarım.”

“İkiniz de saçmalıyorsunuz. Kesin şu kavgayı.” diyerek kapıyı tekrar açtı Baran. “Bir an önce gidelim şuradan.”

Bir şey söylemeden kapıdan çıkarken Yağız’a kısa bir bakış attım. Başını tavana doğru kaldırmış derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışıyordu. Eğer bana bu kadar sert çıkmasaydı ben de devam ettirmez susardım. Sonuçta az önce tam anlamıyla ölümden dönmüştü. Biraz olsun çenemi kapatabilirdim. Ama sanki tek suçlu benmişim ve onca şeyi ben saklıyormuşum gibi bana bağırmıştı.

Üçümüz de bir şey söylemeden arabaya doğru ilerlerken Baran beni kolumdan tutarak durdurdu. Yağız kısaca neden durduğumuza baktı ve sonra da bir şey söylemeden arabaya bindi. Sanırım sorgusuz sualsiz beni emanet edeceği ve neden diye sormayacağı tek kişi Baran’dı.

“Armin ben... Yani içeride dediğim şu sorumluluğunu alamam falan lafları tamamen Yağız’ı ikna etmek içindi. Şimdi Yağız’a bir şey

olsa ömür boyu yanımdan ayırmam seni. İnaniyorsun değil mi?” diye sordu gülümsemeye çalışarak.

“İnanıyorum.” diye mırıldandım başımı yere doğru eğerek. Sonuçta söz vermişlerdi değil mi? “Sadece... Neler saklıyorsunuz? Sorularımı, Yağız’a saklıyorum ama sana bir şey sorabilir miyim?”

“Eğer...”

“O kadar zor bir şey değil. Hatta sanırım cevabı da biliyorum ama emin olmak istiyorum işte.” dedim sesini alçak tutarak. Cevap çok açıktı. Sadece son defa emin olmalıydım.

“Pekâlâ, sor bakalım.” dedi derin bir nefes vererek.

“İkiniz de beni koruyacağınıza dair Eymene söz mü verdiniz?”

Baran kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

“Kısmen. Daha çok Yağız ama üçümüzün de birbirine önceden verdiği sözler olduğu için bir nevi ben de söz verdim.” dedi elini koluna doğru uzatarak.

“Tamam teşekkür ederim.” diye mırıldandım geriye doğru bir adım atarak. “Anlamıştım zaten.”

“Armin tam olarak ne için sordun bilmiyorum ama inan verdiği-miz söz olmasaydı da yanında olurduk.” dedi beni inandırmak ister gibi. Beni sevmediklerini düşündüğüm için üzüldüğümü sanıyordu. Gözlerim bu yüzden doldu. Aslında haklıydı. Beni sevmiyordu. Yalandı her şey. Birkaç gün öncesinde düşündüğüm ve acaba dediğim şeyin gerçek olduğunu öğrenmişim. Sadece aptal bir söz içindi tüm bunlar...

Baran’a bir şey demeden arka koltuğa geçip kapıyı kapattım hemen. Yağız başını direksiyona yaslamış duruyordu. Arabaya bindiğimi fark edince dikiz aynasından bana baktı.

Baran kapıyı açarak “Arkadan sizi takip ederim. Eve değil mi?” diye sordu.

“Okula gideceğim.” diye mırıldandım başımı cama doğru çevirerek. Sormam gereken bir sürü soru vardı ama zaten beni bu hâlde önemsemeyeceğini biliyordum. En iyisi uzak olup kendime gelmekti.

“Saçmalama Armin.” dedi Yağız şaşırarak. “Daha biraz önce...”

“Beni okuldan da almak ister misin? Hatta hemen evleniriz ve evimin kadını olurum.” dedim sanki çok komik bir şey söylemiş gibi gülmeye çalışarak. Baran bir şey demeden kapıyı kapatıp kendi arabasına doğru geçti.

“İyi.” diyerek arabayı çalıştırdı Yağız. Eğer geldiğimiz yoldan geri dönerse okula götüremeyeceği anlamına geliyordu ama devam ederse benim dediğim olacaktı.

Gaza basıp dümdüz gitmeye devam ederken telefonunu cebinden çıkardı. Kimi aradığını bilmiyordum.

“Alo? Mert.” dedikten sonra gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Mert adını daha önce de duyduğumu hatırlıyordum. “Yanına en iyi ve en güvendiğin bir adam daha alıp Armin’in okuluna gelmeni istiyorum. Hayır, bu sefer gizlenmeniz önemli değil, çok dikkat çekmeyin yeter.”

Yağız’a şaşkınlıkla bakarken bir şey söylememek için dilimi ısırıp, tekrar cama doğru döndüm.

“Tamam Mert, sağ ol. Görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı. İkimiz de birbirimize bir şey söylemiyorduk. Konuşulacak, tartışılacak çok şey varken üstelik. Bugün hayatımda yaşadığım en büyük korkulardan ve acılardan birini yaşamıştım belki de. Kesinlikle sıralamada ilk üçe girerdi. Birincisi ne diye düşünürsem açık ara abimin ölümüydü tabii. Diğerleri ailemin bana artık Yağız ile yaşayacağımı söylemesiydi.

“Akşam eve dönerken sana yeni telefon ve hat alırım.” dedi Yağız garip bir sesle.

Hiçbir şey söylemeyip, dışarıyı izlemeye devam ederken artık yavaş yavaş da olsa yolları ezberlediğimi fark ettim. Mesela iki üç dakika içerisinde okulun önünde olurduk. Yağız’ın aldığı ve daha oturmamadan en berbat günümüzü yaşadığımız ev, okula oldukça yakındı.

“Bir şey söyle.” diye mırıldandı Yağız.

“Diyecek bir şey yok.” dedim hiçbir duygu kırıntısı taşımayan bir tonda. “Kimse bana bir şey söylemezken neden ben konuşacak mıyım ki?”

Her şeyi anlatana kadar böyleydi. Her kelimem, her cümlem bir ima taşıyacaktı. Sonunda artık yeter diyerek pes edecek ve her şeyi anlatacaktı. Zorundaydı. Bu benim hayatımdı sonuçta.

“Şu saatten sonra daha fazla sır saklayamam zaten kimse saklayamaz ama biraz daha zaman ver Armin. Her şeyi oldubittiye getirip bir anda anlatamam.” dedi oflayarak. Sıkıntılıydı. Olması da gerekiyordu. Farkında değildi belki ama bu bilinmezlik canımı acıtıyordu. Ona şüpheyle bakmak, sarılırken güvende hissedip, ayrıldığımızda aklıma dolan onca saçma düşünce, geceleri onun katil olduğunu söyleyen Eymen... Hepsi bana ağır geliyordu.

“Birkaç gün sonra reşit olacaksın.” dedi bir şey söylemeyeceğimi anladığında. Arabayı okulun önüne çekip durdurduğunda tüm bahçenin boş olduğunu gördüm. Muhtemelen üçüncü dersteydiler. Ön koltuktaki çantama uzanıp dışarı çıkacakken Yağız’ın sözüyle durdum. “Tüm olan biteni anlattıktan sonra gitmeyeceğine emin olmak istiyorum.”

“Asla emin olamayacaksın.” dedim duygudan yoksun bir gülümsemeyle. “Benim sürekli acaba dediğim gibi sen de diyeceksin. Tabii bunun için de anlatman gerek değil mi Atay?” Kapıyı açarak dışarı çıkmak istediğimde beni tekrar durdurdu.

“İki dakika daha bekle.”

“Nedenmiş?” diye sordum sinir bozucu bir şekilde. Şimdi ne onun sıcaklığını istiyordum ne de kokusunu.

“Demin aradığım adamlar gelecek birazdan. Onları bekle.”

“Peşimde birilerinin dolanmasını istemiyorum. Hem okuldayım. Kim ne yapacak?” derken söylediğim şeyin saçmalığıyla durdum. Her zaman, her yerde o korkuyla yaşayacaktık artık. Bunu hissediyordum.

“Bugün yaşadıkların için özür dilerim.” dedi Yağız. Üzgün müydü? Belki biraz da pişmandı.

“Tüm sorularımın cevapları önüme serilmedikçe bu konu hakkında bir şey söylemeyeceğim.” dedim inat ederek. “Sorular sorma-

mın sırf merak olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Benden saklananları, nasıl bir şeye bulaştığımı öğrenmek istiyorum ben.”

“Biliyorum.” diye mırıldandı başını sallayarak. Yağız’ın arabasının hemen arkasına park eden arabayı görünce dediği adamların geldiğini anladım. “Sadece tek bir şey soracağım.”

Yüzünü bana doğru dönmeden öylece duruyordu. Vereceğim cevaba göre soracaktı anlaşılan. Ne diyecektim? Evet mi? Ben sorunca o yanıtlamıyordu ama.

“Sor ama belki de cevap alamazsın.”

“Bugün... Ne hissettin? O adama beni al dediğimde,” diyerek yüzünü bana döndü. Gri yeşil karışımı gözleri sadece benim mavi gözlerime odaklanmıştı. Sorduğu soruya aslında cevap vermeyebilirdim ya da bilmiyorum diyebilirdim. Ama şimdi ona bakarken ne hissettiğimi tekrar hatırladım. Ona her baktığımda da hatırlayacaktım. Hayatım boyunca belki de.

“Acı.” diye mırıldanarak vakit kaybetmeden arabadan indim. Tek kelime istiyorsa buydu işte. Acı. Kendinden vazgeçeceğini duyunca kalbime bir şey saplanmıştı. Sonra onun acısı geçmiş ve zamanın ağırlığı oturmuştu üzerime. Sonra o da kalkmış ve dakikaların ağırlığı gelmişti. Ve sonra Yağız’ın sesiyle tekrar bir acı... Kaybediş, vazgeçiş ve ulaşamamanın verdiği bir acıydı bu. Belki de kavuşamamanın ve eksikliğinin...

Arkamdan gelerek beni takip eden adamları yok sayıp hızla bahçeden içeri girdim. Her şeyi akışına bırakıp boş vermeye karar vererek sınıfa doğru ilerledim. Dersin ortasında sınıfa girmektense belki de kantine inmek daha mantıklıydı ama şu an normalliğe ihtiyacım vardı. Yalnız başıma kaldığım her an kafa dinlemekten çok uzak olacaktı çünkü.

Sınıfın önüne geldiğimde arkama doğru döndüm. Benden on beş, yirmi adım uzaklıkta durmuş iki tane genç adam vardı. Gözlerini bile kırpmadan bana bakıyorlardı. Yaşları belki Yağız ile aynıydı, belki de daha küçüktü. Oflayarak sınıfın kapısını çalıp içeri girdiğimde ise büyük bir şokla karşılaştım. En arka sıraya oturmuş ve açılan

kapıya boş gözlerle bakan Ege dışında sınıf bomboştu. Donuk mavi gözlerine bakarken bir an üzüldüğümü hissettim.

Çocukken, gençken hatta artık büyüüp yetişkin bir birey olduğumuzda ve belki de en önemlisi ölene kadar hep bir şeyleri ertelemeye çalışıyoruz. Haftaya diyetle başlayacağını söyleyen insanlar, seneye çok çalışacağını söyleyen öğrenciler... Sanırım hepsi, herkesin alıştığı ve her adımda gördüğü rutin olaylar ve kimselerdi. Aslında elimizde onca imkân ve zaman varken neden erteliyoruz bunu bilmiyorum. Ama büyük bir özgüvenle yargıladım o insanlar arasındaki yerim bariz bir şekilde belirgindi. Ben de sürekli bir şeyleri erteliyorum ve kendime söz verip şimdi olmaz belki daha sonra diye kendimi kandırıyordum. Bunu Yağız'da da yapmıştım. Yapıyordum da. Kötü davranacağım derken öyle bir şey oluyordu ki güvendiğim adam sıfatıyla oturuyordu kalbime. Ya da öyle bir şey söylüyordu ki inanıyordum hemen ve nefret etmeyi erteliyordum.

Şimdi de karşımda Ege vardı. Tam karşımda durmuş donuk mavi gözlerini üzerime dikmiş bana bakıyordu. Soğuk bir cazibesi vardı. Yüzüne bakınca gülümsemek yerine somurtarak onu izlemek istiyordunuz. Yüzünde sıcaklığı veren tek şey belki de gamzeleri idi.

“Daha ne kadar orada beklemeye devam edeceksin? Merak etme, insan öldürmüyorum.” dedi alayla gülümseyerek. Sesi her zamanki Ege gibi çıkıyordu. Gerçi her zamanki Ege nasıldı? Bundan da pek emin değildim. Onu fazla tanı mıyordum.

“Ah, ben dalmışım.” diyerek sırama doğru ilerledim. Oturduğu yerle aramızda sadece bir sıra vardı. “Herkes nerede?”

“Etkinlik mi ne varmış. Pek dinlemedim açıkçası.” dedi omuzlarını silkerek. “Okulun çoğu geziye gitmiş, diğerleri de kaçmış. Birkaç kişi kaldı sanırım okulda.”

Çantamı sıraya koyarak ofladım. Benim şu an o nefret ettiğim fizik dersine ihtiyacım vardı.

“Boşuna geldik yani.” diye mırıldandım.

“Ben bilerek geldim, seni bilemem.” dedi rahatça arkasına yaslanarak bana bakarken. “Evde kalmak hiçbir zaman ilk tercihim olmadı.”

“Ders olsaydı keşke.” dedim ben de sıkıntıyla ayakta dikilirken. Sırtımı dönerek otursam ayıp etmiş olurdu ona doğru otursam sanki konuşmak istiyormuş gibi olurdu. Aslında bir şeyleri konuşmak, çözmek gerekiyordu ama ilk adımı ben atamazdım. En azından bir şeyleri ima etmesi ya da kırgınlığını belli etmesi gerekiyordu. Şu an gördüğüm kadarıyla Ege’de böyle bir şey yoktu.

“Ders isteyen tek öğrencisin sanırım. Ders yok diyorum dediğin şeye bak.” dedi dalga geçerek. Yaşadıklarımı nereden bilecekti ki?

“Evet haklısında ne bileyim.” diyerek sırama yan bir şekilde oturdum. Yapabileceğim tek şey buydu şu an.

“Etkinlikten senin niye haberin yoktu? Bursa’dan dönmemiş miydin?” diye sordu merakla. Sesinde ufacık bir ima bulsam özür dilemeye başlayacaktım ama soğuk sesiyle duygudan yoksun bir şekilde sormuştu.

“Evet ama... Şey, Yağız hastaydı biraz ve onunla ilgilendim.” diye mırıldandım. Aslında onu ilgilendirmezdi ama açıklama yapmak istemiştim.

“Ah anladım.” dedi gülümseyerek. “Sanırım sabah da ayrılmak zor oldu.”

“Efendim?” diye sordum şaşırarak. İma ettiği şey... Ben mi yanlış yorumluyordum acaba?

“Yağız’dan diyorum, sabah ayrılmak zor oldu galiba, baksana bayağı geç geldin.”

“Saçmalama Ege.” diye sesimi yükselttim. Öyle bile olsa benimle nasıl konuştuğuna dikkat etmesi gerekiyordu. “Biz... Biz Yağız’la birlikte değiliz.”

Değildik işte. Sarılıp uyumuştum, kokusunu sevmiştim ama değildik. Ben ağlarken üzüldüğünü düşünmüştüm. En çok beni sahip lenmesi, bu kadar koruması iyi gelmişti ama yalandı. Her şey aptal bir söz içindi. Zaten sadece iki gün sonra reşit olacaktım ve böylece

yanında kalmam için hiçbir neden kalmayacaktı. Zorla tutamazdı beni, üzerimde hiçbir söz hakkı yoktu. Ne babamdı ne ağabeyim ne de kocam.

“Affedersin.” diye mırıldandı gözlerini karşıdaki duvara dikerek. “Dışarıdan pek öyle görünmüyorsunuz da. Özellikle o gece çağırınca ben de...”

“Özür dilerim.” dedim hemen sözünü keserek. “Sadece korkmuştum. Ne yapacağımı şaşırdım ve bir an yanımda olmasını istedim. Özür dilerim Ege. Eğer kendini kötü hissettiysen...”

“Elbette hissettim Armin!” diye bağırdı ayağa kalkarak. “Yağız’ı aradım dediğinde o gelmeden seni oradan götürmek istedim. Neden onu aradın Armin?”

“Dediğim gibi...”

“Hayır! Aptal yalanları duymak istemiyorum. Bana güvenmedin mi? Yağız daha mı iyi, daha mı değerli?” diye sordu karşıma geçerek. Oturduğum için ve yüzüne doğru bakamadığım için öfkeyle kısılan donuk mavi gözlerini görmüyordum ama hissedebiliyordum. Çok sinirliydi. “Neden şans vermiyorsun?”

“Ne şansı?” dedim kısık sesle.

“Bir dakika.” diyerek başını ellerinin arasına alarak sakinleşmeye çalıştı. “Bak sadece soruma cevap ver tamam mı? Buna ihtiyacım var.”

Tamam anlamında başımı sallayarak sorusunu bekledim. Yine o aptal sırlardan bahsetmeyeceğini umuyordum.

“O gün neden gelmedin ya da ertesi gece neden gittin ona? Bana güvenmiyor musun?” diye sordu gözlerimin içine bakarak. Umursamaz Ege gibi değildi. Aksine vereceğim cevap onun için çok önemliymiş gibi duruyordu. Onu kandırabilirdim. Elbette güveniyorum Ege diyebilirdim ama içimden onu kandırmak gelmedi. Onu tanıdığım zamandan beri böyleydi üstelik.

“Bir şey söyle.” dedi gergince. Benden güveniyorum cevabını bekliyordu. İnsanlar hep böyleydi işte. Sorular sorar ama istedikleri cevapları duymak isterlerdi.

“Doğruyu mu istiyorsun?” diye sordum ben de gözlerinin içine bakarak.

“Evet.” dedi kararlı bir sesle.

“Seninle paylaştığım şeyler bile o kadar azken nasıl güvenirim? Sen bana güveniyor musun ki?”

Ve evet. Ben de o insanlardandım işte. Sorduğum bu aptal sorunun bir tane cevabı olsun istiyordum.

“Güveniyorum. Güvenmemek için bir sebebim yok ki. Bana bir şey yapmadın. Yalan söylememek için sustun üstelik. Böyle bir insana nasıl güvenmem? Etrafa attığın o *ben güçlüyüm* bakışları bile o kadar çekingen ki...”

“Ege...” derken beni dinlemedi bile.

“Bir şeyler paylaşmak istiyorum. İşte istediğim şans buydu. Neden güvenilmez bir insanmışım gibi beni hayatından soyutluyorsun? Seni yıkan o sırları öğrenmek istiyorum ben. Yardımcı olmak istiyorum. Yağız kim ve neden yanındasın merak ediyorum. Seni ağlatan ve daha ilk tanıştığımızda o partide neden öyle kötü olduğunu öğrenmek istiyorum. Çok görme bana bunları.”

“Yapamam.” dedim bir kez daha ama sesim titriyordu. Her şeyi anlatsam ve ona sarılıp tüm bunlar geçecek mi diye sorsam rahatlamaz mıydım? Yanımda bana destek olacak biri bana iyi gelmez miydi? “Hem sana nasıl güveneceğim ki? Tanımıyorum bile doğru düzgün.”

“Tanı! Tanıtayım kendimi sana. Ben de seni tanıyayım. İzin ver sadece.” dedi beklentiyle gözlerimin içine bakarak. “Hemen şimdi, bugün başlayalım. İstemez misin?”

İster miydim? Açıkçası belli bir cevabım yoktu. Ege'nin hayatımda şu anki yeri olsa da olur olmasa da olur tarzındaydı. Aslında herkesin yeri benim için öyleydi. Sevgi dolu küçük bir kızıdan bu duruma nasıl gelmiştim bilmiyordum ama şimdi böyleydim işte. Ege'nin istediklerini de yapamazdım sanırım ama denemekten ne zarar gelirdi ki?

“Nasıl olacak?” diye sordum titreyen sesimle. Sesimin titremesine rağmen ağlamıyordum. İnsanların yüzüne gülmeyi ya da gülmem bile ben hiçbir şeyi takmam imajı çizmeyi oldukça iyi beceriyordum. Beni ağlatan bir tek kişi vardı ve bir daha o da ağlatamayacaktı.

“İstiyor musun yani?” diye sordu şaşırarak. Gülmekle gülmemek arasında kalmış dudakları donuk mavi gözleriyle oldukça uyumluydu. Kusursuz olmamakla birlikte bir bütündü Ege. Solgun beyaz teni giderse donuk mavi gözleri eğreti dururdu mesela. Ya da keskin bakışları yumuşamaya kalkarsa cazibesini kaybederdi. Soğuktu o. Gözümde öyleydi işte. İnsanın içini ısıtacak bir ifadesi ya da kişiliği yoktu. Engeller vardı sanki aramızda. Tabii bu engellerin ne olduğu da oldukça açıktı. Benim hayatım ve onun hayatı... İki sorunlu insan birbirine ağır gelmez miydi peki?

“Sanırım.” dedim derin bir nefes vererek. Her şeye rağmen onu tanımak istiyordum. Garip bir şekilde kendine çekiyordu beni.

“Hadi çıkalım o zaman.” derken gülererek beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

“Nereye?”

“Eee bu boş sınıfta mı oturacağız? Gezelim işte. Eğleneceğine söz veriyorum,” dedi beni kapıya doğru çekiştirerek.

“Ege, olmaz.” diyerek kolumu çektiğimde şaşkınlıkla bana bakıyordu. Kapıdaki korumaları daha görmemişti tabii.

“Neden?”

“Şeyden...” diye saçmaladığımda kolumu çekerek yürümeye devam etti.

“Hadi ama çok eğleneceğiz.” dediğinde tamam diye mırıldandım. Elindeki çantamı alıp omuzuma astığımda Yağız’ın tepkisini düşünüyordum. Korumalar mutlaka ona haber verecekti. Aslında karışma gibi bir hakkı bile yoktu ama yine de içim rahat değildi işte. Ne zaman bu kadar önemser olmuştum bilmiyorum.

Ege ile kapıdan çıkıp yürümeye başladığımızda koridorun başındaki iki koruma bize doğru döndü. Önce bana baktılar ve daha sonra Ege’nin kolumu tutan ellerini görüp kaşlarını çattılar. Robot gibiy-

diler. İçlerinden bir tanesi yanımıza yaklaşarak karşımızda durdu. Hiçbir şeyden haberi olmayan Ege ise boş gözlerle adama bakıyordu.

“Pardon geçebilir miyiz?” dedi sert bir sesle. Karşımızdaki uzun boylu ve kahverengi gözlü genç adamsa Ege’yi duymamış gibiydi.

“Bir sorun mu var Armin Hanım?” diyerek bana bakmaya başladı. Kolumu Ege’nin elinden kurtarıp gülümsemeye çalıştım.

“Hayır. Ders yokmuş da biz de dışarı çıkıyoruz.”

“Sizi eve bırakalım o zaman,” diyerek eliyle geçmemi işaret etti.

“Eve gitmiyor.” dedi Ege lafa atlayarak. Adını bilmediğim korumayla arasında o kadar da boy farkı yoktu ama yine de ne olursa olsun aradaki birkaç yaş kendini fark ettiriyordu.

“Öyle mi Armin Hanım?” diyerek tekrar bana döndüğünde sıkıntıyla ofladım.

“Şey... Biraz gezeceğiz. Siz gidin.” dedim. Söylediğim şeye kendim bile inanmıyordum aslında.

“Yağız abiyi arayalım önce.” diyerek cebindeki telefonu çıkardı. “Onun izni olmadan gitmenize izin veremem.”

“Oldu olacak eve kilitleyin.” dedi Ege sinirle. “Ne bu böyle?”

“Seni ilgilendiren bir şey yok.” diyerek telefonu kulağına götürdü. Ege sinirle ona doğru bir adım atarken kolundan tutarak onu durdurdum.

“Tamam vazgeçtim, siz de gelin. Yağız’ı aramaya gerek yok.” dedim ikna olmasını umarak. Gittiğim her yeri bilmesine ne gerek vardı ki?

“Her türlü arayacağım Armin Hanım, çenenizi yormayın.” dedi. Yağız’ın telefonunu açmasını bekliyordu şimdi.

“Bu saçmalık ne Armin? Bir de başına adam mı dikti?” diye sordu sinirle. Olayları bilmiyordu ki. Bundan hoşlanmasam da benim güvenliğim için yapıyordu işte.

Oflayarak sıkıntıyla telefon konuşmasının bitmesini bekliyordum. Bizden biraz uzaklaştığı ve kısık sesle konuştuğu için hiçbir şey duyulmuyordu.

“Yağız abi konuşmak istiyor.” diyerek bana uzattı telefonu. Ege’ye kısa bir bakış atarak telefonu elime aldım. Ege’den uzaklaşarak kulağıma götürdüm telefonu. Sıkıntılı bakışlarla beni izlemeye devam ediyordu ama. Telefon kulağımda öylece beklerken alo deme gücünü bulamıyordum kendimde.

“Bu salak Mert telefonu veremedi hâlâ.” diye söylenen Yağız’ın sesini duydum. Sanırım yalnız değildi.

“Bekle işte oğlum, kıza da yüklenme. Ayrıca şu an Özsoy’un yanında bizim yanımızda olduğundan daha güvende, unutma.” diyen Baran’ın sesini duydum. İkisi de sinirle bağırarak konuşuyordu.

“Alo?” dediğimde Yağız hiç vakit kaybetmeden bağırmaya başladı.

“Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun? Bir de korumalara gidin demişsin. Sabah olanları çabuk unuttun galiba.”

“Ben bir şeyi unutmadım tamam mı? Her şeyi çok net hatırlıyorum.” dedim inatla. “Sürekli yanında olmamı mı tercih edersin? Beni bu bataklığa sen sürüklemişken...”

“Armin!” diye bağırdı uyaran bir sesle. “İleri gitme, sana bir şey olsa...”

“Eee?” dedim sesimdeki merak tınısını yok etmeye çalışarak.

Derin bir nefes alarak “Sakin ama sakın geç kalmayacaksın ve korumaların yanından asla ayrılmayacaksın.” dedi.

“Tamam.” diye mırıldandım suratımı asarak. Verdiği emirlere uymak canımı sıkıyordu.

“Armin?”

“Efendim?” dedim dişlerimi sıkarak.

“Tamam, yok bir şey. Dikkatli ol.” diyerek telefonu kapattı. Bu yaptığı film izlerken en heyecanlı yerde elektriğin kesilmesi ya da dizide ki âşık çiftler öpüşecekken kapının çalması gibi bir şeydi.

“Tamam, gidebiliriz ama onlar da geliyor Ege. Rahatsız olursan gitmeyelim.” dedim sıkıntıyla. Bir çocuk gibi gözetmenler eşliğinde gezecektim. Gerçi ben bunu dört yaşından beri yapıyormuşum değil mi?

“Saçmalama Armin. Sadece seni bu kadar kısıtlamalarını sevmedim. Neden izin veriyorsun buna?” diye sordu elleriyle kollarını tutarak. Gözlerim ister istemez birkaç adım ilerideki korumalara kaymıştı. Acaba tüm olan biteni, gördüklerini Yağız’a anlatacaklar mıydı? Ege ile samimiydi deseler canı yanar mıydı peki? Ah! Ne kadar da saftım. Aslında saf bile değil, aptaldım.

“Ben...”

“Her neyse tamam, boş ver. Eğlenmeye bakalım biz.” diyerek gülmüsedti. İyiydi. Birçok kızın hayallerindeki gibi biriydi Ege. Yakışıklı ve popüler kolej öğrencisiydi. Tasasız bir hayatım ve Yağız gibi bir belam olmasaydı benim de hayallerimdeki kişi olabilirdi belki.

Birlikte okuldan çıkarken korumalar da biraz arkamızdan bizi takip ediyorlardı. Konuştuğum kişinin Mert olduğunu Yağız sayesinde öğrenmiştim ama diğerinin adı neydi bilmiyordum hâlâ. Gerçi umurumda da değildi.

“Kahvaltı yapalım mı önce?” diye sordu Ege okulun önündeki motosiklete doğru yürürken.

“Olur.” diye mırıldandıktan sonra Ege’nin elime tutuşturduğu kaska bakakaldım. Motosiklet onun muydu yani? “Bununla mı gideceğiz?”

“Ne o? Korktun mu yoksa?” diye sordu alayla gülerek.

“Hah!” dedim sırtarak. “Ben ve korkmak ha? Alakası yok!”

Ege’nin eğlenen bakışları altında yedek kaskı başıma geçirirken, korumaların da arabaya bindiğini gördüm.

İkimiz de kaskı taktıktan sonra motosiklete binerken Ege beni durdurup kaskını çıkardı.

“Onları atlatmaya ne dersin?” diye sordu muzip bir sesle.

“Nasıl yani?”

“Peşimizden gelecekler ama eğer kabul edersen onları çok rahat bir şekilde atlatabilirim. Ne dersin?” diye sordu. Beklentiyle bana bakıyordu. Korumaların benim güvenliğim için olduğunu biliyordum ama zaten Ege’nin yanıdaydım, değil mi? Sonuçta Baran’ın da dedi-

ği gibi o bir Özsoy'du ve belki de en çok onun yanında güvendeydim. Hem Yağız'ı çıldırtma fikri de hoş görünüyordu.

“Tamam. Deneyelim.” dedim gülerek. Kendi yaşımda biriyle ve dertsiz bir lise öğrencisi gibi davranmak iyi geliyordu. Ailesini atlatmaya çalışan ergenler gibiydik. İkimiz de bindiğimizde Ege tekrar kaskını taktı ve gaza bastı. Arkamızdaki araba da aynı anda hareket etmişti.

İlk başta normal bir hızda ilerlerken kollarımı Ege'nin beline dolama ihtiyacımı hissetmemiştim ama arabayı atlatmaya çalışırken öyle hızlanmıştı ki ona tutunmasam düşebilirdim. Sıkıcı kollarımı beline doladığımda biraz daha gaza bastı. Dikkatlice arkama doğru döndüğümde arabanın da hızlandığını görmüştüm. Aramızdaki mesafe bir türlü açılmıyordu. Sonunda caddede oluşan trafikle arabalar durmak zorunda kalmıştı ama Ege aralarından geçerek yola devam etti. Sonunda atlatabilmiştik. Ege değişik yollara saparken biraz olsun hızı azaltmıştı ve ben de sıkıca sarıldığım belindeki kollarımı gevşettim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama çok net bildiğim bir şey vardı: Yağız bizi bulduğu yerde öldürecekti!

Ege sonunda motosikleti durdurduğunda çevreme bakınarak indim. Bahçeli ve çok güzel bir kafeye getirmişti beni.

“Burayı ben çok severim. Sahibi de annemin bir arkadaşı. Küçüklüğümüzde bile Nehir ile hep gelirdik.” dedi gülümseyerek.

“Peki Buğra?” diye sordum. Vereceği cevabı merakla bekliyordum ve bugün kesinlikle Buğra konusunu açacaktım. Aslında benim sırlarım hakkında soru sormasını, merak etmesini istemiyordum ama olay ona döndüğü zaman tüm hayatını da öğrenmek istiyordum. Bu garipti işte.

“O da gelirdi.” dedi kısık sesle. Gözlerindeki özlem görmeye değdi. Buğra'da da vardı aynısı. İkisi *hâlâ* kardeştiler. “Hadi geçelim artık.”

Birlikte kafeye geçtiğimizde havanın biraz serin olmasından dolayı içeride oturduk. Garson hemen gelip siparişlerimizi aldı. Ben bu sıcak kafeyi incelerken Ege de bana bakıyordu.

“Ne var, niye öyle bakıyorsun?” dedim gülerek. O da gülümsüyordu.

“Bilmem, sadece iyi geldi böyle olmak.”

“Nasıl yani?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Bu çocuğun söylediği şeyleri bir kerede anlayamıyordum.

“Yani normallik.” dedi gülerek. “İkimizin arasındaki normallik güzel geldi. Hayatımda yerin olsun istiyorum sanırım.”

Söylediği şeylere şaşırarak gülümserken siparişlerimizi getiren garson beni büyük bir yükten kurtardı. Ne söyleyebilirdim ki sonuçta Ege’ye? İyiydik. Dediği gibi normallik güzeldi. Kendi karmaşık hayatımdan biraz olsun uzaklaşmak da iyi geliyordu üstelik.

“Çay içmek istemediğine emin misin? Çok güzel yapıyorlar.” dedi Ege çayından bir yudum alarak.

“Evet eminim. Pek sevmem de.” diyerek tabağındaki kahvaltılıklerle oynamaya başladım. Canım hiçbir şey istemiyordu aslında. Sabah yaşadıklarım yeterince iştahımı kapatmıştı zaten.

“Neden yemiyorsun?” diye sordu Ege mavi gözlerini merakla bana çevirerek.

“Canım istemiyor.” diye mırıldandım.

“Tamam ısrar etmiyorum, sen bilirsin.” diye gülümseyerek yemeğe devam etti. Şu an karşımda Yağız olsa “Neden yemiyorsun? Ne istiyorsun Armin?” diye sorar dururdu. Ege bana saygı duyuyordu. Dahası beni çocuk olarak görmüyordu. Bu iyiydi. Eve, kesinlikle çok çok iyiydi.

“Nereye gidelim?” diye sordu Ege arkasına doğru yaslanarak. “Sinemaya falan gitmek ister misin?”

“Bilmem olabilir.” dedim elime su dolu bardağı alırken. Sinema fikri oldukça sıkıcı geliyordu aslında.

“Hadi kalkalım o zaman.” dedikten sonra hesabı halletti. Birlikte kafeden çıkıp motosiklete doğru ilerlediğimizde içimdeki sıkıntı daha da büyüdü.

“Ege!” diye seslenerek durdurdum. “Yağız beni bulduğu yerde öldürecek. Eve dönmeliyim belki de.”

“Armin!” diye sesini yükselterek tam karşımda durdu. “Neden senin adına karar vermesine izin veriyorsun? Yetişkin sayılabilecek yaştasın ve...”

“Bak, anlamadığın ve bilmediğin şeyler var tamam mı? Yoksa ben de meraklı değilim böyle yaşamaya.” dedim sinirle. Bilmeden etmeden beni yargılaması sinirimi bozuyordu.

“Anlat. Anlatırsan bilirim.”

“Anlatamam ki,” dedim kısık bir sesle. Yaşadığım onca şeyi birine anlatacak olmak kanımı donduruyordu resmen. Bazı insanlar anlattıkça rahatlardı. Konuştukça dertlerinin azaldığını söylerlerdi ama benim için öyle değildi işte. Daha önce denememiştim ama birinin karşısına geçip de Eymen’in ölümünü, Yağız ile olan hayatımı anlatamazdım. “Üsteleme. Hem ben de senin hayatını bilmiyorum unuttun mu?”

“Ben... Ben sana anlatabilirim.” dedi daha çok kendine söylüyor-muş gibi de bir hali vardı. “Merak ediyor musun hayatımı?”

“Karşılığında da benim hayatımı mı öğrenmek isteyeceksin?” diye sordum duygusuz bir şekilde gülerek. Tanıdığım birçok kişiden daha yakın hissediyordum onu kendime ama yine de tam anlamıyla tüm savunma kalkanımı indiremezdim. Bu kadar erken olmazdı. Olmazdı değil mi?

“Hayır.” dedi Ege gözlerini yere doğru çevirerek. “Sadece istersen anlatırım işte. Gerisi sana kalmış.”

“İsterim.” diye mırıldandım. Sesimi duyduktan sonra gözlerini bana çevirdi. Aramızda bir adım bile mesafe yoktu. Boyu benden daha uzun olduğu için başım anca boyun hizasına geliyordu. Elini yavaşça uzatarak elimi tuttu. Geri çekerim diye tedirgin olduğu bel-liydi ama geri çekmeyi düşünsem de yapmadım. İçimde anlamlandı-ramadığım bir merak vardı.

“Nereye gitmek istersin?” diye sordu hızla nefes alıp verirken.

“Ben... İstanbul’u çok bilmiyorum.”

“Tamam o zaman.” diye mırıldanarak beni yürümem için çekti. Hâlâ elimi tutuyordu. Tam motora binecekken telefonu çaldı.

“Efendim prenses?” dedi normal bir şekilde. Sanırım arayan Nehir’di ya da belki de sevgilisiydi. “Evet yanımda neden ki?”

Ege endişeli bir şekilde bana bakarak kısık seste bir küfür savurdu.

“Tamam Nehir, anladım. Saçmalamayı kesin ya. Çocuk mu bu kız?” dedikten sonra sinirle telefonu kapattı

“Ne oluyor Ege?” diye sordum telaşlanarak.

“Yağız Bey her yeri birbirine katmış, seni arıyormuş.” dedi sinir ve alayla karışık bir ses tonuyla.

“Ah!” dedim gergince. “Gitsek iyi olur o zaman.”

“Armin hayır.” dedi Ege karşıma dikilerek. Ben hala motosikletin üzerinde oturmuş ona bakıyordum. Gergindim. “Onun her dediğini yapmaktan bıkmadın mı? Hem yanlış olan ne var ki? Sadece...”

“Benim için yapıyor Ege.” dedim sözünü keserek. “Ölmemem ve zarar görmemem için.”

“Bu da ne demek?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Ne ölümünde bahsediyorsun?”

“Sırlar...” dedim gülerek. “Anlatmayacağımı söylemiştim.”

Gözlerini kapatıp “Lanet olsun” diye bağırdıktan sonra donuk mavi gözlerini tekrar bana çevirdi.

“Ne işler dönüyor bilmiyorum ama seni ben de korurum. Bana inanıyor musun?” diye sordu yalvaran bir ses tonunda.

Söylediğim şeyden sonra çok pişman olacağımı biliyordum. Hatta Yağız’ın beni mahvedeceğini de. Ama işte bir şeyler engel oluyordu ve Ege ile kalıp bu basit isteğini gerçekleştirmek daha doğru geliyordu.

“İstanbul’u bilmiyorum.” diye mırıldandım. Bakışları tekrar beni bulduğunda gülümsemeye çalışarak devam ettim. “Hayatını dinlerken huzurlu ve güzel bir yerde olmak istiyorum.”

Rahatlamış gibi gözlerini kapatarak gülümsemesi ise benim de içimde bir yerlere dokunmuştu. İsteddiği bu ufacık şeyi yapmazsam çok üzülürdüm. Hem benim de yararına olacaktı zaten. Sırlarını öğrenecektim.

Tek sorun Yağız’dı işte. Ne hâlde olduğunu bilmesem de tahmin edebiliyordum. Tüm İstanbul’u karış karış aratmaya başlamıştı bile emindim.

12. Bölüm

Hatalar, Pişmanlıklar

Ben Ege. Hayatımda pişman olacağım çok şey yaptım. Hatta bunların birçoğu bilerekti. Mesela ileride önüme çıkacağını bile bile uyuşturucuya başlamış ve kardeşimin kalbini kıracağımı bile bile sevgilisiyle birlikte olmuştum. Yaptığı hiçbir şey düzgün olmayan ve kimsenin değerini bilemeyen bir serseriydim işte ben. Kendimle ya da hayatımla asla övünmüyordum. Bir kere övüneceğim bir şey yoktu ki. Şu siktiğimin hayatında yolunda giden hiçbir şey yoktu. Şimdi ise tutunacak bir dal vardı yanımda. Bana iyi gelecek, sevebileceğim biri... Kırılıyordu aslında. Güçlü ve umursamaz imajının altında narin bir yapısı vardı. Zaman zaman o iri, mavi gözleri dolsa da asla kendini bırakıp ağlamıyordu. İşte en çok bu yüzden hayatını öğrenmek istiyordum. Bana sarılıp ağlasın ve onu üzenlerden beraber hesap soralım istiyordum. Ama sanırım imkânsızdı. Bana bir adım atmasını sağlasam bile, sonra pişman olup iki adım uzaklaşıyordu. Kabuğunu kırmak o kadar zordu ki... Neler yaşadığını ve onu neyin bu kadar mahvettiğini bilmiyordum ama bildiğim ve istediğim tek bir şey vardı. Bana güvenmesini ve kötü bir şey olduğunda kollarımın arasına sığınmasını istiyordum. Yaptığım tüm hataları, çektiğim tüm çileleri onunla unutabilirmişim gibi geliyor. Açılan yaralarımın merhem olurmuş gibi...

Motorsikleti bir yere çektikten sonra beraber sahilde yürümeye başladık. İkimizde bir şey söylemeden denizin gürültüsünü dinliyorduk. Söze başlaması gereken kişi bendim ama nasıl konuya gireceği-

mi de bilmiyordum. Kimseye anlatmamıştım ki daha önce. Bilenler benimle birlikte yaşamıştı. Zaten kaç kişi biliyordu ki en fazla? Buğra, Nehir ve ailem. Armin'i de onların arasına almak istiyordum şimdi.

“Şuraya oturalım mı?” diyerek elimle bankı gösterdim. Boş gözlerle başını sallayarak banka doğru yürümeye başladı. Tedirgindi. Nedenini anlayamıyordum. Yağız'dan korkuyorsa elimden gelen her şeyi yapar, zarar görmemesini sağlardım. Hatta kabul etse onu saklardım bile.

Birlikte banka oturduktan sonra derin bir nefes aldım. Artık başlamak gerekiyordu.

“Ben nerden başlasam bilmiyorum Armin. Sana bunları neden anlatmak istiyorum onu bile bilmiyorum.” dedikten sonra soluma doğru dönerek yüzüne baktım. Başını yere doğru eğmiş, sessizce beni dinliyordu. Yüzümde aptal bir gülümsemeye neden olan savunmasız bir melekti. “Böyle üzgün olmandan nefret ediyorum.”

“Ben... Ben üzgün değilim.” diye mırıldandı. “Hem buraya senin hakkında konuşmak için geldik, unutma.”

“Tamam tamam unutmadım.” diyerek gülümsedim. “Sadece duyduklarından sonra benden nefret etmeni istemiyorum. Bunun sözünü verebilir misin?”

“Sandığın kadar masum biri değilim Ege.” dedi mavi gözlerini denize doğru çevirerek. “Nelerle karşılaştığımı bilmiyorsun. Anlatacağın birkaç kötü şeyden etkilenmem.”

“Kimse sana ne kadar temiz ve mükemmel olduğunu söylemedi mi?” diye sordum ciddiyetle. Düşüncelerimde ufacık bile alay yoktu. Boktan hayatımı tepetaklak çevirip güzelleştirecek biri gibi duruyordu.

“Her neyse.” diyerek elleriyle oynamaya başladı. Gerçek de olsa yalanda olsa iltifatlar onun için anlamsızdı sanırım.

“Pekâlâ.” dedikten sonra nereden başlayacağımı düşündüm. “Sanırım Buğra ve Nehir'den başlasam daha doğru olur. Yani sen bizim o samimi arkadaşlığımızı göremedin tabii ama önceden böyle değildik. Çocukluğumuz beraber geçti bizim. Her yeni şeyi birlikte öğrendik. Hatta Nehir bizden bir yaş küçüktü ona bir de abilik yaptık.”

Konuşmama kısa bir ara verirken Armine doğru döndüm. Deminki ilgisiz hâlimden eser kalmamıştı. Armine anlatacaklarımı düşünürken onları çok özlediğimi fark ettim. Nehir yanımdaydı belki ama artık Buğra ile kavga ettiği zaman bana sığınmıyordu ya da benimle kavga ettiği zaman Buğra'ya... O şımarık kız bizim kavgamız yüzünden büyümüştü.

“Onları özlüyorsun.” dedi gülümseyerek. Bir şey söylemeden başımı aşağı yukarı salladım. Çok özlüyordum.

“Neyse işte... Öyle çok iyiydik biz. Ailelerimize bile haber vermeden birbirimizde kalırdık. Onlar da bilirdi zaten, akşam evde yoksak mutlaka birinin evinde olurduk. Bu iki sene öncesine kadar hep böyle gitti. Sonra ben her şeyi bok ettim Armin.” dedikten sonra yutkunarak sustum. Ama dönüp ona bakmaya cesaretim yoktu. “Ben sırf ailemin vârisimiz olsun diye sahip oldukları bir çocuğum. Sevgi gösterebileceğim bir kardeşim yok ya da beni koruyup kollayacak bir abla ya da abi. Nehir ve Buğra için de böyle. Onlar da tek çocuk ve biz birbirimizle tattık kardeş sevgisini. Hem öyle bir sevgi ki... Bir keresinde Buğra benim yüzümden bisikletten düşmüştü ve çocukluk işte hemen ağlayıp annesine doğru koşmuştu. Dizi çok kanıyordu ve sürekli acıdığından bahsediyordu. İçim öyle yandı ve öyle acı çektim ki o an yemin etmişim ben. Bir daha kardeşime asla zarar vermeyeceğim diye. Ama sonra ne oldu biliyor musun? Ben büyüdüm. Kirlendim. Çevreme zarar verdim. Elimde uyuşturucu haplar, iğneler... Ne zaman başladım nasıl başladım? O kadar ani oldu ki şu an bunu ben bile kestiremiyorum.” dedim dürüstçe. “Şu kötü arkadaş vakalarından biriyim işte. Bir ortama girdim ve yemediği bok kalmayan insanların arasına karıştım. Ama o an o kadar doğru gelmişti ki. O kadar gerçekçi ve bir o kadar da vurdumduymazlardı. Kıskanmışım ilk defa. Onlar gibi olmak istedim alt tarafı. Hiçbir şeyi,hiç kimseyi takmamak istedim. İlk başta sırf zevkine kullanırken belli bir zamandan sonra ihtiyaca dönüştü. Herkesi boş vermeye başladım. Nehir'i, Buğra'yı... Hatta hiç varlıklarını hissedemediğim ailemi... O lanet şeyler beni kendine o kadar çok çekmeye başlamıştı

ki kimse umurunda olmadı. Ah tabii bu arada kullandığımdan sadece Nehir ve Buğra'nın haberi vardı. Bir şekilde idare ediyordum onları da. Nehir çok yalvarmıştı artık bırakayım diye ama bırakmadım. Daha çok bağlandım hatta. Biraz aramız açılmaya başladı iki siyle de sonra..." dedikten sonra başımı yere eğerek sustum. Başımı ellerimin arasına alarak saçlarımı çekmeye başladım. İnanılmaz bir ağrı vardı.

"Eğer anlatmak istemiyorsan..." diye mırıldandı Armin.

"Hayır hayır. İstiyorum." diyerek sözünü kestim. Hayatıma dâhil olsun istiyordum. Sırlarımı bilerek... Kötülüğümü bilerek... "Lise üçüncü sınıfın bitmesine yakın arkadaşlarla okulda basketbol maçı yapmaya karar verdik. En çok kullandığım zamanlardı. Kafam da iyiydi maça giderken. Buğra da anlamıştı ama yine de bir şey dememişti. Kurtarmaya çalışıyordu işte. Neyse sonra okulun sahasına girdik. Ben, Buğra bir de bir çocuk daha vardı. Erken gelmiştik. Öyle bir şey olacağını bilsem yemin ederim gitmezdim." dedim. Sonlara doğru sesim kısılmıştı. Hala o boktan gün aklımdaydı.

"Akşam ihtiyacım olmasına rağmen Buğra bir türlü bırakmamıştı beni, kullanamadım. Yavaş yavaş terlemeye başlıyordum ama yılmadım. Yemin ederim denedim. Formamı çıkardım attım ve basket atmaya devam ettim. Enerjimi öylece harcayıp rahatlayacaktım işte. Amacım sadece buydu. Sonra Buğra yiyecek bir şeyler alacağım diye gitti ve o çocukla yalnız kaldık. Adı Emir'di. Basketboldan konuşmaya başladık. İkimiz de okul takımının gözde oyuncularıydık. Ben çok samimi değildim ama Buğra ile iyi arkadaşıldılar. Sonra... Sonra ne oldu ben anlayamadım bile. Kavgaya çıktı bir anda. Neden çıktı ilk kim başlattı hatırlamıyorum. Üzerime yürüdüğünü ve sonra vazgeçip arkasını dönüp gitmeye karar verdiğini hatırlıyorum. Kendimde değildim. Elimde topu tüm kuvvetimle ensesine doğru attım ve o da sendeleyerek öne doğru düştü." Ellerimi yüzüme sürterek başımı havaya doğru kaldırdım. Benden nefret edecekti.

"Cebimde çakı vardı. Gezdiğim, dolaştığım yerlere öyle elimi kolumu sallayarak giremezdim, bu yüzden taşıyordum. Sonra Emir

yere düşünce yanına gitmişim bir anda ve bıçaklamışım. Kendimde değildim. Her şey bittikten sonra fark ettim ne olduğunu. O sırada da Buğra geldi zaten. İlk şoku atlattıktan sonra hemen babamı aradı. Hayatımda ilk defa o zaman yalvardım ben. Kimseye anlatmaması için o zaman yalvardım Buğra'ya. Uyuşturucuya başladığımı bilmesi gerekiyordu babamın. Hayatım kararlıydı çünkü. Dinlemedi. Anlattı. Babam adamlarını yollayıp üstünü kapattı olayın”

“Öldü mü?” diye sordu titreyen sesiyle.

“Hayır. Şu an nerede bilmiyorum ama ölmedi. Kendi doktorlarından birine götürdü babam. İyileşti Emir. Bu sefer de ben mahvoldum. Önce eve hapsedtiler. Daha doğrusu odama.” diyerek acıyla gülmüsedim. “O birkaç gün Nehir dışında kimseyle görüşmedim. Aynı evde olduğum ailemle bile... Gerçi zaten onlar görüşmeye tenezzül de etmiyorlardı. Yaz tatiline yakın olması onların işine bile geldi. Kimseye açıklama yapmaya gerek kalmamıştı en azından. Sadece odama kitleyip öylece iyileşmemi beklediler. Delirecektim. Nehir olmasaydı delirirdim de. Arada Buğra da geliyordu ama ben görüşmüyordum. Beni mahvetmişti. O zamanlar öyle düşünüyordum işte. Nehir'in tuttuğu sırrı o tutamamıştı. Kardeşine ihanet etmişti. Her seferinde geri gönderip artık kardeş olmadığımızı söyledim. Sonra bir gün evden kaçmayı başardım. Gidebileceğim yerler belliydi. Beni kabul eden ve ait olduğum mekânlar, yargılamayan insanlar... Gittim. Oralardan edindiğim bir arkadaşım vardı. Hemen bana bir şeyler ayarladı ve alabildiğim kadar çok aldım. Adımı unutacak kadar çok. Sonra takıldığımız yerde Pelin'i gördüm. Her şeyi unutmuşum ama Buğra'nın yaptığı ihaneti unutamamıştım o an da. Tek derdim intikamdı. Ve aldım da. Kardeşimin sevdiği kızla birlikte oldum ama sürtüğün tekiydi Armin. Teklif ettiğimde geri bile çekilmedi. Otelin birinde birlikte olduktan sonra hemen siktir olup gittim yanından. Maddenin etkisi yavaş yavaş geçtikçe yaptığım şeyin ağırlığı daha fazla biniyordu omuzlarıma ama yine de umursamadım. Seni vurduğum yapar o haplarmış Armin. İlk başta özendiğim tüm şeyi o küçük haplar ve tozlar sağlıyormuş.

Otelden çıktıktan sonra direkt eve gittim. Babam da annem de daha anlamamıştı zaten kaçtığımı. Evde bile değillerdi. Kimseye fark ettirmeden tekrar odama girdim. İki gün sonra Buğra geldi ve son darbemi vurdum. Gözlerinin içine baka baka sevdiği kızla birlikte olduğumu söyledim ona. O kız onun için değerliydi. Aşk değildi belki ama değerliydi işte. Karakterleri tamamen zıt da olsa Buğra onu düzeltmek istiyordu. Sahiplenmek, korumak... Ben bok ettim. Gözlerindeki kırgınlığı görmek... Yemin ederim hayatımda o kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum. Öyle bir hayal kırıklığı vardı ki... Ağzını bile açmadan çıktı gitti. Ona daha önce, babama uyuşturucu kullandığımı söylediği zaman 'Artık kardeş değiliz' demiştim ama o bunu önemsemeden tekrar kapıma gelmişti. Benden vazgeçmemişti. Şimdiyse yok. O günden sonra bir daha üçümüz hiç olmadık."

Söylediğim şeylerin ağırlığı, yaptığım şeylerin kötülüğüyle başımı biraz aşağıya eğdim. Korkuyordum sanırım. Hem de öyle korkuyordum ki... Duyduklarından sonra çeker gider diye. Hâlâ da bir şey söylememişti. Mavi gözlerini denize doğru çevirmiş öylece duruyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum merakla. Kızsa, küfür etse, sen ne biçim adamsın dese haklıydı, bir şey demezdim.

"Bilmiyorum, yani ne söylemem gerektiğini bilemiyorum." dedi gözlerini hızla açıp kapatarak. "Seni yargılamak istemiyorum ama yaptıkların..."

"Piçin tekiyim değil mi?" diyerek acıyla gülümsediğimde bana doğru dönüp gülümsedi.

"Evet, sanırım öylesin."

"Ah, fazla açık sözlüsün." diyerek yalandan kızdım. Gözlerine ulaşmayan ve samimi bile olmayan o gülümsemesi harikaydı. Gerçekten güldüğünde nasıl görünürdü kim bilir?

"Yaptığın şeyler çok kötü Ege." dedi tüm ciddiyetiyle. Gözlerimin içine bakarak kafasını hafif sağa yatırmıştı. "Sadece Buğra'ya yaptıklarından bahsetmiyorum. Kendine yaptıkların bile çok kötü. Ayrıca sanırım Buğra bir açıdan haklı."

“Nasıl yani?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Asla suçsuzum demiyordum ama Buğra da haklı değildi!

“O hapları kullanarak kendine zarar veriyormuşsun. Zaten yeterince saklamışlar ve gün geçtikçe ihtiyaç haline dönüşmüşse ki başkasına bile zarar vermişsin, söylemesi en mantıklı kararmış.” dedi gözlerini hafifçe kısarak. Çatılmış kaşları, kısılmış gözleri... O kadar tatlıydı ki. Şu an dediği şeyler yüzünden ona kızamıyordum bile. Zaten oldukça tedirgin duruyordu.

“Nehir’in sakladığı şeyi o saklayamadı. Ona kimseye söylememesi gereken bir şey söyledim Armin. Tutulması gereken bir sır. Beni aileme teslim etmeyi seçti ama.” diyerek itiraz ettim. Hâlâ içimde bir kin yoktu aslında. Nefret desen... Hiç etmemiştim. O benim kardeşimdi sonuçta, hayatımı ne kadar batırsa da öyleydi. Ama bu saatten sonra ne ben boş verebilirdim ne de o affedebilirdi.

“Kendine, çevrene zarar vermeye başlamışken kızıp kızmaman umurunda olmamıştır Ege.” dedi kafasını iki yana sallayarak. “O durumdan kurtarmak için seni kaybetmeyi bile göze almış baksana.”

İri mavi gözlerini kocaman açıp bana bir şeyler anlatmaya çalışırken fazla tatlı duruyordu. Ve söylediği şeylerle de fazla masum... Her fırsatta kötü olduğunu ve asla böyle şeylerin onu yıkamayacağını söylüyordu ama yanılıyordu. Korumaya muhtaç küçük bir kızdı henüz.

“Farklı yerlerden bakıyoruz Armin. Hem de çok farklı yerlerden.” dedim ayağa kalkarak. “Düşünsene en yakının, kardeşin... Sırtından vurmuş seni. Var mı ötesi?”

“Haklısın ama...” dedikten sonra sustu. Neler düşündüğünü bilmiyordum ama aklındaki her şeyi tartmadan bana söylemesini çok isterdim.

“Devam et.”

“Devam edecek bir şey yok.” dedi kaşlarını çatarak. “Haklısın. Birine güveniyorsun ve sonra her şey mahvoluyor.”

Derken Armin’in ellerini tuttum. Buz gibiydi. “Üşüdün mü?” diye sordum.

“Biraz.” diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

“Isınabileceğimiz bir yerlere gidelim istersen.” diye sordum büyük bir beklentiyle. Eve götür demesinden o kadar korkuyordum ki. Yağız kimdi ve Armin ile alakası neydi bilmiyordum ama Armin’in aile dostumuz diye bahsettiği kadar da masum şeyler olmadığını anlayabiliyordum.

“Aslında eve gitsek daha iyi olur.” dedi sessizce. “Merak etmişlerdir.”

“Pekâlâ.” diyerek başımı salladım. Elleri hâlâ ellerimin arasındaydı ve oldukça yakındık. Bir türlü geri çekilemiyordum ve o da bir şey yapmıyordu.

“Ege?” diyerek başını yukarı doğru kaldırdı.

“Efendim?”

“Dediğim şeylerin arkasındayım ben. İlk adımı senin atman daha doğru olmaz mı? Sevdiği kızla...”

“Biliyorum ama yapamam.” dedim sert bir sesle. Kararımdan dönmeyeceğimi anladığında bir şey söylemeden başını salladı.

“Peki pişman mısın?” diye sordu çekinerek. Gözlerini kaçırıyordu. Böyle bir şeyi sorması onun için oldukça zordu sanırım. Gülümsedim.

“Köpek gibi.” diye mırıldandım. “Maddenin etkisindeydim ve o kararı nasıl verdiğimi bile hatırlamıyorum.”

“Tamam.” dedikten sonra ellerini çekmek istedi ama izin vermedim.

“Benden nefret ediyor musun?” diye sordum.

“Ben... Hayır.” dedi kaşlarını çatarak. O kadar tuhaf bir görüntüdeydi ki şaşırdığı için mi yoksa yalan söylediği için mi böyleydi anlayamıyordum. “Yani nefret etmiyorum tabii. Hem beni ilgilendirmeyen şeyler ama yine de düşündüklerimi söylememi ister misin?”

“Evet.” dedim hiç tereddüt etmeden.

“Kötü şeyler yapmışsın.” dedi mavi gözlerini gözlerime dikerek. “Sadece Buğra için demiyorum. Kendine de kötü şeyler yapmışsın.”

“Biliyorum.” diye mırıldandım.

“Neden başladın en başında?”

“Sadece kafamı dağıtmak istemiştim. Uyuşturucu hesapta yoktu.” dedikten sonra “Hep o Alp yüzünden” diye mırıldandım.

“Alp Demir mi?” diye sordu şaşırarak.

“Nereden tanıyorsun?” diye sordum aniden. Alp ile Armin’in tanışması ne kadar normal olabilirdi ki?

“Şey... Yağız’ın amcasıyla yemek yemiştik ve onlar da vardı.” dedi eliyle alnını kaşırken. “Alp ile aranızın iyi olmadığını söylemişti babası.”

“Ah, elbette iyi olmaz. Şerefsiz.” dedikten sonra Armin’den uzaklaştım. Geriye doğru attığım bir adım bile aramıza fazla mesafe girmiş gibi hissettiriyordu şimdi. Yakın olmak, sıcaklığını hissetmek o kadar güzeldi ki. Ve o kadar yakinken pembe dudaklarına bir o kadar uzak olmak... Bir insan cennet mutluluğunu ve cehennem yalnızlığını aynı anda nasıl hissedirdi? Dahası, kim bunu böyle yoğun yaşatabilirdi?

“Onun yüzünden mi başladın yani?” diye sordu şaşırarak.

“Bunlar daha fazla konuşmak istemediğim şeyler, konuyu kapat-sak olur mu?” diye sordum. Anlayışla başını salladıktan sonra motosiklete doğru yürümeye başladı. Birazdan o adamın evine götürecektim onu. Belki de bu kadar şey paylaşmışken bile aramıza yine soğukluk girecekti ama bu sefer buna izin vermeyecektim. Elimden gelen her şeyi yapıp güvenini kazanacaktım.

Sessiz geçen ve bana kısacık gelen motosiklet yolculuğundan sonra eve varmıştık. Villanın çevresinde kimse görünmüyordu.

“Evde biri olduğuna emin misin?” diye sordum çevreme bakınarak. Armin başını salladıktan sonra çantasını omzuna takarak karşımda durdu.

“Bugün anlattığın şeylerin karşılığında bir şeyler söyleyemediğim için üzgünüm.” dedi başını yere doğru eğerek.

“Ah, hayır saçmalama.” dedim elimle çenesini tutup kaldırırken. “Sen anlat diye anlatmadım onları zaten. Sana güvendim ve boktan hayatımı gösterip seni dâhil etmek için anlattım.”

“Tamam o zaman görüşürüz.” deyip gülümsedikten sonra eve doğru yürüyecekken yanımıza doğru gelen Yağız’ı görüp durdu. Oldukça sinirli duruyordu. Ben de elimdeki kaskı bırakarak öylece bekledim. Yağız’ın arkasından da bugün gördüğüm iki koruma ve Baran geliyordu.

“Yağız sakın ol, bir şey olmamış. Geldi işte.” diye bağırdı Baran Yağız’a yetişmeye çalışarak.

“Seni öldüreceğim piç kurusu.” diyerek hiç beklemediğim bir anda çeneme yumruk attı. Beklemediğim bu yumrukla dengemi kaybedip yere düşecekken tuttu ve tekrar tekrar vurmaya başladı. Bektan mekânlara girip çıktığım ve spor yaptığım için asla bu kadar savunmasız kalmazdım ama böyle bir tepki beklemediğim için de hazırlıksız yakalanmıştım.

Sonunda kendimi toparlayarak onu geriye doğru ittiğimde fazla güçlü olmasa da ben de çenesine yumruk attım ve toparlanmak için biraz süre kazandım. Yağız tekrar yumruğunu kaldırmış bana vura-
cakken Armin’in sesiyle durdu.

“Yağız lütfen, geldim işte.”

Sesindeki tını o kadar tuhaftı ki... Çaresiz, savunmasız... O soğuk ve güçlü görünmek isteyen Armin’den çok uzaktı. Tüm kalkanlarını indirmiş bir ses duydum ben. Ve bir an içimden keşke Yağız o yumruğu indirseydi de Armin engel olmasaydı diye geçirdim.

13. Bölüm

Özlem Hep Var

İnsan defalarca kendine söz verir, yeminler eder. Belki de insanoğlu olarak en büyük ayıbımız, yanlışımız buydu. Yapamayacağımızı bile bile sırf kendimizi denemek için neden bu kadar zorluyorduk? Neden sırf inat uğruna daha çok acı çekmeyi göze alıyoruz? Defalarca anlamsız şekilde yargıladığım insan sınıfına yine ben de dâhildim. Onlardan beni ayıran farklı bir özelliğim yoktu. Sıradandım. Kendime sözler verip tutamıyordum. Yaşadığım şeyler sıradan olmasa da yaptığım şeyler kesinlikle beni anlatırmışçasına sıradandı.

Güçsüz olmayacağıma dair, Yağız'a yenilmeyeceğime dair söz vermiştim kendime. Ama bunu ne kadar gerçekleştirebiliyordum orası şüpheliydi.

"Lütfen... Geldim işte." diye mırıldandım tekrar. Yere düşmüş Ege'den gözlerimi ayıramıyordum. Dudağının kenarından yavaş yavaş boynuna doğru süzülen kan beni çok farklı yerlere taşıyordu.

"O aptal krizine şimdi girmeyeceksin! Duydun mu beni?" diye bağırdı Yağız Ege'yi bırakıp yanıma gelerek. Elleriyle iki kolumu da sıkıca tutarak beni sarsıyordu. "Önce bana hesap vereceksin."

"Rahat bırak kızı!" diye bağırdı Ege yerden kalkarak. Elinin tersiyle dudağındaki kanı durdurmaya çalışıyordu. "Sana hesap vermek zorunda değil."

"Müstakbel kocasına hesap vermek zorunda!" diye bağırdı Yağız da. Sesinde biraz da alay vardı.

“Ne?” dedi kısık sesle. “Ne demek müstakbel kocası?”

“Ne anladıysan o.” diye sesini yükseltti Yağız. “Ve sen bir daha ona yaklaşmıyorsun. Eve giriyoruz.” diyerek beni çekti Yağız. Korumalar da bizimle gelecekken Yağız elini kaldırarak onları durdurdu. “Hadi!” diye bağırarak yürümeye başladı. İster istemez ben de peşinden gidiyordum. Ege’nin yaşadığı hayal kırıklığı âdeta yüreğimi parçalamıştı.

Kapıya ulaştığımızda zaten açık olan kapıyı sertçe sonuna kadar açtı ve kolumu sıkarak beni içeri soktu. Hâlâ kolumu bırakmıyordu.

“Kolum acıyor.” diye mırıldandım gözlerimi kapatıp sıkarak. Kolumu bırakmak yerine daha çok sıkmaya başladı ve beni kendisine doğru çekti.

“Acıyor mu?” diye sordu alayla. “Acısın! Bunu hak ettin. Korumaları atlatıp seni bir yerlere götürmek ne demek? O hakkı nerden buluyor bu piç? Ben burada ne haldeydim haberin var mı senin?”

Diyecek bir şey yoktu. Böyle olacağını biliyordum ama sanırım... Buna değmişti. Ege’nin hayatını tamamen öğrenmiştim ve bu garip bir şekilde iyi hissettiriyordu.

“Cevap ver bana!” diye gürledi beni geriye doğru iterek. Ellerini karışık saçlarına daldırıp derin derin nefes almaya başladı. “Niye böyle yapıyorsun Armin?”

“Bir şey yapmıyorum ben. Üzgünüm, güvenliğimi istediğini biliyorum ama...” dedikten sonra sustum.

“Aması ne?” diye sordu Yağız biraz olsun sakinleşmiş sesiyle.

“Benim için bir anlam ifade etmiyor. Hayatımı saklıyorsun benden.” dedim yalvarır gibi çıkan sesimle. Anlatmasını o kadar çok istiyordum ki.

“Biraz daha zamanı var. Söz veriyorum her şeyi anlatacağım ama şimdi olmaz.” dedi yanıma gelip ellerini belime koyarak. “Benden bunu şimdi isteme.”

“Neden?” diye mırıldandım gözlerimi kapatarak. Yine kendime verdiğim sözü tutamıyordum. Yine beni ağlatıyordu işte.

“Seni tanıyorum.” diye fısıldadı yüzünü boynuma doğru eğerek. Şimdi nefesini boynumda hissediyordum. “Gidersin.”

“Böylesi... Böylesi çok zor.” dedim iç çekerek. “Beni anlamıyorsun.”

“Anlıyorum. Anlıyorum ama şimdi olmaz. Yapamam. Daha sonra her şeyi anlatacağım.” diyerek geri çekilip yüzüme baktı. Yüzlerimiz fazlasıyla yakındı. “Şu hâle bak, az önce ne kadar da kızgındım. Hâlâ da olmalıyım ama yapamıyorum.”

“Yapma.” diye mırıldandım gözlerimi kapatarak. “Kandırmaya çalışma daha fazla.”

“Ne kandırması?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Yok bir şey.” diyerek kollarının arasından çıktım. “Yukarı çıkıyorum ben.”

“Kızması gereken kişi benken soğuk davranan yine sen oluyorsun. Bundan sıkıldım haberin olsun.” diyerek açtığım arayı kapattı. “Ayrıca bu kadar kolay kurtulduğunu sanmıyorsun değil mi?”

“Ben bir şey yapmadım. Çocuk gibi korumalarla gezmek istemedik sadece hepsi bu. Ayrıca Ege’nin yanında güvende olduğumu sen de biliyorsun.”

“Benim görmediğim hiçbir yerde güvenli değilsin, benim için.” diye sesini yükseltti. “Anladın mı?”

“İki gün kaldı Yağız. Farkındasın değil mi?” diye sorduğumda dişlerini sıkarak sertçe gözlerini yumdu.

“Reşit olacaksın diye gidebileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu sinirle gülerek. “Merak ettiğin sırlar ne olacak peki?”

“Gitmeyeyim diye anlatmıyorsun değil mi? Beni burada tutmak için. Ama önünde sonunda öğrenip gideceğim.” diye bağırdım gözümünden düşen yaşlara aldırmadan. Bu nasıl bir bencillikti?

“Aptal!” diye tısladı dişlerinin arasından. “Gidersen koruyamam diye anlatmıyorum. O adam sana zarar verir diye susuyorum.”

“Ömür boyu seninle ve sırlarınla yaşayamam. Ne yapar bana? Öldürür mü? Öldürsün! Ben ölümün kıyısında gezip geri döneli çok

oldu.” dediğimde pişmanlıkla dilimi ısırđım. İntiharı denediğimi bilmiyordu ve hiçbir zaman da öğrenmesini istemiyordum.

“Bu ne demek?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Bir şey demek değıl. Rahat bırak beni.” deyip merdivenlere doğru yöneldiğimde kolumu tutan el yüzünden geri dönmek zorunda kaldım.

“Söyle çabuk. Ne demek istedin az önce, intihar etmeye mi çalıştın Armin?” diye bağırdı tekrar.

“Sana ne ya, sana ne!” dedikten sonra kolumu hızla çekerek merdivenlerden çıkmaya başladım. Yağız da peşimden geliyordu.

“Bana bak, düzgün konuş ve anlat olanları!” diye sesini yükselttiğinde hızlanarak yürümeye devam ettim. Telaşla bir basamak daha çıkacakken takılıp dizlerimin üzerine düştüm. Yağız da hemen yanıma çömelmiş endişeyle bakıyordu.

“İyi misin? Bir şey oldu mu?”

“Bırak. Düştüm işte senin yüzünden.” diye bağırarak ağlamaya başladım. Ne gözlerimden akan yaşları durdurabiliyordum ne de hıçkırıklarımı. Dizim çok fazla acımamıştı aslında. Hızla çarptığım için biraz sızlıyordu o kadar.

“Hey, ağlama!” diyerek beni kendine doğru çekti. “Çok mu acıyor?”

“Senin yüzünden hep. Bıraksan düşmeyecektim.” dediğimde daha çok ağlamaya başladım. Benim aksime Yağız kahkaha atıyordu. Başımı, yasladığım göğsünden kaldırarak kaşlarımı çatıp ona baktım. “Ne var? Çok mu komik?”

“Hayır hayır sadece...” dedikten sonra derin bir nefes alarak sıcacık gülümsedi. “Çok acıyor mu?”

“Hayır.” diye mırıldandım kendime engel olamayıp dudaklarımı büzerek. Ne için ağlıyordum bilmiyordum ama ağlıyordum işte.

“O zaman neden ağlıyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Bağırdığım için mi?”

“Bana bağırmanı sevmiyorum.” dedim dürüstçe. Zaten defalarca demiştim. Bir kere daha demenin kime zararı olurdu ki?

“Biliyorum.” diye fısıldadı yüzünü saçlarıma sürterek. “Ama bazen... Sınırlarımı zorluyorsun Armin. Seninle daha fazla uğraşmaya-
cağım. Şirkete gidiyorum ve sen burnunun ucunu bile dışarı çıkar-
mıyorsun duydun mu?”

“Yine emir veriyorsun!” diye çığlık attım sinirden. Karşılığında ise gördüğüm tek şey sırttan bir yüzdü. Komik olan neydi bilmiyo-
rum ki. “Defol git Yağız.”

Sinirle ve bu sefer takılmadan merdivenleri çıktıktan sonra oda-
ma doğru ilerledim.

“Cep telefonunu odana bıraktım ve annenleri aramayı unut-
ma.” diye bağırdı Yağız ama bir şey söylemeden kapıyı kapattım.
Hissettiğim sinir ve yaşadığım şoka sadece banyonun iyi geleceğini
düşünerek kendimi hemen banyoya attım.

Yaklaşık bir saat banyoda oyalandıktan sonra çıktım. Parmaklarım
bile buruşmuştu. Hemen üzerime eşofmanlarımı giydim ve ıslak
saçlarımı kurutmaya üşenerek havluyla sardım. Yatağımın üzerin-
deki telefon bana bakıyor ve resmen *hadi annenleri ara* diyordu. Son
model telefonumun çağrılarını yok sayarak odamdan dışarı çıktım.
Acaba Yağız gerçekten gitmiş miydi?

“Yağız?” diye merdivenlerden aşağıya doğru seslendiğimde ce-
vap alamadım. Belki de gitmişti.

Emin olmak için merdivenlerden inip, salona doğru ilerlediğim-
de koltuğun üzerinde uyuyakalmış Baran’ı gördüm. Kaşlarını çatıp
neden burada kaldığını düşünürken sonunda boş verip yukarı çık-
tım. Hava çok fazla olmasa da serindi. Odamda bulduğum battaniye-
yi alarak tekrar aşağıya indim ve ses çıkarmamaya çalışarak Baran’ın
yanına gittim. Battaniyeyi üzerine örterken birden uyanıp bileğim-
den tuttu ve diğer kolunu boğazıma doğru bastırdı.

“Ah! Baran ne yapıyorsun?” diye tısladım. Benim olduğumu an-
layınca hemen kolumu bırakıp yattığı yerden doğruldu.

“Armin ben özür dilerim. Bir an sen olduğunu anlamadım.” dedi
üzüntüyle. Kollarımdan tutup beni yanına oturttuğunda gülümse-
meye çalıştım.

“Tamam olsun çok acımadı zaten.”

Gerçekten kusura bakma.” dediğinde gülümsedim.

“Ya tamam Baran yok bir şey, boş ver.” dedim elimi sallayarak. Ama aklıma bir anda Yağız geldi. “Bir şey soracağım sana. Bir kere-sinde Yağız da böyle yapmıştı.”

“Nasıl yaptı?” diye sordu Baran esneyerek.

“Böyle işte, kolumu tuttu falan.”

“Anladım,” dedikten sonra kaşlarını çatı. “Bu da Yağız’ın anlata-cağı sırlar arasında kalsın bence.”

“O sırları öğrenebileceğimi hiç sanmıyorum ama tamam ısrar etmemeyi öğrendim, o da kalsın.” dedikten sonra başımı yere doğru eğerek alayla gülümsemeye çalıştım.

“Anlatacak Armin, gerçekten. Sadece doğru zamanı bekliyor.” dediğinde başımı kaldırıp ona baktım.

“Ne zaman peki? Gideceğimi bildiği için söylemiyormuş. Önünde sonunda gideceğim Baran, ömür boyu burada kalamam.” dediğimde bir şey söylemeden başını salladı.

“Sadece biraz daha sabret. Gideceğinden korkuyor. Çünkü o adam bir açığımızı bekliyor. Bugün de o yüzden o kadar sinirlendi. Ben de sinirliydim Armin. Yağız kadar olamam tabii ama...”

“Ona inanmıyorum Baran.” dedim sözünü keserek.

“Neyine inanmıyorsun? Söyleyecek, sadece...” diye Yağız’ı savu-nurken tekrar sözünü kesip susturdum.

“Söyleyip söylememesinden bahsetmiyorum Baran. O uydurdu-ğunuz sevgi şeyi...” dedim yüzümü buruşturarak. “Artık kanmıyo-rum ama siz hâlâ uzatıyorsunuz.”

“Seni sevdiğine inanmıyor musun yani?” dedi şaşırarak. “Sana nasıl baktığını, üzerine nasıl titrediğini göremeyecek kadar kör ya da çocuk musun?”

“Şunu söylemekten vazgeçin artık. Sadece bunu istiyorum sizden. Sakladığınız, anlatmadığınız her şeye rağmen sadece bu. Ne körüm ne de çocuk.” dedim sitemli bir sesle. Sevmiyordu işte. Anlamıştım. Hâlâ niye uzatıyordu ki?

“Attığın her adımı ezbere biliyor o çocuk. Hala uzatma diyorsun.” dedi Baran sinirle.

“Arkadaşını koruyorsun anlıyorum ama...”

“Sen de benim kardeşimsin Armin. Küçük kız kardeşim.” dedi gözlerimin içine bakarak. “Sanma ki Yağız’dan çok farklısın. İkiniz için de gözüm kapalı canımı veririm ben.”

“Hiç kimsenin benim için canını vermesini istemiyorum ben. Eymen benim yüzümden verdi zaten.” diye fısıldadım sıkıntıyla.

“Senin bir suçun yok ki. Eymen görüşmek istedi seninle. Hem bir yerde mutlaka o adam karşımıza çıkacaktı. Eymen olmasaydı ben ya da Yağız. Ama ağabeyine olduğu için çok üzgünüm.” dedi samimi bir sesle. Zaman zaman titreyen sesi onun da ne kadar üzgün olduğunu gösteriyordu zaten.

“Ben onu sadece o birkaç haftayla hatırlıyorum Baran.” diye mırıldandım dolan gözlerimi sıkıca yumarak. Ağlamayacaktım. “Biraz olsun anlatır mısın lütfen?”

“Anlatırım tabii prenses, anlatmaz mıyım hiç? Ne öğrenmek istiyorsun?” diye sordu elimdeki battaniyeyi alıp üzerime örterken. Ben de bacaklarımı kendime çekip ona doğru döndüm. Gözyaşlarım hafif hafif akmaya başlamıştı bile.

“Bilmiyorum, sanırım her şeyi.” diye mırıldandım.

“Tamam o zaman.” dedi gülümseyerek. Acıtan bir şeyler vardı gülümsemesinde. Yüzüne baktığımda onun da Eymen’i çok özlediğini görebiliyordum. “Mesela... Seni acayip kıskanıyordu ya. Ozan’ı falan yanında gördüğü zaman bir kere ‘Acaba dövsem mi şu çocuğu? İçimde kalır şimdi’ demişti.”

Baran’ın anlattıklarıyla ikimiz aynı anda kahkaha attık. Mutlu bir kahkaha değildi. Baran’ın sesinde özlem, benim sesimde ise acı vardı.

“Daha çocuk o falan dediğimizde de kabul etmiyordu bir türlü.” dedikten sonra sağ elini kaldırıp saçlarımla oynamaya başladı. Bu uykumu getiriyordu ve gözümde akan yaşlara aldırmadan Baran’a sarılarak omzuna yattım. “Seni o kadar çok seviyordu ki... Gözünü kırpmadan saatlerce seni izlediğini biliyorum.”

“Onu çok özlüyorum ve merak ediyorum. Çok az şey yaşayabildik. Bende bir tane resmi vardı. Şimdiyse hiç yok.” dedim. Sesimin çıkması bile çok büyük şanstı.

“Fotoğraf bulabiliriz.” diye mırıldandı saçlarımla oynayarak.

“Gerçekten mi?” diye sevinçle sorduğumda “Evet tabii ki. Söz veriyorum buluruz.” dedi.

“Teşekkür ederim Baran.” dedikten sonra benimle savaşılan gözlerime yenik düşerek gözlerimi kapattım ama uyumak da istemiyordum. “Yağız nereye gitti?” diye sordum merakıma yenik düşerek. Dediği gibi şirkette miydi yani?

“Evet, Aslı mıydı neydi... Onunla görüşmesi varmış. Kız şirkette bekliyormuş, senin için uğradı eve zaten.” dedi umursamaz bir sesle. Ama benim için fazlasıyla önemli bir konuydu.

Emin olmak için “Nehir’in kuzeni Aslı mı?” diye sordum.

“Evet işte diğer Serenler kızı.” diye mırıldandı. Sinirle Baran’dan uzaklaşarak üstümdeki battaniyeyi yere attım. “Ne oldu kızım birden bire?”

“Yok bir şey. Annemleri arayacaktım unutmuşum. Yukarı çıkıyorum ben.” dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne bakıyorsun öyle?”

“Bir şeye kızdın ama hadi bakalım çıkar kokusu.” dedi kafasını iki yana sallayarak.

Merdivenlere doğru yönelmişken aklıma gelen şeyle Baran’ın yanına geri döndüm. Battaniyeyi üzerine almış tekrar uyamaya hazırlanıyordu.

“Baran?” dedim ilgisini çekmek için.

“Efendim?”

“Ege bir şey dedi mi?” diye sordum başımı yere doğru eğerek.

“Yüzüme bakıp doğru mu söylüyor diye sordu sadece.” dedi önemsiz bir şeymiş gibi.

“Sen ne dedin peki?”

“Doğruyu.” dedi imalı bir şekilde.

“Benim istemediğimi de söyledin mi peki?” diye sinirle sordüğümde sessiz kaldı. “Söylemezsin tabii. Ama o arkadaşına söyle, ölsem de onunla evlenmem ben.”

“Armin saçmalamayı kes, git ne yapıyorsan onu yap!” diye sesini yükseltti. Fazlasıyla sinirlenmişe benziyordu. “Şansını zorlama, ben Yağız değilim. Ne kadar korktuk bir fikrin bile yok değil mi? Anlıyorum daha on sekiz yaşındasın. Böyle şeyler çok ağır geliyor ve hatta başkalarıyla da görüşmek istiyorsun. Hepsine tamam. Yağız da mümkün olduğunca esnek zaten. Ama fazlasını bekleme. Korumaları atlatmak aşırıydı Armin hele ki böyle bir durumda.” diye sertçe konuşurken boş boş onu izliyordum. Yağız bile bu kadar tepki vermemişti.

“Abartıyorsun. Yağız bu kadar kızmadı.” diye mırıldandığımda alayla gülerek ayağa kalktı.

“Çünkü Yağız bağırdığında kırılıp ağlıyorsun.” dedi sesini yükselterek. Bana doğru bir adım atmasıyla irkilip geri çekildim. Biliyordum, elbette zarar vermezdi ama refleksti işte. “Gördün mü? Ben bağırdığımda tedirgin olursun, en fazla korkarsın. Ama Yağız bağırdığında daha aşırı tepkiler veriyorsun, kıyamıyor sana.”

“Ben... Ben...” diyecek bir şey bulamadığımda dişlerimi sıkarak merdivenlere doğru yöneldim. Arkamdan sesleniyordu ama önemsemeyerek kendimi odama attım. Kapıyı da hemen kilitleyerek yere oturdum. Ne ara ağlamaya başlamıştım farkında bile değildim.

Ne kadar süre ağladığımı bilmiyordum ama sonunda gözyaşlarım yüzümde kuruduğunda yerden destek alarak ayağa kalktım. Baran birkaç defa kapıya gelip seslenmişti ama hepsinde başarısız olunca vazgeçti.

Yatağımın üzerinde duran telefonu elime aldığımda ezbere bildiğim annemin numarasını çevirdim hemen. Ne diyecektim, ne konuşacaktık bilmiyorum ama bir azarı daha kaldıramayacağımdan emindim.

“Alo?” diyerek sakın bir şekilde telefonu açtı annem. Yeni numaram onda kayıtlı olmadığı için benim aradığımı da bilmiyordu tabii.

“Anne, benim.” dedim fısıltı gibi çıkan bir sesle.

“Armin?” diye heyecanla bağırduğında belli belirsiz babamın sesini de duydum. “Kızım çok şükür iyisin. Neden gittin? Sonra da aramadın hiç.”

“Ben özür dilerim anne sadece... Öyle oldu işte, sizi üzmemek istemedim.” dediğimde annemin de ağladığını duydum.

“Kızım gerçekten iyi misin? Yağız nerede?”

“Şirkete gitti.” dedim.

“Armin bak baban da konuşmak istiyor.” dediğinde hemen babamın sesini duydum.

“Kızım?” dedi çatlayan sesiyle. Çok kötü bir evladım ben. Annemi de babamı da çok üzümüştüm.

“Baba, ben iyiyim.” dedikten sonra hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Ağlama güzel kızım. Geçti her şey, sen iyiysen sorun yok.” dediğinde sanki görebilecekmiş gibi başımı iki yana salladım. Değildim hem de hiç iyi değildim.

“Kızım ben her şeyi senin iyiliğin için yaptım. Benden nefret etme.” dediğinde daha çok ağlamaya başladım. “İki gün sonra doğum günün. Reşit olacaksın ama tek isteğim... Oradan ayrılma.”

“Ayrılmayacağım.” dedim babamın içini rahatlatmak için. Ayrıca yalan söylüyor da sayılmazdım. Yağız ne zaman anlatırsa, o zaman ayrılacaktım. Tabii bu fazla uzun bir zamana denk gelirse artık merak ettiğim her şeyden vazgeçmem gerekecekti.

“Babacığım ben şimdi kapatıyorum. Sonra tekrar konuşuruz.”

“Tamam güzel kızım dikkat et kendine.” dedikten sonra telefonu kapatıp kendimi yatağa attım. Başım ağrıdan çatlıyordu ve iyi gelebilecek tek şey de uykuydu.

~

Kaç saattir uyuduğumu anlayamamıştım. Gözlerimi kısarak odama bakınmaya başladığımda kapım tekrar tıklatıldı. Tabii ya, zaten bu sese uyanmıştım.

“Armin bak kıracağım şimdi, ses ver.” diye telaşla bana seslenen Yağız’ın sesini duyduğumda mutluluktan uzak bir şekilde gülümse-dim. Yavaş hareketlerle kalkıp kapıyı açtığımda Yağız *sonunda* der gibi bana bakıyordu.

“Uyuyordum şimdi uyandım.” diye açıklama yaptım.

“Tamam hazırlan aşağıya gel istersen, misafirlerimiz var.” dedi fazla içten çıkmayan sesiyle. Aramızda fark edilen bir gerginlik vardı.

“Kim?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Hakan Bey, Nehir ve Aslı.” dediğinde kaşlarımı daha çok çattım. “Hadi çabuk gel.”

Yağız gittikten sonra bir an odada boş boş bakındım. Durduk yerde neden gelmişlerdi ki? Daha doğrusu o kız neden gelmişti. Kendi kendime moralimi daha çok bozmamak için önce banyoya gidip yüzüme soğuk su çarptım. Anca kendime gelirdim herhâlde. Üzerimdeki eşofmanları da dar paça bir kot ve kareli bir gömlekle değiştirdikten sonra aşağıya indim.

Hakan amca ve Baran muhabbet ederken Aslı, Nehir ve Yağız da kendi aralarında sohbet ediyor gibiydiler. Aşağıya indiğimi görünce Aslı gülümseyerek ayağa kalktı. Benim aksime rahat sayılmayacak bir elbise ve topuklu ayakkabı giymişti. İtiraf etmek gerekirse güzeldi de.

“Kusura bakma canım uyandırdık seni de.”

“Önemli değil.” dedim duygusuz bir sesle. Salona da kısa bakışlar atıyordum. Nehir de Aslı gibi bana gülümsüyordu ama en azından rahatsız edici değildi. Baran’ın yanına üçlü koltuğa oturduğumda dikkatlice bana baktı. Sanırım öğlenki olay yüzünden bozuk olup olmadığımızı merak ediyordu. Ona kırgın değildim. Biraz moralimi bozmuştu ama yine de abartacak bir şey değildi sonuçta. Küs olmadığımızı anlaması için ona gülümsedim.

“Ah yoksa siz...” diyen Aslı’ya şaşkınlıkla bakakaldım. Yağız’ın da gerilen çenesinden sinirlendiğini anlayabiliyordum. Oh olsun.

“Yok Aslı Hanım, yanlış anladınız. Armin benim kardeşim gibidir.” dedi Baran hiç de samimi olmayan bir sesle.

“Aaa kusura bakmayın. Sadece Armin’ in neyi olduğunuzu çözmeye çalışıyorum da.” dediğinde Yağız’a da göz ucuyla bakıyordu.

Hakan amca “Bunlar özel konular Aslı boş ver biz işimize bakalım.” dediğinde somurtarak başını salladı. Yağız da biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Hepsi birden iş konuşmaya başlayınca Nehir de gülümseyerek bana doğru döndü.

“Bugün neler oldu?” diye sordu kısık sesle.

“Hiç.” dedim sadece. Ne kadarını anlatmalıydım ki? Ege her şeyi anlattı desem belki yine rahatsız olacaktı. “Biraz dolaştık hepsi bu.”

“Yağız niye delirdi?”

“Telefonum kayboldu da haber alamayınca endişelenmiş işte.” diye uydurdum. Aklıma en mantıklısı bu gelmişti. “Bu arada numaram değişti, tekrar kaydetmem lazım numaralarınızı.”

“Tamam sen söyle, ben seni çaldırayım.” dediğinde sıkıntıyla gülümsedim.

“Henüz bilmiyorum.” dedikten sonra aklıma Yağız geldi. Masanın üzerinde duran telefonunu almak için ayağa kalktım. İş konuşmaya öyle dalmışlardı ki bir an fark etmeyecek sandım. Masadaki telefonu elime aldığımda kısa bir an bana baktı. Sessizce “Alıyorum,” dediğimde sadece başını sallamıştı. Garip bir şekilde güzel hissettirdi bu bana. Kendi telefonummuş gibi almıştım ve neden diye sormamıştı bile. Bu sırada Aslı’nın göz ucuyla bizi izlediğini fark ettim. Kızın derdi neydi anlamıyorum ki?

Telefonu alıp Nehir’in yanına tekrar döndüğümde numaramı bulup ona söyledim.

“Şey... Buğra ve Ege’nin de numaralarını mesaj atar mısın?”

“Tabii canım atarım.” dedikten sonra telefonunu tekrar eline aldı. Ben de o sırada elimde tuttuğum telefona bakıyordum. Şifre falan yoktu. Bana direkt verdiğiğine göre önemli bir şey de yoktur diye düşünerek dosyalara bakmaya başladım. Gerçekten de hiçbir şey yoktu. Son olarak mesajlara girdiğimde birkaç mesajın Mert’ten bir tanesinin de Baran’dan olduğunu gördüm.

“Keşke sen de gelseydin bugün etkinliğe, o kadar eğlendik ki anlatamam.” dedi Nehir gülerek. “Ayrıca sana bir şey anlatacağım, bahçeye çıkalım mı? Hem hava almış oluruz.”

“Olur.” dediğimde ayağa kalktık. Aniden bize dönen yeşil gözlerle açıklama yapmam gerektiğini fark ettim. “Bahçede oturacağız da biraz.”

“Hava soğuk üşüme. Üşümeyin yani.” dediğinde Nehir kıkırdadı. Sadece başımı sallamakla yetindim.

Kapıyı açtığımızda ilk olarak yüzümüze vuran soğuk hava biraz titrememe neden olsa da iyi gelmişti. Hava çok güzeldi. Nehir ile birlikte bahçenin arkasına doğru ilerleyip masaya geçtiğimizde gözüm evin her yerindeki korumalarda gezindi. Bahçe kapısında üç tane, evin kapısında iki tane koruma vardı ve bunlar dışında da etrafta gezinen iki kişi vardı. Sabah benim yanımda olan Mert ve diğer koruma evin kapısında bekliyorlardı. Bizim dışarı çıktığımızı görünce kapıdaki yerini bırakarak bizi takip etti ve biraz ilerimizde dikilmeye başladı. Arada sırada da volta atıyor, etrafa göz gezdiriyordu.

“Neden bu kadar koruma var?” diye sordu Nehir hâliyle.

“Bilmiyorum.” dedikten sonra konuyu değiştirmek için “Sen ne anlatacaktın?” diye sordum. Nehir çok iyi bir kızdı. Normal bir yaşıntım olsa çok iyi arkadaş olurduk belki de.

“Bugün etkinlikte bir çocukla tanıştım. Daha doğrusu çarpıştık. Armin görmem lazım aynı filmlerdeki gibiydi.” dedi gülerek.

“Bizim okulda mı?” diye sordum. Benim sesim de beklediğimden daha neşeli çıkmıştı.

“Hayır değil maalesef. Salak saçma bir sürü yer gezdik, son olarak da yemek yiyecektik. Tam kafeye girecekken onunla çarpıştım ve az daha düşüyordum ama sonra beni tuttu,” diye anlatırken sesi oldukça mutlu çıkıyordu. İçten içe her zaman özendiğim bir şeyi yaşıyordu şu an. Gerçekten filmlerdeki gibi bir şeydi.

“Böyle simsiyah saçları ve gözleri var. Normalde o kadar koyu saç rengi falan sevmem ama beyaz teniyle o kadar hoş duruyordu

ki...” dediğinde kendimden beklemediğim bir şekilde gülmeye başladım. “Ne var ne gülüyorsun?”

“Ben bilmiyorum sadece...” dediğimde dudaklarını büzerek kollarını bağladı.

“Dalga geçiyorsun. Anlatmıyorum işte.”

“Ya hayır elbette dalga geçmiyorum. Ayrıca çok güzel, anlat hadi.”

“Tamam” diyerek gülümsedi. Gerçekten kırıldığını sanmıştım. “Neyse işte sonra ‘Dikkat et küçük’ dedi bana biliyor musun? Orada bozuldum biraz. Çocuk sandı beni ya. Ben de ‘Ne küçüğü be?’ dedim tabii. Zaten onun üzerinde de forma vardı. İşte bu küçük değil misin falan dalga geçecek ben altta kalır mıyım? Zekâ yaşınla bir tutma falan, laf soktum öyle. Tamam kabul çok çocukcaydı bu ama ne yapayım sinirlendim o anda aklıma başka bir şey gelmedi.” dediğinde yine güldüm. Bu sefer mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışırken Nehir’in de gülmesiyle gülüşlerimiz kahkahaya dönüştü.

“Sonra ne oldu?” diye sordum merakla.

“Yaşımı falan sordu. Öyle ayaküstü bir iki dakika muhabbet ettik ama sonra acelesi olduğunu söyleyip gitti.” dedi suratını asarak.

“Adı neymiş?” diye sorduğumda *bilmiyorum* der gibi omuzlarını silkti. “Bilmiyor musun?”

“Hep yaş muhabbeti yaptık. Sadece on dokuz yaşında olduğunu biliyorum. Ortaokulda bir sene ara vermiş.” dediğinde teselli etmek ister gibi gülümsedim. Ne denirdi ki? Üzgün surat ifadesinden anlaşıldığı gibi çocuktan fazlasıyla etkilenmişti.

“Belki bir daha karşılaşırsınız.” dediğimde gülümsedi. “Ben de hiç söylemeyeceksin sandım.”

“Nasıl yani?”

“Aslında yarın yine o kafede olacağını söyledi ve beni de davet etti.”

“Bu çok güzel.” dediğimde sevinçle başını salladı.

“Sen de benimle gelir misin?”

“Saçmalama Nehir! Ne işim var yanınızda.” dediğimde çoktan boynunu büküp ellerini çenesinin altında birleştirmişti bile.

“Ya lütfen Armin. O arkadaşlarıyla birlikte olacak zaten, tek gitmeyeyim.” dediğinde hemen itiraz ettim.

“Senin bir sürü arkadaşın vardır Nehir onlardan birini çağır.” dedim bakışlarımı tekrar korumalara çevirerek. Bir tehlike olsa nasıl koruyacaklardı acaba?

“Armin başka kimseyi bulamam, yakın kız arkadaşım yok benim. Lütfen Armin lütfen...” diyerek yalvarmaya başladığında farklı bir yöntem denemeye karar verdim.

“Yağız kızar Nehir, izin vermez.”

“Sen tamam de ben onu ikna ederim.”

“İkna edemeyeceğin için sorun yok.” dediğimde sanki izni almış gibi sevindi. Nehir ile havadan sudan konuşmaya devam ettik. Anı yaşayan bir kızdı. O kadar derdim olmasına rağmen kendimi onun yanında mutlu hissetmişim.

“Saat kaç Nehir?” dediğimde telefonuna baktı.

“Sekize geliyor.” dedikten sonra birkaç mesaj çekmişti. Benim gibi değildi. Benim sürekli mesajlaşabileceğim bir arkadaşım bile yoktu. “Evin kapısı açıldı, kalkıyoruz galiba.”

İkimiz de ayaklanıp kapıya doğru ilerlediğimizde Hakan amcanın Baran ve Yağız ile vedalaştığını gördüm.

“Kızlar size emanet o zaman gençler.” diyerek Nehir’e doğru döndü. “Yemeğe çıkıyormuşsunuz. Ben eve geçiyorum kızım, Yağızlar sizi bırakacak.”

“Tamam babaş.” diyerek babasının yanaklarından öptü Nehir. Gözlerimi üzerlerinden çekememişim. Böyle sahneleri gördüğümde ailemi özlediğimi daha çok anlıyordum. Ama ne yazık ki nedenini bilmediğim bir şekilde ailem beni yanında istemiyordu. Babamı özlemiş olduğumu kabul ederek dalgın bakışlarımı onlardan çektiğimde Yağız ile göz göze geldik. Güç vermek istermiş gibi gülümsedi. Ben de belli belirsiz tebessüm ederek yanlarına doğru ilerledim.

Hakan amca da gitmişti ve hep birlikte eve tekrar girdik.

“Evet nereye gidiyoruz o zaman?” diye sordu Nehir gülümseyerek.

“Aslında eve de söyleyebiliriz.” dedi Baran Yağız’a bakarak.

“Evet bana uyar.” dedi Yağız hemen. Aslı ve Nehir de kabul edince Yağız telefonu eline alarak yanımıza geldi. “Ne söyleyelim? Hamburger falan mı istersiniz?”

“Ah evet bayağıdır yemiyorum ya süper olur.” dedi Aslı gülerek. Nehir de onay verdiğinde Yağız bana doğru döndü.

“Olur.” diye mırıldandım salona geçerken. Baran ortadan kaybolmuştu ama Nehir ve Aslı da benimle birlikte salona geldiler.

“Ee Armin nasıl gidiyor? Konuşamadık pek...” diye sordu sıcak bir sesle.

“Aynı, bir değişiklik yok.” dedim sadece. Bu kız sinirlenmeme neden oluyordu. O sırada Yağız da salona geldi ve yanıma oturarak kolunu belime doğru sardı. Aslı ve Nehir’in yanında bunu yapması biraz şaşırtsa da nedense rahatsız etmemiştir. Hem zaten Ege’ye müstakbel kocasıym demişti değil mi? Yakında Nehir de öğrenirdi.

Aslı bir anlığına bize dönüp baksa da Nehir o kadar heyecanlı anlatıyordu ki onu dinlemeye devam etti. Yağız da kulağıma doğru eğildi. Dışarıdan bizi gören biri çift olduğumuzu sanabilirdi. Zaten öyleydik. Sözde. Bazı kişilere göre yani. Her neyse.

“Telefonumla ne yaptın?” diye sordu.

“Numaramı bilmiyorum ya Nehir’e ordan söyledim.” dedim bakışlarımı karnımın üzerinde birleştirdiğim ellerimden çekmeyerek. Yağız’ın kokusu yeterince başımı döndürürken o karışık renkteki gözlerini de görmeye gerek yoktu.

“Annenleri aradın mı?”

“Evet. Çok kötü bir çocuğum. Annem yine ağladı.” dediğimde burnunu yanağıma doğru sürtüp belli belirsiz güldü.

“Saçmalama. Anneler hep sulu gözlü olur hem.”

“Olsun yine de...”

“Yarın Armin ile dışarı çıkabiliriz, değil mi?” diye Yağız’a seslenen Nehir’i duyduğumda gözlerimi kısarak Nehir’e baktım. Bu kadar olaydan sonra hayatta izin vermezdi Yağız.

“Elbette.” diyen Yağız’ı duyduğumda ise kısık sesle “Ne?” dedim. Yağız da yine kulağıma doğru eğildi.

“Bu sefer korumaları atlatmak yok. Ciddiyim.”

14. Bölüm

Kardeş Demek...

Ben Baran. Odanın içini dolduran alarmin sesini duyduğumda küfrederek doğruldum ve hemen telefonu kapattım. Saat daha sekizdi ve erken kalkmaktan nefret ediyordum. Aslında hayatım boyunca erken kalkan bir insan olmuştum ama bu zorunluluktandı. Hâlâ yatağın içinde ayılmaya çalışırken kapının birden açılmasıyla bakışlarımı oraya çevirdim. Yeni uyandığı her hâlimden belli olan Yağız dikilmiş bana bakıyordu.

“Kalk bana yardım et.” dedi sandalyenin üzerindeki tişörtümü bana atarken. Havada yakalayıp tişörtü yatağa geri koydum. Hava ne kadar soğuk olursa olsun yatarken çok fazla giyinemiyordum. Yağız’ın şortlarından birini alıp giymiştim sadece. Birkaç ay öncesine kadar eşyalarımınla birlikte tam anlamıyla burada yaşarken Armin geldikten sonra başka bir eve geçmiştim.

“Ne yardımı?” diye sordum. Ayılmaya çalışıyordum. Yağız’ın da benden altta kalır yanı yoktu aslında. Akşam Nehir ve Aslı’yı evlerine ben bırakmışım ve geldikten sonra da Yağız ile oturmuştuk.

“Yardımcı yok. Kahvaltı hazırlayacağız,” dedi derin bir nefes alarak. Önce dalga geçtiğini sanıp sırtıtmışım ama tüm ciddiyetiyle bana bakmaya devam edince kaşlarımı çattım.

“Ya oğlum manyak mısın? Defol git ya, kahvaltıymış.” diyerek yorganı üzerime doğru çektim. Aslında uyumayacaktım ama Yağız’ın bunu bilmesine gerek yoktu.

“Ciddiyim Baran. Kalk hadi, yardım et.” dedi sert bir sesle.

“Dışarıda yeriz oğlum. Derdin ne?” dediğimde Armin’in okula gideceği aklıma geldi. “Armin için değil mi?”

“Aynen öyle. Evde yemeyince okulda yiyor mu bilmiyorum, aklım kalıyor.” dedi sıkıntıyla. Böyle şeyler konuşmak erkekler için zordu tabii. Daha önce sevdiğim biri olmamıştı ama biraz olsun tahmin edebiliyordum.

“Sana diyecek tek kelime bulamıyorum.” dedim hayretle. “Kız haklı, resmen çocukmuş gibi davranıyorsun. Babası değilsin oğlum, kendine gel.”

“Kes sesini! Kalk işte, yardım et.” dediğinde içimden sabır dileyerek ayağa kalktım.

“Armin Hanım nerede? Kız olan o. Niye biz hazırlıyoruz?”

“İçindeki maço uyandı bakıyorum da Baran.” diyerek sırtıttı. “Yarım saate falan uyanır o daha. Okulu o kadar erken başlamıyor.”

“Oh ya! Biz kalkıp hanımefendiye kahvaltı hazırlayalım, o uyu-sun.” diyerek kapıya doğru yöneldiğimde Yağız durdurdu.

“Oğlum giysene şu tişörtü. Tarzan gibi dolaşıyorsun.”

“Hayırdır Yağız’cığım? Armin’i bırakıp benden mi etkilenmeye başladın?” diye sordum gülerek. Ama neden tişörte bu kadar taktığını biliyordum. Tişörtü alıp giyindim.

“Armin var gerizekalı. Böyle dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?” dedi sinirle.

“Oğlum sen çığır açtın kıskançlıkta. Benden de mi kıskanıyorsun?” diye sordum. Ama onu anlayabiliyordum. Sanırım bu kadar çok sevdiğim bir kız olsa ben de Yağız’dan bile kıskanırdım.

“Saçma saçma konuşma Baran.” diyerek kapıdan çıktı. Arkasından ben de banyoya doğru ilerledim. “Acele et. Mutfakta bekliyorum.”

Yağız’a ağızım açık bakarken “Tamam baba” diye mırıldanıp banyoya girdim. Bir insan bir insanı nasıl bu kadar sever aklım almıyordu. Sanırım asla Yağız kadar birini sevemezdim ben. Armin, her ne kadar kardeşim de olsa yine de onda ne bulduğunu anlayamıyordum. Bir kere soğuk bir kızdı. Güzeldi ama *biraz gülümse* diye bağırabileceğim kadar da donuktu. Küçüklüğümüzden beri en olgunu-

muz Yağız olsa bile hiçbir zaman Armin kadar da resmi olmamıştı. İşte bu yüzden Armin’de ne bulduğunu anlayamıyordum ama zaten ne bulduğunu görsem, ben de severdim değil mi?

Yağız’ı daha fazla bekletip çıldırtmamak için hemen yüzümü yıkayıp aşağıya indim. Buzdolabından kahvaltılıkaları çıkarıyordu.

“Evet kardeşim ne yapıyoruz şimdi?” diye sordum tüm ciddiyetle. Eğer bu olay Yağız için önemliyse seve seve yardım ederdim.

“Aaa... Yumurta mı yapsak?” diye sordu Yağız sıkıntıyla. “Ya da bilemiyorum patates de kızartabiliriz.”

“Şimdi, öncelikle yaptığımız şeyin saçmalığını fark ediyorsun değil mi?” diye sordum gülerek. “Kıza kahvaltı hazırlıyoruz! Şaka gibi...”

“Baran!” dediğinde suçsuzum der gibi iki elimi de havaya kaldırdım. “Sadece... Alışsın istiyorum işte. Biraz daha rahat olsun.”

“Armin burada fazlasıyla rahat zaten Yağız. Daha fazla ne yapabilirsin bilmiyorum.”

“Her şeyi öğrendikten sonra giderse...”

“Saçmalama nereye gidecek?” diyerek sözünü kestim. “İlk başta kızar ama sonra anlar.”

“Her neyse boş ver. Bir şeyler yapmak istiyorum işte. Şu hâlime bak be.”

“Tamam aslan parçası sen coştun iyice.” derken yanında olduğunu göstermek için omzuna vurdum. Konuyu uzatmanın bir anlamı yoktu. Anlatırken o da sıkıntı yaşıyordu zaten. Erkekler böyle mevzuları çok rahat konuşamazlardı ki. “Prensesimiz uyanmadan kahvaltısını hazırlayalım.”

“Tamam.” diye mırıldandıktan sonra yumurtaları çıkardı. “Bugün Armin ve Nehir alışveriş falan yapacaklar. Uzak koruma da ayarlamak lazım. Mert ve Semih yanında olacaklar zaten ama uzağa kimi koyalım?”

“Bir bakarım ben yine ama Tayfun ve Ekrem iyi idare eder.” dedim hemen. Her adamımıza güvenirdik ama Armin’in çevresinde olacak kişiler en iyileri olmalıydı. Babasının tuttuğu korumaları bu

yüzden iptal etmiştik. Biraz daha fazla parayla herkes herkesi satardı ne de olsa.

“Olur, tamam. Ayarla onları.” dedikten sonra “Şu yarınki parti işi de hiç içime sinmiyor zaten.” dedi. Bir yandan da çay koyuyordu. Yıllardır ailemizden uzak olduğumuz için ikimiz de az çok böyle işlerden anlardık.

“Niye ki?” diye sordum anlamayarak. “Kafası dağılır işte onun da.”

“Nehir önüne gelen herkesi davet ediyor. Bizim oradaki ilişkimiz garip olacak, Armin’in daha çok rahatsız olmasını istemiyorum.” dedi düşünceli bir sesle. Tanımadığı ve güvenmedi bir insanı bunalacak kadar düşüncesiz ve sinir Yağız Atay kime dönüşmüştü böyle?

“Çok garip lan!” diyerek güldüm. “Bu hâle düşeceğine hayatta inanmazdım.”

Kahkaha atarak kahvaltılıkları eline aldı.

“Sevdiğin zaman seni de göreceğiz. Hele de senden yaşça küçükse... Her şeyden korumak isteyeceksin. Sanki bir an bıraksan, biri zarar verecekmiş gibi gelecek.” dedi acıyla gülümseyerek. Yağız’ı tanıyordum. Ve şu anda Armin’in ona ait olmadığını düşündüğünü de biliyordum. Haklıydı da. Armin hâlâ ona ait değildi.

Yağız salona doğru ilerlerken ben de peşinden gittim. Armin uyanmamıştı anlaşılan.

“Biricik prensesimiz kendi kendine uyanabiliyor mu bari?” diye sordum alayla. Durumdan rahatsızmış gibi davranıp Yağız’ı sinir etmek güzeldi. Bu çocukluktan gelen bir alışkanlıktı. Yağız ile hep kavga ederdik ve Eymen aramızı yapana kadar da küs kalırdık, sanki gerçekmiş gibi.

En sinirlimiz, genellikle en olgunumuz, zaman zaman da en mantıklımız Yağız’dı. Tabii Armin’e kadar. Şimdi de sinirliydi aslında. Ama daha neşeli olduğunu da görebiliyordum Armin sayesinde. Araları iyi olduğu zaman Yağız’ın yüzü aydınlanıyordu. Sevmenin kadınlara özgü olduğunu düşünen zavallılar Yağız’ı görmeliydi. Bir erkeğin daha fazla sevebileceğini sanmıyordum ben. Üzerine yapı-

şıp kalmış olgunluğunu bile kaybediyordu. Daha çok gençti Armin. Ve Yağız ona ayak uydurmak istiyordu. Evet, yaşlı değildik kesinlikle ama çok şey geçmişti başımızdan. Yirmi üç yaşında olmama rağmen otuz hissediyordum mesela. Yağız da böyleydi. Hayatta kalmak için hep bir adım önde olmamız gerekiyordu. Mantığımızı kullanıp birilerini alt etmeye çalışırdık. Ama şimdi onu bile kaybediyordu sanırım. Kendini Harun'a teslim edecek kadar hem de. Her şey Armin içindi ya da Armin yüzündendi. Nasıl bir şeydi ki bu, bir insan bir insan için bu kadar çok şey yapabiliyordu?

“Niye uğraşıyorsun kızla?” diye söylendi Yağız.

“Onu sevdiğimi biliyorsun.” dedim masayı kurmasına yardım ederken. “Uğraşmak hoşuma gidiyor.”

“Armin'den daha çocuksun.” dedi Yağız gülerek.

“Alış bunlara yavrum.” dedim hüzünlü bir sesle. Yağız'ın gözlerine çöken hüznü görünce benden bir farkı olmadığını anladım. İkimiz de Eymen'i hatırlamıştık. Yağız'ı sinir etmek için hep öyle söylerdi. “Sevdiğin kız, on sekiz yaşında genç bir kız.”

“Sanki otuz yaşındayım ben de.” dedi Yağız sitemli bir sesle.

“Yirmi dördü bırak, yirmi bile olsan yaşlı sayılırsın sen. Ruhun öyle.”

“Seni si...” tam küfür edecekken merdivenlerden inen Armin'i görünce sustu. Ben ise sırıtiyordum.

“Günaydın.” diye mırıldandı Armin. Üzerindeki tedirginliği hâlâ atamamasına şaşıriyordum.

“Günaydın.” diyerek masaya koyduğumuz zeytinlerden birini ağzıma attım ama Armin'in Yağız'a bakışları da gözümünden kaçmıyordu. Sanırım utanıyordu. Dün akşam onları mutfakta öpüşürken görmüştüm ve az daha benden başka birileri daha görüyordu. Onlar benim geldiğimi fark etmeden salona gidecekken Aslı'nın mutfığa doğru gittiğini görüp engel oldum. Aslında bunu neden yaptım onu bile bilmiyordum şu an. Belki de görse daha kolay olurdu Yağız için. Ama sanırım Armin için zor olacağını fark etmiştim.

“Formalarını giy, gel. Kahvaltı hazır olur zaten.” dedi Yağız gülümseyerek.

“Şey... Okula gitmeyeceğim bugün.” diye sıkıntıyla konuştuğunda kendime engel olamadan kakhaha attım. Ailesinden izin almak isteyen çocuklar gibiydi.

“Ne gülüyorsun sen?” diye sordu Armin kaşlarını çatarak.

“Hiç, aklıma bir şey geldi.” diyerek ellerimi kaldırdım.

“Neden gitmiyorsun?” diye sordu Yağız saçma konuşmamızı önemsemeden.

“Zaten Nehir ile dışarı çıkacağız bugün. Okula gitmeyip evde dinlensem tam tatil gibi olur.” dedi Armin gülümsemeye çalışarak. Bizi kandırabileceğini sanıyordu. Yağız’a doğru döndüğümde onun da inanmadığını anladım. Yine de bir şey söylemiyordu.

“Madem tatildesin çaylarımızı koymaya ne dersin prenses?” dedim sandalyeme geçerken. Masa hemen hemen hazır sayılırdı zaten.

“Tamam, getireyim madem.” diyerek mutfağa doğru ilerledi. Normal bir zamanda dediğimi yapsa bile kesin laf ederdi. Şimdi ise ters bir şey söylemeyip işine karışmamı önlüyordu.

Armin gittikten sonra Yağız sıkıntıyla yerine geçti.

“Ege yüzünden gitmiyor.” diye mırıldandı.

“Boş ver böylesi daha iyi. Görüşmek istemiyor işte.”

“Aynı şey değil Baran. Görüşmek istiyor ama utandığı için görüşmüyor.” dedi oflayarak. “İkisi çok farklı şeyler.”

“Sen sonuca baksana. O çocuk daha Armin’in etrafında dolanmaz bence, kurtuldun işte.” diyerek tabağımı doldurmaya başladım. Yağız hafif hafif çıkmış sakallarıyla oynayarak dalgın dalgın masaya bakıyordu. Tam dünle ilgili ona bir şeyler söyleyecekken Armin’in gelmesiyle sustum. Çaylarımızı doldurarak kendi de oturdu.

“Sen neden içmiyorsun?”

“Sevmiyorum ben.” dedi tabağına kahvaltılıklardan alarak. “Beni de kaldırısaydınız keşke, yardım ederdim.”

“Yağız beyin hamaratlığı tuttu. Bir dahakine artık.” dedim alaycı bir sesle. Armin gülümseyerek tabağına döndüğünde Yağız’ın so-

murtan suratıyla karşılaştım. Mutlu olamıyorduk bir türlü. Sanırım kaderimizde yoktu bu. Kendi adıma fazla bir şey istemiyordum zaten hayattan ama en azından Yağız mutlu olsaydı. Nedense içimdeki ses mutlu olamayacağını söylüyordu. Armin olmazsa Yağız mutlu olamazdı zaten. Başka bir kız ya da başka bir sevgi söz konusu bile değildi, biliyordum.

“Kredi kartını veririm sana. İstedğin gibi harcarsın.” dedi Yağız, Armine bakarak.

“Gerek yok. Alacağım bir şey yok zaten.” dedikten sonra bakışlarını tabaktan çekerek Yağız’a çevirdi. “Teşekkür ederim yine de.”

“Rica ederim ama... Dediğim gibi sen yine de al yanında bulunsun.” diye ısrar ettiğinde kabullenerek başını salladı Armin.

“Ne zaman gideceksiniz?” diye sordum Armine. Korumaları ayarlamam gerekiyordu sonuçta.

“Bilmiyorum. Daha konuşmadık.”

“Tamam ama gitmeden bir saat önce falan bana haber ver.” dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı.

“Neden ki?”

“Korumaları ayarlayacağım.” dedim sırtarak. Korumalardan ne kadar rahatsız olduğunu biliyordum.

“Şu koruma mevzusunu konuşalım.” dedi elindeki çatalı bırakarak. “Sormak istediklerim var.”

“Armin korumalar güvenliğinin için. Nasıl bu kadar rahatsız bilmiyorum ama Harun olayı kapanmış değil. Hâlâ bizi izliyor.” dedi Yağız ciddi bir sesle.

“Bunu söylemeyecektim.” dedi Armin hemen. “Dört yaşından beri korumalarla geziyormuşum. Bana bunu anlatın.”

“Belki de bunu da daha sonra...”

“Hayır Yağız. Şimdi konuşalım. Ayrıca onca sır... Ne zaman anlatacaksın?” dediğinde oflayarak başımı ellerimin arasına aldım. Yine aynı konuydu. Evet, onu anlıyordum. Bilmediği ve öğrenmek istediği çok şey vardı, üstelik bu kendi hayatıydı. Yine de neden anlamak istemiyordu ki? Saklamamız bile onun güvenliği içindi.

“Armin bunu konuşmuştuk!” diye bağırdı Yağız. “Sana daha sonra anlatacağım demiştim. Sözüme güvenmiyor musun?”

“Güvenmem mi gerekiyor?” dedi Armin alayla gülerek.

“Elbette güvenmek gerekiyor.” diye bağırırken ayağa kalktı. Şu an fazlasıyla sinirli duruyordu. Armin de normalde ağlayan, kırılgan kızın aksine öfkeliydi.

“Neden güvenecekmişim ben sana? Hayatımı saklayan, zorla yanında tutan ve ailemden koparan bir adam...” diyerek kahkaha attığında Yağız sinirlenerek masanın üzerindeki tabakları elinin tersiyle yere itti.

“Ve o adam seni seviyor!” diye bağırdığında yere düşen tabakların çıkardığı sesler kadar keskindi sesi. “Deliler gibi âşık ama karşındaki kız o kadar kör ki bunu göremiyor. Onun güvenliğini sevgisinden bile üstün tuttuğu için sustuğunu bilmesine rağmen kabul lenmiyor. Çünkü bu kız bir aptal! Daha çocuk! Ve bu adam küçük bir kız çocuğunda ne bulduğunu bile bilmemesine rağmen her türlü kaprise susuyor.”

Yağız Armin’e bağırmaya devam ederken bir an için aralarına girmeyi düşündüm ama belki de en iyisi buydu. Susup kızgınlarını sakladıkça daha kötü olacaktı her şey. Birbirlerini kırdıklarını hatta dürüst olmak gerekirse mahvettiklerini bilmeleri gerekiyordu. Yağız belki Armin’in üzüldüğünü biliyordu ama Armin kesinlikle Yağız’ı nasıl etkilediğinin farkında değildi. Ya gerçekten dediğimiz gibi çocuktuk ve bir türlü fark etmiyordu ya da hayatı karışık olduğu için gözlerine, dahası kalbine bir perde inmişti. Küçük bir kız gibi, Yağız yüzünden ağladığında yine Yağız’a sarıldığı zamanlar olduğunu biliyordum. Kalbi kırılıyordu ama Yağız’ın kalpsiz olduğunu düşündüren neydi ona? Kardeşimin altın gibi bir yüreği vardı ama Armin ile olmadıkça bir değeri olmayacaktı, biliyordum.

“Lanet olsun bir şey söyle.” diye mırıldandı Yağız başını iki yana sallayarak. Birkaç büyük adımla Armin’e yaklaştığında Armin korkarak geri çekildi.

“Yağız...” diyerek araya girdim. “Biraz zaman ver.”

“Tüm zamanlar onundu.” dedi Yağız histerik bir kahkaha atarak. “Tam üç aydır burada ama hâlâ başladığımız yerdeyiz.”

Bana söylese de Armin’in gözlerinin içine bakıyordu. Armin’in de ondan farkı yoktu aslında. Şimdi şuradan çıkıp gitsem fark etmezlerdi.

“Armin odana çık istersen.” diyerek Armin’in kolunu tutup kendine getirmeye çalıştım ama beni duymuşa benzemiyordu. Tekrar Armin diye seslendiğimdeyse kısa bir bakış atıp Yağız’a bakmaya devam etti.

“Ben kapris yapmıyorum.” diye mırıldandı titreyen sesiyle. Duymak o kadar zordu ki. “Yarın reşit oluyorum ve ne var biliyor musun? Eğer bana her şeyi anlatacağına dair inanacağım ufak bir adım atmazsan... Bu gece, evdeki son gecem olacak.”

“Saçmalama Armin.” dedim Yağız’dan önce. Donmuş kalmış bir şekilde Armin’e bakıyordu. Ne yani onu ciddiye mi almıştı? “Şimdi çok sinirlisin ve...”

“Kendini yorma Baran.” dedi Armin tüm kararlılığıyla. “Ciddi olduğumu biliyor. Biliyorsun değil mi Yağız?”

“Biliyorum.” diyerek başını aşağı yukarı salladı Yağız. “Peki, sen olayın ciddiyetini biliyor musun? O adamın ne kadar kötü olduğunu mesela...”

“Biliyorum.” dedi Armin de aynı Yağız gibi. “Ama önemli değil. En fazla ne olabilir ki? Eymen’in yanına giderim.”

“Beraber yaşamayı deneyelim ya da beraber ölelim.” dedi Yağız acıyla gülümseyerek. “Bunu bana sen söylemiştin o gün. Sen kurtul diye kendimi o adama teslim edecekken...”

“Benim yüzümden ölmeni istemem...” dediği sırada Yağız’ın gözleri yaşlarla doluydu. Ağlamıyordu ama bitik durumdaydı.

“Sana bir şey olduktan sonra yaşayabilir miyim sanıyorsun?” diye sordu tam Armin’in karşısına geçerek. Yanlarından gidip yalnız bırakmalıydım aslında onları ama içimden de gelmiyordu. Hatta Armin’i başka bir yere götürüp onu korumak istiyordum ve Yağız’a bir yumruk atıp *unutacaksın* demek istiyordum. İkisi olmazdı. Bu,

o kadar belliydi ki şu an... Ne kadar da kırıyorlardı birbirlerini. Aşk böyle olmazdı değil mi? Aşk incinir diye korkmak değil miydi? Onlar birbirlerini bu kadar kırıp incitirken Yağız hâlâ nasıl bekleyebiliyordu onu?

“Buna da bir şey söylemeyeceksin değil mi?” dedi Yağız gözlerini kapatarak. Neyin acısını duyuyordu acaba en çok? Gideceğini bilmenin mi yoksa şu an yaşanılanların mı? “Aklından geçenleri söyle bana. Lütfen”

“Ne önemi var ki?” dedi Armin titreyen sesiyle. Hayatta en çok değer verdiğim iki insanın bu hâlde olması canımı sıkıyordu. İkisi de bunu hak etmeyecek kadar iyilerdi. Ama bu dünyada hiçbir şey adil değildi ki bu olsun. “Ben söyleyeceklerimi söyledim Yağız. Eğer ufacak da olsa bir şeyler duymazsam, bu evde geçireceğim son gece olacak.”

“Seni bırakacağımı mı sanıyorsun?” diye sordu sesinde bariz anlaşılan sinirle. “Gerekirse odana bile kapatırım seni ama bırakmam. En azından tehlikedeyken gidemezsin.”

“Yarından itibaren tam anlamıyla bir birey olacağım. Bu evden kaçtığımda polis aileme de teslim edemez beni. Alıkoyamazsın artık, suç olur.” dediğinde Yağız ile ikimiz de güldük. Sinirle karışık alaycı bir tını vardı ikimizde de. Girdiğimiz yerleri, işlediğimiz suçları bir bilseydi...

“Beni hafife alıyorsun.” dedi Yağız gözlerini kısarak. “Sana iyi ve anlayışlı davrandığım için gerçekten böyle biri olduğumu sanıyorsun. Battığım pislikleri bilmediğin için sanki normal bir hayatın içinden çıkıp gelmiş biri olduğumu düşünüyorsun ama değilim. Hiç olmadım. Baştan sona kötüyüm ve istediğim tek şey bunu sana yansıtmamak. Başardığımı da düşünüyorum ama beni zorlama Armin. Şu saçma sapan fikri at kafandan.”

“Ben söyleyeceklerimi söyledim.” dedi Armin sert bir sesle. Geri adım atacağını hiç düşünmemiştim zaten. İkisi de birbirinden inattı. Biri vazgeçmeliydi. Kim olacağını da biraz olsun tahmin edebiliyordum. Armin küçük adımlar atarak merdivenlere doğru ilerlediğinde

yaşlarla dolmuş gözlerine tezat bir şekilde gülümsedi. “Elinize sağlık bu arada.”

Söyledikleriyle Yağız gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Bense öylece Yağız’a bakıyordum. Teselli edecek, acısını biraz olsun hafifletecek kelimelere ihtiyacım vardı. Beynimde yer alan, yıllarca öğrendiğim, biriktirdiğim hiçbir harf o kelimeleri oluşturamıyordu ama. Nasıl oluşturacaktı ki zaten? Ya da nasıl acısını alacaktı?

“Yağız?” dediğimde biraz önce yıkılan adam sanki o değilmiş gibi yüzüne sert bir ifade takınıp bana baktı.

“Artık başlıyoruz. O adamı bitirmemiz gerek Baran.” dediğinde onaylayarak başımı salladım.

“Yine de bu bir günde olmaz Yağız, biliyorsun değil mi?” dedikten sonra pişman oldum. Zaten canı burnundaydı.

“Biliyorum. Hiçbir şekilde gitmesine izin veremem zaten.” dedikten sonra yere dökülmüş kahvaltılıklara, kırılmış tabaklara baktı. “Şurayı biri temizlesin hazırlanalım biz de.”

Bir şey söylemeden kapıdaki adamların yanına gittiğimde Yağız da odasına doğru gitti. Kapıyı açtığımda ilk Mert’i gördüm.

“Mert, Armin bugün dışarı çıkacak. Yakında yine siz olacaksınız ama uzaktan da birileri izlesin. Ekrem ile Tayfun’a haber ver.” dediğimde ikiletmeden başını salladı. Çocuklara haber vermeye gidecekken “Bu sefer hata yok ona göre.” diye seslendim arkasından. Geçen sefer de suçlu değillerdi ama yine de daha dikkatli olabilirlerdi. Ayrıca Yağız fazlasıyla sinirlenip canlarını yakmıştı zaten, bir kere daha olmasına hiç gerek yoktu. Hepsi sevdiğimiz çocuklardı. Dahası bize saygı duyar abi yerine koyarlardı. Bu bağın bozulmasını hiç kimse istemezdi, özellikle de böyle bir durumda. Genellikle bizden bir iki yaş küçüklerdi. Harun’un elinden kaçtığımızda ve bağımızı tamamen kestiğimizde hepsine yardım etmiştik. Etmeye de devam ediyorduk. Eğer Harun’a karşı geleceksek en az onun kadar güçlü olmamız gerekiyordu ve şu an belki ondan bile güçlüydük. Yağız’ın soyadı Harun’un küçüklüğünü gözler önüne sermeye yetiyordu ve onun emrindeki adamların aksine bizim tarafımızdakiler bizim için

canlarını bile verirdi. Borçlu sayıyorlardı kendilerini. Ve tabii ki hepsi Harun'a diş bilemişti. Şu an emir vermemizi beklemelerinin tek nedeni ise Armin'di. Eymen'in küçük kardeşi ve Yağız'ın karısı olacağını onlar da biliyordu.

Evde oyalandığımız dakikaların ardından Yağız ile hiç konuşmadan dışarı çıktık. Kapıdaki adamları tekrar uyarmıştı. Önceden onlarla abi gibi konuşur, asla emir vermezken şimdi işler değişmişti. Yine de çocuklar bunu garipseyip ters bir şey söylemiyorlardı. Hepsi olayın ciddiyetinin farkındaydılar. Yağız açıkça "Olası bir şeyde canını ortaya koyamayacak biri varsa şimdi gitsin," demişti. Korkusu kendisi için ya da benim için değildi. Hâlâ hiçbir şeyin farkında olmayan küçük kız içindi tüm endişesi. Benim de öyleydi aslında. Belki Yağız ve Armin arasında kalsam direkt Armin diyemezdim ama sırtımı da dönmezdim ona. O küçük kız bana da emanetti. Benim de kalbimdeki yeri sarsılmazdı onun.

Yağız arabayı deli gibi kullanırken bana kalan da içimden sakinleşmesi için dua etmekte.

"Harun'a kalmadan bizi sen öldüreceksin." dedim dişlerimi sıkarak. Hiçbir zaman endişelerimizin su yüzüne çıkmasına izin vermedik biz. Kendini toparlaması gerekiyordu.

"Harun deme bana. Bulduğum yerde geberteceğim o herifi." dedikten sonra biraz daha gaza asıldı.

"Ne zamandır bu kadar çocukça davranıyoruz?" diye sordum rahat bir tavırla.

"Ne diyorsun lan? Adam gibi söyle."

"Armin'e bir şey olmasın diye oturup ağlayacaksın yakında, onu diyorum." dedim piç bir sırıtışla. Damarına bastığımı biliyordum ama kendine gelmesi için bu şarttı.

"Kes sesini Baran! Uğraşamam şimdi seninle." dediğinde kendimi zorlamama gerek kalmadan kahkaha attım.

"Uğraşma zaten kardeşim. Seni Armin'in yanına bırakmamı ister misin? Sarılır ağlarsınız." dediğimde aniden yaptığı frenle öne doğru

savruldum. Yüzümdeki gülümseme ister istemez kayboldu. Arabalar vızır vızır geçerken Yağız hiç önemsemeden arabadan indi.

“İn aşağı piç herif!” diye bağırdığında hiçbir şey anlamasam da indim. Anahtarı sinirle bana doğru fırlattı. “Al anahtarı defol git, nereye gidiyorsan. Ağlarmışım!”

Aslında normal bir zamanda bu kadar aşırı bir tepki vermezdi ama fazlasıyla dolmuştu anlaşılan.

“Ağlarım lan ağlarım! Ne bilirsin ki sen sevgi ne aşk ne? Canımı verecek kadar seviyorum ben onu! Şu dünyada elimdeki tek şey, tutunabileceğim tek dal o! Bana arkasını dönüp gittiğinde bile gururu siktir edip ağlayacak kadar çok seviyorum ben onu. Hiç saklamadım, hiç korkmadım, kaçmadım sevgimden. Beni sevmesi için her şeyi yapardım, yaparım. Ama nasıl kahpe bir dünyaysa hiç gülmedi yüzüme. O da sevemedi beni, istemedi. Ama olsun! Sevmesin ama iyi olsun işte, güvende ve mutlu... Bana yeter. Yetmeli!” diye bağıra bağıra konuşurken gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum. Karşımda tüm heybetiyle duran adam acı çekiyordu.

“Yağız. Abi ben...”

“Kes sesini! Siktir git.” dedikten sonra yine o soğuk gözlerini üzerime dikti. Acı çektiğini görmesem duygusuzun teki derdim. “Adamları ayarla, herkes ezbere bilsin Harun’un her adımını.”

“Sen nereye?” diye sorduğumda ellerini pantolonunun cebine sokarak bir iki adım geriledi.

“Nefes almam lazım.” diye mırıldandıktan sonra arkasını dönüp hızla yürümeye başladı. Arkasından biraz baktıktan sonra kendime gelerek şoför koltuğuna geçip gaza bastım. Kendimi suçlu hissediyordum. Sadece kendine gelmesi için öyle söylemişim ama bu kadar tepki göstereceğini düşünemedim. Armin kesinlikle Yağız için zayıflık demekti, bir kez daha tanık oldum buna.

Yaklaşık yarım saat süren yoldan sonra şirkete vardım. Çalan telefonumla düşüncelerimden sıyrıldım ve hızlı adımlarla Yağız’ın odasına doğru ilerledim. Büyük patronun odasına elimi kolumu sallayarak girecek kadar tanınıyordum bu şirkette. Artık Yağız ka-

dar güçlü bir soyadım yoktu. Bir zamanlar kendi çapında yükselmiş ailem benim yüzümden mahvolmuş, elinde avucunda ne varsa batırıp köşelerine çekilmişti. İşte, Harun'dan bir de bunun intikamını alacaktım. Yüzüne savurduğum tekmelerimden bir tanesi de bunun için olacaktı. Sonra eve geri dön diye ağlayan annemin gözünden akan her bir damla için de nefessiz kalana kadar tekmeleyecektim. En son... En son da silahımı çıkarıp ateş ederken hem Eymen'in intikamını alacaktım hem de bitmiş hayatımın...

Yağız'ın odasına geçtiğimde kendimi deri koltuğa atarken telefonu açtım.

"Efendim?" dediğimde Hakan Bey'in sesiyle karşılaştım. Tanımadığım bir numaradan arıyordu.

"Baran neredesin?" diye sordu telaşla.

"Şirketteyim Hakan Bey. Bir sorun mu var?"

"Az önce kızımın hayatıyla tehdit edildim." dedi lafı dolandırmadan. "Kim tarafından tehdit edildiğimi söylemem gerek yok umarım. Yağız nerede? Telefonunu açmıyor."

"Birazdan o da gelir. Tam olarak ne dedi Harun?" diye sordum oflayarak.

"Kaya'nın size olan yardımındaki aracının ben olduğumu anlamış ve bağlantıyı kesmemi söylüyor. Yoksa kızımın canı yanarmış" dedi, kelimeleri tiksindir gibi çıkarıyordu. "Bugün Armin ve Nehir alışverişe çıkacaklarmış. Armin'i fazlasıyla güvende tuttuğunuzdan eminim ama aynı şeyi Nehir'e de sağlayıp sağlamayacağınızdan emin olmak istiyorum. Birkaç koruma ben de yollayacağım ama bu kadar kısa sürede en iyisini bulamam."

"Armin nasıl korunursa Nehir de o şekilde korunur Hakan Bey." dedim güven veren bir sesle. "Asla ikisini birbirinden ayırmazlar ama içiniz rahat olsun, tekrar arayıp bildiririm."

"Sağ ol Baran." dedi rahatlamış bir sesle. "Sonuna kadar yanınızda olduğumu unutmayın ama kızımın kılına zarar gelsin istemiyorum."

“Merak etmeyin Hakan Bey. İp boynunda dolanıyor o şerefsiz. Boğulmasına az kaldı.”

“Umarım Baran...” dedikten sonra derin bir nefes aldı. “Ben şu an Kaya’nın yanındayım, Yağız’ın buraya gelmesi gerekiyor. Kaya onunla tanışmak istiyor.”

“Yağız... Henüz buralarda yok ama çok gecikmez gelir. Söylerim ben ona.” Desem de kendim bile inanmıyordum. Özsoy’un ayağına mı gidecekti Yağız?

“Tamam, mutlaka uğrasın ama, ayrıca ona söyle can borcu olduğunu da unutmasın.” dedi nasihat verir gibi. Elbette o da biliyordu Ege ile Yağız’ın anlaşmazlığını. Hakan Bey her şeyi biliyordu zaten. Yağız bu adama neden güvenmişti bilmiyordum ama bir gün yanıma gelip artık her şeyi bilen bir kişi daha var demişti. İlk başta güvenirliliğini sorgulasam da daha sonra kızına, hatta karısına bile hiçbir şey söylemeyen bu adama artık gözüm kapalı güvenir hâle gelmiştim.

“Öyle ama...”

“Kaya çocuk değil Baran. Yağız ile oturup kız muhabbeti yapmaz. İkimiz de babalarınızın yaşındayız. Hayat sizi erken büyütmüş olabilir ama hâlâ iki delikanlısınız.” diyerek telefonda öğütler vermeye başladı. Dinlerken sıkılmamıştım ama. Aksine özlemiştim. Babamın beni arayıp nasihatler vermesini o kadar isterdim ki. “Yağız’ın Armin’e nasıl âşık olduğunu görebiliyorum ama... Eğer Armin Yağız’ı istemezse onu bırakacak. Bunun sözünü alarak yardım etmeye başladım ben Yağız’a. Armin’in yaşında bir kızım var benim. Bu yüzden o kızın duygularını, hislerini yok sayamam.”

“Hakan Bey... Ne diyorsunuz siz? Ne sözü?” diye sordum cevaplamasını umarak.

“Yağız’ın babası da amcası da eski dostum Baran. Babasını yok sayarak Yağız’a yardım etmeye başladım ve Armin sanki gerçekten onu seviyormuş gibi davranarak amcasını kandırmaya başladım. Ama bana söz verdi. Her şey bittiğinde Armin onunla kalmak istemezse gitmesine izin verecek.” diye açıkladığında Yağız’ın yenilgisini hissederek gözlerimi kapattım. Armin hiçbir şey sonuçlanmamışken

bile gitmek istiyordu. Birkaç gündür Yağız'ın her şeye bu kadar tepki vermesi de bu yüzdendi belki de. Gitmek lafı geçtikçe gerçekler suratına çarpıyordu.

“Anladım efendim.” diye mırıldandım.

“Her neyse... Yağız gelince onu Kaya'nın yanına yolla ben burada olmasam bile gelsin.” dedikten sonra tamam diyerek kapattım.

Sırtımı koltuğa yaslayıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar telefonu elimi alıp Mert'i aradım. Fazla bekletmeden açmıştı zaten.

“Alo?”

“Mert, Armin nerede?” diye sordum vakit kaybetmeden. Canım fazlasıyla sikkındı zaten.

“Evde abi. Biraz önce bir kız geldi, geçen akşam gelenlerden biri.”

“Hakan Beyin kızı o. Nehir Serenler. Harun o kızı da tehdit etmiş ve en az Armin kadar ona da dikkat etmenizi istiyorum.” dediğimde onaylayıcı sözlerini duydum.

“Dışarı çıkınca bana haber verirsin. Ha bu arada taksiye binmek isterlerse izin verme, benim arabam orada onunla götür.”

“Tamam abi. Diğer çocuklar da geldi zaten.” dedikten sonra telefonu kapatıp masaya attım.

Kapıyı tıklatıp içeri giren sekreteri gördüğümde düşüncelerimden uzaklaşmaya çalıştım.

“Yağız beyin toplantısı vardı efendim. İptal etmemi ister misiniz?” diye sorduğunda oflayarak başımı masaya koydum.

“Çok önemli bir şey mi?” diye sorduğumda belli belirsiz gülümsedi.

“Genel toplantılardan biri Baran bey. Yarına da erteleyebilirim.”

“Evet evet,” diyerek telefonumu da alıp, ayağa kalktım. “Ertele. Hatta yarına da alma Yağız'a sorup bir gün belirlersin.”

Sekreterin daha fazla bir şey söylemesini beklemeden odadan çıktım. Hızlı adımlarla asansöre ulaştım. Bir yandan da Yağız'ı arıyordum ama telefonu çalmasına rağmen açmıyordu. Nerede olduğundan emin değildim ama tahmin edebiliyordum. Burada böylece

oturup gelmesini bekleyeceğime arayıp bulurdum. Kaybedecek zamanımız yoktu.

Küçükken her fırsatta güçlü olmam gerektiğini bana söyler dururdu. Eymen ve Yağız benden bir yaş daha büyüktü. Hatalarımı kapatıp beni belalardan kurtarırlardı. Hatta bazen benim için dayak bile yerlerdi. Daha sonra artık büyüüp vah vah demenin bir işe yaramayacağını anladım ve güçlü olmaya karar verdim. Ayrıca ikisinde de olmayan bir özelliğim vardı. Yeri geldiğinde daha sakin kalmasını bilirdim. Onlar damarlarında akan asi kanı durduramazken ben kendimi öne atıp Harun'u sakinleştirecek sözleri söylerdim. O bok gibi yerde böyle geçmişti yıllarımız. Birbirimizi koruyup kollayarak... Dördüncü bir insana asla güvenmedik. Başka biri asla giremedi aramıza. Ve sonunda... Her şey bitti derken sadece birkaç dakikayla kaybettik kardeşimizi. Yağız birkaç dakika önce varabilseydi Eymen yaşıyor olacaktı. Bunun acısını da çok yaşadım ama hiç dile getirmedim. Zaten yıllarca Yağız'ın bunun için kendini suçladığını biliyordum.

Şirkete bir saatlik mesafesi olan parka ulaştığımda arabadan çıkarak etrafa bakınmaya başladım. Her şeyin bittiği ve tekrar başladığı yer burasıydı. Hepimizin dönüm noktasıydı. Parkın çevresine göz attığımda Yağız'ın olmadığını anladım ama zaten parkta olmasını beklemiyordum. Parkın hemen yanında bulunan depoya doğru ilerlediğimde içeri girmeden sağa saptım ve boş alana çıktım. Yağız sırtını duvara vermiş, gözü kapalı öylece yerde oturuyordu. Geldiğimi henüz ya hissetmemişti ya da böyle boktan bir yerde gelebilecek herkese karşı savunmasız olmayı kabul ediyordu. Bir şey söylemeden yanına gidip aynı onun gibi oturduğumda gözlerini açmadığını gördüm. Yumruk yaptığı ellerini en başından beri görmesem uyuduğunu düşünenecektim.

"Harun'un seni yakalaması için ortam mı hazırlamaya çalışıyorsun?" diye sordum başımı yavaş yavaş duvara çarparken.

"Hiçbir boku beceremiyorum." dedi yenilmiş bir sesle. "Ne onu koruyup verdiğim sözü tutabiliyorum ne de... Sevebiliyorum."

“Daha fazlasını yapamazsın Yağız. Onu korumak, güvende tutmak için canını ortaya koydun. Daha ne yapacaksın? Ya da yıllarca duygudan yoksun bir şekilde bok gibi yerlerde yaşamışken onun için ne hâllere düşüyorsun. Küçük bir çocukken bile çektiğin acılara rağmen gözünden bir damla yaş aktığını görmedim ben ama neredeyse ağlayacaksın onun için. Daha fazla sevemezsin.”

“Peki niye hala gitmek istiyor?” diye sorduğunda sustum. Verecek bir cevabım yoktu buna. “Hep sırlar yüzünden diyor ama öyle değil. Onu tanıyorum, anlattığımda da gidecek.”

“Belki de böylesi daha iyidir Yağız, bilemeyiz.” dediğimde güler gibi bir ses çıkardı.

“Eğer bu lanet yere bir dakika önce gelmiş olsaydım hiçbir şey böyle olmayacaktı. Eymen hâlâ burada olacaktı ve ben Armin’i korumak için söz vermeyecektim. Yıllarca onu izleyip aşkına yenik düşmeyecektim.” dediğinde burukça gülümsedim.

“Eymen yaşarken de senin düşüncelerin değişmişti Yağız, sadece fark edemediştin.” dediğimde neşeden uzak da olsa kahkaha attım. “Kendini kandırmaya çalışma dostum.”

“Eymen’e ihanet etmişim gibi hissettim en başlarda. Ama sonra beni ikna etmek için söylediklerin o kadar mantıklıydı ki...”

“Seni ikna ettiğim güne lanet olsun zaten. Her boka burnumu sokan ben...”

“Neyse...” diye beni susturduğunda yeni uyanmış biri gibi etrafına bakındı. “Sen neden geldin?”

“Hakan Bey aradı. Seni Özsoy’un şirketine çağırdı.” dediğimde Yağız’ın yüzünde oluşan alaycı gülümseme sinirimi bozdu. “Adam haklı çağırmakta Yağız. Can borcu olduğunu da unutmasın dedi ayrıca. Haklı. O gün, o adam olmasa mahvolmuştuk.”

“Tamam. Gideceğim.” dedikten sonra eski güçlü Yağız olarak ayağa kalktı. İşte imrendiğim bir özelliği de buydu. Demin mahvolmuş, acı çeken bir adamken şimdi eski gücünde ve umursamazlığında duruyordu. “Hadi ne duruyorsun? Arabaya yürü.”

Ölüm sessizliğinde geçen araba yolculuğundan sonra Özsoy Holding'in önünde durduk. Her ne kadar gelmemi istemese de mutlaka bir arıza çıkaracağını bildiğim için onu dinlemeyip ben de peşinden gittim.

Güvenlikten geçip Kaya Bey'in odasının olduğu kata çıktığımızda sekreter hemen ayağa kalktı ama garip bakışlarla bizi süzüyordu. Haklıydı da. Ciddiyetten uzak giyim tarzıyla yirmi küsur yaşlarında iki genç adamdık.

"Buyurun efendim?" diyerek neden geldiğimizi sordu kibarca. Hafif bir tebessümle konuşacakken Yağız'ın sert sesini duyduğumda susup kızıdaki değişimi izledim. İstediginde son derece kaba olabiliyordu.

"Kaya Bey'i görmeye geldik. Yağız Atay dersin."

Kız asılan suratıyla patronunun odasına telefon ettikten sonra bizi beklediğini söyleyip işine geri döndü.

Yağız ile birlikte içeri girdiğimizde Hakan Bey'i de gördük.

"Hoş geldiniz gençler." diyerek elini uzattı adam. "Kaya Özsoy ben."

Yağız'dan önce elimi uzatıp çocuğuna örnek olmak isteyen babalar gibi davrandım.

"Baran Yalçın."

"Memnun oldum Baran." dedikten sonra bakışlarını Yağız'a çevirdi. Biraz gülümsüyor biraz da takdirle bakıyordu.

"Yağız Atay."

"Hoş geldin Yağız. Sonunda tanışabildik." dediğinde eliyle de koltukları işaret etti. "Hakan sizden çok söz etti."

"Aslında direkt söze girsek daha iyi," dedi Yağız gözlerini kısarak. "O gün yaptığınız yardıma minnettarım gerçekten."

"Pekâlâ, öyle olsun." diyerek gülümsedi Kaya Özsoy. "Gençler fazla aceleci Hakan."

"Öyleler." diyerek onayladı Hakan Bey ama uyarıcı bakışlarını da Yağız'dan çekmiyordu.

“Kaya size yardım etmek istiyor Yağız. Harun’u tek başına bitirmeniz çok zor olur, bunu biliyorsunuz.”

“Neden?” diye sordu sadece Yağız.

“Harun gibi küçük adamları çıkarlarım doğrultusunda kullanırım. Burada ise olay tanıdığım insanların canları...”

“Tanıdığınız insanların canları?” diye sordu Yağız. “Tanıştığımızı hatırlamıyorum.”

“Hakan’ın kızı Nehir’i de tehdit etti ve Nehir kızım gibidir. Ayrıca her ne kadar sen rahatsız olsan da Armin ile Ege’nin arkadaş olduğunu da biliyorum.”

“Karşılığında ne istiyorsunuz?” diye sorduğunda Kaya Bey başını iki yana sallayarak gülümsedi.

“Bu işlere fazla batmışsınız gençler. İyiliğimin karşısında bir şey beklemiyorum, beni diğer adamlarla karıştırmayın.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Aracı benim Yağız.” diyerek söze girdi Hakan Bey. “Kaya da yardım isteğimi geri çevirmedi.”

“Nasıl yardım edeceksiniz peki?” diye araya girdiğimde Yağız’ın aksine biraz olsun rahatlamıştı.

“Aklımda birkaç fikir var ama kesinleşmeden söylemem doğru olmaz. Yarınki partide kararlaştırırız.”

“Yarınki parti?” diye tekrarladı Yağız.

“Armin’in partisine biz de davetliyiz.” diyerek samimiyetten uzak bir şekilde gülümsedi Kaya Bey. “Nehir ile Ege çok iyi arkadaşır.”

Yağız’ın zaten endişelendiği bu parti artık beni de endişelendiriyordu. Hiç kimse için kolay geçmeyecek bir günde Armin on sekizinci yaşına girecekti.

15. Bölüm

Asla Affetmem

Bazen fiziksel bir yaradan çok birilerinin söylediği şeyler yakardı insanın canını. Hem de öyle bir yakardı ki sağır olup duymak istemezdi insan o an. Ya da bir insanın bakışları öyle bir işlerdi ki içinize, kör olup görmek istemezsiniz. Canınızı yakan kişiye, içinizde biriktirdiğiniz her şey dilinizin ucuna gelir ve yandığım kadar o da yansın diyerek ne gelirse ağzınıza söylerdiniz. İşte o zamanda lal olsun dilim de o kelimeler çıkmasın ağzımdan derdiniz. Ben aylardır bunu yaşıyordum. Gözlerimi kapattığımda istisnasız sürekli beliren silüetler vardı. Bunlarla yaşamak o kadar zordu ki... Beni boğuyorlardı. Bazen bir çift mavi göz olup boğazıma yapışıyordu ve akan kanlar eşliğinde yanına çağırıyordu, bazen de bir çift gri göz oluyor nefes al, yanıdayım diyordu. Nereye baksam, kime inansam bilemiyordum. Beni kim korur, kim sever güvenemiyordum. Güçsüz olmak istemiyordum. İnandığım herkesin benden bir şey sakladığını açıklayacağı korkusuyla yaşayamazdım. Daha on sekiz yaşındaydım ben. Eğer kader bana bir oyun oynamazsa yaşayacağım yıllarım vardı. Tanıyacağım yüzlerce insan... Ama şu kısacık ömrümde tanıdığım her insan sırtını döndü bir şekilde. Bilinçli ya da istemedi... Bir şekilde oldu işte. Annem dediğim saçının teline canımı vereceğim insan başkasının kollarına attı beni. Babam dediğim sarılıp ağladığım... Başka bir adama nasıl teslim etti? Ya da bir şekilde bunları kabul etsem de nasıl unutturdular bana ağabeyimi? Nasıl ayırdılar aynı kandan iki kardeşi?

Şimdi... Şimdi de kokusunu hissettiğimde ağladığım adam... Parçalara bölünüp bittiğimi görmüyor muydu? İstedğim tek şey benden saklanan sırlar ve anılarımdı. Hepsi buydu. İsteddiği şansı, beklediği sevgiyi belki o zaman verebilirdim. Kim olduğunu bilmeden, neler saklandığını bilmeden nasıl güvenebilirdim ki ona?

Güvenden Armin diye bağırان iç sesimi susturmak için ellerimle kulaklarımı kapattım.

Sakladığı şeyler o kadar büyük ki...

“Gidecek yerim yok ki. Gidemem.” diye mırıldandım kendi kendime. Her zaman yaptığım gibi yatağın ucuna oturmuş gözümden akan bir iki damla yaşla sakinleşmeye çalışıyordum. Ama kendimden saklamaya çalıştığım her şey içten içe açığa çıkıp yüzüme çarpıyordu.

Kokusu bile ağlattı seni. Ona güvenden.

“Sadece...” diye mırıldanırken boğazımdan kaçan hıçkırıkla dudağımı ısırdım. Sadece beni sevmesi o kadar güzel geliyordu ki kulağa... Hiç itiraf etmesem de iyi geliyordu. İçten içe anlatmasın istiyordum hiçbir sırrı. Hiç öğrenmeyeyim ve gitmeme hiç izin vermesin.

Çünkü ona alıştın diye tamamladı iç sesim. Sesli bir şekilde dile getiremeyeceğim her şeyi içimden söylüyordum. Asla kulaklarımın duyacağı bir şekilde söyleyemezdim.

Sadece bir kere hiçbir şeyi düşünmeden, ertesi gün ne olacak demeden sarılıp uyuyayım onunla. Bir kere sadece beni seven adam olarak kokusunu çekeyim içime.

Düşündüğüm şeylerle daha çok ağlamaya başlarken odanın içini dolduran telefonumun sesiyle sakinleşmeye çalıştım. Hıçkırıklarım birbiri ardına gelirken sakinleşmekten çok uzak bir konumdaydım. Gözyaşlarımı durduramadan telefonu elime aldığımda Nehir’in aradığını gördüm. Derin derin nefes alıp sesimi normal bir düzeye getirmeye çalışırken telefon sustu. Yatağın üstüne telefonu atarak banyoya geçtim. Dağılmış saçlarıma baktıktan sonra sürekli kızarıklık görmeye alıştığım gözlerime su çarptım ve derin bir nefes alarak odama tekrar geçtim.

Telefonum tekrar çalmaya başladı.

“Efendim?” diyerek telefonu açtığımda Nehir’in çığlığını duydum.

“Neredesin sen Armin? Meraktan öldüm,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Neden?”

“Bugün dışarı çıkacaktık. Unuttun mu?” diye sorduğunda gözlerimi kapatıp ağrıyan başıma tezat bir şekilde sesimi güçlü çıkarmaya çalıştım.

“Hayır hayır unutmadım ama...”

“Aması yok Armin, lütfen. Bu benim için çok önemli.” dediğinde sanki görebilecekmiş gibi başımı salladım.

“Tamam Nehir gidelim. Ama okula gelmeyeceğim ben, sen eve gelirsin buradan gideriz olur mu?”

“Yaşasın, süper! En geç yarım saate oradayım, öptüm.” diye neşyle şakıdıktan sonra bir şey dememe fırsat vermeden telefonu kapattı. Böylesi benim için daha iyiydi. Zaten bugün yeterince ona katlanacaktım. Kesinlikle iyi bir kızdı hatta çok iyi de bir arkadaşı muhtemelen ama bu berbat hayatımda yeri olmadığı kesindi. Zaten şu an haberi olmasa bile çok yakında Ege’den her şeyi öğrenip benden uzaklaşacaktı. Bu yüzden sıkı bir bağ kurmaya gerek yoktu.

Nehir gelmeden kısa bir düşün iyi geleceğini düşünerek kendimi banyoya attım. Tanıştığı daha doğrusu adını bile bilmediği çocuk kim bilir nasıl bir tipti? Onlar konuşurken ben ne yapacaktım? Böyle durumlarda kalmaktan nefret ediyordum.

Yaklaşık on beş dakikalık bir banyo keyfinden sonra rahat olmaya öncelik vererek dar paça lacivert bir pantolon ve üstüne de çok kalın sayılmayacak bir kazak giydim. Başka kızların aksine şık olmak önceliğim değildi. Yine de aynanın karşısına geçip baktığımda o kadar da kötü olmadığımı gördüm. Kumral saçlarım ve mavi gözlerim her şekilde beni kurtarıyordu sanırım.

Islak saçlarımı iyice kuruttuktan sonra kızarmış gözlerimi biraz olsun kapatmak adına elimi göz kalemine attım. Tam gözlerime ka-

lem çekerken kapı çaldı. Zilin sesini duyduğumda elimdeki göz kalemini yerine koyarak merdivenlere doğru yöneldim. Kimin geldiği elbette sürpriz değildi. Derin bir nefes alarak kapıyı açtığımda ona dikkatle bakan adamları iğneleyici bir şekilde süzen Nehir'i gördüm.

"Armin şu korumalara bir şey söyle. Üzerimi aramak istiyorlar." dedi sesini yükselterek. Bu sinirin bana olmadığını biliyordum ve çocuksu hâli beni gülümsetmişti.

Bakışlarımı korumalara çevirip "Sorun yok, dün de gelmişti zaten, gördünüz. Nehir benim arkadaşım." dedim kabul etmelerini umarak. Adının Mert olduğunu bildiğim koruma kaşlarını çatsa da başıyla onayladı. Nehir gözlerini devirip içeri geçtiğinde tam kapıyı kapatacakken Mert'in parmağındaki yüzüğü gördüm. Evli miydi yani bu yaşta? Belki de nişanlı... Bir türlü ayırt edemezdim zaten.

"Nişanlı mısın?" diye sordum kendime engel olamadan. Mert soruma şaşırsa da kendini toparlayarak yüzüne kondurduğu içten gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Hayır, evliyim." dediğinde kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Ah, solda olunca evli oluyor ha?" dediğimde Nehir araya girdi.

"Kaç yaşındasın ki?"

"Ben yirmi iki yaşındayım. Dört aylık da evliyim."

"Ne güzel ya," dedi Nehir sırtarak.

"Eşin kaç yaşında?" diye sordum merakla.

"O da yirmi bir yaşında. Aslında ailesi istemedi daha küçük diye ama o çok ısrar edince kıramadılar daha fazla." dediğinde burukça gülümsedi.

"Ayrı mısınız?" diye sordum. Ayrılık hüznü vardı sanki gülümseyen dudaklarında.

"Evet, iki aydır görmüyorum. Sadece telefonda konuşuyoruz." dediğinde kaşlarımı çattım. Nedenini anlamak için o kadar zeki olmaya gerek yoktu. Nehir'in içeri geçmesi için elimle salonu gösterirken ben de kapıyı kapatıyormuş gibi hareket ettirdim. Nehir'in dikkati dağıldığında gözlerimi Mert'e diktim.

“Özür dilerim.” diye mırıldandıktan sonra bir şey demesine fırsat vermeden de kapıyı kapattım. Ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum ama önceden Yağız’ın telefonda konuştuğu Mert kesinlikle bu Mert’ti. Onun karısının canının benimkinden daha önemli olmadığını söylemişti. Buna rağmen hâlâ nasıl Yağız için burada bekleyebiliyordu ki?

“Hadi Armin ne dikiliyorsun orada?” diye bana seslendi Nehir. Düşüncelerimden uzaklaşıp, yanına doğru ilerlediğimde salonda oturduğunu gördüm.

“Bir şeyler içer misin?” diye sorduğumda sevinçle ayağa kalktı.

“Evet içerim ama dışarıda.” diye çığlık attığında hayretle ona baktım. “Unutmadın değil mi? Bugün o kafede olacak, orayı gitmemiz lazım.”

“Unutmadım Nehir ama gelmesem daha iyi bence. Siz muhabbet ederken ben ne yapacağım orada?”

“Saçmalama Armin. Lütfen beni kırma. Hem Yağız’dan da izin aldık.” dediğinde başımı sağa doğru yatırarak dik dik baktım. “Ne? Neden öyle bakıyorsun?”

“Bir de o mesela var Nehir. Bir anda izni nasıl aldın gerçekten merak ediyorum. Nereye diye sormadı bile.”

“Aman nereye gideceğiz sanki? Alışveriş sanmıştır. Dönerken de birer elbise aldık mı tamamdır.” diyerek ellerini çırpı. “Hadi çantayı falan al da çıkalım.”

Daha fazla laf yetiştirmekle uğraşamayacağım için başımı sallayarak odama doğru ilerledim. Çantamı dolaptan alırken içine lazım bile olmayacak her şeyi attıktan sonra cüzdanımı da koydum. Yağız sabah kredi kartı konusunda ısrar etmişti ama kavga ettikten sonra o da unuttu. Eğer o kartı almış olsaydım bile asla harcamazdım. Ailemin benim için oluşturduğu bir hesap vardı ve onun yanına geldiğimden beri hep oradan harcıyordum. Eğer bir şey alacaksam da yine oradan para çekebilirdim.

Aynada son kez kendime baktıktan sonra hızla Nehir’in yanına geri döndüm.

“Hazırım, çıkabiliriz.” diye seslendiğimde başını gömüldüğü telefonundan kaldırdı.

“Çıkalım.” diye mırıldanırken moralinin bozulduğunu asılan suratından anlayabiliyordum.

“Bir şey mi oldu?”

“Ege!” diyerek ofladı. “Arıyorum ama açmıyor. Sabah okulda da yoktu.”

“Bilemiyorum.” diye kısık sesle konuştuğumda çekingen bakışlarıyla başını kaldırdı.

“Şey... Geçen gün yani siz buluştuğunuzda bir şeyler mi oldu? Ondan sonra da pek konuşmadı benimle.” dediğinde içimi kaplayan suçlulukla başımı yere eğdim.

“Hayır. Bir şey olmadı.”

Sesim kendime bile inandırıcı gelmezken Nehir’in inanmasını nasıl bekliyordum.

“Anlatmak istemediğin bir şeyse eğer anlarım ama... Onu üzecek bir şeyler olduysa söyle lütfen, yanında olmalıyım belki de.”

“Ege anlatmak isterse anlatır Nehir. Lütfen. Dışarı çıkacaksak çıkalım hadi.” diyerek kapıya doğru ilerledim. Duyduğum ayak sesleriyle peşimden geldiğini anlayabiliyordum. Kapıyı açıp dışarı çıktığımızda hiçbir şey söylemeyen korumaların bundan haberi olduğunu anladım. Dördümüz birden sessizce bahçeden dışarı çıkarken Mert hızlı adımlarla Baran’ın arabasına doğru ilerledi.

“Bununla gidelim Armin Hanım.” dediğinde sessizce başımı salladım. Emir aldıkları belliydi. Nehir ile birlikte arkaya geçtiğimizde Mert şoför koltuğuna geçti ve adını bilmediğim çocuk da yanına oturdu. Mert, Yağız’dan küçük olduğuna göre o da öyle olmalıydı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sorduğunda Nehir’e baktım.

“Önce buraya en yakın AVM’ye gidelim daha sonra da bir şeyler içmeye gideriz.” dedi gülümseyerek. Kulağına doğru eğilip korumaların duyamayacağı şekilde fısıldadım.

“Direkt kafeye gitsek olmaz mı? Boş yere neden gidiyoruz AVM’ye?”

“Alışveriş için tabii ki.” diyerek kafasını camdan tarafa çevirdi.

Dakikalar süren araba yolculuğundan sonra yine hiç konuşmadan arabadan indik. Mert sürücü tarafından çıkıp hemen Nehir’in yanına gelirken diğer koruma da benim kapımı açmıştı. İçeri doğru ilerlerken Nehir çalan telefonuyla arabanın yanında kaldı ve Mert beklemeyip içeri geçmemiz için yanımdaki korumaya işaret etti. Ses çıkarmadan onu takip ederken arkamızdan gelen adamı fark ettim. Bizimle aynı anda duran, hemen arkamızdaki beyaz arabadan inmişlerdi.

“Arkamızdan biri geliyor.” diye mırıldandım.

“Merak etmeyin, bizim arkadaşlardan.” dediğinde rahatladığımı hissettim.

Alışveriş merkezine geldiğimizde, Nehir koluma girip beni içeri doğru çekti. “İlk olarak şu mağazadan başlayalım. Çok güzel elbiseler var.” dedi Nehir gülümseyerek. Alışveriş havasında olmadığımı ona nasıl açıklayabilirdim acaba?

“Nehir, dışarı çıkma amacımızı unutma bence.” dediğimde oflalarak gözlerini devirdi.

“Çok sıkıcısın Armin. Annem senden daha eğlenceli.”

“Onunla gelseydin o zaman.” diye sesimi yükselterek hızlı birkaç adım attım. Hemen bana yetişip koluma tekrar girdi.

“Kusura bakma, alınacağını düşünmemiştim.” dedi çatılan kaşlarıyla bana bakarak. “Bu saatte gitsek bile onu bulma ihtimalimiz çok az zaten. Biraz zaman geçiririz diye düşündüm.”

“Tamam. Asıl sen kusura bakma. Biraz sinirlerim bozuk ve sanırım...”

“Tamam tamam. Boş ver.” dedi. Konuyu uzatmaması açısından ona verebileceğim en iyi teşekkür alışverişine ses çıkarmamak olurdu sanırım.

Zaman ilerlediği hâlde biz sanki asıl amacımız alışverişmiş gibi AVM’deydik ve Nehir’in birkaç kıyafet deneyip, ayakkabılara baktı. Bana da zorla bir elbise aldırıldı. Daha sonra alışveriş merkezinden çıktık ve kafeye doğru yola koyulduk.

Nehir'in tarif ettiği kafeye sonunda varabildiğimizde midemde oluşan kusma isteğini düşünmemeye çalışarak arabadan indim. Güzel bir çevresi vardı. Kafenin adı Deniz'di. Belki birinin ismiydi belki de sırf beğendiği için öyle koymuştu.

"Umarım içeridedir Armin." dedi Nehir heyecanla ellerini sallayarak.

"Ah, umarım." diye mırıldandığımda hâlâ kendimi düşünüyordum. Sıkıntıdan patlardım ben. Nehir heyecandan ölmeden önce kafeye doğru ilerlediğimizde korumalar da peşimizden geliyordu. Adımları yavaşlatarak isimsiz koruyucumun yanında yürümeye başladım.

"Adını bilmiyorum." dediğimde bir bakış atarak gülümsedi.

"Çünkü sormadın."

"Şimdi soruyorum." dedim kaşlarımı çatmamaya çalışarak.

"Neyi soruyorsun?" diye sorduğunda sinirle ona bakakaldım.

"Fazla mı egoistsin?"

"Ya da sen kendini prenses gibi görüyorsun?" dedi benim ses tonumu taklit ederek.

"Asla öyle görmedim." dediğimde inanmaktan çok uzak bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü buna hakkın var. Yani demek istediğim senin yerinde hangi kız olsa böyle düşünürdü."

"Hayır." dedim sert bir sesle. "Neden öyle düşündüğünü söyle."

Nehir ve Mert kafenin girişinde durmuş bizim yürümemizi bekliyorlardı. Mert kaşlarını çatmış bize bakarken karşımdaki çocuk oldukça rahat duruyordu.

"Baksana, nasıl korunduğuna ya da isteklerinin nasıl önemli olduğuna..."

"Koray!" diye seslenen Mert'i duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Keskin gözlerini Koray'a çevirmiş uyarıcı bir şekilde bakıyordu. "Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma."

"Ah evet, haklısın." diyerek yanımdan geçerken kulağıma "Sonra prensesimiz üzülür." diye mırıldandı. Koray ve Nehir içeri girmiş-

lerdi ve Mert de beni bekliyordu. Sessizce yanına gittiğimde nazikçe kolumdan tutarak beni durdurdu.

“Sen ona bakma. Sinirleri çok bozuldu ve geçen gün...” diyerek sustuğunda devam etmesi için gözlerimi üzerine dikip, beklemeye başladım.

“Geçen gün?”

“Bizi atlattığında Yağız telaştan fazla sert çıktı ve Koray’ın da sinirleri bozuldu işte. Onu çok fazla tanımıyor. Daha çok... Eymen’i tanırdı o.” dediğinde acıyla gülümsedim.

“Eymen’e borcunu ödemek için mi burada?” diye sorduğumda bir şey söylemeden evet anlamında başını salladı.

“Ben Yağız’ı yani Yağız abiyi de tanıyorum ve nasıl bir insan olduğunu biliyorum. Koray’ın tanınması için çok fırsatı olmadı. O yüzden sinirli.”

“Üzgünüm.” dedim içten bir şekilde. “Benim yüzümden öyle bir duruma düşmenize neden olmak istemezdim.”

“Sorun değil, sadece hepimiz senin güvenliğinin için endişeleniyoruz.”

Belli belirsiz gülümseyerek kafeden içeri girdiğimde Nehir’in bulunduğu masanın yanında oturan Koray’ı gördüm ve bakışlarımı hemen çekerek Nehir’e odakladım. Gayet mutlu bir şekilde arkası bana dönük olan çocukla sohbet ediyordu. Benim içeri girdiğimi görünce el sallayarak yanına çağırdı. Yavaş adımlarla yanlarına giderken Nehir’in karşısındaki çocuğun bana doğru dönmesiyle olduğum yerde durdum. Nehir’in heyecanla anlattığı kişi Alp miydi yani?

“Armin?” dedi Alp şaşkınlıkla. “Bahsettiğin arkadaşın Armin miydi?”

“Ah, evet.” dedi Nehir. Kafası karışmış bir şekilde ikimize bakıyordu. “Siz nereden tanışıyorsunuz?”

“Şirket işleri işte, bilirsin.” diyerek masaya oturdum. Nehir’in şu an öğrenmesine hazır değildim ama sanırım öğrenecekti.

“Şu masadakiler hanginizin korumaları?” diye sordu Alp eliyle yan masayı göstererek. Nehir’in bakışları bana dönünce Alp tahmin

etmiştim der gibi güldü. “Yağız sana gerçekten çok düşkün. Bu seni sıkırmıyor mu?”

“Hayır.” dedim düşünmeden. Her fırsatta böyle laf sokmaya çalışması sinirimi bozuyordu. “Beni düşündüğü için yapıyor.”

“Gerçekten çok olgun bir kızsın. Senin yaşında çoğu kız sevgilisinin ona güvenmediğini falan öne sürüp sorun çıkartır.” dediğinde hızla gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Öğrenecekti. Dahası o da gerçek sanacaktı. Yağız’ı seviyormuşum ve kendi isteğimle onunla evlenecekmişim gibi.

“Sevgili mi?” diye sordu Nehir gülerek. “Öyle duruyorlar, değil mi? Ben de ilk bir şeyler var sanmıştım.”

“Nasıl yani?” diye sordu Alp şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak.

“Aralarında öyle özel bir şey yok ki. Ailesi Yağız’a emanet etmiş o kadar.” dediğinde Alp bu sefer şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Nehir’in anlamayacağı şekilde belli belirsiz başımı iki yana salladım. Nehir’in şimdi öğrenmesini istemiyordum. Hazır değildim ki. İçimden öğrenmemesi için dua ederken Alp’in söyledikleriyle rahatladım.

“Ah, öyle mi?” dedi gülümsemeye çalışarak. Beni tanımadığı ve olayı bile bilmediği hâlde sırrımı saklıyordu. Bu yüzden ona minnettardım. Dışarıdan bakıldığında tam anlamıyla kötü çocuk gibiydi. Öyle bile olsa sanırım bu seferlik iyilik yapacaktı. “Her neyse. Eee Nehir sen de mi Serenler Koleji’ndesin?”

“Evet.” dedi Nehir gülümseyerek. Alp’in ilgisinin tekrar ona dönmesine sevinmiş gibiydi.

“Ne güzel.” diye mırıldandı Alp ama rahatsızlığı gözler önündeydi. Ege yüzündendi sanırım. Onun okuduğu okulun adı bile onu rahatsız ediyordu ama bilmiyordu ki karşısındaki kız Serenler’in kendisiydi.

“Neden öyle söyledin?” diye sordu Nehir.

“Serenler Koleji pek tercih edeceğim bir yer değil de...” dediğinde istemeden güldüm. Alp bana neye gülüyorsun der gibi bakarken Nehir de somurtuyordu.

“Nehir ile tanıştınız mı gerçekten?” diye sordum yüzümdeki gülümsemeyi silerek. Bir an önce Nehir’in olayın soyadının olmadığını öğrenmesini istiyordum. Boşu boşuna moralini bozuyordu şu an.

“Aaa şey evet. Neden ki?”

“Ben Nehir Serenler.” dedi Nehir burukça gülümseyerek.

“Özür dilerim.” dedi Alp mahcup bir şekilde. “Okuluna laf etmek istemezdim.”

“Teknik olarak babamın,” dediğinde gülümsedi Alp. Masada kendimi fazlalık gibi hissediyordum.

“Sorun okul ya da soyadın değil zaten. Oradaki birini sevmiyorum, hepsi bu.”

“Kim?” diye sordu hemen Nehir. Rahatlamışa benziyordu ama asıl sorunun şimdi ortaya çıkacağından haberi yoktu tabi.

“Ege Özsoy.” diye cevap verdi Alp tuttuğu nefesini vererek. “Tanıyorsundur kesin.”

Nehir şaşkın bakışlarını bana çevirdikten sonra başını salladı.

“Evet, tanıyorum. Ege benim çok yakın arkadaşımıdır.”

“Ah! Harika.” dedi Alp sandalyesine yaslanarak.

“Ne sorunuz var ki? Ege çok iyidir.” dediğinde Alp güldü.

“Neyse bu sıkıcı konuyu kapatıp, daha eğlenceli şeylerden konuşmaya devam edelim mi?” diye sordu. Nehir bir anda Ege ile olan sorunu bile unuttu ve gülümsedi. Alp’ten gerçekten hoşlanmışa benziyordu. Birkaç dakika daha sohbet etmelerine ve beni de dâhil etmeye çalışmalarına katlanırken telefonum çaldı. İzin isteyip yanlarından ayrıldığımda Mert’in ilgisini de üzerimde hissettim. Yaptıkları işi gerçekten ciddiye alıyorlardı.

“Efendim?” diyerek telefonu açtığımda duyduğum sesle içimi suçluluk duygusu kapladı.

“Armin, ben Ozan.”

“Ozan. Ben üzgünüm arayamadım.” diyerek söze başladığımda güldüğünü duydum. Ama neşeden daha farklı bir ses tonu hâkimdi.

“Sorun değil konuşmak istemiyorsan bunu anlarım.”

“Hayır hayır öyle değil.” diye itiraz ettim hemen. “Hayatım şu an fazla karışık. Aklımdan çıkmış üzgünüm. Daha sonra da telefonumu kaybettim zaten. Hem sen numaramı nereden buldun?”

“Sana ulaşamayınca anneni aradım ve numaranın değiştiğini söyleyip verdi. Aslında aramayacaktım. Yani eğer kimse bilmesin diye değiştirdiysen bir daha aramam.”

“Hayır Ozan. Gerçekten öyle bir şey değil. Çok üzgünüm. Aramana çok sevindim ben.” dedim üzüntüyle. Unuttuğum için gerçekten üzgündüm. Araması çok güzeldi ve onunla konuşmak da. Yıllar önceki beni tanıyan bir dosttu o. Her hâlime tanık olan biri sayılabilirdi yani ve ilk dostumdu. Hayatımın içinde bir yerlerdeydi ve uzun süre geçmiş olmasına rağmen değişmiyordu. Değişmezdi de. En azından ben böyle düşünüyordum. Sağlam bir bağ kurmuştuk. Hiçbir zaman öyle her şeyi birbirine anlatan ve birlikte büyüyen insanlardan olamamıştık. Bir kere ailemin düşünceleri buna müsaade etmezdi. Yine de beş yıllık bir zamanı dolu dolu birlikte geçiren ama yeri geldiğinde de sınırlar çizip birbirimizi kendi hayatımızın dışında bıraktığımız bir ilişkiydi. Her şeye rağmen o Ozan'dı ve değişmezdi. Yıllar önce tüm çekingenliğime rağmen bana destek olup arkadaşlarının arasına alan temiz kalpli çocuktü. Bu asla unutamayacağım bir şeydi.

“Pekâlâ.” diye mırıldandı. “Her şey yolunda mı? Saçma bir şeyele re kalkışmadın değil mi tekrar?”

“Hayır,” dedim onun göremeyeceğini bilsem de tebessüm ederek.

“İyi. Çünkü söz verdin ve ben seni hayatım boyunca sözünü tutan biri olarak hatırlamak istiyorum.”

“Sürekli yakınıp, şikâyet etmek istemiyorum ama... Hayatım bana ağır geliyor ve ben bazen daha fazla dayanamayacağımı düşünüyorum.” dedim içten bir sesle. Ona her şeyi anlatmıyordum belki, hatta hiçbir şeyi, ama duygularım ya da düşüncelerim konusunda da asla yalan söylememiştim.

“Böyle düşündüğün zamanlar beni arayabilirsin. Elimden geldiğince sana yardım ederim Armin. Ama pes etmek... Bu yanlış!” dedi kelimelerin üstüne basa basa.

“Üzgünüm.” diye mırıldandım. Bir yandan da arkama doğru bakıp kontrol ediyordum. Nehir ve Alp gülerek sohbet ediyorlardı ve Koray da içinde ne olduğunu bilmediğim fincanıyla oynuyordu. Mert ise ayağa kalkmış direkt beni izliyordu.

Boğazımı temizleyerek tekrar konuşmaya başladım.

“Hayatımdan ben de vazgeçmek istemiyorum. O zaman da tam anlamıyla kararımı vermemiştim sanırım. Ama... Kurtulmak garip bir şekilde iyi gelmişti.”

“Bak... Geçmişe mazi diyelim ve ileriye bakalım tamam mı? Bir daha böyle bir şeyi düşünmek bile yok.”

“Tamam yok.” dedim gülerek. En ciddi konuda bile sesine yerleştirdiği muzipliği seviyordum. Hem intihar fikri şu an tüylerimi ürpertecek kadar soğuk geliyordu bana.

“Tamam o zaman.” dedi sıkıntılı bir sesle. “İstanbul’da kiminle kalıyorsun?”

“Yağız...” dedim anlamayarak.

“Yani en son Bursa’da ondan kaçıyordun ve...”

“Şey evet. Ben... Sanırım benim de kafam karışık.” dediğimde “Anladım.” dedi. “Henüz karar veremedin galiba.”

“Karar verecek bir şey yok ki.” dediğimde bir yandan da düşünmeye başladım. Gerçekten yoktu. Neyin kararını verecektim ki? Her şey belliydi. Ya Yağız ile olacaktım ya da tek başıma.

“Öyle diyorsan.” dedikten sonra sustu. “Aslında ben seni başka bir şey için aramıştım.”

“Öyle mi?”

“Hâlâ futbol oynamaya devam ediyorum ve yarın kamp gibi bir şeyde olacağım. Belki aramaya fırsat bulamayabilirim. Doğum günün kutlu olsun.”

“Aa... Ben... Teşekkür ederim Ozan.” dedim şaşkınlıkla. Doğum günümü elbette unutmamıştım ama Ozan’ın hatırlaması ve üstüne

kutlamak için araması çok ince bir davranıştı. “Gerçekten çok teşekkür ederim, aramanı beklemiyordum.”

“Sen çok değerlisin Armin. Seni tanıyan herkes bunu fark edebilir.”

“Sanmıyorum.” diye mırıldandım.

“Hayır, öyle. Belki on beş, on altı yaşlarından önce daha farklı bir Armin idin ama hâlâ aynı iyiliktesin işte, aynı temiz kalbi taşıyorsun.”

“Kirlendi.” dedim hüznü dolu bir sesle. “Değilim ve bunu görmek istemiyorsun.”

“Kendini olmadığın kalıplara sokuyorsun. Belki yaşadıkların yüzünden, belki insanların yargıları yüzünden bilmiyorum ama sen bu değilsin. Sen önceden hep gülerdin Armin. Gözlerinde hep duygu olurdu. Şimdiyse soğuksun. Kendini olmadığın biri hâline çeviriyorsun, bunu yapma.”

“Ben...”

“Bir cevap vermek için söylemedim bunları. Sadece bu dediklerim aklında bulunsun ve hep yanında olduğumu da unutma.” dediğinde içten bir şekilde “Teşekkür ederim.” dedim.

“Seninle aramın açılmasını gerçekten istemezdin. Ama o zamanlar düşündüğüm şey bu değildi. Yalnız kalmak daha iyi gelmişti.”

“Belki sen ne olduğunu bilmediğim şeyleri atlattığında, her şey bittiğinde...” dedi kısık sesle. “Yani en azından kaldığımız yerden arkadaşlığımıza devam edebiliriz.”

“Umarım.” dedim hemen. Ben de bunu isterdim. Tüm kalbimle. Ama olmayacağını da içten içe biliyordum. Her şey bittiğinde benden geriye bir şey kalmayacaktı.

“Mutlu yıllar o zaman.”

“Teşekkür ederim Ozan. Kendine iyi bak.” diyerek telefonu kapattım. Derin bir nefes alarak arkamı döndüğümde Mert büyük adımlar atarak yanıma geldi.

“Telefonun meşgul olunca Yağız beni aradı. Geri ara istersen.”

Başımı sallayarak kapıya doğru yürüdüm. Mert kaşlarını çatıp bana bakınca ofladım.

“Hemen kapının önündeyim, biraz hava alırım.” dediğimde kapının önüne yaklaştı ve başını salladı. Dışarı çıkarken Alp ve Nehir’e baktığımda güldüklerini gördüm. Yokluğumu dert etmiş ya da fark etmiş gibi durmuyorlardı. Nehir adına seviniyordum ama Ege bahsettiği kadar ondan nefret ediyorsa kesinlikle karşı çıkardı.

Kafenin merdivenlerine oturarak Yağız’ı aradım. Birkaç çalıştan sonra hemen açtı.

“Sonunda arayabildin. Ya da sonunda kapatabildin mi demeliyim?” dedi iğneleyici bir ses tonunda.

“Neden aramıştın?” dedim onu duymazlıktan gelerek.

“Kimle konuştun?”

“Ozan.” diye yanıtladım düşünmeden. Rahatsız olup cevap vermeyeceğim bir şey yoktu.

“Neden aramış?”

“Sen neden aradın Yağız?” dedim sabırsız bir şekilde.

“Sadece ne yapıyorsunuz diye sormak için aramıştım. Ayrıca beraber oturduğunuz çocuk kim? Alışverişe gideceksiniz sanıyordum.”

Sesi meraklı ve sinirli çıkıyordu. Tabii ya, kim olduğunu bilmediği bir çocukla aynı masadaydım.

“Benimle bir alakası yok Yağız. Nehir istediği için buradayız. O çocuk da geçen gün tanıştığımız Alp ve sana bir şey söyleyeyim mi? Her şeye sinirlenmeden bıktım.” diye sesimi yükselttiğimde kırılgan bir şeylerin sesini duydum. Sinirini böyle atmaya çalışıyordu. Kendi bilirdi, bana bağırmasındansa bunu tercih ederdim.

“Sadece merak ettim Armin. Seni kıskanıyorum. Bunu hiçbir zaman saklamadım.” dediğinde diyecek bir şey bulamadım. Çok garipti. Söyledikleri, hissettirdikleri...

“Nehir için geldim. Alp olduğunu bile bilmiyordum.” diye açıklama yaptım daha uysal bir sesle.

“Tamam.” diye mırıldandı. Sinirinin biraz olsun yatıştığını sesinden anlayabiliyordum ama yine de rahatsız edici bir şekilde sıkıntılı

geliyordu. “Benim... Toplantım var ve sanırım akşam da geç gelirim. Belki de gelmem bilmiyorum. İstersen Nehirler’de kalabilirsin ya da Nehir bizde kalsın.”

“Gerek yok.” dedim şaşkınlıkla. Nasıl bir toplantıydı bu?

“Tamam. Korumalar zaten kapıda olacak yine ama korkarsan Hakan Bey’i aramanı istiyorum, tamam mı?”

“Neden seni arayamıyorum?” diye sordum şüpheyle.

“Çünkü işim var, toplantı...”

“Hangi toplantı saatlerce sürer ki?” dedim inanmadığımı anlayacağı bir ses tonunda.

“Armin lütfen.” dedi sadece.

“Nereye gidiyorsun Yağız?” dediğimde ofladı.

“Harun ile ilgili tamam mı? Başka soru yok.” diye uyardı hemen. Benim beynimde ise Yağız’ın sıkıntılı sesinden duyduğum bir kelime dört dönüyordu: Harun.

“Yağız?” diye sesimi yükselttim endişeyle. “Geleceksin değil mi? Eve döneceksin.”

“Elbette döneceğim, korkma. Kapıda zaten korumalar var. Yine de korkarsan...”

“Kahretsin kendim için sormadım.” diye bağırdım çevredeki insanları umursamadan. “O adamın sizi nasıl öldürmek istediğini gördüm Yağız ve şimdi...”

“Merak etme.” dedi garip bir sesle. “O kadar da önemli bir şey değil sadece nabız yoklayacağız işte. Sen düşünme bunları.”

“Tamam.” dedim belli belirsiz bir şekilde.

“Eve geç kalmadan dön tamam mı? Mert ve Koray ne derse de onu yap.”

“Tamam.” diye tekrar ettim. Sesim bozuk çıkıyordu farkındaydım ama elimde değildi.

“Görüşürüz o zaman.” diyerek telefonu kapatacakken engel oldum.

“Yağız?”

“Efendim?”

“Eğer o adamın değer verdiğim birini daha almasına izin verirsen seni asla affetmem.” dedim ağlamaklı bir sesle. Sanırım ne demek istediğimi anlamıştı. Onunla bu konuları belki de son kez konuşuyorduk.

“Asıl ben, birini daha kaybetmene neden olursam kendimi asla affetmem Armin.”

DEVAM EDECEK...

